

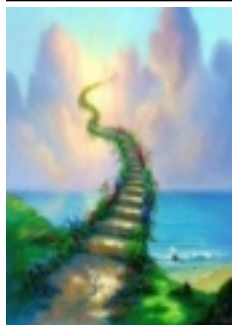
Thiên Đường

Contents

Thiên Đường	2
1. Chương 1: Duyên Đến Như Thế...	2
2. Chương 2: Phong Cảnh Đầu Xuân	5
3. Chương 3: Biển Người Mệnh Mông...	7
4. Chương 4: Mập Mờ	10
5. Chương 5: Thời Kỳ Mờ Ấm	13
6. Chương 6: Tiếp Tục Mờ Ấm	19
7. Chương 7: Trời Xanh Từ Bi	22
8. Chương 8: Dây Dưa	27
9. Chương 9: Ngọt Ngào Tự Tại	31
10. Chương 10: Chấp Nhận Sự Thật	35
11. Chương 11: Chia Tay Buồn Bã	40
12. Chương 12: Lỗ Hổng Tính Cách	42
13. Chương 13: Bi Kịch Đời Người	47
14. Chương 14: Hai Hướng Phản Bội	51
15. Chương 15: Những Ngày Tươi Đẹp (1)	54
16. Chương 16: Những Ngày Tươi Đẹp (2)	57
17. Chương 17: Không Tiên Mà Lùi	60
18. Chương 18: Căn Nguyên Lạc Duyên	64
19. Chương 19: Ôn Cha Nghĩa Mẹ	67
20. Chương 20: Lại Lạc Duyên	72
21. Chương 21: Bụi Trần Lắng Động	79
22. Chương 22: Cảnh Đẹp Trong Mộng	85
23. Chương 23: Tạm Xa	89
24. Chương 24: Điệu Hát Du Dương	93
25. Chương 25: Điệu Hát Du Dương (2)	97
26. Chương 26: Cuộc Sống Bình Yên	101
27. Chương 27: Thời Thơ Ấu	105
28. Chương 28: Những Ngày Tháng Thường Nhật	109
29. Chương 29: Những Ngày Tháng Thường Nhật (2)	113
30. Chương 30: Những Ngày Tháng Thường Nhật (3)	118
31. Chương 31: Gợn Sóng	122
32. Chương 32: Biến Động	125
33. Chương 33: Trên Bờ Ngăn Cách	130
34. Chương 34: Thì Ra Đó Là Yêu	134
35. Chương 35: Tựa Như Bình Thường	138
36. Chương 36: Gió Xuân – Lá Thu (1)	143
37. Chương 37: Gió Xuân – Lá Thu (2)	146
38. Chương 38: Tạm Thời Xa Cách (1)	149
39. Chương 39: Tạm Thời Xa Cách (2)	154
40. Chương 40: So Đo Lăn Nhau (1)	158

41. Chương 41: So Đo Lăn Nhau (2)	163
42. Chương 42: Khó Phân Thắng Bại	167
43. Chương 43: Khó Phân Thắng Bại (2) – End	173
44. Chương 44: Chuyện Của Cô Gái Ấy (phần 1)	175
45. Chương 45: Ngoại Truyện Về Trần Mặc Đông	177

Thiên Đường

Giới thiệu

Hạnh phúc giống như thiên đường, con đường đi tới thiên đường đâu chỉ có một, có thể không thiếu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong>

1. Chương 1: Duyên Đến Như Thế...

Trần Mặc Đông như thường lệ cầm thẻ phòng trở về, đi vào vừa lúc thang máy dừng ở tầng một, trong nháy mắt thang máy sắp đóng, cửa thang máy lại một lần nữa mở ra.

Lộ Nghiên mặc đồng phục nhân viên màu đen của khách sạn, áo sơ mi trắng bên trong áo vest đen, cổ áo dựng thẳng ôm lấy một phần ba chiếc gáy mảnh khảnh, bảng tên gắn ngay ngắn trên chiếc túi áo ngực, bên dưới là chiếc váy bó sát đến đầu gối.

Lộ Nghiên lịch sự mỉm cười với Trần Mặc Đông đang đứng trong thang máy, một nụ cười khuôn phép nghi thức, vì nụ cười của cô vốn là một kỹ năng thiết yếu, cùng với tiếng “Xin chào” bước nhanh vào thang máy, nhấn nút số tầng, rồi cô đứng phía sau Trần Mặc Đông, vốn dĩ cô nên đi thang máy của bộ phận nhân viên, nhưng khách ở tầng mười lăm phân nản liên tục, thời gian cấp bách, quản lý lại đang lên kế hoạch năm, vì thế những loại công việc lặt vặt này giao hết cho Lộ Nghiên hôm nay đang phải làm đêm, tuy chúc vù và sự việc không tương xứng nhưng Lộ Nghiên chỉ có thể kiên nhẫn đi hoàn thành.

Trần Mặc Đông đứng thẳng trong thang máy, khi tới tầng mười bốn, anh chậm chậm ra khỏi thang máy, đi về phòng mình. Lộ Nghiên nhìn người khách bước ra khỏi thang máy, thở phào nhẹ nhõm, dù chỉ là thời gian đi lên một tầng cô cũng có thể thả lỏng chút, cô dựa người vào vách thang máy, hôm nay thật sự rất mệt, thật sự chỉ muốn quẳng hai đôi giày cao gót trên chân ra khỏi thang máy. Cô mới làm việc ở đây hai tháng, vì thế phải cẩn thận chú ý ở mọi nơi với mọi người, ca đêm hôm nay là do cô thay người khác làm, người ta nhờ cô làm hộ, cô không nỡ từ chối, chỉ biết bắt mình đồng ý. Cô thầm cầu nguyện có thể thuận lợi “giải quyết” vị khách kia. Khi thang máy hiển thị con số 15, Lộ Nghiên đứng thẳng người, nở một nụ cười, sau đó chuẩn bị lắng nghe những lời phàn nàn của khách hàng.

Cuối cùng Lộ Nghiên kết thúc công việc, đổi quần áo bước ra ngoài khách sạn Hyatt, ngẩng đầu khởi động cổ, lúc quay đầu ánh mắt dừng lại ở một hình bóng quen thuộc, cô nhớ lại đó là người đàn ông tối qua, sở dĩ cô có ấn tượng sâu sắc vì nhìn thấy bóng dáng này khiến cô có một cảm giác kiên định rất quen thuộc.

Cô vứt bỏ quy nghĩ, chạy nhanh về nhà lúc này mới là điều quan trọng, bốn giờ chiều nay còn phải tiếp tục làm việc nữa.

Cô đi bộ trên đường, chân mang giày vải, trong lòng thầm nghĩ “Không phải đi giày cao gót thật là hạnh phúc”, đi lên cầu vượt, người trên đường lúc này không nhiều, gió buổi sớm mát lành khiến cô không khỏi nhớ tới buổi tối chia tay với Thẩm Nham.

Buổi tối nhận được tin nhắn chia tay, Lộ Nghiên im lặng, nhưng sau đó cô lại điên cuồng đi hỏi thăm tin tức của Thẩm Nham, thậm chí cô đã quên mất chính mình khi đó chỉ thích hợp với đau lòng và khóc lóc thôi.

Sau này cô tìm được rồi, nhưng thực tế lại không thể thay đổi được gì, hết thấy bất lực. Lộ Nghiên không phải một cô gái phải dựa vào người khác để sinh tồn, nhưng cô lại cảm thấy thế giới của mình đã lún sụt một góc, không thể cứu lại, không thể đối mặt, càng không có triển vọng.

Sau khi gặp Thẩm Nham, Lộ Nghiên đỡ hẳn đi về căn phòng mình vừa thuê. Nơi ở trước kia là “nhà” do cô và Thẩm Nham cùng nhau xây dựng khi cô sắp tốt nghiệp. Buổi sáng nhận được tin chia tay, phản ứng đầu tiên của Lộ Nghiên là tìm kiếm một nơi ở, cô dành cả buổi sáng để tìm một căn phòng nhỏ nhưng đầy đủ.

Sau khi quyết định lấy căn phòng nhỏ đó, Lộ Nghiên quay trở lại căn “nhà” kia thu dọn đồ đạc của mình, những đồ thuộc về cô không nhiều, đây vốn là nhà của Thẩm Nham, ở đây căn bản chỉ có quần áo của cô, hai cái va li – một lớn một nhỏ, Lộ Nghiên không muốn gọi xe, cô kéo hành lý đi bộ bốn mươi phút đến nơi ở mới của mình.

Buổi tối đến căn phòng nhỏ mới, Lộ Nghiên bỏ từng bộ quần áo trong va li ra, cô cảm thấy kiệt sức, trước mắt đều là hồi ức về hai người, cơ thể cô không chống đỡ được, cả người ngã xuống sô pha.

Lộ Nghiên nhắm mắt lại, những cảnh tượng hiện ra nếu không ngọt ngào thì cũng là cảnh hai người “tranh cãi”, con mắt cô thấm đẫm đau thương.

Năm nhất đại học, Lộ Nghiên tham gia hội sinh viên, Thẩm Nham đang là sinh viên năm thứ tư, là hội trưởng hội học sinh. Khoa của Lộ Nghiên là Kiến trúc học, theo qui định phải học năm năm, Thẩm Nham lại chỉ phải học Quản lý trong bốn năm, theo lý mà nói Thẩm Nham đang học năm cuối hẳn là phải nhường chức vụ cho người khác, nhưng vì Thẩm Nham đang tiến hành cải cách hội học sinh vẫn chưa xong nên cậu ấy vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ ấy, dường như đó là ý trời vậy. Lộ Nghiên không phải là người nhiều chuyện, công việc của hội sinh viên vốn cô không muốn, chỉ vì bạn cùng phòng muốn thể hiện tinh thần “đoàn kết nhất trí, cùng bắt đầu tương lai tươi sáng” đã viết đơn đăng ký giúp cô, đơn được thông qua, lần đầu tiên tin nhắn báo hội nghị của hội học sinh đến điện thoại của Lộ Nghiên, cô không thể không đi.

Vì thế hai người chấp nhận ý trời này, trong một chiều hoàng hôn đầu thu lần đầu tiên họ đã nhìn thấy nhau.

Hôm đó Lộ Nghiên từ phòng tắm trở về, thấy tin nhắn báo hội nghị trên điện thoại và mấy cuộc gọi lỡ của bạn học cùng phòng kí túc, cô sấy khô tóc rồi ngay lập tức chạy nhanh đến hội nghị của hội học sinh, tới phòng họp mà không dám xông vào, lưỡng lự nhìn vào bên trong, số người không nhiều, mà hội nghị đã bắt đầu, Lộ Nghiên đứng ở cửa không biết nên làm thế nào, đúng lúc ấy có một người có vẻ lớn tuổi hơn nhìn thấy Lộ Nghiên ngoài cửa.

“Tiểu Nham.”

Tiếng gọi của người kia được đáp lại bằng hai tiếng trả lời. (Chữ “Nham” và chữ “Nghiên” đều được phát âm là “yán” nên bạn Nghiên mới hiểu lầm người ta gọi bạn ấy.) Thẩm Nham đang khai mạc dừng lại, thấp giọng trả lời “Hử?”, sau đó quay đầu nhìn người vừa cất tiếng giống mình, thật ra Lộ Nghiên cho rằng người kia gọi cô nên trả lời, rồi mở cửa đi vào khiến mọi người ở đó đều cười khúc khích, Lộ Nghiên không biết rằng người kia chẳng qua muốn nhắc nhở Thẩm Nham đang nói dừng lại một chút để cô có cơ hội bước vào. Thật sự là rất mất mặt, lúc ấy Lộ Nghiên chỉ muốn có cái hố chui xuống mà thôi.

“Bạn đến dự họp à, đội ngũ chúng ta lại được trẻ hóa rồi.” Vẫn là người lúc này, về sau Lộ Nghiên mới biết người này chính là chủ tịch hội học sinh, là nghiên cứu sinh năm nhất, lần đó chỉ muốn đến góp vui, trích

dẫn nguyên lời của anh ta là “Đến xem có mỹ nhân không”. Nam sinh ở đại học đều như vậy, điều này trước kia Lỗ Mạn đã từng nói với cô rồi.

Mãi đến khi mặt trời nóng, Lộ Nghiên mới dám ngẩng đầu lên, lúc này trường ban đối ngoại đang phát biểu, Lộ Nghiên vốn định liếc mắt xem dung mạo của người đang có giọng nói dịu dàng kia như thế nào, không ngờ cô vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp ánh mắt của Thẩm Nham, Lộ Nghiên lại cúi đầu xấu hổ, ngoài cảm giác xấu hổ và bẽ mặt, cô không cảm thấy gì nữa, sau này Lộ Nghiên rất muốn nhớ lại biểu hiện của Thẩm Nham khi đó nhưng lại không nhớ được gì.

Thường là các thầy cô hoặc bạn bè thân thiết mới gọi Thẩm Nham là Tiểu Nham, anh em tốt thì gọi cậu là Nham Tử; bạn bè của Lộ Nghiên cũng gọi cô là Tiểu Nghiên, vì thế thường nghe thấy tiếng gọi “Tiểu Nham” là thế nào cũng có hai tiếng trả lời. Mọi người bắt đầu đem điều đó ra trêu chọc, sau này quen rồi thì một việc đều giao cho hai người làm, đỡ gọi phiền phức, vì thế hai người dần dần thân thiết, đấu võ mồm, tán chuyện, ăn cơm, làm việc luôn cùng nhau. Thẩm Nham khi đó sống rất khiêm tốn vì không muốn mọi người biết gia cảnh nhà anh, cho nên tiêu tiền, làm việc đều không khoa trương; mà tính cách Lộ Nghiên lại điềm đạm khôn khéo, nhưng luôn liều lĩnh một cách ngu ngốc đáng yêu.

“Em làm bạn gái anh nhé?” Khi Lộ Nghiên học năm ba, Thẩm Nham thổ lộ với cô, không ầm ĩ, không lãng mạn. Sau khi Lộ Nghiên cùng Thẩm Nham chơi bóng rổ, địa điểm là sân bóng, lúc ấy là hơn sáu giờ, vì mỗi khi đến giờ này đài phát thanh của trường đều mở các bài hát Trung, Nhật, Hàn, Âu Mỹ, thi thoảng có xen lẫn các ca khúc Italia, hoặc các loại vũ khúc Tây Ban Nha, Lộ Nghiên vẫn luôn cảm thấy đài phát thanh trường như một món thập cẩm.

“Hử?” Lộ Nghiên cảm thấy kinh ngạc, nhưng Thẩm Nham lại nghĩ cô không nghe thấy nên lặp lại một lần nữa, Lộ Nghiên lập tức nhào đến lòng Thẩm Nham, vòng tay ôm lấy thắt lưng, sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Nham, trên mặt là nụ cười vô cùng rực rỡ: “Anh không được hối hận đấy.”

Thẩm Nham bị hành động của cô dọa hết hồn, nhưng nghe thấy lời của cô tâm tình bỗng tươi sáng hẳn: “Thật không biết xấu hổ!” Thẩm Nham cười nói, sau đó nhẹ nhàng in dấu vết lên môi cô, khuôn mặt Lộ Nghiên bỗng đỏ lên như quả cà chua, nói lắp bắp: “Anh mới không biết xấu hổ ỹ.”

Từ đó hai người luôn ngọt ngào bên nhau, Lộ Nghiên biết hoàn cảnh gia đình nhà Thẩm Nham là khi cô học năm cuối phải đi tìm công việc thực tập. Lộ Nghiên vốn là con gái Bắc Kinh gốc, nhưng vì Thẩm Nham cô đã ở lại thành phố S, chuyện tìm công việc của cô không thuận lợi, cô học kiến trúc, nhưng các công ty kiến trúc lớn nhỏ ở đây đều khéo léo từ chối cô, lúc đầu cô còn có niềm tin đi tìm việc, nhưng hi vọng vẫn xa vời mong manh như cũ, sau này cô suy nghĩ đã hiểu rõ nguyên nhân vì sao. Khi Lộ Nghiên biết gia cảnh của Thẩm Nham chính là lúc mẹ anh đến tìm cô, đơn giản là mong cô trở về Bắc Kinh, Thẩm Nham và cô không thích hợp, khi đó người phụ nữ ấy rất khách sáo, Lộ Nghiên nghe chuyện, nhưng vẫn không để tâm, cô vốn không phải tiểu nha đầu chịu để người khác sai khiến. Mẹ của Thẩm Nham là một nhà thiết kế kiến trúc nổi tiếng của tỉnh nên chuyện cô không tìm được việc cũng chẳng có gì là lạ, vì thế cô tìm những việc vặt khác, cuộc sống không thoải mái vì công việc rất mệt, nhưng cô không từ bỏ mà tiếp tục tìm việc. Tuy gần một năm vất vả nhưng cô không nhận sự giúp đỡ của Thẩm Nham, mỗi lần Thẩm Nham đau lòng nói “Đã khiến cô vợ gốc của anh mệt quá rồi”, Lộ Nghiên không nói gì, chỉ làm nũng trong lòng anh đòi đi ăn, vì thế quãng thời gian ấy Thẩm Nham luôn dẫn cô đi ăn.

Nhưng một tháng trước khi họ chia tay, không biết Thẩm Nham làm sao biết được chuyện này, anh nói: “Đừng tìm nữa, anh nuôi em, chẳng phải em không thích lừa gạt anh sao?”

“Nói thì nói vậy, em nhất định phải là một người phụ nữ độc lập về kinh tế.” Cô nói xong, nhần mặt làm trò với anh, “Anh đừng lo, em không sao, dần dần sẽ ổn, tự em sẽ khiến mẹ anh phải nhìn thấy thành ý của em, đúng không?” Có lúc Thẩm Nham thực bội phục tính khí lạc quan của nha đầu này.

Nghĩ lại sự vất vả khổ cực và ngọt ngào của quãng thời gian ấy, nếu cho Lộ Nghiên cơ hội được chọn lựa lại một lần nữa, cô vẫn sẽ chọn Thẩm Nham – người đã từng đưa cô đi tới thiên đường.

Ngày đó, từ bên cạnh Thẩm Nham cô bước chân ra đi cũng không quay đầu ngoảnh lại, giống như hôm nay cô bước trên cây cầu vượt này, nhưng sau đó cô lại không không chế nổi mà bật khóc, cô chậm chậm ngồi xuống mặt đất, hai tay ôm lấy đầu gối cuộn người lại, như vậy dường như có thể ấm áp hơn một chút. Lộ

Nghiên không muốn cầu xin Thẩm Nham đừng chia tay với cô, tuy cô biết anh muốn tốt cho cô, nhưng anh dễ dàng nói chia tay như vậy thật sự khiến cô thấy thất vọng.

Lộ Nghiên mãi suy nghĩ đã thấy mình về đến nơi ở của mình, “Thật dễ chịu!” Cô nhào vào giường, sau tiếng cảm thán đã thấy hơi thở cô dần trở nên đều đều.

2. Chương 2: Phong Cảnh Đầu Xuân

Lộ Nghiên bước ra từ phòng làm việc của Triệu Phàm, khuôn mặt tươi cười. Triệu Phàm là bạn học cùng trung học và đại học của cô. Anh là người địa phương ở đây, vì công việc của bố mẹ nên năm lớp mười một phải chuyển lên Bắc Kinh học, sau đó lại quay về đây học đại học. Tình bạn của hai người đã trải qua thử thách bảy năm, dường như không gì có thể phá vỡ được. Thời đi học, dù là nghỉ đông hay nghỉ hè, hai người cũng thường xuyên liên lạc với nhau, bọn họ đều không hiểu mối quan hệ thân thiết được duy trì này xuất phát từ loại tình cảm gì, nhưng hai người vẫn luôn ngầm hẹn làm vậy, chưa hề gián đoạn, có thể đây chính là “Duyên”, là duyên phận tín nhiệm, quan tâm lẫn nhau.

Sau khi Lộ Nghiên và Thẩm Nham chia tay, cô không quay lại Bắc Kinh mà tiếp tục ở đây tìm việc, cô nghĩ trong lĩnh vực kiến trúc bất kể thế nào cũng không thoát khỏi “thế lực” của mẹ Thẩm Nham, hơn nữa cô bỗng dưng mất cảm hứng với chuyên ngành này, vì thế đã từ bỏ công việc của chuyên ngành gốc, nhưng trong hoàn cảnh cạnh tranh khốc liệt của thành phố S, muốn tìm công việc cũng không phải chuyện dễ, vào lúc cô định buông xuôi, muốn quay về Bắc Kinh thì Triệu Phàm đã cho cô cơ hội tìm việc. Hai người cùng nhau làm việc, ngày ngày gặp nhau, tình cảm gia tăng, trong lòng Lộ Nghiên vẫn luôn cảm kích anh, tuy miệng không nói nhưng cô biết cả đời này mình không thể nào quên được sự giúp đỡ của anh.

Khi Lộ Nghiên học cấp hai, trời xuân Bắc Kinh mưa rất nhiều, đi học thường rất hay quên mang ô, trời mưa cô thường đội mưa đạp xe về nhà, khi về đến nhà thì cơn mưa xuân nhỏ cũng đã đủ làm ướt cả người cô. Khi đó ba Lộ má Lộ người thì dẫn dắt lớp thi đại học, người thì quản lý lớp nghiên cứu sinh đại học, bận tới mảy tới mũi, Lộ Nghiên ở nhà chỉ có thể tự chăm sóc mình, còn như Lộ Hi hay bắt nạt cô thì càng không trông mong anh ta sẽ chăm sóc cô.

Mấy ngày trước hết giờ làm trời lại mưa, Lộ Nghiên vốn không ngại ướt mưa, nhưng cô gái bên cạnh giữ Lộ Nghiên lại không cho ra ngoài, đưa ô cho cô. Lộ Nghiên đã từ chối nhiều lần nhưng cô gái ấy cho rằng cô ngại ngừng nên nhét chiếc ô của mình vào tay Lộ Nghiên, rồi che chung ô với bạn trai bước đi.

Qua lần đó, người bạn đầu tiên Lộ Nghiên kết giao ở Hyatt chính là Tiểu Diêu.

“Trả lại ô cho bạn này.”

“Mình còn tưởng cả đời này bạn sẽ không mang trả lại cơ.” Mấy lần Lộ Nghiên muốn đem trả, nhưng lúc đi làm lại quên mất ở nhà.

“...”

“Hay là bạn cứ về nhà ngủ đi, nhìn mắt bạn thâm hết rồi kìa.” Tiểu Diêu vừa nói vừa luôn tay làm việc.

“Không sao, bây giờ ngủ thì buổi tối sẽ không ngủ được nữa.”

Tiểu Diêu lườm cô: “Bạn đánh giá mình cao quá đấy, đừng nói một buổi trưa, có để bạn ngủ cả ngày thì đến tối bạn tuyệt đối vẫn lảo nhao như heo thôi.” Cô ấy nói xong thì cười phá lên, Lộ Nghiên cũng cười theo, vì những gì cô ấy nói thật sự không sai, Lộ Nghiên luôn ở trong trạng thái thiếu ngủ, khiến bạn bè xung quanh đều rất “bái phục.”

Hai người tạm biệt, Lộ Nghiên đi về phía thang máy.

Lúc Lộ Nghiên đi qua phòng nào đó, đúng lúc cửa mở, cô ngẩng đầu thấy Trần Mặc Đông, quần áo chỉnh tề, sắc mặt hơi tái. Hai người nhìn chăm chăm nhau trong giây lát, Lộ Nghiên nhận ra Trần Mặc Đông, tuy lúc này cô vẫn chưa biết tên anh, nhưng cô vẫn hơi gật đầu, rồi định bước đi.

“Cô có phiền mua giúp tôi ít thuốc không?” Giọng Trần Mặc Đông yếu ớt, có vẻ khàn khàn.

Những năm về sau, Lộ Nghiên mới biết câu nói này là câu nói khách khí nhất của Trần Mặc Đông, cũng là một trong ít thời điểm anh tỏ vẻ yếu ớt trước mặt cô.

Lộ Nghiên mua thuốc xong thì chạy chậm về. Cô vẫn luôn là một người có trách nhiệm, tuy khi làm việc cô không thể nắm toàn cục nhưng ít nhất cũng không để mình sơ suất. Lộ Nghiên tự suy xét đã nhiều lần như thế này cô rất ích kỉ, nhưng cô không thể thay đổi suy nghĩ đã cố định trong tiềm thức của mình, vì thế có đôi khi Lộ Nghiên thật sự rất ích kỉ, lạnh lùng, thậm chí là vô tình. Đối với chuyện chia tay Thẩm Nham, tự cô cho rằng cô rất vô tình, sự biểu hiện đau khổ quá ít, đơn giản vì sự ngọt ngào trong lòng cô vẫn còn quá nhiều.

Lộ Nghiên đặt khăn mặt lạnh lên trán Trần Mặc Đông, sau khi uống thuốc xong anh đã ngủ ngay, hơi thở rất nhẹ. Khi Lộ Nghiên quay lại, Trần Mặc Đông đã nằm trên giường, có vẻ rất khó chịu, ngay cả vẻ mặt cũng cau có.

Cuối cùng có thể nghỉ ngơi, Lộ Nghiên ngồi bên giường Trần Mặc Đông, trong lúc vô tình lướt qua mặt, nhìn thoáng qua Lộ Nghiên có chút thất thần, trong nháy mắt ấy cô bỗng phát hiện ra Trần Mặc Đông lúc này rất giống Thẩm Nham khi ngủ, vầng trán rộng như nhau, hàng lông mi đen dày, sống mũi thẳng, và đôi môi mỏng. Dáng vẻ lặng lẽ xuất hiện trên khuôn mặt này khiến cô khó rời tầm mắt, trước kia cũng vậy. Lộ Nghiên có chút hoảng hốt, sau khi lấy lại tinh thần cô lại thấy họ không giống nhau, da Thẩm Nham trắng hơn, mũi cũng dài hơn Trần Mặc Đông, mà dáng vẻ Trần Mặc Đông lại kiên cường hơn.

Lộ Nghiên nhẹ nhàng bước đến chiếc ghế dựa thoải mái, vốn chỉ muốn rời xa ký ức một chút, nhưng không ngờ cô lại dần dần thiếp đi.

Lộ Nghiên khi ngủ thường có cảm giác rất không an toàn, mơ thấy ác mộng, trong giấc mộng khi không thể chịu được, cô thường đột ngột ngồi dậy, theo bản năng sờ chiếc dây chuyền nhỏ trên ngực, lần này khi tỉnh táo lại cô mới phát hiện không khí có gì đó không đúng.

“Xin lỗi, tôi ngủ quên mất, anh cảm thấy khỏe hơn chưa?” Không biết từ khi nào trong phòng đã có thêm một người con trai nữa, Lộ Nghiên không có lòng dạ suy nghĩ nữa, ngay lập tức khôi phục lại phong thái làm việc, tuy bản thân thật sự rất xấu hổ, bị hai người đàn ông lạ mặt nhìn thấy, cảm giác rất kì lạ, nhưng hiện giờ không phản ứng gì có lẽ là phản ứng tốt nhất, cô tự nói với mình: phải bình tĩnh.

“Lộ Nghiên...” Lâm Hướng nhìn bảng tên trên ngực cô, trên mặt mang theo một nụ cười thản nhiên.

Lộ Nghiên cũng cười đáp lại.

“Khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn.” Trần Mặc Đông hờ hững mở miệng, nhã nhặn lịch sự.

Lộ Nghiên còn nói vài câu xin lỗi về chuyện ngủ quên của mình, sau đó tìm cơ chạy nhanh khỏi đó.

Trong lòng Lộ Nghiên cảm thấy không yên, cô luôn cảm thấy thái độ của hai người khi này viết rõ hai chữ “nghiên cứu”, cứ như họ đã từng gặp mặt trước đây vậy, thật không hiểu nổi.

Cảm xúc của Lộ Nghiên đều viết rõ trên mặt, tuy mỗi lần cô đều thấy mình đang che giấu cảm xúc nhưng đó chỉ là cô tự nhận thôi, người khác vẫn có thể nhìn rõ cảm xúc của cô khi đó, mà lúc này cô đang trên đường về nhà và mang theo biểu tình “Vì sao?” trên mặt.

Cây cối bên đường đang nảy mầm, vừa mới vào đầu xuân, những người bán nhỏ trên phố cũng như đang hưởng ứng câu nói “Xuân bù thu đông”, mỗi cơ thể nhỏ giống như một khối thịt, đâu đâu cũng đều môn mồn sức sống.

Mấy ngày nay Lộ Nghiên đã thay áo khoác mỏng, những cơn gió nhỏ vẫn còn hơi lạnh, cô dựng thẳng cổ áo, nhìn thấy người bán khoai nướng bên đường, mùi thơm thoả qua, Lộ Nghiên thông thả qua đường mua một củ khoai nướng, bóc đi lớp vỏ, củ khoai hồng bốc lên hơi nóng, Lộ Nghiên cắn hai miếng thì không ăn được nữa, những thứ đồ thể này chỉ ngửi thơm chứ ăn không thơm, cô gói nó lại, đến trước cửa khu ở mới ném nó vào thùng rác.

3. Chương 3: Biển Người Mênh Mông...

Giữa biển người thế gian mênh mông, mỗi người mỗi ngày đều gặp mấy chục khuôn mặt xa lạ, hoặc nhiều hơn thế, có người lướt qua nhau, có người tình cờ gặp nhau, có người cả đời bên nhau. Lộ Nghiên nghĩ đến câu: “Kiếp trước năm trăm lần quay đầu chỉ đổi lại một cái lướt qua nhau ở kiếp này”. Cô đã từng cho rằng năm trăm lần quay đầu có thể vẫn còn ít mới có thể khiến duyên phận ngăn ngủ như vậy, nhưng Lộ Nghiên hiện tại lại cho rằng năm trăm lần quay đầu là quá nhiều, cứ thêm một lần lại sẽ nhìn rõ nhược điểm tính cách của người ta, vì thế cuối cùng đối tới đối lui sẽ là dần dần xa lánh nhau.

Bên trên giao nhiệm vụ xuống, yêu cầu phải làm việc với tinh thần tốt nhất để hoàn thành việc tổ chức hội nghị chiêu thương lần này vì khách hàng có mối quan hệ thâm sâu nào đó với Hyatt. Lộ Nghiên không quan tâm những điều này, cô chỉ biết theo lệnh cấp trên làm tốt công việc của mình là được. Công việc chủ yếu của cô là dẫn khách đến phòng hội nghị, nói thẳng ra công việc của cô là dẫn đường cho người khác, nhưng cô cũng vui vẻ, nhàn hạ.

Đến địa điểm, Lộ Nghiên mỉm cười gật đầu, sau đó chuẩn bị quay người trở về, nhưng lại va phải Trần Mặc Đông đang đi vào, Trần Mặc Đông đỡ người Lộ Nghiên. Hai phần cơ thể không tiếp xúc nhiều nhưng Lộ Nghiên không khỏi có chút xấu hổ, đã một tháng kể từ lần họ gặp nhau trong phòng của Trần Mặc Đông.

Lâm Hướn đứng bên cạnh Trần Mặc Đông mang theo nụ cười mờ ám, nhìn thật chướng mắt, Lộ Nghiên cố nén ham muốn trừng mắt lườm anh ta.

Sau khi Lộ Nghiên xin lỗi, lại quay về công việc của mình.

“Trần Mặc Đông, anh cố ý nha, sao tôi lại không gặp được những chuyện tốt như vậy nhỉ.” Giọng Lâm Hướn không to, nhưng đứng ở khoảng cách của Lộ Nghiên vẫn nghe được.

Lộ Nghiên không dừng lại, Trần Mặc Đông và Lâm Hướn cũng đi vào trong, không nghe thấy tiếng trả lời của Trần Mặc Đông.

Lộ Nghiên rất nhạy cảm, nhưng đồng thời lại luôn cẩn thận che giấu sự nhạy cảm của mình. Lần ấy cô nhớ rõ Lâm Hướn không phải vì dáng vẻ xuất chúng của anh ta, cũng không phải vì trí nhớ xuất sắc của cô, mà vì lần đó ánh mắt của Lâm Hướn mang đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu, nhưng vừa nãy cô lại thấy ánh mắt của Lâm Hướn cứ như người qua đường chưa gặp nhau bao giờ.

Thẩm Nham từng không khách khí phê bình kiểu người của Lộ Nghiên thường hay để ý những hành động của người lạ nhưng lại ra vẻ hồ hững, giả vờ cao ngạo. Lộ Nghiên không để ý, cứ thể cầm tay anh đưa, tay kia thì cầm que kem đưa lên miệng Thẩm Nham, Thẩm Nham không tránh được, lấy tay đẩy ra, cùng với tiếng kem rơi xuống đất, Lộ Nghiên tức giận với Thẩm Nham, quay người bước đi, Thẩm Nham cũng không để ý cô, cứ đi theo hướng cũ.

Lộ Nghiên không cho rằng Thẩm Nham hiểu cô nhiều, cũng như cô không hiểu được Thẩm Nham. Mà với chính mình, cô cũng không thể nói rõ cụ thể tính cách của mình. Cô thấy mình giống như tình trạng khi nhìn thấy ô mai mơ sẽ tiết ra nước miếng, gặp phải việc gì cô sẽ có cách phản ứng của mình, có thể mỗi lần sẽ không giống nhau vì còn phụ thuộc đối phương như thế nào mà phản ứng.

Lúc kết thúc buổi hội chiêu thương cũng là lúc Lộ Nghiên hết giờ làm, gần đây thời gian làm việc không ổn định, luôn có chuyện thay ca, đổi giờ làm, trên mạng còn có thông tin gần hai tháng nay là thời kỳ cao điểm của chuyện đổi nghề và kết hôn, Lộ Nghiên khá nghi ngờ, hai chuyện này còn có thời kỳ cao điểm sao?

Lộ Nghiên cúi đầu đi dạo. Khi còn nhỏ vì đi đường không để ý mà cô đã bị Nguyễn Minh Ngữ nói bao nhiêu lần, bà Nguyễn Minh Ngữ dạy con gái mình lúc đi đường phải trang nhã thoải mái, lưng thẳng, mắt nhìn phía trước, nhưng đến giờ Lộ Nghiên vẫn y như cũ.

Trước kia khi Lộ Nghiên và Thẩm Nham cãi nhau, Lộ Nghiên thường một mình đi trong sân trường hoặc dạo phố, Thẩm Nham không biết từ đâu xuất hiện bên cạnh nắm lấy tay cô, Lộ Nghiên ra vẻ vùng vẫy mấy cái, vùng vẫy không được thì ngoan ngoãn để anh nắm chặt. Sau mỗi lần cãi nhau, Thẩm Nham đều dùng

phương thức đơn giản mà ngọt ngào này để khiến Lộ Nghiên vui vẻ, nhưng nếu Lộ Nghiên sai trước, Thẩm Nham sẽ dễ dàng trừng phạt sau, các phương thức đều khác nhau. Lộ Nghiên cũng không “mang hận”, sau khi hòa thuận sẽ không nhắc lại nguyên nhân giận dỗi lúc trước nữa.

Lộ Nghiên bị một âm thanh cắt đứt suy nghĩ, hoàn hồn lại thì thấy người trước mặt là Lâm Hưởng, tên của người này cô biết được không lâu cách đây, một lần cô và Tiểu Diêu ở đại sảnh nhìn thấy Lâm Hưởng từ xa, Tiểu Diêu chỉ cho cô, bởi vì ngay lúc đó cô ấy đã dùng mọi từ ngữ khen ngợi để chỉ hai người đàn ông lịch lãm là Trần Mặc Đông và Lâm Hưởng, Lộ Nghiên thấy vậy cũng không cắt đứt, để mặc cô ấy nói.

“Lần trước cô đã chăm sóc Mặc Đông tôi vẫn chưa cảm ơn cô, hôm nay trùng hợp ba người chúng ta gặp lại, để anh ta mời chúng ta ăn một bữa đi.”

“Không cần khách khí, công việc mà thôi.” Câu trả lời của Lộ Nghiên hiện rõ vẻ xa cách, nhưng vẫn lễ độ vừa mức.

“Rất hân hạnh được cô Lộ nhận lời.” Quần áo trên người Lâm Hưởng khá sang trọng.

“...” Lộ Nghiên không giỏi nói chuyện với người lạ, lúc này lại không biết trả lời như thế nào.

Lộ Nghiên ngồi trong xe, tự bảo mình phải rèn luyện thêm nữa, nếu không sao lại có thể lên xe thế này. Lộ Nghiên thì thoáng liếc nhìn Lâm Hưởng, đối với sự quấy rối của “người lạ” thì người này đã đạt đến cảnh giới cao nhất. Trong lòng cô thực sự rất khó chịu, không ngờ khi ngẩng mặt lên lại nhìn thấy Trần Mặc Đông đang nhìn mình trong gương, Lộ Nghiên coi như không thấy gì ngoảnh đi nơi khác.

Quán được chọn là một quán ăn Tứ Xuyên, không gian rất lịch sự tao nhã, nhưng lại không mất đi sự náo nhiệt. Lộ Nghiên rất quen quán ăn này, Thẩm Nham và cô đã từng tới đây, lần cuối cùng ăn cơm ở đây Thẩm Nham đã gặp người quen, anh đứng dậy chào hỏi, Lộ Nghiên quay đầu thì nhìn thấy sáu bảy người con trai áo quần bảnh bao. Khi Thẩm Nham quay lại, Lộ Nghiên hỏi thân phận của họ, Thẩm Nham chỉ nói bốn chữ “mặt người dạ thú”, Lộ Nghiên bị anh chọc cười, cô tán dương sự nhận thức cao thâm của anh, Thẩm Nham tức giận không nói gì. Khi đó Lộ Nghiên đã biết Thẩm Nham không phải người bình thường như cô nghĩ, cuộc sống của anh có lẽ cũng giống như những người vừa này.

Lúc bắt đầu ăn cơm, tâm trí của Lộ Nghiên không tập trung, Lâm Hưởng phải nhắc cô mấy lần, cô mới bắt mình bình tĩnh lại được. Nhìn vật nhớ người không phải tác phong của cô, tuy cô không thể hoàn toàn thoát ra khỏi cảm giác thất tình, nhưng cô hiểu rõ tất cả đều không trở lại nữa.

Không khí dần dần sôi nổi lên, ba người vốn đều là người Bắc Kinh, tuổi tác không khác nhau nhiều lắm, những chuyện tán gẫu đều là chuyện vui vẻ hồi nhỏ, đa số là Lâm Hưởng nói, Trần Mặc Đông nói rất ít. Lộ Nghiên dần dần thích tính cách của Lâm Hưởng, cũng dần dần nói nhiều hơn. Cô không chủ động kết bạn, nhưng nếu có người không chê cô lạnh lùng và ở cùng cô vài lần sẽ phát hiện cô không phải là người yên lặng như mọi người thấy, thậm chí cô còn là người rất ồn ào náo nhiệt.

Lâm Hưởng học đại học Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp đã định cư ở thành phố S để phát triển sự nghiệp, anh ở đây đã bốn năm, kể lại những chuyện rất buồn cười về ngôn ngữ hồi mới đến đây. Lộ Nghiên cảm thấy rất đồng cảm, khi mới lên đại học, cô bị tiếng địa phương làm cho dở khóc dở cười, tuy cô nghe thấy rất hay, nhưng nghĩa của nó lại rất mơ hồ, thật sự khiến cô phát điên.

Lộ Nghiên thích căn cay, cảm giác rất thích thú thoải mái, nhưng hai người con trai trước mặt lại rất ít hạ đũa, nhất là Trần Mặc Đông, bát cơm ít nhìn thấy đáy, đồ ăn trên bàn lại không thấy một chút dầu cay nào. Ở trước mặt hai người này không được thoải mái ăn, nhìn mỹ vị trước mắt, cô chỉ có thể thở dài. Lúc này sự dè dặt cẩn thận quan trọng hơn, Lộ Nghiên nhắc nhở chính mình, nhưng một bàn mỹ vị kia quả là đáng tiếc.

Lộ Nghiên chậm rãi đi kiểm tra trên đại sảnh, tốc độ đi của cô cũng giống hôm cô về nhà sau bữa ăn đó.

Hôm đó Lộ Nghiên kiên quyết tự mình về nhà, hạ sách mới dùng đến sự làm phiền của Lâm Hưởng, nhưng không ngờ tính toán của cô sai lệch, hành động của Trần Mặc Đông không cho cô cơ hội để nói, khiêm tốn đỡ cô đứng dậy, có vẻ như hai người sẽ cùng rời đi, mà Lâm Hưởng đã tự lái xe đi rồi.

Lộ Nghiên thầm kêu trong lòng, đôi chân dài như vậy sao lại có thể đi chậm như thế.

Trần Mặc Đông rất lịch sự cùng cô vừa đi vừa nói chuyện, không để hai người rơi vào xấu hổ, khi đề tài khó tiếp tục thì anh lại tự nhiên chuyển sang đề tài khác. Lộ Nghiên có chút bội phục anh đã vận dụng tình thần đàm phán vào trong đối thoại cuộc sống, nhưng đầu phải chỉ có một chữ mệt. Đúng là trên lãnh đạo còn có lãnh đạo, cô cảm thấy thật sự rất áp bức, ít nhất sau khi Lộ Nghiên về nhà, đã ngồi trên ghế sofa vẫn phải ấn chặt tim mình rất lâu mới làm cho cảm giác căng thẳng kia biến mất.

Khi cô đi đến cửa xoay thì gặp hai mẹ con đi vào, bé trai khoảng 7, 8 tuổi, làn da trắng mịn, xinh trai, giống một hoàng tử đáng yêu, từ nhỏ Lộ Nghiên đã thích búp bê, khi bé cô có không dưới năm con búp bê Sơn Trai, cô còn cho chúng mặc quần áo, tự mình làm váy, nhờ bà nội làm quần cho búp bê, tay nghề thủ công của bà rất tinh xảo, những chiếc quần được làm ra rất đẹp. Hồi nghỉ hè năm ba đại học, Lộ Hi tặng cô một con búp bê thật sự, Lộ Nghiên rất trân trọng, đến kì nghỉ hè năm tư đại học, Thẩm Nham lại tặng cô một con búp bê được bán ra với số lượng hạn chế, Lộ Nghiên thích đến mức không rời tay.

Mẹ của cậu bé đề nghị Lộ Nghiên chăm sóc đứa trẻ một lát để bà đi làm thủ tục, người mẹ là người Nhật, Lộ Nghiên nghe phát âm tiếng Anh không rõ của bà cảm thấy bất lực, nhưng cuối cùng cũng hiểu được cơ bản, thở nhẹ nhõm.

Tuy Lộ Nghiên thích trẻ con, nhưng không biết nên dỗ trẻ con thế nào, nhất là trẻ con nước ngoài, Lộ Nghiên đưa cậu bé đến khu nghỉ ngơi, để cậu bé ngồi xuống, còn mình ngồi xổm trước mặt cậu bé, nói chuyện với cậu bé bằng tiếng Anh.

“Cháu có muốn ăn socola không?” Lộ Nghiên lấy thanh socola từ trong túi ra lắc lắc trước mặt cậu bé, nhưng cậu bé hoàn toàn không để ý, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt Lộ Nghiên.

“Vậy cho cháu kẹo này...” Lộ Nghiên lại móc túi kẹo từ trong túi ra, cậu bé vẫn không để ý.

Hai tay Lộ Nghiên cầm hai thứ ăn vặt trong không trung, vẻ mặt cũng thôi cười, sau đó lại tươi cười: “Cháu lớn lên sẽ rất đẹp trai, có thể nói cho cô cháu mấy tuổi rồi không?” Cậu bé vẫn không để ý. Bỗng nhiên Lộ Nghiên nghĩ có thể cậu bé không biết tiếng Anh, vì thế lục loại toàn bộ trí nhớ về tiếng Nhật từng năm trước: “Cô tên là Lộ Nghiên, cháu tên là gì?” Lúc này cậu bé cúi đầu, nghịch ngón tay của mình.

Trong lòng Lộ Nghiên thầm than thất bại, lẽ nào dáng vẻ của mình khó nhìn vậy sao? Hay là dáng vẻ mình ghê gớm? Cô muốn thử sờ khuôn mặt một chút, nhưng chưa suy nghĩ xong thì người mẹ đã trở lại, hết lòng cảm ơn Lộ Nghiên. Cô chỉ có thể cười đáp lại, dù sao chính mình cũng không giúp được gì. Sau khi đi được vài bước, cậu bé kia bỗng vụt khỏi tay mẹ chạy đến trước mặt Lộ Nghiên, bỗng nhiên cầm lấy đồ ăn trong tay cô, sau đó dùng một giọng Anh chuẩn nói: “Cảm ơn cô, tên tiếng Trung của cháu là Cao Nguyên ạ!” Sau đó cúi người chào, rồi chạy tới bên mẹ.

Khi Lộ Nghiên lấy lại tinh thần thì hai người mẹ đã vào thang máy. “Tên nhóc xấu xa, giả vờ im lặng gì chứ, đáng lẽ nên đem cháu nặn thành viên nấu cháo như mới đúng.” Tiếc đám đồ ăn của mình, Lộ Nghiên thầm than thở quay người lại bắt gặp ánh mắt hài hước của Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên nhất thời đỏ mặt, chỉ có thể nhìn anh mỉm cười giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, sau khi chào nhau khách khí cô quay lại làm việc. Thật ra Lộ Nghiên cũng không dám đảm bảo mấy câu than thở của mình Trần Mặc Đông có nghe thấy không.

Sau lần đưa Lộ Nghiên về nhà, khi vô tình gặp nhau hai người cũng nói chuyện đôi câu, đa số là Trần Mặc Đông nói mấy câu xã giao, còn Lộ Nghiên rất nghiêm túc trả lời lấy lệ.

Lộ Nghiên không hiểu hành vi của Trần Mặc Đông, ví như bữa cơm ngày hôm đó cô có thể cảm thấy rõ ràng ánh mắt của Trần Mặc Đông, đến khi Lộ Nghiên quay sang nhìn, anh lại mang dáng vẻ thoải mái thần nhiên, hoặc là nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn như nghiên cứu gì đó, Lộ Nghiên bị làm cho bần loạn đầu óc, cảm thấy xung quanh rất kỳ dị; chẳng hạn như mấy lần nói chuyện, Lộ Nghiên rõ ràng cảm thấy cuộc nói chuyện của hai người nhạt nhẽo vô vị, không cần thiết, nhưng rõ ràng anh lại có cách khiến cô và anh nói chuyện tào lao vài ba phút. Đường như có gì đó đang trào lên trong lòng, Lộ Nghiên quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, tuy cô cũng biết rõ khả năng hành đạo của mình vốn không tới nơi tới chốn

4. Chương 4: Mập Mờ

Tên mỉa mai của công việc “Báo cáo” mà Triệu Phàm gọi thật ra là hai người mượn cớ để nói chuyện, công việc hôm nay vừa bắt đầu nên lúc này vẫn chưa bận rộn lắm.

Lộ Nghiên vừa từ ngoài trở về, tóc vẫn rối vì bị gió thổi. Tóc cô không dài, chỉ buộc tạm được, thường có tóc rơi xuống bên mặt, vì thế cô thường tùy tiện cài chúng sau tai.

Hai người mặt đối mặt, thảo luận vấn đề phần đầu cực khổ của giai cấp vô sản thật ra là đang nói đến chính cô, nhân thể cô cũng châm chọc bản chất của nhà tư sản Triệu Phàm một chút. Triệu Phàm cười nghe các luận cứ của cô, giúp cô cài sợi tóc rơi xuống ra sau tai.

Động tác cư xử này dành cho Lộ Nghiên đã là thói quen của Triệu Phàm. Trước kia Lộ Nghiên để tóc ngắn, Triệu Phàm rất thích xoa mạnh tóc cô, làm chúng rối lên như ổ gà. Lúc đầu Lộ Nghiên không chấp nhận những hành động như vậy, thường trừng mắt nhìn anh, đẩy tay anh ra, “phê bình” anh, nhưng đều bị anh giả điếc, sau này thì kệ anh, dù sao cô cũng không phải người chú ý hình ảnh của mình lắm. Trước kia Thẩm Nham từng nhìn thấy cảnh tượng này, lúc ấy bạn bè đều bên cạnh, anh không nói gì, nhưng lúc còn lại hai người Thẩm Nham lại lạnh lùng với cô. Tuy Lộ Nghiên nhạy cảm với sự việc xung quanh nhưng lại không nhạy cảm trong vấn đề tình yêu, nghĩ mãi vẫn không ra nguyên nhân. Sau lần hiểu lầm Thẩm Nham muốn chia tay cô, tuy cả buổi tối cô đã vui mình trong chăn khóc lóc, buổi sáng tỉnh dậy chăn gối đều ẩm, trong lòng vừa tủi thân vừa tức giận, nhưng khi Thẩm Nham gọi cô đi ăn sáng cô vẫn đi, cô nghĩ dù sao sớm muộn gì cũng tới. Thẩm Nham thấy đôi mắt như quả đào của cô thì hỏi nguyên nhân, nước mắt Lộ Nghiên không hiểu sao lại rơi xuống, ấp úng hồi lâu mới nói nguyên nhân, Thẩm Nham nghe xong khóc cười không nổi, anh nhìn cô, hai tay giữ chặt đầu Tiểu Nghiên, hôn chặt chán cô, cười mắng: “Em thật ngốc nghếch.” Đường nhiên sau đó chuyện này được bỏ qua, đến giờ Lộ Nghiên vẫn không biết Thẩm Nham đã từng ghen với Triệu Phàm.

Sau chuyện ấy, Lộ Nghiên có chút hối hận, thời gian ấy cô vừa mới thích ứng sự chiều chuộng nhường nhịn của Thẩm Nham. Thậm chí cô còn cảm thấy hành động của mình khi đó mang nghĩa ‘lùi một bước tiến hai bước’, vì tuy cô lo lắng phải chia tay Thẩm Nham, nhưng trong đáy lòng cô vẫn có một niềm tin rằng Thẩm Nham không thể rời xa cô, cũng như khi đó cô không thể rời xa Thẩm Nham.

Nhưng có thể lý trí đã bị sự ngọt ngào làm u mê, vì thế cô đã quên hỏi nguyên nhân vì sao anh lạnh nhạt, may mà một thời gian sau Lộ Nghiên nghĩ ra cũng không nhắc lại, cô rất không thích truy cứu dòng dài.

Nghĩ về trước kia, Lộ Nghiên không tránh khỏi cảm giác ngọt ngào chua xót xen lẫn, nhưng rất nhanh cô lại trấn áp được cảm xúc dữ dội của mình.

“Các anh nhìn những người vô giai cấp như chúng tôi là cận bã, nhưng chúng tôi lại hi sinh chính mình để nuôi dưỡng những con chó bất lương của giai cấp tư sản, thật sự không công bằng mà.”

“Như em nói thì chẳng phải chúng tôi đang có đóng góp to lớn là làm sạch không khí, làm đẹp môi trường sao.”

“Không khiêm tốn, không tự suy ngẫm, thật xấu hổ khi anh là dân nước ta.”

“...”

Khi Lộ Nghiên nhìn thấy Trần Mặc Đông, cô và Triệu Phàm vừa nói xong những lời trên.

Trần Mặc Đông đi đến trước mặt, nói chuyện vài câu với Triệu Phàm.

Lộ Nghiên mang khuôn mặt tươi cười, chuẩn bị thốt ra những câu chào hỏi thì thấy Trần Mặc Đông khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt dừng lại trên đỉnh đầu cô, vài giây sau lại bình thường, rõ ràng không có ý định nói chuyện với cô, Lộ Nghiên có chút xấu hổ, may mà Trần Mặc Đông không dừng lại lâu, anh quay người đi về phía thang máy.

“Hôm nay làm sao vậy?” Triệu Phàm khẽ than thở.

“Anh và em đều đang nói chuyện, làm sao em biết anh ta hôm nay làm sao, bốn tuần rồi em chưa thấy anh ta đấy.”

“Em biết anh ta?”

Lộ Nghiên lúc này mới phản ứng lại, Triệu Phàm vốn không cần cô trả lời, trong lòng bỗng lúng túng.

“Không biết.” Cô quay người đi làm việc.

Đã nhiều lần Lộ Nghiên nghi ngờ, bốn tuần trước quan hệ hai người rõ ràng giống như vừa bắt đầu tình bạn, nhưng ánh mắt hôm nay... Trong lòng cô bỗng cảm thấy rất khó chịu, sắp lớn thì tài ba lắm sao? Âm tình bất định, thay đổi liên tục, quả nhiên một nửa người đàn ông là đàn bà, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Còn hai tiếng buổi chiều nữa mới hết giờ làm, Lộ Nghiên lại gặp phải Trần Mặc Đông đi từ ngoài vào. Hai người đối diện nhau, Lộ Nghiên thầm nghĩ, chào hỏi thì vẫn phải chào hỏi, đây vốn là công việc của cô.

“Khi nào hết giờ làm?” Lộ Nghiên kinh ngạc nhìn Trần Mặc Đông đang đi thẳng về phía mình, quên cả mở miệng nói. Ngược lại là Trần Mặc Đông bắt chuyện bằng câu hỏi không đầu không cuối.

“Hơn tám giờ.”

“...”

Nói xong không đợi phản ứng của Lộ Nghiên, Trần Mặc Đông đi về phía thang máy, Lộ Nghiên vô thức sờ tóc, càng ngày càng phát hiện không thể hiểu nổi người này.

Lộ Nghiên không thể nói rõ hiện giờ mình cảm thấy thế nào, cô vô tình liên tưởng đến khi Thẩm Nham tức giận. Những lúc Thẩm Nham tức giận không nhiều, nhưng một khi đã tức giận nhất định là do Lộ Nghiên sai, nếu không thừa nhận sai lầm, Thẩm Nham lại càng tức giận, anh đã nói một tuyệt đối không nói hai, hơn nữa vẻ mặt rất nghiêm túc. Khi đó Lộ Nghiên tự biết mình đã sai, nhưng vẫn ngang bướng không chịu nhận, vì thế liền hóa thành cao su, bám chặt lấy cánh tay anh, có khi Thẩm Nham vô cùng tức giận sẽ vùng văng tay cô ra, cô sẽ bám riết không buông anh, cuối cùng khiến Thẩm Nham vừa tức vừa buồn cười, chỉ có thể mạnh bạo hôn lại cô, coi như đó là sự trừng phạt.

Vừa thay quần áo đi ra cửa khách sạn, bầu trời đầy sao, không khí tốt lành hơn Bắc Kinh rất nhiều. Lộ Nghiên thở dài nhẹ nhõm, thời khắc hết giờ làm có lẽ là thời khắc hạnh phúc nhất của cô. Cảm giác bị bóng đêm che phủ, Lộ Nghiên mở mắt thì phát hiện Trần Mặc Đông đang đứng cách cô 40cm, vì không đi giày cao gót nên Lộ Nghiên chỉ đứng tới cằm Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên ngửa đầu nhìn anh, kỳ thực cô cảm thấy mình không ra làm sao cả, cô nghĩ dáng người Trần Mặc Đông và Thẩm Nham không khác nhau lắm, cô đã từng rất thích chiều cao ấy để mình được sà vào lòng Thẩm Nham, hưởng thụ cảm giác rất ấm áp.

“Xin cho phép tôi được đưa cô Lộ về nhà.” Trần Mặc Đông mở miệng, hoàn toàn như mệnh lệnh, không có chút cảm giác hỏi dò nào.

“Nhà tôi rất gần, không dám phiền.”

“Tôi biết một quán cháo, hương vị rất được.”

“Tôi đã ăn rồi, thực sự không dám phiền đến anh.” Cô tìm lý do từ chối, thật ra cô cũng không muốn ăn cơm.

Trần Mặc Đông khiêm tốn đỡ Lộ Nghiên, chân bước không ngừng. Để tránh sự tiếp xúc cơ thể với Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên chỉ có thể bước đi cùng anh.

Đôi chân Lộ Nghiên phải bắt kịp tốc độ, trên mặt nở nụ cười ứng phó, hết giờ làm cũng không được yên ổn, cô thậm chí oán hận Trần Mặc Đông, vì sao lại nói chuyện với cô kỳ lạ như vậy.

Thật ra đối với Lộ Nghiên, Trần Mặc Đông luôn khiến cô có cảm giác bị áp bức, lần ăn cơm trước, cô cảm thấy Lâm Hương khá dễ chịu, nhưng với Trần Mặc Đông thì cô luôn mang cảm giác không dám chống lại, mà lại không thể hiểu vì sao lại như vậy.

“Cháo nhà XX ngon lắm, em sẽ thích.” Cánh tay Trần Mặc Đông đã đặt bên eo cô, Lộ Nghiên chỉ còn biết đi theo anh về phía trước, trên đường hai người không nói chuyện, nhưng lúc này Lộ Nghiên đã thả lỏng mình hơn, không cần làm việc và đi giày cao gót luôn khiến tâm tình cô vui vẻ.

Lúc hai người đi bộ đến quán cháo đã là 9 giờ, nhưng quán ăn vẫn đông đúc như thường, mặt tiền cửa hàng không lớn, bàn ghế đều làm từ gỗ, sau khi quan sát kỹ thì thấy bát đĩa cốc trên bàn đều làm từ gỗ, đáng vẻ không tinh xảo, nhưng giản dị chất phác. Hai người đi vào vừa đúng lúc có một bàn ăn xong, vì thế may mắn có chỗ ngồi bàn hai người trong góc quán.

Khi gọi món xong Lộ Nghiên còn có chút ngại ngùng, nhưng hương vị của cháo phải đến thật sự khiến cô không chịu được sức hấp dẫn, cô giương mắt liếc nhìn Trần Mặc Đông, nhìn anh đang ăn từng ngụm nhỏ, không rảnh để ý mình, Lộ Nghiên mới thoải mái ăn.

Đáng vẻ ăn của Trần Mặc Đông rất đẹp, đầu cúi xuống, không phát ra âm thanh gì. Nhận thức việc đánh giá người khác như vậy là không tốt, Lộ Nghiên cũng chuyển tâm ăn, hai người không hề nói gì.

Trần Mặc Đông cầm chiếc thìa gấp cho Lộ Nghiên miếng dưa cải ngon mát, Lộ Nghiên ngẩng đầu cười, nhìn bát cháo của anh chỉ còn non nửa, nhưng anh có vẻ ngừng ăn.

“Ở đại học em học chuyên ngành gì?” Vấn đề Trần Mặc Đông nhắc đến có chút ngạc nhiên, Lộ Nghiên nghĩ người như anh sẽ không nói chuyện khi ăn.

“Học Kiến trúc.” Lộ Nghiên nói xong tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

“Lại không tiếp tục tìm những công việc liên quan nữa sao?”

“Không tìm nữa, đột nhiên không hứng thú nữa, em thật sự thích công việc và đồng nghiệp hiện giờ, đương nhiên nếu không phải đi giày cao gót em sẽ càng vui hơn.” Thực sự chữ “lại” Trần Mặc Đông nói thật sự hơi tác động đến Lộ Nghiên, cô cảm thấy anh biết gì đó, nhưng vừa mới tốt nghiệp tìm một công việc liên quan đến chuyên ngành, nếu không tìm được cũng là chuyện thường tình, chỉ số thông minh của anh đủ để phân tích những điều này.

Trần Mặc Đông đang vụng về tìm đề tài nói chuyện, Lộ Nghiên sao không cảm nhận được đó dường như là điều rất khó khăn với anh, vì hai người thường rơi vào im lặng. Cô cảm thấy rất buồn cười, lại cảm thấy hai người đang rất thân thiết, nghĩ đi nghĩ lại cô bật ra tiếng cười, cháo trong miệng suýt chút phun ra ngoài.

“Cái gì khiến em vui vẻ vậy?”

“Em có thể ăn thêm một bát cháo nữa không? Cháo này thật sự rất ngon.” Lộ Nghiên nói sang chuyện khác, nhưng là nói thật. Trời sinh cô tham ăn, không chống đỡ được sức hấp dẫn của thức ăn. Thẩm Nham thường dùng điểm này để ‘tóm gọn’ cô.

Trần Mặc Đông cười cười, gọi giúp cô một bát, để cô yên lặng ăn.

Khi tính tiền, Lộ Nghiên vốn muốn trả tiền, nhưng Trần Mặc Đông không muốn, cuối cùng lấy một câu: “Em chủ trì, anh chủ trì” làm kết luận.

Hai người ra khỏi quán, một cơn gió nhẹ thổi vào mặt, rất thoải mái, Trần Mặc Đông đưa khăn tay của mình cho Lộ Nghiên, Lộ Nghiên không hiểu, thấy Trần Mặc Đông chỉ tay vào khóe miệng, cô vội lấy chiếc khăn tay lau miệng, cô vốn không cẩn thận, trước kia Thẩm Nham đều lấy tay giúp cô lau sạch, hiện giờ nghĩ lại trong lòng cảm thấy rất buồn.

Sau khi lau miệng xong, Lộ Nghiên mới nhận ra mình vừa dùng khăn tay của Trần Mặc Đông, chiếc khăn đang nắm chặt trong tay trả thì không phải, mà không trả cũng không phải.

“Ngại quá, lần sau em sẽ trả anh cái mới.”

Trần Mặc Đông không trả lời, khóe miệng bỗng cong cong.

Hai người nói chuyện không nhiều, tâm tư của Lộ Nghiên đang phiêu diêu nhớ lại, trong lúc tính tiền nhân viên của cửa hàng nhìn cứ chăm chăm vào cô, toàn bộ cảnh khó giải thích lúc này thật mất mặt, trong lòng cô thầm mắng Trần Mặc Đông, rõ ràng đã nhìn thấy từ lâu mà bây giờ mới nói với cô, càng nghĩ ánh mắt

Lộ Nghiên càng trở nên sắc nhọn. Trần Mặc Đông dường như cảm giác được ánh mắt chăm chú của Lộ Nghiên, anh quay đầu nhìn cô, nhưng lập tức khiến cô khiếp sợ, thu hồi ánh mắt hung hăng của mình.

“Em ăn đều như vậy sao?” Trần Mặc Đông cười hỏi.

Lần đầu tiên Lộ Nghiên nhìn thấy anh cười như vậy, nụ cười khiến trên mặt anh xuất hiện thêm hai lúm đồng tiền, rất giống một cậu bé... đáng yêu, hơn nữa còn không giống với Trần Mặc Đông nghiêm túc bình thường cô thấy. Lộ Nghiên ngạc nhiên đến mức không biết trả lời thế nào.

“Trăng đêm nay thật tròn nha.”

“Em chuyển đề tài thế này không thông minh gì cả.”

“Em không cẩn thận, haiz, thật mất mặt quá.” Giọng nói Lộ Nghiên tràn ngập sự chán nản.

Trên đường trở về, Trần Mặc Đông nghĩ lại chuyện đó đều cố nhịn cười, tuy Lộ Nghiên cảm thấy có chút mất mặt nhưng không đến mức tức giận, “Muốn cười thì cười đi, nếu không lại ghen chết đấy Trần tổng ạ, lúc ấy em không chịu nổi trách nhiệm đâu.” Lộ Nghiên thoải mái nói một câu, dường như cô có thể cảm thấy chút tình cảm tinh tế của anh dành cho cô, tuy cô không muốn nhận, nhưng bắt đầu hiểu rõ người trước mắt kia không phải là một người lạnh lùng nghiêm túc như ngày thường, ít nhất ở trước mặt cô anh không như vậy, có thể đây chỉ là mặt nạ nhưng khi chiếc mặt nạ đẹp kia chỉ vì một mình bạn mới xuất hiện thì đó cũng là một cảm giác rất đẹp và ấm áp.

Nhưng đối với anh, cô vẫn có một cảm giác áp bức vô hình.

Trên đường, bóng dáng hai người đan lẫn vào nhau dưới ánh đèn, không rõ ràng.

Một thời gian dài Lộ Nghiên không muốn ăn, thậm chí cô còn nghi ngờ mình mắc chứng kén ăn, mỗi ngày cô ăn rất ít, hiếm khi cảm thấy đói, cho dù có thì khi nhìn thấy thức ăn, hứng thú ăn cũng biến mất, vì thế bình thường cô quen mang kẹo trong túi để tránh bị hạ huyết áp. Hương vị cháo thật sự rất ngon, nhưng việc cô ăn được hai bát quả là một điều kinh ngạc.

Về đến nhà đã gần 11 giờ, ngày hôm nay rất mệt, Lộ Nghiên không có thời gian suy nghĩ lại, lấy nước nóng để tắm, cô muốn rửa sạch những cảm xúc trong lòng, sau khi rửa mặt xong cô nằm xuống ngủ ngon lành, một đêm không mộng mị.

Lời tác giả: Nam nữ chính bắt đầu tiếp xúc với nhau, tôi tin nội dung phía sau sẽ làm mọi người thích, hi vọng sẽ ủng hộ nhiều hơn, đóng góp nhiều hơn, ment nhiều hơn!

5. Chương 5: Thời Kỳ Mờ Ám

Khi xây dựng một mối quan hệ nào đó với một người, không chỉ riêng quan hệ mờ ám yêu đương, nó luôn có muôn dạng các cách khác nhau để thần kì xuất hiện trong mắt nhau – giống như Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông.

Ví dụ như ban ngày, Lộ Nghiên nghỉ trưa ở hoa viên, thì trùng hợp sẽ thấy Trần Mặc Đông đang gọi điện thoại trên con đường đá của hoa viên, chỉ khác nhau ở chỗ Lộ Nghiên đang thanh thoi nghỉ ngơi, còn Trần Mặc Đông lúc này lại đang cau mày, dường như đang xử lý công việc căng thẳng, nhưng giọng nói lại vẫn bình thản, trầm thấp, nếu không nhìn về mặt của anh, Lộ Nghiên sẽ cảm thấy anh đang nói chuyện rất bình thường. Gọi điện xong, Trần Mặc Đông sẽ nói với Lộ Nghiên rằng anh có thói quen đi dạo. Nhưng Lộ Nghiên lại thấy thương cảm Trần Mặc Đông, ngay cả một bước đi dạo anh cũng vất vả như vậy.

Ví dụ nữa, khi Lộ Nghiên đi tìm Triệu Phàm sẽ gặp Trần Mặc Đông ở trong phòng làm việc của Triệu Phàm, về mặt hai người căng thẳng, trên bàn làm việc rải đầy giấy tờ chỉ chút các chữ. Khi Lộ Nghiên gõ cửa đi vào thấy cảnh tượng này, cô cảm thấy đáng lẽ ở những nơi này nên thích hợp đặt một tấm biển điện tử nhắc nhở, đại ý trên đó ghi: ‘Đang làm việc, không làm phiền. Lộ Nghiên tìm Triệu Phàm không phải có chuyện nghiêm túc gì, nên vừa nhìn thấy cảnh này, đầu óc nhanh chóng nghĩ ra một lý do hợp lý: “Quản lý Triệu,

trên Thiên Thai có gạch vỡ, rất dễ khiến khách bị ngã”. Về mặt Lộ Nghiên nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào sàn gỗ cách đó không xa, sau đó quay người rời đi, cửa không đóng chặt nên cô vẫn nghe loáng thoáng được tiếng nói bên trong.

“Tôi vừa mới ở Thiên Thai xuống, không có vấn đề gì mà!” Giọng nói của Triệu Phàm vang lên.

“Nhân viên của cậu rất có trách nhiệm, cậu nên khen ngợi.”

“Giá trị của loại người như tôi, cô ấy chỉ coi là cỏ đuôi chó của giai cấp vô sản bất lương thôi, anh cho là tôi vẫn phải khen ngợi cô ấy sao?”

“...”

Lộ Nghiên thấy may mà mình phản ứng nhanh, chạy đi cũng rất nhanh. Thật ra cô vốn không đi qua Thiên Thai, cô rất sợ độ cao, tất nhiên sẽ không tự mình đi đến những nơi như vậy, vì thế vừa nãy hoàn toàn là cô nói bừa, cô cũng cảm thấy áy náy với hành vi nói dối của mình.

Rồi ví dụ như, trong một buổi tiệc bất kì của Hyatt, phòng tiệc đang tổ chức hoạt động nào đó, Lộ Nghiên đi qua đám tiệc, vô tình nhìn về đám người hoa lệ, Trần Mặc Đông khi ấy áo quần phẳng phiu, trên tay cầm ly champagne, đang nói chuyện với người đối diện, thi thoảng hơi mỉm cười biểu thị sự đồng tình, nhưng đa số thời gian anh lặng lẽ nghe đối phương nói chuyện, khoảng cách hơi xa nên Lộ Nghiên không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Khi phải rời đi, Lộ Nghiên cũng vừa kịp nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đến mời rượu anh.

Trừ chuyện tình cờ gặp, Trần Mặc Đông cũng thường theo qui luật “ngẫu nhiên gặp mặt” Lộ Nghiên vào buổi tối.

Lần đầu hai người “ngẫu nhiên” là khi Trần Mặc Đông lịch sự đưa ra yêu cầu được tiễn cô về nhà. Lộ Nghiên có chút xấu hổ, không biết từ chối thế nào.

Lần thứ hai “ngẫu nhiên” là hai ngày sau lần đầu “ngẫu nhiên”, khi ấy Lộ Nghiên đang mải ngắm nhìn những hình dáng nhanh nhẹn trong đại sảnh, trong đầu quần quanh suy nghĩ “Mình là một đứa ngốc”.

Lần thứ ba “ngẫu nhiên” là buổi tối cô nhìn thấy anh trong phòng tiệc, Lộ Nghiên phải sửa tài liệu nên nghỉ muộn một chút, khi vừa ra đến đại sảnh cũng là lúc nhìn thấy Trần Mặc Đông khoác tay một cô gái bước ra từ thang máy, cô gái đặt tay nhẹ nhàng trên người Trần Mặc Đông, bất luận là ngoại hình hay khí chất, hai người đi với nhau nhìn rất xứng đôi.

Lộ Nghiên bước ra từ phía cửa sau của Hyatt. Thật ra đi ra từ phía cửa chính sẽ gần nhà cô hơn, còn đi từ phía cửa sau sẽ có một đoạn ngoằn ngoèo, không an toàn. Nhưng Lộ Nghiên vẫn quyết định đi từ phía cửa sau, rồi vòng quay lại đường phía cửa trước, như vậy có thể kéo dài một chút thời gian tránh gặp người quen.

Nhưng sự việc lại không như Lộ Nghiên muốn, vừa mới vòng qua bồn hoa, quay đầu nhìn phía bên kia bồn hoa đã thấy Trần Mặc Đông và cô gái kia đang đứng trước xe “tình tứ nông nân”, dưới ánh sáng của ngọn đèn, có thể thấy nước mắt trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô gái, còn Trần Mặc Đông lúc này mang vẻ mặt thần thờ, lòng mày hơi nhíu lại.

“Trần Mặc Đông, anh dựa vào cái gì mà đối xử với em như vậy?” Cô gái này trình độ tu dưỡng nhất định đã rất cao, những lời diên loạn của các cô gái bình thường lại ở trên miệng cô ấy lộ rõ vẻ mỏng manh, thanh nhã, chỉ có giọng nói là rất ngẹn ngào, trong khẩu khí có vẻ bất đắc dĩ và không cam lòng, khiến người khác cảm thấy thương xót.

Trần Mặc Đông không trả lời, mà lại mở cửa xe: “Đưa cô Lưu về khách sạn”, sau khi bình thần dần dần, anh định quay người nhưng lại bị cô gái họ Lưu kia ôm chặt từ phía sau...

Lộ Nghiên ý thức được sự việc đã phát triển quá mức, mình xem kịch miễn phí như vậy là không có đạo đức, rời đi là tốt nhất.

“Em không nên coi chuyện này là chuyện nhục nhĩ như vậy!” Lộ Nghiên vừa bước được vài bước đã nghe thấy câu này. Dường như Trần Mặc Đông thực sự tức giận, giọng nói có vẻ rất kìm chế nhưng vẫn có thể thấy được tâm tư của anh.

Sau đó là những lời lẽ thuyết phục khẳng định của cô gái họ Lưu với Trần Mặc Đông, giọng nói kèm theo chút mềm mại, nũng nịu. Lộ Nghiên càng đi xa, giọng nói phía sau càng mơ hồ, mãi cho đến khi cô chỉ nghe thấy âm thanh của những chiếc xe chạy trên đường.

“Trăng đêm nay thật tròn!” Lộ Nghiên dùng âm thanh không to không nhỏ để nói câu này, làm người đi đường bên cạnh chú ý.

“Mẹ, sao con không thấy trăng.” Lộ Nghiên nghe thấy giọng nói non nớt này, ngượng ngùng le lưỡi, không nghĩ tới mình đã truyền đạt kiến thức sai cho ‘đóa hoa của Tổ quốc’, vội chạy nhanh chuồn đi cho đỡ mất mặt.

Đi dạo mùa hè khiến người thấy thoải mái. Lộ Nghiên rất thích mùa hè, đa số mọi người đều không có thiện cảm với mùa này, một người bạn của Lộ Nghiên còn coi nó như một cái hỏa lò, mỗi khi mùa hè đến đều cảm thấy rất khổ sở, theo như cô ấy nói mùa đông lạnh nhưng vẫn có thể mặc nhiều áo để ấm, cũng không cần phải để ý đến dáng người nữa. Lộ Nghiên thì ngược lại, tay chân cô bốn mùa đều lạnh, nhất là mùa đông, mỗi khi đông về cô không dám chạm tay vào mọi người, mọi người sau khi bị cô chạm vào đều thở ra hơi lạnh, dần dà cô tự nhắc mình cố gắng không chạm vào người khác, đương nhiên cái gì cũng có ngoại lệ, đó là Thẩm Nham.

Mùa đông đầu tiên hai người yêu nhau, Thẩm Nham luôn đặt đôi bàn tay nhỏ bé của Lộ Nghiên trong tay mình, để bao nhiêu lâu vẫn không ấm, cậu liền kéo tay cô vào trong áo mình, lúc đầu Lộ Nghiên còn xấu hổ, sống chết không chịu, Thẩm Nham liền hôn cô, đến khi cô mất ý thức liền nhân cơ hội kéo tay cô vào trong áo mình, mấy lần Lộ Nghiên cảm nhận được sự thay đổi của Thẩm Nham, sợ tới mức không dám động, Thẩm Nham lại càng làm tới, khê cắn vành tai cô, hít hà làn da ở cổ cô. Lộ Nghiên lần đầu tiên gặp phải tình huống này, không chịu nổi liền khóc lên, cuối cùng Thẩm Nham chỉ có thể buông cô ra, nói cô không chịu được sự trêu đùa.

Khi Lộ Nghiên qua đường, cô đã lấy lại tinh thần. Đến đường dành cho người đi bộ, xe cộ trước mắt không nhiều, nhưng một chiếc xe ở trước mặt Lộ Nghiên vọt lên, Lộ Nghiên cảm thấy người trong xe giống như cô gái họ Lưu kia, nhưng cô không chắc chắn, tốc độ xe quá nhanh, Lộ Nghiên lại vốn ghét những thứ tốc độ, vì thế không để ý nhìn vào đám xe cộ vun vút trước mắt.

Hôm sau đi làm, Lộ Nghiên vô tình biết được tin Trần Mặc Đông đã quay về Bắc Kinh, nhớ tới buổi tối qua, Lộ Nghiên càng thấy mình không hiểu nổi Trần Mặc Đông.

Tối qua, trước khi Lộ Nghiên sắp ngủ, cô nhận được điện thoại của Trần Mặc Đông.

“Không làm phiền đến giấc ngủ của em chứ?”

“Suýt chút thì phiền rồi.”

“Khẩu khí của em giống như đang tức giận ấy, ai chọc giận em vậy?”

“Không có, chỉ là em đang suy nghĩ một vài thứ, không biết Trần tổng có hứng không?”

“Nguyện nghe tường tận.”

“Làm thế nào để nhận ra một người có thành thật với anh hay không?”

“Em có câu trả lời sao?”

“Có thể có.”

“Là gì?”

“Em lại muốn biết đáp án của Trần tổng trước.”

“Người với người không phải chỉ có sự thành thật mới có thể sống cạnh nhau.”

“Lẽ nào việc kinh doanh không phải lấy sự thành thật làm cơ sở sao?”

“Kinh doanh gắn với nhu cầu lợi ích, tín nhiệm sẽ là chiếc vòng bảo hộ, còn sự thành thật là hoa thêu trên gấm, thật ra có hai cái này là đã đủ rồi.”

“Thành tín là thành thật và tín nhiệm, nhưng anh chỉ đạt được một, có thể thấy anh là gian thương.”

“Xem ra hôm nay thật sự có người chọc giận em rồi, khẩu khí có chút cay nghiệt nhỉ.”

“Không có, em cảm thấy hôm nay mình rất tỉnh táo, cơ trí.”

“Đúng.”

“Xin anh đừng có cười, nếu không em sẽ hoài nghi thái độ thành thật quả quyết của anh khi nãy với em.”

“Anh rất thành thật với em.”

“Được anh để ý thật là vừa mừng vừa lo.” Đối với câu nói nghiêm túc vừa rồi của Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên có chút ngỡ ngàng, chỉ biết tiếp tục châm chọc.

Trong điện thoại, Trần Mặc Đông cũng không hề nhắc đến chuyện anh đã về Bắc Kinh, có thể anh cảm thấy không cần thiết phải thú nhận hành trình của mình. Đối với cuộc điện thoại tối qua, có thể anh vừa cãi nhau với bạn gái nên đang cảm thấy buồn chán, vừa khéo lại gọi điện thoại ỉn nên thuận tiện bàn luận vài vấn đề vô vị với mình.

Một tháng nữa lại bắt đầu, Lộ Nghiên bận rộn với công việc của mình, tuy công việc không nhiều nhưng lại mất rất nhiều thời gian.

Sau khi Trần Mặc Đông đi, Lộ Nghiên vô tình gặp Lâm Hường vài lần. Cô cảm thấy Lâm Hường có rất nhiều mặt tính cách, khi thì quần áo phẳng phiu sang trọng, khi thì phong độ nhanh nhẹn, khi lại rạng rỡ như ánh mặt trời, thường những người bên cạnh khác nhau thì cảm giác về anh ta cũng khác nhau.

Ví dụ như ngày thứ hai sau khi Trần Mặc Đông đi, Lộ Nghiên thấy Lâm Hường đang đứng cùng một vị lớn tuổi, dáng vẻ anh khiêm tốn, âm trầm, trên mặt luôn mang theo nụ cười tươi sáng, vui vẻ.

Còn lần nữa, lần này không cách lần trước lâu lắm, Lộ Nghiên và bạn đang ăn ở một nhà ăn nào đó, nhìn thấy anh ta. Anh ta cùng một cô gái xinh đẹp cùng bước vào nhà hàng, nhìn anh ta lúc này giống như một quý công tử, khi ăn cơm cũng cẩn thận chăm sóc cô gái kia, trên miệng luôn mang theo nụ cười thần nhiên thoải mái.

Lâm Hường mở cửa để Lộ Nghiên ngồi vào xe, cô lấy dáng vẻ tao nhã ngồi vào. Lâm Hường đã từng hẹn cô hai lần nhưng Lộ Nghiên luôn lấy lý do công việc bận không có thời gian để từ chối. Lâm Hường không miễn cưỡng cô, luôn nói khi nào cô có thời gian sẽ hẹn lại. Đây là lần thứ ba Lâm Hường hẹn cô, Lộ Nghiên nghĩ mãi cuối cùng cũng quyết định đồng ý hẹn gặp.

Lâm Hường đưa Lộ Nghiên đến khu phố phồn hoa nhất giữa thành phố, cuộc sống về đêm ở đây rất tấp nập, dòng người nhộn nhịp, đèn sáng lấp lánh, hai người dừng xe ở bãi đỗ xe, đi bộ bên đường, tán những chuyện vô thưởng vô phạt, ví dụ như thời tiết hôm nay, những đôi tình nhân bên đường, hoặc vấn đề trẻ con ngày nay trưởng thành sớm.

Đi qua một tòa kiến trúc vòm, Lộ Nghiên dừng lại quan sát, phát hiện ra đây là một rạp chiếu phim, tấm poster to trên cửa rạp là một bộ phim điện ảnh sắp chiếu, thứ hấp dẫn Lộ Nghiên là tấm poster của phim “Vua sư tử” ở bên sườn. Hóa ra trong rạp chiếu phim có một phòng chiếu nhỏ chỉ chiếu những phim kinh điển, trùng hợp phim hôm nay là “Vua sư tử”, điều này khiến tinh thần Lộ Nghiên vui vẻ, Lâm Hường chia hai vé xem phim ra, đúng là “Vua sư tử”, thời gian chiếu còn chưa đến mười phút nữa.

“Vua sư tử” là bộ phim hoạt hình Lộ Nghiên thích từ khi còn nhỏ đến giờ, nhưng cô chỉ thích phần một. Lần đầu tiên xem hình như là khi cô học cấp hai, khi đó phần này đã ra mấy năm rồi, Lộ Nghiên rất thích chú sư tử Simba đáng yêu, Mufasa dũng cảm, câu thần chú vui vẻ của Timon và Pumbaa.

Lúc đầu Lộ Nghiên còn cho rằng đó là một câu thần chú, sau đó Thẩm Nham nói rằng đó chỉ là một câu nói trong tiếng Kiswahili của người châu Phi, có nghĩa chính xác là: “Đừng lo lắng, ngại ngần gì!”. Lộ Nghiên cảm thấy rất mất mặt khi bị người ta chỉ ra chỗ sai, không chịu đồng ý với Thẩm Nham. Sau này, cô vẫn luôn gọi đó là một câu thần chú vui vẻ.

Phòng chiếu phim chỉ có vài người, đa số mọi người đều chọn phim mới, ai xem cái này chứ, hướng hồ lại là phim hoạt hình.

“Em cũng thích xem phim này à.”

“Thật ra em chỉ xem poster, cũng không có ý muốn xem.” Lộ Nghiên vốn cảm thấy không nên đi xem phim, việc này dễ khiến quan hệ của hai người trở nên mờ ám.

“Một người bạn của anh cũng thích xem bộ phim này, cô ấy đã từng rất hâm mộ Nala vì tình cảm Nala dành cho Simba. Người bạn đó Trần Mặc Đông cũng biết, rất quen thân.”

Lộ Nghiên không đáp lại, bộ phim bắt đầu, những tình tiết này rất quen thuộc với Lộ Nghiên, thậm chí cô còn tự nhảm lời thoại trong đầu. Cảm giác này thật sự khiến cô rất vui vẻ, vì cô cảm thấy xem phim ở rạp chiếu phim lộng lẫy và ở những rạp chiếu bình thường đều giống nhau về thị giác, đều là những phòng chiếu tối, cảm giác hạnh phúc của cô chính là ở việc cuối cùng cô cũng đã nhìn thấy người anh hùng trong lòng mình trên màn hình lớn.

Sau khi xem phim xong, hai người ra một quán bar ở gần rạp chiếu phim, Lộ Nghiên không biết nên gọi gì, chỉ nói là muốn một ly cocktail đẹp, Lâm Hường cũng chọn giống cô.

“Có phải anh đang cười nhạo em không? Em không phải không biết tên.”

“Em đa nghi quá, anh chỉ cảm thấy thế này rất giống như ai đó làm cho anh kinh ngạc vậy.”

“Anh thật vô vị, có khi là kinh hãi ấy chứ.”

Ly cocktail mà phục vụ làm cho họ quả thật nhìn rất đẹp, ly của Lộ Nghiên thay đổi màu đỏ sang màu vàng từ trên xuống dưới, nhưng ly của Lâm Hường lại thay đổi dần từ xanh lá sang xanh lam.

“Không phải đã gọi giống nhau sao? Sao nhìn lại không giống nhau thế này.”

“Tên của chúng giống nhau, đều gọi là “Biến hóa khó lường”, quán bar đã dựa vào giới tính của khách hàng gọi rượu để làm ra những ly rượu màu sắc khác nhau.” Không biết là cố ý hay vô tình, Lộ Nghiên cảm thấy Lâm Hường nói còn cố nhấn mạnh thêm.

“Cảm giác của loại rượu này và tên của nó rất phù hợp.” Lộ Nghiên đánh giá.

“Em cảm thấy Mặc Đông là người thế nào?”

“Em là thực nữ, không nên bình luận sau lưng người khác.”

“Em chắc chắn mình là thực nữ chứ?”

“...”

“Nếu có người theo đuổi em, nhưng em lại không có thiện cảm với anh ta, em sẽ cư xử thế nào?”

“Cư xử bình thường thôi.”

“Vậy nếu em có thiện cảm với người theo đuổi em?”

“Cũng cư xử bình thường.”

Lâm Hường mỉm cười nhìn Lộ Nghiên qua chén rượu.

“Vậy nếu người em không có thiện cảm tỏ tình với em thì em sẽ thế nào?”

“Từ chối.”

“Vậy người em có thiện cảm?”

“Tùy từng tình huống.”

“Thật là khó xử.” Lâm Hường càng lúc càng cười hơn.

“...”

“Lộ Nghiên, anh vốn từng cho rằng em là một cô gái đơn giản, hiền lành, khéo léo, dịu dàng, đáng yêu và mỏng manh.”

“Vậy hiện giờ anh cho rằng em là một cô gái thế nào?”

“Đơn giản nhưng không hiền lành, khéo léo nhưng không dịu dàng, đáng yêu nhưng không đến mức yếu đuối mỏng manh.”

“Đánh giá rất hay, dùng từ rất giỏi, cách so sánh rất gợi mở.”

“Em thật là...”

Hai người khẽ chạm ly, uống ngụm cocktail nhỏ.

Nhạc chuyển sang giai điệu nhẹ nhàng, có người mời Lộ Nghiênn nhảy, cô chưa kịp mở miệng đã bị Lâm Hướnqlịch sự từ chối, rồi anh nắm tay Lộ Nghiênn vào sàn nhảy, Lộ Nghiênn không trốn tránh được, chỉ có thể theo anh.

Âm nhạc du dương khiến Lộ Nghiênn cảm giác như khúc hát ru. Bình thường lúc thế này cô đã chìm vào giấc mộng rồi, nhưng hôm nay lại ở cạnh Lâm Hướnqlàm những việc vô vị này, ngay cả Lộ Nghiênn cũng cảm thấy thật kỳ lạ.

Động tác của Lâm Hướnqbien hóa, cánh tay đặt bên sườn vòng ôm lấy cô, tuy không hoàn toàn đặt trên người Lộ Nghiênn nhưng cô vẫn ngọ nguậy một chút.

“Em muốn trở thành tiêu điểm ở đây sao?”

Lúc này Lộ Nghiênn mới nhìn thấy người trên sàn nhảy đang ôm nhau lắc lư, nhẹ nhàng quyến rũ.

“Nếu Mặc Đông nhìn thấy cảnh tượng lúc này, em nghĩ anh ta sẽ phản ứng thế nào?”

“Anh nhàn rồi quá à?”

Lộ Nghiênn không quan tâm anh ta nữa, cô quay người rời khỏi sàn nhảy về chỗ ngồi, nhưng lúc này chỗ ngồi đã có thêm một người, dĩ nhiên là Trần Mặc Đông, Lộ Nghiênn dừng lại.

“Được rồi, nhiệm vụ của tôi đã xong, giao người cho cậu đấy.” Không biết Lâm Hướnqđã đứng cạnh từ khi nào, hài hước nói những lời này với Trần Mặc Đông, trước khi đi còn thì thầm gì đó với Trần Mặc Đông, Trần Mặc Đông chỉ cười cười.

Trong nháy mắt Lộ Nghiênn cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, cảnh tượng gì đây, không phải Trần Mặc Đông hôm nay vừa tới thành phố S sao, thế nào lại gặp nhau ở đây, lại còn những lời nói của Lâm Hướnqnữa. Lộ Nghiênn tỉnh táo lại, thì ra mình bị đem ra đùa giỡn, thật buồn cười, Lộ Nghiênn cô có năng lực gì mà khiến họ phải hao tổn tâm tư như vậy.

Lâm Hướnqđi rồi, Lộ Nghiênn và Trần Mặc Đông ngồi im lặng giữa khung cảnh ồn ào.

“Em muốn về nhà.”

“Anh đưa em về.”

Lúc về đã gần sáng, xe cộ trên đường thưa thớt, chưa đến nửa giờ đã về đến phòng Lộ Nghiênn.

“Lúc sắp đi anh có chút việc nên đến muộn.”

“Cảm ơn anh đã giải thích, nhưng không cần đâu.”

Lộ Nghiênn tháo dây an toàn, mở cửa xe. Cả người Trần Mặc Đông nhào qua người Lộ Nghiênn, đóng cửa xe lại.

“Em không thấy là anh đang theo đuổi em sao?”

“Đừng đùa nữa, về nhà nghỉ ngơi đi, em không tiễn anh nữa.”

“Anh và em ở cạnh nhau rất vui vẻ, nhưng theo như anh biết, em và bạn trai đã chia tay mấy tháng trước rồi.”

“Vậy thì sao, chúng ta quen nhau chưa bao lâu, hơn nữa nhận thức của em cũng nói với em rằng phải tìm một người ngang hàng với mình, chứ không phải một người đàn ông cao không với tới được.”

“Em đang nói đến vấn đề môn đăng hộ đối?”

“...”

“Em cho rằng mình không xứng với anh?”

“Anh uống quá nhiều rồi, anh không xứng với em mới đúng, cả nhà anh đều không xứng với em.”

“Có uống nhiều không, tự em xác định đi.”

Nói xong, Trần Mặc Đông lập tức nghiêng người hôn Lộ Nghiên, Lộ Nghiên không đẩy được anh ra, mà Trần Mặc Đông lúc này đang im lặng trước mặt, tao nhã, hôn cô rất cuồng nhiệt. Một lúc sau, khi Lộ Nghiên thấy mình không thở được, Trần Mặc Đông lại chuyển sang dịu dàng, tinh tế, dây dợ kéo dài nụ hôn. Cả người Lộ Nghiên không sức lực, dồn vào chỗ ngồi trên xe.

“Anh có uống nhiều không?” Hai người môi kề sát môi.

“Nếu không trả lời, anh sẽ tiếp tục đây.”

Lộ Nghiên lắc đầu, trong miệng Trần Mặc Đông một hơi rượu cũng không có, vương vấn quanh Lộ Nghiên là mùi bạc hà thoang thoảng lẫn với mùi thuốc lá.

Về sau Lộ Nghiên cũng không biết mình làm sao xuống được xe. Về nhà, mở cửa, khi đầu óc vẫn còn tỉnh táo, cô đã nằm trên giường, ngày hôm nay như một giấc mộng với Lộ Nghiên, thậm chí cô còn không biết những việc vừa rồi có được coi là việc đã xác nhận quan hệ với Trần Mặc Đông không. Lộ Nghiên lắc đầu, chẳng ra làm sao cả. Cô quyết định khi chưa xảy ra chuyện gì, cô phải ý thức được Trần Mặc Đông không thuộc về cô, ngoài việc đều là sinh vật sống thì cơ bản hai người không có điểm chung gì, thậm chí nụ hôn khi này không chắc anh sẽ coi trọng, dù gì không ít cô gái đã nhận được nó.

Tuy nghĩ vậy, Lộ Nghiên cảm thấy như đang bán rẻ chính mình, có thể cũng không phải là bán rẻ, mà là ngoan cố; nhưng Lộ Nghiên không thể để mình phải gặp chuyện như đã xảy ra với mẹ Thẩm Nham. Đó không chỉ là sự sỉ nhục với chính mình, mà còn là sự sỉ nhục với bố mẹ cô nữa. Một lần té ngã là bài học, té ngã lần nữa chính là ngu ngốc.

Hơi muộn, Lộ Nghiên gửi tin nhắn cho Trần Mặc Đông. Trước kia thường cứ cách hai ba ngày Trần Mặc Đông lại gọi cho cô, đây là lần đầu tiên Lộ Nghiên chủ động liên lạc với Trần Mặc Đông.

“Tối nay chưa hề xảy ra chuyện gì cả, em không biết gì cả.” Sau khi gửi xong, Lộ Nghiên tắt điện thoại và đi ngủ.

6. Chương 6: Tiếp Tục Mờ Ám

Đen và trắng, đúng và sai, nhiều chuyện trên đời không phải chỉ có hai thái cực. Nhiều khi chúng ta ở giữa hai thái cực này, mà điểm này lại là điểm khiến cuộc sống trở nên thực tế.

Mối quan hệ giữa Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên đã dừng ở mức mờ ám. Sau chuyện kia, Lộ Nghiên cũng không nhận được bất cứ phản hồi gì, sự việc đó dường như thật sự chưa từng xảy ra.

Chuyện tin nhắn khiến Lộ Nghiên dứt khoát kiên quyết xin nghỉ ốm ngày hôm sau. Việc này không phù hợp với nội quy của công ty, Lộ Nghiên chỉ biết gọi điện cầu cứu Triệu Phàm.

“Em muốn xin nghỉ một ngày, xin anh hãy đồng ý phê chuẩn nhé.”

“Sao vậy, em ốm à?”

“Vâng, tâm bệnh rồi, em muốn chết đây.”

“Nói linh tinh gì vậy, anh đến xem em thế nào.”

“Đừng, hiện giờ em cứ nhìn thấy sáng là chết, thấy người lại càng chết, ngày mai sẽ ổn thôi.”

“Rút cuộc em làm sao vậy?”

“Dài dòng quá. Em muốn đi ngủ đây. Bye bye.”

Lộ Nghiên ngắt điện thoại rồi ngủ vùi đi, chỉ là cô không ngờ khi cô gọi điện cho Triệu Phàm thì Triệu Phàm đang ăn sáng cùng Trần Mặc Đông.

Vì ngủ cả ngày nên kết quả buổi tối cô chỉ biết chong mắt nằm trên giường khiến tinh thần làm việc ngày hôm sau không tốt.

“Em chắc chắn mình không sao chứ?” Lúc nghỉ trưa Lộ Nghiên gặp Triệu Phàm.

“Chắc chắn không sao, chỉ là ngủ nhiều quá rồi.”

“Thế sao lại ra tình trạng thế này?”

“Thế này gọi là phản tác dụng, càng ngủ nhiều càng không có tinh thần. Vừa nhìn đã biết anh chưa từng ngủ nướng bao giờ, anh sống thật là uổng phí.”

Lộ Nghiên uống hai cốc cà phê, cố gượng dậy tinh thần làm việc, cuối cùng cũng sống sót qua ngày. Nhưng điều đáng ăn mừng nhất là không gặp Trần Mặc Đông dường như lại là kết luận quá sớm của Lộ Nghiên.

Lúc tan ca, hai người vô tình gặp nhau trong thang máy.

“Em ốm đã đỡ nhiều chưa?”

“Em không ốm. À, đã đỡ nhiều rồi.” Lộ Nghiên vẫn không quen nói dối, câu bổ sung kia quả thật không hợp lý.

“Em như vậy thật không giống chút nào với câu ‘Chưa có gì xảy ra cả.’”

“Anh đang nói gì vậy, em nghe không hiểu.” Nếu Trần Mặc Đông đã đồng ý, vậy Lộ Nghiên cũng phải biết thời biết thế.

Trần Mặc Đông nhìn chằm chằm môi Lộ Nghiên, khóe miệng khê cong lên.

“Vì sao anh lại muốn đi cùng em?” Lộ Nghiên đang trên đường về nhà, nhưng sau khi ra khỏi Hyatt một trăm mét, Trần Mặc Đông vẫn đi cạnh Lộ Nghiên như cũ.

“Hương giống nhau mà.”

Lộ Nghiên cảm thấy xấu hổ, bước vội đi.

“Vì sao anh vẫn vậy?” Nửa giờ sau, Trần Mặc Đông vẫn ở cạnh Lộ Nghiên.

“Anh đi đến quán cháo kia, em biết đường đi giống nhau mà.”

Đến lối rẽ vào quán cháo, Lộ Nghiên nhất thời dừng lại đợi Trần Mặc Đông đi qua mình.

“Chủ quán cháo kia rất có ấn tượng với em. Lần trước anh đến quán, bà ấy hỏi anh vì sao cô gái ăn phòng mồm phòng má kia không đi, vì thế anh bảo bà ấy là lần sau em sẽ đi.”

“Anh cứ nói bừa nữa đi.”

“Đáng tiếc cho tấm lòng của người già rồi.” Trần Mặc Đông ra vẻ thương tiếc.

Chủ quán cháo là một bà cô gần bảy mươi, tóc trắng búi gọn phía sau, tinh thần hoạt bát nhanh nhẹn, trọng âm nhấn rõ ràng. Có thể vì đã quen biết Trần Mặc Đông trước, nên lần đó hai người đi ăn cháo, khi Trần Mặc Đông và bà ấy nói chuyện cũng nói vài câu với Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên do dự.

“Nếu đã định rằng chưa xảy ra chuyện gì thì em còn do dự gì chứ?”

“Chính vì chưa xảy ra chuyện gì nên em mới không muốn mở ám ở cạnh anh.”

“Nhưng em đã nói buổi tối hôm ấy chưa xảy ra chuyện gì, chứ không phủ nhận chuyện trước đó.”

“...”

“Anh nhớ trước đó hình như em cũng không ghét ở cạnh anh mà.”

Hai người đấu khẩu gần năm phút, cuối cùng Lộ Nghiên thua trận, hai người cùng đi đến quán cháo, nhưng Lộ Nghiên không sòng vai đi cùng anh, cô tuyên bố: “Em rất ghét đi cùng anh, vẫn luôn luôn ghét.”

“Từ ‘ghét’ trong miệng em nói sao lại giống ‘không ghét’ từ miệng người khác thế.”

Lộ Nghiên không nói được gì.

Đến quán ăn, quả nhiên gặp bà chủ quán. Đúng là bà ấy vẫn nhớ Lộ Nghiên, còn nói chuyện với cô một lúc, rồi mời Lộ Nghiên một bát cháo loại mới. Bà cô quan sát tỉ mỉ biểu hiện của Lộ Nghiên khi ăn, hỏi cô hương vị thế nào. Lộ Nghiên gờ ngón cái lên, lại muốn ăn thêm một bát nữa, lấy hành động thực tế thay câu trả lời.

Cứ như vậy, quan hệ giữa Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông đã kìm chế thành công tại điểm mờ ám, không rõ ràng.

Sau này khi hai người gặp nhau, không khí hòa dịu đi rất nhiều, nhưng vẫn giữ cách nói chuyện tranh luận như cũ. Càng ngày Lộ Nghiên càng phát hiện người này không những không lạnh lùng, mà có khi tính khí lại rất trẻ con.

Nếu như phải đưa ra một định nghĩa về quan hệ của hai người thì nó giống như mối quan hệ bạn bè lâu năm. Đa số các cuộc nói chuyện là đấu võ mồm nhằm chán, ví dụ như ngẫu nhiên đề cập đến tình hình Bắc Kinh hiện tại, tình hình giao thông bế tắc của Bắc Kinh, hoặc mức độ dân cư dày đặc đáng sợ. Những tình cảm hai người ngầm tránh né trước đây, cảm giác hiện tại, hay sự phát triển của tương lai sau này lại là đề tài không được hứng thú. Thực tế, Trần Mặc Đông đã từng đem chúng ra làm đề tài nói chuyện, nhưng sự hứng thú của hai người quá khác xa nhau, vì thế đối với vấn đề này, im lặng chính là giải pháp đúng đắn nhất.

Trần Mặc Đông cũng không có các hành động như lần trước với Lộ Nghiên nữa, nhưng vô tình khi qua đường, Trần Mặc Đông sẽ khẽ chạm bờ vai cô, hoặc giữ cổ tay, đợi đến khi sang đường mới buông tay. Vì điều này Lộ Nghiên cũng đã phản kháng bằng ánh mắt cảnh cáo, nhưng Trần Mặc Đông chỉ nói: “Muốn tốt cho em mà.”

Trần Mặc Đông thường khiến Lộ Nghiên tham gia vào nếp sống sinh hoạt của mình, anh để mọi chuyện tự nhiên, không miễn cưỡng, chỉ thi thoảng mới dùng mưu kế.

Hôm đó, Trần Mặc Đông đưa Lộ Nghiên về nhà như thường lệ.

Lộ Nghiên cảm thấy Trần Mặc Đông hôm nay cười rất gian xảo, như đang muốn thực hiện mưu kế gì đó.

“Là tôi... Không quên... Nói sau đi.” Trần Mặc Đông nhận điện thoại, Lộ Nghiên nhìn xung quanh, cố gắng để mình không nghe thấy cuộc điện thoại, nhưng Trần Mặc Đông cũng không nói nhiều.

Trần Mặc Đông nhanh chóng tắt điện thoại, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Lộ Nghiên, khiến Lộ Nghiên không được tự nhiên khi nhìn về phía anh.

“Anh có việc thì đi đi, không cần tiễn em nữa, em sẽ không nói anh trọng sắc khinh bạn đâu.”

“Chỉ sợ trong lòng em nghĩ anh như vậy thôi. Thanh danh rất quan trọng đấy.”

“Hư vinh!” Lộ Nghiên nhả tâm đưa ra kết luận.

Một lát sau điện thoại lại kêu lên, Trần Mặc Đông không nghe, sau đó còn kêu thêm hai lần nữa.

“Anh đi đi. Em thân là con gái, có thể nào lại vô tình nhìn một người con gái khác đau khổ!”

“Anh phát hiện hôm nay em đặc biệt nói nhiều, mà toàn là nói những lời khắc nghiệt thôi.”

“Vậy sao?” Lộ Nghiên phủ nhận hoàn toàn.

“Chỉ bằng em đi cùng anh, anh vừa có thể bảo toàn thanh danh, em lại đỡ phải tự trách mình, vẹn cả đôi đường.”

“Em không đi. Chẳng lẽ em không biết xấu hổ mà đứng bên cạnh hai người sao.”

“Theo như anh biết, một người bạn của người con gái kia đang sở hữu một bộ sưu tập tem, trong tay có không ít lượng tem đã ngừng xuất bản rồi.”

“Vốn đã có người xấu hổ trước rồi, thêm em cũng thế, đi thôi, đi thôi!”

Trần Mặc Đông mỉm cười, Lộ Nghiên đã bị sở thích thanh cao của mình vô tình lợi dụng rồi.

Đến nơi, mọi người đều kinh ngạc nhìn Lộ Nghiên – vị khách không mời mà đến. Nhưng trong đó thực sự có một chuyên gia sưu tầm tem, tên là Tề Bưu, Lộ Nghiên rất nghi ngờ có phải vì tên như vậy nên anh ta mới có sở thích này. Cô lấy thân phận là bạn của Trần Mặc Đông để chào hỏi mọi người. Được Trần Mặc Đông giới thiệu, Lộ Nghiên và Tề Bưu nói chuyện rất vui vẻ với nhau. Lộ Nghiên học hỏi được rất nhiều điều, Tề Bưu còn hứa hẹn lần sau sẽ chia sẻ đồng bộ sưu tập tem ngừng xuất bản với cô, hai người cùng trao đổi số điện thoại. Vì thế trong khung cảnh huyền ảo này lại có một khu yên lặng.

Thực ra Trần Mặc Đông nhận được nhiều điện thoại thúc giục như vậy là vì mọi người ở đây nhằm chán bèn chơi trò đặt cược, xem thể diện của ai có khả năng mời được vị đại thần này tới, đương nhiên người thắng là vị sưu tập tem kia – Tề Bưu. Trần Mặc Đông nhìn tên người gọi hiển thị trên điện thoại đột nhiên có chủ ý, vì vậy đã thành công đưa Lộ Nghiên đến nơi hội họp này.

Lúc đánh cược chỉ là vui đùa nên vẫn chưa chỉ ra người thắng cuộc sẽ được gì. Trong đám tụ tập, có người để ý đến Lộ Nghiên vẫn luôn chăm chú lắng nghe Tề Bưu nói chuyện, mà đồng chí Tề Bưu vốn coi đùa vui là chuyện quan trọng lại lần đầu tiên lặng lẽ trong cuộc tụ họp như thế này. Vì vậy tình thế xoay chuyển, mọi người đều đồng ý hóa đơn sẽ do người thắng trả.

Lúc thanh toán, Tề Bưu cũng đắc ý vì đã kết giao được với một người bạn nên đang cực kỳ có hứng, đề nghị mọi người đi chơi tiếp, nhưng thể lực Lộ Nghiên quả thực không chống đỡ nổi nên chỉ có thể rời đi cùng Trần Mặc Đông.

“Sao anh lại đi cùng em?”

“Vừa may anh cũng muốn về nghỉ ngơi, tiền em chỉ là cái cỏ mà thôi.”

“Giả dối.” Lộ Nghiên không khách khí tặng Trần Mặc Đông một cái liếc xem thường.

Khi đến dưới lầu nhà Lộ Nghiên, Trần Mặc Đông cũng xuống xe theo Lộ Nghiên đi đến cửa lầu. Ánh đèn màu cam từ cửa chiếu rọi ra màn đêm mang lại một cảm giác vô cùng ấm áp. Lộ Nghiên quay người tạm biệt Trần Mặc Đông, nụ cười trên mặt có chút cứng rắn, nhưng Trần Mặc Đông vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng nhìn Lộ Nghiên khiến cô không biết phải làm sao.

“Về ngủ sớm đi nhé.” Trần Mặc Đông nói xong câu này thì quay người đi về phía xe, để lại Lộ Nghiên đang sửng sốt.

Khi Lộ Nghiên lấy lại tinh thần thì Trần Mặc Đông đã khởi động xe, đợi đến khi xe biến mất khỏi tầm mắt cô mới lên nhà.

7. Chương 7: Trời Xanh Từ Bi

Trần Mặc Đông về Bắc Kinh, Lộ Nghiên quay lại với cuộc sống ban đầu, mỗi ngày đi làm, tan ca, về nhà, ngủ. Cuộc sống thiếu đi một người không có gì không thích ứng được, nhưng dường như có điều gì đó không đúng, ví dụ lúc tan ca đi ra khỏi khách sạn sẽ ngay lập tức không thấy anh ở đó, sau đó cô tiếp tục đi bộ một mình; ví dụ trước đây vào giờ đây cô đang ăn khuya, nhưng hiện giờ lại đang đi đường, trong lòng không khỏi cảm giác cô đơn, đói bụng; ví dụ trên đường thường có hai chiếc bóng đan lẫn vào nhau, thân thiết, mờ ảo, nhưng hiện giờ dưới ánh đèn đường chỉ có một chiếc bóng cô đơn đang chuyển động.

Trần Mặc Đông vẫn không định kỳ gọi điện thoại cho Lộ Nghiên, có khi cách một ngày, có khi lại ba bốn ngày mới gọi.

Lộ Nghiên có chút mơ hồ, tâm tư bồi hồi như treo trên một chiếc cân, bên nặng bên nhẹ. Cô không thể giải thích vì sao, cuối cùng không hiểu nổi, bèn đắm đầu vào bận rộn làm việc.

Lúc làm việc, Lộ Nghiên rất ít khi mất tập trung, nhưng hết giờ làm lại rất hay thất thần, kể cả khi cô đang trên đường.

Khi Lộ Nghiên học năm cuối đại học, Thẩm Nham đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh, đang đi thực tập, mỗi ngày Lộ Nghiên đều phải mất nửa ngày để giải quyết đồng đề cương luận văn và luận văn tốt nghiệp, có thể là cả buổi sáng, có thể là buổi chiều, tùy thuộc vào thời gian của Thẩm Nham mà sắp xếp.

Mỗi ngày Thẩm Nham có rất nhiều việc, đa số thời gian Lộ Nghiên đều tự chơi một mình, sau này Thẩm Nham thấy không vừa lòng vì điều này, vì thế Lộ Nghiên liền từ bỏ thú vui riêng của mình, cùng học với Thẩm Nham, hoặc đi đến thư viện. Khi đọc sách, Thẩm Nham rất chăm chú, có khi còn quên cả sự tồn tại của Lộ Nghiên bên cạnh.

Có một lần, phòng học sắp đến giờ đóng cửa, Thẩm Nham thu dọn đồng sách bên cạnh, rời khỏi phòng tự học, quên mất Lộ Nghiên đang nằm ngủ trước mặt. Sau đó, Lộ Nghiên được một thầy giáo trong phòng tự học đánh thức, lúc tỉnh lại cô thấy Thẩm Nham ướt đầm mồ hôi đang chạy về phía mình.

“Anh học mệt quá nên vừa đi chạy về à?”

“Nha đầu ngốc!”

Thẩm Nham cảm ơn thầy giáo, cầm túi sách của Lộ Nghiên, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đi vào khuôn viên nhỏ trong vườn trường.

Trời mùa hè, những đôi tình nhân nhỏ thường dẫn nhau vào vườn trường để hò hẹn, Thẩm Nham và Lộ Nghiên cũng thường lui tới đây. Những cảnh thân mật diễn ra là điều không tránh khỏi, cảnh tượng này Lộ Nghiên đã tập mãi thành quen rồi.

“Anh đã thuê một phòng ở ngoài rồi, em đến sống cùng anh nhé!”

“Ừm.” Lộ Nghiên chưa suy nghĩ đã đồng ý ngay. Khi đó cô nghĩ người đàn ông trước mắt sẽ là chồng mình.

Còn hai tháng nữa Lộ Nghiên sẽ tốt nghiệp, căn phòng cô chuyển đến rộng rãi thoáng mát, có hai gian phòng, mỗi người một gian. Lộ Nghiên không biết nấu ăn nên hai người thường đi ra ngoài ăn.

Sau này Lộ Nghiên thấy Thẩm Nham thường về nhà rất muộn, cô bèn nấu mì cho anh, sau nhiều lần, tay nghề của cô đã tiến bộ lên nhiều.

Những ngày trời nắng đẹp, Thẩm Nham thường dành thời gian cùng Lộ Nghiên ra ngoài đi bộ.

“Em cần phải bổ sung nhiều vitamin và canxi.”

“Vì sao?”

“Em không biết rằng thiếu bất kì vitamin nào sẽ khiến người ta ngu ngốc đi sao? Em vốn đã đủ ngốc rồi, không thể trầm trọng thêm nữa. Còn bổ sung canxi để em cao thêm chút nữa, như vậy khi hôn sẽ thuận tiện hơn.”

“Anh đi chết đi.”

Khi đó hai người dường như không sợ nóng, dưới ánh mặt trời vẫn đuổi bắt nhau, mãi đến khi Lộ Nghiên mệt ngồi xồm trên mặt đất, Thẩm Nham sẽ quay lại công cô trên lưng, không màng những ánh mắt xung quanh.

Ánh mặt trời lên cao, quả thực là ngày thích hợp để bổ sung vitamin ỉnh. Buổi chiều Lộ Nghiên được nghỉ, cô đi siêu thị, bổ sung thêm thức ăn dự trữ. Lộ Nghiên xách hai túi đồ lớn ra khỏi siêu thị, có vẻ không nhẹ. Túi đựng đồ là túi vải do cô tự may, màu xanh nhạt và hồng nhạt với những bông hoa vàng xen lẫn trên nền vải, nhược điểm duy nhất chính là chiếc túi may quá dài, cánh tay hoàn toàn vướng góc với thân người thì mới xách được chiếc túi. Vì thế Lộ Nghiên phải mất rất nhiều công sức xách túi, nhưng cô lại không nỡ kéo lê chúng, sợ làm rách túi vải.

Lâm Hường nhìn thấy Lộ Nghiên, anh đỗ xe bên đường, gọi Lộ Nghiên lên xe. Sau khi Trần Mặc Đông đi, số lần hai người gặp nhau cũng không giảm. Vài lần tiếp xúc, Lộ Nghiên đã coi Lâm Hường như người quen thân, vì thế cô không ngần ngại lên xe. Tuy Lâm Hường nói nhiều nhưng nhã nhặn mà hài hước, điều quan trọng nhất là anh chưa bao giờ khiến cô có cảm giác bị khống chế.

“Anh như thế này có được gọi là anh hùng cứu mỹ nhân không?” Lâm Hường vừa mở miệng đã là những lời lẽ trêu chọc.

“Sao lại là ‘cứu’?”

“Haiz, tiểu nha đầu, coi như anh chưa từng nhìn thấy cánh tay bé nhỏ của em sắp đứt ra. Lại còn không thừa nhận, em với Trần Mặc Đông đúng là một giuộc mà, không biết cảm tạ báo đáp đi, không đáng yêu gì cả.”

Lộ Nghiên im lặng, không biết nên trả lời hoặc giải thích sao, có lẽ càng giải thích càng thêm hiểu lầm, vì thế không nói vãn tốt hơn.

Lâm Hường liếc mắt nhìn cô, tiếp tục lái xe.

“Ngày kia Trần Mặc Đông quay lại, chắc em biết chứ?”

“Vì sao em phải biết? Kỳ lạ!”

“Sao em lại không biết?”

“Đương nhiên là em không biết, em có quan hệ gì với anh ta chứ.”

Lộ Nghiên nhìn Lâm Hường đang cười đầy ám muội. Cô muốn khâu cái miệng mình lại, những lời nói như vậy không phải có hàm ý sao, cô lúc này rất giống như đang giận dữ người yêu mà cố giả vờ không sao cả. Lộ Nghiên chán nản, từ chối nhắc đến con người Trần Mặc Đông.

Lâm Hường giúp Lộ Nghiên mang đồ về nhà, lại còn ở lại càn quét đồ ăn nữa. Khi Lộ Nghiên nấu cơm, Lâm Hường quan sát căn phòng của cô, không có gì đặc biệt, điều hấp dẫn anh chính là đồng sách trên bàn trà, không nhìn thấy bìa ngoài vì tất cả đều được bọc bằng giấy bọc hoa văn, có bìa giấy, có bìa vải, rất giống với chiếc túi vải của cô.

Nói Lộ Nghiên nấu cơm nhưng thực tế là cô đi nấu mì. Thứ Lộ Nghiên có thể nấu không nhiều, mì là sở trường của cô.

“Em rất khéo tay, còn biết dùng kim chỉ cơ đấy.”

“Với anh, có thể dùng kim chỉ thì được gọi là khéo léo sao?”

“Có vẻ cô gái vĩ đại này không chỉ chơi đùa với chúng vài lần đâu nhỉ.”

“Anh vẫn còn hiểu biết đấy.”

“Sau này em nhất định sẽ là người vợ hiền, ai đó thật có phúc.”

“...” Lộ Nghiên phớt lờ anh.

“Mùi vị không tồi!”

“Quá khen, thật ra em chỉ biết nấu thứ này thôi.”

“Trần Mặc Đông chưa từng ăn cơm em nấu đúng không?” Lâm Hường vừa gắp mì vừa nói.

“Vì sao anh ấy lại muốn ăn đồ em nấu?”

“Em có thể đừng hỏi lại anh như vậy chứ, em tự hỏi chính mình đi!”

Lộ Nghiên không nói gì, cúi đầu ăn mì.

“Không phải Trần Mặc Đông còn chưa vào đây chứ?”

“Coi như anh chưa hỏi.” Khi Lộ Nghiên còn chưa kịp hỏi lại, Lâm Hường đã nói tiếp.

“Anh làm gì mà cứ nhắc đến anh ấy, anh muốn nhớ anh ấy thì đi mà tìm anh ấy, còn không, em cho anh mượn điện thoại để giải quyết nỗi tương tư của mình.”

Lâm Hường ngẩng đầu cười, nhìn Lộ Nghiê: “Khi anh vừa biết em, anh thật sự cảm thấy em rất dịu dàng, nhưng hiện giờ mới thấy lúc đó mình hoàn toàn nhầm.”

“Chỉ trách anh không nhìn người chuẩn thôi.”

“Thẹn quá hóa giận rồi nha! Anh không nói về cậu ta nữa, anh ăn, anh ăn. Đúng rồi, em không cảm thấy mỗi lần anh nhắc đến cậu ta là em lại giống miếng đậu vớ à?”

“Anh chỉ nhắc nhở em một chút thôi.” Trước khi Lộ Nghiê mở miệng, Lâm Hường lại nói trước, rồi cúi đầu tiếp tục ăn.

Mấy phút sau.

“Anh muốn thêm dấm không?” Lộ Nghiê thật thà hỏi Lâm Hường.

“Đại trượng phu như anh, ghen cái gì mà ghen!” (Trong tiếng Trung, nhắc đến “ăn dấm” thường có nghĩa là ghen. Lúc này Lâm Hường đang nghĩ Lộ Nghiê trêu chọc mình)

“Ăn mì cho thêm dấm, hương vị sẽ ngon hơn nhiều, hơn nữa dấm chua còn có tác dụng làm mềm huyết quản, rất tốt cho cơ thể.”

“Lộ Nghiê, em đừng nghĩ trả đũa nhá. Cái tính nhỏ mọn của em anh còn không hiểu sao, anh kiên quyết nói cho em biết, anh không thêm dấm, không thêm ớt, không thêm muối, bớt đi khả năng em đánh trả.”

“Lòng dạ tiểu nhân.” Lộ Nghiê nghiêng răng nói.

Sau bữa cơm, Lâm Hường nhận một cuộc điện thoại rồi rời đi. Lúc đi còn cầm một thẻ kẹp sách mà Lộ Nghiê làm, nói là muốn dựa vào cái này để làm tiêu chuẩn chọn vợ sau này ỉnh. Lộ Nghiê kể anh ta, bảo anh ta đi rồi phải đóng cửa cẩn thận, khi đó cô đang rửa bát trong bếp.

Trần Mặc Đông quay lại thành phố S là một tháng sau lần gặp mặt Lâm Hường trước đó. Còn “ngày kia” mà Lâm Hường nói sai lệch không chỉ một hai ngày, vì thế Lộ Nghiê quả quyết cho rằng Lâm Hường chỉ là một tên miệng đầy pháo lép mà thôi.

Hai người gặp nhau vào ngày thứ ba Trần Mặc Đông quay lại thành phố S.

Gần nửa tháng hai người không gặp nhau, điện thoại gọi liên tục, chỉ là thời gian Trần Mặc Đông gọi điện không cố định, còn Lộ Nghiê chưa bao giờ chủ động liên lạc với anh. Trần Mặc Đông không nói anh về thành phố S khi nào, mà Lộ Nghiê cũng không hỏi.

Ngày Trần Mặc Đông tới khách sạn, Lộ Nghiê đã biết được tin tức này. Tiểu Diêu luôn có chuyện để nói không ngừng, mà cô vốn luôn tôn sùng Trần Mặc Đông nên liền đem chuyện này làm đề tài nói chuyện với Lộ Nghiê.

Lộ Nghiê thầm than vãn, hai chữ “ý trời” đúng là đã miêu tả cuộc sống lúc này của cô, ông trời thật không thuận theo ý người. Một tháng nói dài thì không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Nửa tháng sau Lộ Nghiê đã hoàn toàn lấy lại tinh thần lúc đầu, cô không nghĩ đến chuyện sẽ có người đi cùng cô về, cùng cô ăn khuya, ngay cả vào thời điểm bụng đói kêu gào cũng đã quen không cảm thấy đói nữa. Thói quen quả thật đáng sợ, nhưng nếu phải thay đổi cũng không phải điều khó khăn như người ta nghĩ.

Hai người chính thức gặp mặt, có lẽ nên nói là chạm mặt, là tại đại sảnh của khách sạn. Lộ Nghiê đang làm việc, còn Trần Mặc Đông bước từ ngoài vào, phía sau là một cô gái dáng cao gầy, làn da trắng trẻo, quần áo ngay ngắn, khuôn mặt thanh tú, trong tay là một tập văn kiện, chân bước nhanh theo sau Trần Mặc Đông.

Xã hội hiện đại, tỷ lệ ly hôn sđ dĩ cao như vậy đều vì những người đàn ông bắt lương lấy cớ công việc mà tiếp xúc với những cô gái xinh đẹp, một khi xảy ra chuyện, những người con gái sẽ bị người ta gán cho cái mác “Hỗ ly tình”, “Tiểu Tam”; còn đàn ông đã được no nê thì cũng chỉ bị đánh giá phê bình tổng thể theo lệ thường rằng “Đàn ông có tiền sẽ đổi bại”. Thực tế đã chứng minh loại phê bình này không đề cập đến cá nhân, vì thế mãi mãi không có hiệu quả, dẫn tới kết quả Tiểu Tam ngày càng nhiều. Tâm tư Lộ Nghiê

rối bời, cô quyết định đi về hướng ngược lại. Lộ Nghiên tự nhủ chính mình: Dù sao cũng không quen, mà người ta bận rộn như vậy, mình không nên quấy rầy.

“Lộ Nghiên.” Trần Mặc Đông gọi tên cô.

Trước kia tuy hai người thường xuyên gặp mặt nhưng rất ít khi gọi tên nhau, bình thường chỉ có hai người thì đối phương nói chuyện đương nhiên là người kia, gọi tên là điều thừa thãi. Vấn đề này quả thực rất rối rắm, hai người chưa từng thảo luận qua, gọi đối phương là cô Lộ, anh Trần thì hơi xa lạ so với mối quan hệ của hai người, còn gọi tên thì có chút không tự nhiên, vấn đề xưng hô đã bị hai người cùng ngầm bỏ qua.

Lộ Nghiên quay đầu, nhưng cô vẫn bối rối không biết nên xưng hô thế nào. Trần Mặc Đông? Mặc Đông? Đúng là nổi hết cả da gà, thôi bỏ đi.

“Anh Trần đã từ Bắc Kinh về rồi ă?” Như thế có thể là tương đối ổn, Lộ Nghiên đoán.

Trần Mặc Đông hơi nhú mày, sau đó gật đầu.

Lộ Nghiên thấy anh không nói gì, liền nói mình có việc, sau đó bước đi.

Lúc tan ca, Lộ Nghiên quay đầu nhìn trời, trên nền trời không có lấy một ngôi sao, ngày mai nhất định trời sẽ mưa, vừa may sẽ rửa sạch không khí bụi bặm này, mấy ngày liền dự báo thời tiết đều nói sự trong lành của không khí đã giảm xuống. Đúng là phá hỏng luôn luôn để dành hơn là giữ cho tốt.

Lộ Nghiên lại gặp lại Lâm Hưởng ở siêu thị, nhưng lần trước là ở ngoài siêu thị, còn lần này ở trong siêu thị. Bên cạnh Lâm Hưởng có thêm một cô gái vô cùng xinh đẹp. Người con gái thân mật khoác tay Lâm Hưởng, hai người cùng đứng trước quầy thức ăn chọn đồ. Lộ Nghiên cảm thấy thế giới này thật sự thay đổi bất thường, lẽ nào Thượng đế từ bi đều vì mỗi người đàn ông nhìn có vẻ độc thân mà ban phát ột cô gái sao? Lộ Nghiên lắc đầu, cảm thấy mình đáng lẽ nên đi làm người viết truyện cổ tích.

Lộ Nghiên lấy đồng trà buổi mình muốn mua, rồi quay người đi thanh toán, cô không cố tình làm như không thấy, nhưng cô cảm thấy không nên quấy rầy sự ngọt ngào của người ta.

“Lộ Nghiên.” Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến. Lộ Nghiên không hiểu hình dáng mình có gì đặc biệt mà lại dễ bị người khác nhận ra vậy.

“Anh Lâm, thật tình cờ, đi mua đồ sao?” Lộ Nghiên biết mình có chút vô vị, không biết tìm câu nào để nói chuyện.

“Ồ, mới không gặp vài ngày mà em đã biến về Lộ Nghiên dịu dàng rồi sao, lại còn anh Lâm nữa cơ đấy, không lẽ gặp Trần Mặc Đông em cũng gọi anh Trần sao?”

Lộ Nghiên nhú mày nhưng không nói gì.

“Mặc Đông về rồi, em biết chứ.”

“Không biết.”

“Vậy anh chính thức nói với em đấy.”

Lộ Nghiên im lặng.

Lâm Hưởng không giới thiệu hai người con gái với nhau. Cuối cùng Lộ Nghiên vẫn ngồi xe Lâm Hưởng về nhà. Cô cảm thấy may mắn vì sự tồn tại của một cô gái nên anh ta không đòi vào nhà càn quét đồ ăn.

Lộ Nghiên có cả ngày nghỉ ngơi, cô ngủ cả buổi sáng, buổi chiều dọn dẹp phòng, sau đó đi siêu thị, hiện giờ tủ lạnh đã được lấp đầy. Cô nhớ buổi chiều dọn phòng đã phát hiện một quyển sách dạy nấu cháo, chắc là cô đã đi mua sau khi ăn cháo cùng Trần Mặc Đông, kết quả vì không có thời gian mà nó vẫn chưa được phát huy tác dụng. Đột nhiên lúc này nhiệt huyết trào dâng, cô muốn thử nghiệm một chút.

Nguyên liệu nấu ăn rất đơn giản, đều là đồ trong nhà có sẵn, cô thực hiện từng bước một theo phương pháp trong sách. Nấu xong, Lộ Nghiên vội vàng muốn nếm thử, kết quả phát hiện nó không khác biệt lắm với cháo trắng, mỗi loại gia vị Lộ Nghiên đều cho rất ít vì sợ hương vị quá nặng, nhưng không ngờ cho ít quá cũng không thấy hương vị gì, còn chẳng bằng không cho, chỉ làm lãng phí gia vị.

Lộ Nghiên ăn xong bát cháo, lại đi siêu thị một chuyến nữa, cô mua mấy thứ ăn vặt đóng gói nhìn có vẻ đẹp, rồi lại chọn mấy thứ linh tinh vô dụng nhưng góp phần giải quyết tật xấu ngứa ngáy chân tay của mình. Về đến nhà đã hơn bảy giờ, Lộ Nghiên hâm nóng lại cháo lúc nãy rồi miễn cưỡng ăn, hương vị quả thật không ngon nên cô quyết định sau này sẽ không nấu món này nữa.

8. Chương 8: Dây Dưa

Điện thoại trong túi rung lên, Lộ Nghiên móc ra, thấy hai chữ “Lâm Hương”. Lúc làm việc không thể nghe điện thoại, Lộ Nghiên mặc kệ, nhưng ba phút sau điện thoại lại rung lên, cuối cùng cô cũng nghe.

“Không phải em cố ý không nghe điện thoại của anh đấy chứ?”

“Sao lại thế, em đang làm việc, vừa mới rảnh được chút đây.”

“Tối nay có rảnh không? Tề Bưu mời tiệc, đặc biệt bảo anh phải mời người bạn nhỏ cùng chí hướng này.” Tề Bưu là người sừ tập tem, là một người có học vấn, nhưng chỉ vì ham vui và nói nhiều mà thường bị người ta hiểu nhầm là một kẻ ăn chơi trác táng.

“Thôi đi, lát nữa em sẽ hỏi anh ấy cho coi!” Trực giác mách bảo Lộ Nghiên chuyện này không đơn giản như vậy, từ chối là phương pháp tốt nhất.

“Vậy chỉ có thể bảo cậu ta trực tiếp gọi điện cho em thôi. Đúng rồi, cậu ta còn nói sẽ tự mình đi đón em nữa đấy.”

“Đừng. Như vậy thật phiền phức, em tự đi được rồi.”

Lộ Nghiên không muốn vòng vèo, trước tiên cô sẽ đồng ý, sau đó đến giờ phải đi sẽ nói là không thể đi. Thời gian vào đời không ngắn, cuối cùng cũng coi như cô đã học được một chút “thủ đoạn” của người khác.

Hết giờ làm, Lộ Nghiên vừa định cầm điện thoại gọi điện, một chiếc xe thành linh dừng trước mặt cô.

“Lên xe đi, anh cũng tìm Lâm Hương.”

Lộ Nghiên hoàn toàn bế tắc, tất cả lý do đều trở thành vô nghĩa với hiện tại trước mắt.

Từ lần chạm mặt ở đại sảnh, hai người chưa gặp nhau. Thời gian Lộ Nghiên và đồng nghiệp làm việc đều không phải có ý tránh né ai, nhưng lâu dần thời gian làm việc ấy khiến Lộ Nghiên cảm thấy nhàm chán, vì thế khi đồng nghiệp đề xuất ý kiến, Lộ Nghiên đã vui vẻ đồng ý; còn điện thoại, mấy ngày nay buổi tối nào Lộ Nghiên cũng tắt máy, bạn bè cô không nhiều, bình thường chỉ có Lộ Hi hoặc bố mẹ gọi điện, thì thoảng nhận được điện thoại của Lỗ Mạn, hai người chỉ tán dóc linh tinh, không có chuyện gì đặc biệt.

Sau khi lên xe, Lộ Nghiên phát hiện người lái xe là cô gái xinh đẹp hôm trước. Phục vụ đúng là vẹn toàn, Lộ Nghiên thầm cảm thán.

“Trợ lý của anh, Tiêu Mông. Còn đây là Lộ Nghiên.” Trần Mặc Đông giới thiệu hai người.

Hai người gật đầu mỉm cười với nhau, xem như lời chào hỏi.

Lộ Nghiên nhắm mắt nghỉ ngơi, Trợ lý thôi, hay là Thư ký, hay là Tiểu Mật (Ngày trước, nữ giới có quan hệ mờ ám với nam giới thường được gọi bằng cụm “nữ thư ký”, mấy năm gần đây mới hay dùng từ “Tiểu Mật”). So với cách gọi “Tiểu Mông” thì cách gọi “Lộ Nghiên” đâu có chút gì mờ ám. Lộ Nghiên mở mắt nhìn đèn sáng bên đường lao vút về phía sau rất nhanh, cô nghĩ thứ đã trôi qua rồi là trôi qua rồi, mà đèn bên đường còn rất nhiều, trong khi mắt thì vẫn bị ánh đèn phía trước nhức nhối.

Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông vào gian phòng, trong phòng vang lên những tiếng xuyt, thì ra ở đây đang có một trò chơi. Trò chơi quy định người đến cuối cùng, bất luận là trai hay gái, phải hôn người có sinh nhật hôm nay, mà người đó đương nhiên là Tề Bưu. Người đến cuối cùng là Lộ Nghiên. Vốn dĩ do sự ưu tiên phụ nữ, Trần Mặc Đông mở cửa mời Lộ Nghiên bước vào, nhưng Lộ Nghiên lại ngại ngùng, chậm chạp bước đi,

mà tính nhẫn nại của Trần Mặc Đông không tốt, vì thế cuối cùng anh tự mình đi vào, rồi vào giây sau Lộ Nghiên mới bước vào.

“Đến đây, mau hôn đi.” Mọi người ồn ào.

Lộ Nghiên không biết làm sao, ngơ ngác bị mọi người kéo vào đám đông, cô vẫn không hiểu trò chơi này. Lộ Nghiên là một cô gái không biết đùa, cô hoàn toàn không thể chơi được trò này.

Lộ Nghiên nhìn nửa vòng, cuối cùng vẫn dừng lại nhìn Trần Mặc Đông, nhưng sau đó cô từ bỏ. Cô nhận thấy Trần Mặc Đông đứng lên từ chỗ ngồi, sau đó thấy bà vai mình bị người bên cạnh giữ chặt, ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ của Trần Mặc Đông.

Cả đám đông vang lên những tiếng “Xuyt”, tất cả đều tập trung vào Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông.

“Được rồi, cứ hôn Mặc Đông cũng được, đến đi.”

Lộ Nghiên cầu cứu Trần Mặc Đông, nhưng Trần Mặc Đông không nhìn cô, từ đầu đến cuối chỉ khẽ mỉm cười.

“Trần Mặc Đông, không phải anh nói Lộ Nghiên chỉ là bạn sao?” Tề Bưu không cam tâm.

“Thì ra thiếu gia Tề vẫn luôn có tình ý với cô gái nhỏ kia nha.” Người nào đó ồn ào, những người khác lại rất vui vẻ khi xem được kịch hay.

“Mặc Đông, chăm sóc tốt vợ cậu đấy. Thiếu gia Tề không dễ đối phó đâu.” Mọi người vui đùa.

Lộ Nghiên càng lúc càng cảm thấy những người này nhàm chán, trong lòng tức giận, nhưng ở đây không thể bộc lộ, cuối cùng cô ngẩng đầu hôn má Trần Mặc Đông. Trong nháy mắt, Trần Mặc Đông nghiêng đầu, môi Lộ Nghiên rơi xuống khoe miệng Trần Mặc Đông.

Mọi người xôn xao lên, cuối cùng ai cũng rất vui vẻ. Khuôn mặt Lộ Nghiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt cũng trở nên cảnh giác. Đám người này cũng không để ý đến trò chơi đó nữa vì nó chưa đến mức quá đáng lắm, nhưng Lộ Nghiên dù sao cũng không thuộc số đông này.

Lộ Nghiên lặng lẽ ngồi xuống, nhìn đám người quần áo bảnh bao, đột nhiên hiểu được vì sao Thẩm Nham không hòa mình vào đám người này. Ngày đó Thẩm Nham từ chối đến hội hè với bạn bè, Lộ Nghiên luôn nói anh trọng sắc khinh bạn, nhưng Thẩm Nham chỉ bảo cô quá đơn giản, còn cô khi đó vẫn không hiểu tính đơn giản và bạn bè có liên quan gì.

Tình yêu của Thẩm Nham dành cho Lộ Nghiên là chiều chuộng, bảo vệ, bao dung, là những gì tốt đẹp nhất mà một người con trai dịu dàng mang đến cho người con gái của anh ta. Lộ Nghiên hiểu rằng thiên đường ấy đã sớm tan vỡ, không tồn tại nữa, mãi mãi là đồng hoang tàn.

“Em cần phải thích nghi với tình cảnh này.” Trần Mặc Đông khẽ sát tai Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên dựa người về phía sau, không muốn giữa hai người hiện ra điều gì mờ ám nữa.

“Em không cần thích nghi, sau này em sẽ không đến nữa.”

“Mọi người không có ác ý.”

“Phải, mọi người không có ác ý, chỉ có anh thôi.”

“Anh hôn em một lần, em trả lại anh một lần, như vậy là công bằng còn gì.”

“Em vẫn cho rằng anh là một người đàn ông rất nghiêm túc, cương trực, không ngờ anh cũng... cũng không đứng đắn như vậy.” Lộ Nghiên suy nghĩ một chút mới tìm được từ ngữ thích hợp.

“...” Trần Mặc Đông không nói gì, chỉ cười cười.

Trần Mặc Đông không cùng họ chơi những trò chơi ồn ào đó, có người gọi anh, anh chỉ nâng ly rượu với người đó, ý là anh uống rượu được rồi. Lộ Nghiên ngồi một chỗ nhìn họ, tâm tình dần bình tĩnh lại, cô không phải người để tâm lâu một chuyện nào đó, vô tình nhìn thấy gì buồn cười cô cũng cười, không thêm để ý đến Trần Mặc Đông đang ngồi cạnh chăm chú nhìn mình.

“Anh không biết rằng nhìn chằm chằm người khác là không lịch sự sao? Như vậy sẽ tổn hại hình tượng cao quý nho nhã của anh đấy.”

“Em không nhìn anh sao biết anh nhìn em?”

“Em mắt lé, anh quản được sao?”

“Mắt anh cũng lé.”

“Trần Mặc Đông, em mới phát hiện ra anh có tổ chất vô lại.”

“...”

“Em nói anh vậy mà anh không tức giận, anh thật là rộng lượng.” Nói xong, cô liếc mắt lướt Trần Mặc Đông, nhưng đáng tiếc không nhìn thấy đáng về mình muốn.

“Đối với những lời không hay, anh có thể lựa chọn mình khù khờ.”

Lộ Nghiên càng thêm phát hiện tài ăn nói của mình quá thấp.

“Anh từng tham gia thi biện luận à?”

“Đã từng, luôn luôn đạt được giải.”

“Anh thật không khiêm tốn. Vậy sao bình thường anh lại nói ít vậy?”

“...”

“Không phải anh chỉ ăn hiếp những người có tài ăn nói kém như em đấy chứ? Em thấy với những người khác, anh đều kiêu lời như cất giữ vàng ấy.”

“Quả thật anh chỉ đối xử với em khác thôi.”

“Anh có thể đừng thẳng thắn như vậy chứ? Cứ như em với anh có gì ấy.”

“Nếu em không thích, khi vẫn rõ ràng, anh có thể tác thành cho em và Tề Bưu.”

Lộ Nghiên quyết định im lặng là điều tốt nhất.

Đối với sự “giúp đỡ” ấy của Trần Mặc Đông, sau đó Lộ Nghiên không nhắc lại, gặp dịp thì chơi thôi mà, nếu lòng cứ canh cánh điều đó thì chính mình cũng sẽ khó tránh khỏi áy náy bồn chồn.

Qua nửa thời gian của cuộc tụ họp, Lộ Nghiên đã nghĩ thoáng đi nhiều, lặng lẽ ngồi uống nước hoa quả. Vì đây là lần thứ hai tham gia nên đa số mọi người cô đều gặp qua, cô nghĩ chắc nhiều người cũng nhớ cô, và họ cũng đã xác nhận về phỏng đoán quan hệ của cô với Trần Mặc Đông.

Bọn họ đều không phải người như Lộ Nghiên nghĩ ban đầu. Họ có thể không kiêng nể gì trước mặt bạn bè, chơi đùa những trò vô vị nực cười, mạnh miệng nói, tán gẫu linh tinh, người thua sẽ than phiền oán hận, người thắng thì vui vẻ, có thể do đối diện với càng nhiều áp lực, bọn họ càng có nhiều cách khác nhau giải tỏa áp lực. Họ đều là người bình thường, nhưng cũng khác người bình thường, mà người như Lộ Nghiên không muốn ra nhập. Cuộc sống của họ cuối cùng không phải bình thường hoàn toàn.

Thẩm Nham như thế, Lâm Hướng như thế, Trần Mặc Đông đương nhiên cũng như thế.

Lúc kết thúc, đám người dần tan ra, Trần Mặc Đông tiễn Lộ Nghiên về nhà.

“Em không cảm thấy hôm nay anh đã giúp em chứ?” Sau khi đến dưới nhà Lộ Nghiên, Trần Mặc Đông không đưa Lộ Nghiên lên nhà luôn.

“Không thấy.”

“Vậy em thấy hôm nay anh đã không giúp được em?”

Lộ Nghiên nhìn thẳng Trần Mặc Đông, anh vẫn tựa như cười như không, cô hung hăng trừng mắt lườm anh một cái, rồi lại cúi đầu.

“Hình như anh gầy đi.” Lộ Nghiên nói sang chuyện khác.

“Nhiều việc quá.”

“Đúng vậy, em cũng nhận ra, ngay cả Tiểu Mật cũng mang đến là đủ chứng minh anh bận rộn vô cùng.”

“...”

“Cảm ơn anh Trần đã hạ giá đưa tiễn, tiểu nữ cảm ơn, anh về cẩn thận ạ!”

Lộ Nghiên quay người bước đi, đến khi quay đầu lại chỉ thấy bóng dáng Trần Mặc Đông trong đêm hiện rõ vẻ vô cùng mệt mỏi. Lộ Nghiên nghĩ làm lãnh đạo đúng là rất mệt, làm thường dân vẫn thoải mái hơn nhiều.

Ánh trăng sáng soi rọi và ánh đèn khu nhà phản chiếu bóng dáng Lộ Nghiên. Góc độ sáng của ánh trăng và ánh đèn khác nhau làm hiện ra hai chiếc bóng, một đậm một nhạt, hư ảo, không phân biệt được cái nào giống người hơn, nhưng bất luận thế nào, lúc này nó không cô đơn.

Lộ Nghiên về nhà, cảm thấy từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều vương vấn mùi thuốc. Cô mở to TV trong phòng khách rồi đi vào phòng tắm, kênh nào đó đang nói về sự kiện Hitler bị ám sát.

Lộ Nghiên vẫn luôn không hiểu biết lịch sử. Giáo viên chủ nhiệm năm lớp 10 là giáo viên dạy lịch sử, theo bảng thành tích năm học của Lộ Nghiên, các môn của cô đều xuất sắc, chỉ trừ môn Lịch sử. Vì điều này mà giáo viên lịch sử rất thất vọng, đã vài lần tìm cô nói chuyện. Cô phát hiện cô giáo còn hấp tấp vội vàng hơn cô.

“Không phải chuyện trốn tránh là xong đâu, sao lại không học được chứ?”

“Vốn dĩ thành tích của em rất tốt, nhưng lại bị môn lịch sử kéo xuống rất nhiều.” Cô giáo hung hăng chỉ bảng thành tích.

“Lộ Nghiên, cô thấy cái gì em cũng tốt, sau này giờ nghỉ trưa đến văn phòng của cô.”

Mỗi lần có bảng thành tích, cô giáo luôn “mời” Lộ Nghiên vào văn phòng giáo huấn, nội dung như trên, cơ bản không thay đổi.

Cho nên khi đó để giáo viên chủ nhiệm và chính mình sống lâu hơn vài năm, cô đã chọn khoa tự nhiên.

Sở dĩ hiện tại Lộ Nghiên có sở thích này vì cô không coi nó là lịch sử, mà là một chuyện xưa. Cô luôn thích để mình rối rắm giữa những chuyện cổ, ví dụ như một cô gái đóng vai phụ đáng thương nào đó không có kết cục tốt đẹp, hoặc nữ nhân vật chính có thời thơ ấu đáng thương cuối cùng cũng không có được sự bù đắp... Tất cả khiến cô không cách nào tiêu tan, nhưng những chuyện này đều có lịch sử của nó, và đã được người ta xác định rõ ràng, ví dụ như người tốt thì có xu hướng đẹp, đáng tuyên dương, còn ngược lại những người xấu xa sẽ bị thẩm, bị phê phán, bức bách, cảm giác lấy thiện trừ ác khiến tinh thần Lộ Nghiên rất thoải mái.

Điện thoại trên bàn trà rung lên, Lộ Nghiên lau qua người rồi chạy tới nhận điện thoại.

“Cậu nhận điện thoại mà thở hổn hển cái gì?” Thì ra là Lỗ Mạn.

“Vừa bận tí, không có gì.”

“Sao TV mở lớn thế?”

“Vừa tắm vừa nghe ấy mà.”

“Vừa tắm á?”

“Ừ.”

“Ăn cơm chưa?”

“Muộn thế này, ai còn chưa ăn chứ?”

“Cậu đã mua quần áo chưa? Chụp ảnh rồi gửi cho tớ xem. Đúng rồi, tên tiểu tử Thẩm Nham vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn... mà.” Lộ Nghiên nói chữ cuối cùng rất nhẹ, cô không nói chuyện này với Lỗ Mạn.

“Lúc hai người làm chuyện xấu cũng đừng có quên phải có biện pháp phòng tránh đấy.”

“Cậu đi chết đi.”

“Nhưng cậu đừng uống thuốc, không tốt đâu.”

“Rốt cuộc cậu sao vậy?”

“Nghe đi Nguyễn nói năm tới cậu muốn quay về Bắc Kinh làm việc, mình giúp cậu liên hệ nhé. Cậu muốn tìm công việc thế nào?”

“Lỡ đại tử, cậu tự đứng quan tâm mình, cũng không vòng vèo gì, mà chủ yếu là giọng cậu rất kỳ lạ, mình chắc chắn tâm tình cậu đang không tốt, hơn nữa còn vừa khóc nhè đấy.”

Mỗi lần tâm tình Lỗ Mạn không tốt đều làm nhảm những điều đẹp đẽ, nội dung nói chuyện cơ bản là tỉ mỉ hỏi thăm dẫn dò chuyện ăn uống ngủ nghỉ, rồi đối xử rất nhân từ bác ái với Lộ Nghiên. Ví dụ như nói chuyện gần đây, khi Lỗ Mạn du học, đã mua loại nước hoa thơm nồng được chế đặc biệt từ năm loại nước hoa, rồi gửi về cho Lộ Nghiên ở quê nhà xa xôi, chỉ vì người con trai Lỗ Mạn thích nhiều năm đã có bạn gái; nói chuyện xa hơn, khi Lộ Nghiên học trung học, Lỗ Mạn giúp cô hoàn thành bài tập lịch sử trong tuần, nguyên nhân vì Lỗ Mạn tỏ tình thất bại, hơn nữa còn thất bại một cách rất mất mặt thảm hại... Những chuyện lớn nhỏ như này đã xảy ra nhiều lần, Lộ Nghiên đã tổng kết ra lý luận trên, so sánh với những lúc bình thường, lần nào cô cũng đúng.

“Lộ đại muội, xin cậu đừng để ý chuyện này. Mình nói chuyện phiếm được không?”

“Được. Cậu nói đi, mình nghe.”

.....

Mỗi lần Lỗ Mạn đau lòng đều bảo Lộ Nghiên đừng để ý, và mỗi lần Lộ Nghiên đều đảm đương vai trò cái “thùng rác” hoàn mỹ, nhưng cũng phải có phản ứng, vì mỗi lần Lỗ Mạn đem hết những thương tâm trong lòng nói hết ra đều yêu cầu Lộ Nghiên phản xử. Mấy lần đầu Lộ Nghiên rất chân thành giúp cô phân tích, giảng giải; nhưng sau đó Lộ Nghiên phát hiện người con gái này rất cứng đầu, bất luận người khác khuyên thế nào, cô gái ấy nghĩ thế nào thì vẫn thế ấy. Cuối cùng Lộ Nghiên cũng lười mở miệng, chỉ lắng nghe thôi.

Nhưng đôi khi Lỗ Mạn cũng chống đối lại chuyện Lộ Nghiên đau lòng cho có lệ như thế, Lộ Nghiên đành phải thuận theo lời nói của cô ấy, khen người này tốt, chê người kia thói xấu, tóm lại, tất cả đều dựa theo ý tứ Lỗ Mạn, cuối cùng cũng có hiệu quả là Lỗ Mạn ngày càng cứng đầu, nhưng dù sao cô ấy và Lộ Nghiên cũng có một ưu điểm chung là không để tâm một chuyện nào đó quá lâu.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, màn hình điện thoại hiển thị thời gian là 1:07, mắt Lộ Nghiên cũng đú vào nhau, không để ý đến tin nhắn trên điện thoại mà chìm vào giấc ngủ ngay tức khắc.

9. Chương 9: Ngọt Ngào Tự Tại

Giấc mơ vẫn là cuộc nói chuyện với Lỗ Mạn, lặp đi lặp lại. Nhưng sau đó cô lại thấy mình hồi nhỏ, chỉ là bên cạnh mình có thêm một người nữa, ngày ngày cùng cô đi học, tan học, làm bài tập, vui đùa, cùng nhau lớn lên, rồi Lộ Nghiên bạo gan tỏ tình. Sau đó giấc mơ lại chuyển đến hiện tại, Lộ Nghiên mặc áo cưới màu trắng, cô quay lưng lại một đám cô gái, tung mạnh đóa hoa cưới, thì ra là đám cưới của chính mình, Lộ Nghiên cảm thấy thời khắc này vô cùng ngọt ngào, quay đầu lại nhìn chú rể, đôi giày đen sạch sẽ, âu phục đen ôm gọn dáng thon gọn, cô không nhìn rõ mặt nhưng cảm giác trên khuôn mặt ấy mang theo nụ cười hạnh phúc, Lộ Nghiên ngây ngất, không muốn chuyển rời ánh mắt, khuôn mặt chú rể dần rõ ràng, cuối cùng là khuôn mặt của Thẩm Nham.

Lộ Nghiên mơ hồ thấy trên tay mình có gì đó rung nhẹ, cảm giác bị làm phiền, cô miễn cưỡng tỉnh dậy từ giấc mơ.

Tối qua điện thoại vẫn cầm trên tay cô đã chìm vào giấc ngủ, trong bóng đêm Lộ Nghiên ấn nút nghe, cô nghiêng người, đặt điện thoại bên tai.

“Ừm...” Lộ Nghiên mơ màng, ngay cả tâm tư mắng người cũng không có.

“Nói cho anh số nhà em.” Một giọng có vẻ của đàn ông, ngữ khí bình thản.

Lộ Nghiên buột miệng nói ra, không kịp suy nghĩ đã ngủ thiếp lại.

Lộ Nghiên cảm giác mình vừa mới ngủ đã bị tiếng gõ cửa nhẹ đánh thức, khi cô tỉnh táo được một chút mới nhận ra đó là cửa nhà mình. Lộ Nghiên giật mình ngồi dậy, hoàn toàn tỉnh ngủ, lưng toát mồ hôi. Lộ Nghiên tiện tay cầm một chiếc gương có một mặt bằng sắt trên tủ đầu giường, đi về phía cửa.

“Lộ Nghiên, là anh, mở cửa.” Giọng nói ghìm thấp, nhưng vẫn nhận ra nói gì.

“Anh dọa em chết khiếp rồi, nửa đêm còn điên rồ gì thế?” Lộ Nghiên đợi Trần Mặc Đông vào nhà rồi đóng cửa, nhưng vẫn không kiềm chế nổi tức giận.

“Giờ đã sắp năm giờ rồi, em không đọc tin nhắn à?”

Lộ Nghiên dần bình thường, cô cảm thấy cả người như nhũn ra, nhớ lại có một tin nhắn hôm qua vẫn chưa đọc. Cô đi vào phòng ngủ nhưng không tìm thấy di động lại quay ra phòng khách tìm di động vẫn không thấy.

“Em tìm cái này à?” Trần Mặc Đông chỉ vào chiếc di động đang trong tay trái của Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên lúng túng, khi cô mở tin nhắn còn trừng mắt nhìn tên Trần Mặc Đông đang có dáng vẻ như cười như không kia.

Nội dung tin nhắn là: “Sáng mai lúc 4:30, em xuống dưới nhà nhé”, Lộ Nghiên thầm mắng Trần Mặc Đông không viết rõ ràng, không biết làm gì.

“Dáng vẻ của em thật có chút thê thảm, lại còn lấy gương làm vũ khí nữa!” Trần Mặc Đông dừng chân trong căn phòng nhỏ, quay đầu liếc mắt nhìn Lộ Nghiên.

“Đây là kính chiếu yêu.” Lộ Nghiên bước nhanh tới trước mặt Trần Mặc Đông, giơ gương lên trước mặt anh, Trần Mặc Đông trốn tránh.

“Rõ ràng em bị dọa chết khiếp, lại còn cầm thứ vô dụng này ra mở cửa, thật không hiểu đây có phải là thứ hữu dụng vô mưu trong truyền thuyết không nữa.” Nói xong, anh tóm lấy tay Lộ Nghiên đang giơ cao, lấy chiếc gương từ trong tay cô, để lên cái giá mây bên cạnh.

Lộ Nghiên rút tay về, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

“Anh dẫn em sang thành phố bên cạnh chơi cùng vài người bạn nữa, nhanh lên.” Trần Mặc Đông quan sát đồ vật trên cái giá mây, sắp xếp bừa bộn, tầng cuối là tạp chí về thực phẩm, làm đẹp, thời trang, nội thất, nhiều nhất là tạp chí về kiến trúc; tầng giữa đặt một bộ sách được gói bởi các loại giấy văn hoa, anh mở một quyển ra, là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình; tầng trên cùng là các loại phụ kiện, có hoa tai, dây chuyền, tất cả đều đặt trên một tấm xốp màu.

Rõ ràng phân loại đồ rất gọn gàng, nhưng đám đồ đó lại không có trật tự, Trần Mặc Đông lắc đầu.

Lộ Nghiên lúc này đang chờ đợi nhìn mình trong gương, người trong gương căn bản không có dáng vẻ vô cùng thảm như Trần Mặc Đông nói, không phải là tóc rối, mắt thâm quầng, môi khô nứt, ngược lại, có thể do vừa tức giận nên lúc này đôi môi lại hồng lên, có chút hấp dẫn, trừ điều đó ra, mọi thứ đều bình thường, đúng, còn khuôn mặt có chút trắng xanh, đó là vì vừa bị anh hù dọa. Lộ Nghiên vui vẻ hẳn lên.

Lộ Nghiên nhìn vào gương, thả vài sợi tóc ra phía trước, bước nhẹ ra sau lưng Trần Mặc Đông, lúc này Lộ Nghiên vô cùng ngưỡng mộ chính mình đã đặt cái giá mây ở vị trí đó, may mắn sự bố trí hỗn loạn của mình đã khiến anh chú ý, nhưng đúng là dáng vẻ Trần Mặc Đông thật khiến người ta có cảm giác rất an toàn.

“A!” Lúc Lộ Nghiên vỗ vào lưng Trần Mặc Đông, cô không kêu to lắm, vì cách âm căn phòng này không tốt lắm nên cô không muốn ảnh hưởng tới hàng xóm bên cạnh.

Lộ Nghiên nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Trần Mặc Đông, cô cảm thấy sẽ có chuyện phần khích nảy sinh.

Trần Mặc Đông nhanh chóng quay người, ánh mắt có chút kích động, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường.

“Không ngờ em vừa mới tỉnh ngủ mà lại ồn ào như vậy, đúng là cô gái nhỏ đáng yêu.” Hai tay Trần Mặc Đông véo má Lộ Nghiên, giọng nói không che giấu nổi sự buồn cười.

Véo đến mức đôi môi khô khốc, Lộ Nghiên đau đến mức đánh vào tay anh, cô nghi ngờ đôi môi khô của mình đã nứt ra, kết quả đúng là như vậy. Trần Mặc Đông vô trách nhiệm chỉ lấy một chiếc khăn tay đặt lên môi cô, rồi quay người tiếp tục nghiên cứu cái giá mây, ngay cả câu xin lỗi cũng không nói.

“Đầu tuần em phải đi làm, không muốn đi, mà em cũng không quen bạn của anh.” Lộ Nghiên trở lại nhà vệ sinh.

“Vây đi hai ngày cuối tuần, tối Chủ nhật về, em nhanh thu dọn đi.”

Lộ Nghiên từ bỏ tranh luận với anh, chuyện anh đã quyết định không ai có thể thay đổi, mà xưa nay cô cũng vẫn luôn bị anh định đoạt.

Sau khi Lộ Nghiên rửa mặt, cô mặc một bộ quần áo bình thường, sau đó nhét thêm một bộ quần áo dày hơn và một túi kẹo vào túi xách, rồi vội vàng theo Trần Mặc Đông xuống nhà.

Lộ Nghiên hiếm khi thấy Trần Mặc Đông lái xe, lần trước nhìn thấy là lần từ quán bar về, kết quả cô còn bị lợi dụng nữa. Lộ Nghiên nghĩ Trần Mặc Đông không thích lái xe, bình thường anh đến Hyatt đều có lái xe đưa, cả cô trợ lý cũng thường kiêm luôn lái xe của anh.

Trần Mặc Đông lái xe rất chăm chú, tốc độ hơi nhanh, nhưng không đến mức dọa người, anh rất ít nói chuyện, càng không ngó nghiêng đầu. Lộ Nghiên ngồi cạnh ghế lái, vừa mới tỉnh ngủ nhưng một lát cô đã nghiêng đầu ngủ, tiếng thở đều tràn ngập trong chiếc xe im lặng.

Lộ Nghiên mơ màng trong giấc mộng, lại cảm thấy hô hấp khó khăn, thở ra bằng mũi cũng vô ích, theo bản năng cô há to miệng để thở, mắt cũng mở ra.

Vừa mở mắt cô đã thấy khuôn mặt tuần tú của Trần Mặc Đông kề sát, trên mặt còn có nụ cười xấu xa, tay Trần Mặc Đông đang bóp hai cánh mũi Lộ Nghiên, mặc dù không dùng sức nhưng cũng đủ khiến người ta khó thở.

“Trần Mặc Đông, anh muốn giết em chết à.” Lộ Nghiên gần như hét lên, cô vùng vẫy khỏi sự áp chế của Trần Mặc Đông, xông tới đánh vào ngực và vai Trần Mặc Đông.

“Thật sự anh không gọi được em dậy.” Trần Mặc Đông nhẹ nhàng nắm hai cổ tay Lộ Nghiên bằng một bàn tay của anh, “Họ đã đến rồi, chúng ta phải nhanh thôi.”

Lộ Nghiên đành chịu thua, ra khỏi xe cô mới phát hiện mình đang ở dưới bãi đỗ xe của một tòa nhà.

Lộ Nghiên xách chiếc túi phía sau Trần Mặc Đông, cô thầm rửa: “Đúng là không ga lăng, không giúp phụ nữ xách túi”, rồi kéo góc áo Trần Mặc Đông, muốn để anh lôi cô đi, thuận tiện đi cho đúng phương hướng, vì lúc này mí mắt Lộ Nghiên đã muốn nhắm lại, ngay cả cơ thể cũng đổ nghiêng về phía trước. Trần Mặc Đông lại không để ý, cho rằng cô đang làm loạn.

Đến nơi, Lộ Nghiên mới miễn cưỡng mở mắt, trời còn chưa sáng hẳn. Đúng là nghiệp chướng, kì nghỉ tốt như vậy lại lãng phí, trong lòng Lộ Nghiên lại thầm thương tiếc.

Họ đi đến gần một đám người, có ba nam ba nữ, không xa đó là hai chiếc xe thể thao thấp nhưng sang trọng.

Trần Mặc Đông giới thiệu hai người đàn ông với Lộ Nghiên, vì người kia cô cũng biết, đó là Lâm Hướng, còn về ba cô gái bên cạnh, Trần Mặc Đông không giới thiệu, coi như anh cũng không biết. Bọn họ mỗi lần đi đâu đều thay đổi những cô gái, chính Lộ Nghiên cũng đã vô tình thay thế một người khác, mà lần sau chắc mình cũng sẽ bị ai đó thay thế. Nó như một chiếc xoắn ốc bất tận không thấy đáy, không biết khi nào tìm được đáp án.

Nhân lúc đám đàn ông chào hỏi, Lộ Nghiên quyết định cúi đầu chớp mắt.

Đám đàn ông đều ăn mặc thoải mái. Bình thường họ mặc âu phục giày da, bây giờ đổi thành những bộ quần áo thoải mái, nhạt màu thật sự mang vẻ bảnh chọe. Hai người con gái mặc rất quyến rũ, váy liền thân, chân mang giày cao gót, càng làm tôn dáng người yêu kiều, khuôn mặt trang điểm rất tinh tế; cô gái còn lại đi giày bệt, mặc quần kaki, áo T-shirt trắng. Lộ Nghiên ngạc nhiên thời này mà vẫn còn có chuyện đụng độ ăn mặc, giày của hai người cùng loại nhưng khác màu, quần cùng màu, áo thì một đen một trắng. Lộ Nghiên xua tan cơn buồn ngủ, quyết định ngẩng đầu lên.

“Thẩm Tiểu.”

“Chị dâu.”

Lộ Nghiên và cô gái kia cùng lúc cất tiếng gọi, cả hai đều có chút ngạc nhiên. Cô gái kia đã mơ hồ cảm thấy có người mặc giống mình, ngẩng đầu nhìn lại thấy chuyện trùng hợp như vậy.

Thẩm Tiểu là em gái Thẩm Nham, hai người cùng tuổi, nhưng cô ấy hơn Lộ Nghiên hai tháng tuổi. Khi Lộ Nghiên và Thẩm Nham vẫn còn hẹn hò, Thẩm Tiểu đang du học ở Mỹ, khi về nghỉ hè thường làm “bóng đèn” giúp họ, cô không cảm thấy ngại ngùng vì từ nhỏ quan hệ giữa cô và Thẩm Nham vẫn luôn tốt đẹp.

Lần đầu Thẩm Tiểu và Lộ Nghiên gặp mặt đã thành bạn tốt, tuy Lộ Nghiên không cởi mở như Thẩm Tiểu nhưng tính cách hai người đều ngang bướng và láu cá, điều này khiến họ vừa gặp đã thân, có khi còn cùng nhau chinh đồn Thẩm Nham, khiến Thẩm Nham bất lực. Thẩm Tiểu cũng thường một mình hẹn Lộ Nghiên ra ngoài, dạo phố, xem phim, cùng làm đồ thủ công, hoặc đến phòng thí nghiệm cùng Thẩm Tiểu làm thí nghiệm.

Thẩm Tiểu không chịu gọi thẳng tên của Lộ Nghiên, mà tuổi của cô lại lớn hơn Lộ Nghiên, vì thế cô luôn gọi Lộ Nghiên là chị dâu. Thẩm Nham kè cô, nhưng Lộ Nghiên lại luôn ngại ngùng với kiểu xưng hô này, mấy lần đã nói chuyện này với Thẩm Nham, Thẩm Nham cũng chỉ cười nói: “Chuyện sớm muộn thôi mà, đừng để ý em ấy”, sau này Lộ Nghiên cũng dần quen với cách xưng hô này, thậm chí còn dần dần thích thú.

Đôi giày trên chân hai người là Thẩm Nham mua khi anh đi thực tập được phân dự án đầu tiên. Khi ấy Thẩm Tiểu đang nghỉ hè, ba người cùng đi chợ, hai cô gái ngắm được đôi cùng loại cùng màu, cuối cùng Lộ Nghiên và Thẩm Nham mua một đôi màu khác, còn Thẩm Tiểu mua đôi kia. Còn về áo T-shirt, khi Thẩm Tiểu và Lộ Nghiên đi dạo, thấy trên quảng trường có hoạt động vẽ áo T-shirt, Thẩm Tiểu liền chọn áo T-shirt trắng, còn Lộ Nghiên chọn chiếc đen, hai người đều muốn khác biệt nên đã không vẽ gì, Lộ Nghiên cầm thuốc nhuộm vung vẩy lên chiếc áo, đủ 12 màu; còn Thẩm Tiểu lấy một ít mực màu đen viết lên phía bên phải phía dưới chiếc áo những chữ nhỏ, đó là một câu thơ của Quách Mạt Nhược. Tác phẩm của hai người không đạt giải, nhưng cũng có phần thưởng, chính là chiếc áo T-shirt mình vừa vẽ. Lúc đó hai người cảm ơn rất nhiều, cảm ơn không phải vì đạt được phần thưởng, mà cảm ơn vì hoạt động này đã khiến họ làm được chiếc áo T-shirt với hình thức đẹp, size áo cũng may mắn hợp với người.

Xung quanh bỗng yên lặng, sau đó đám người lại tiếp tục nói chuyện. Lộ Nghiên lướt ánh mắt nhìn Lâm Hưởng, còn anh lại đang mang dáng vẻ ‘thì ra là thế’ nhìn Thẩm Tiểu. Trần Mặc Đông không biểu hiện gì, trước sau vẫn luôn lặng lẽ, chỉ lắng nghe một người đàn ông trong đám nói về sự sắp xếp của lịch trình.

Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên, Lâm Hưởng và Thẩm Tiểu cùng ngồi một xe. Người lái xe là Lâm Hưởng, Trần Mặc Đông ngồi cạnh ghế lái, Lộ Nghiên và Thẩm Tiểu ngồi phía sau.

Xe xuất phát, Lộ Nghiên nhìn đồng hồ, cô tưởng đã muộn nhưng thực ra còn chưa đến sáu giờ. Trần Mặc Đông chắc rất ít ngồi bên ghế phụ, bình thường nếu không ngồi phía sau, anh sẽ ngồi ghế lái. Lộ Nghiên cảm thấy phải cảm ơn anh, nhưng lại không hiểu nổi vì sao phải cảm ơn. Lúc này Trần Mặc Đông ngửa đầu dựa vào ghế ngồi, nhắm mắt, một trong những tư thế chuẩn mực của nhà họ Trần.

Lúc đầu Lộ Nghiên và Thẩm Tiểu chỉ chào hỏi qua quýt, họ không giống như bạn bè, mà giống những đồng nghiệp xa cách. Hai người ở giữa vui sướng và xấu hổ, sau khi Lộ Nghiên và Thẩm Nham chia tay, Thẩm Tiểu chưa từng liên lạc lại với Lộ Nghiên, Lộ Nghiên cũng vậy, dù gì cũng đã chia tay, hà tất phải chạm đến cuộc sống của nhau.

Thẩm Tiểu vài lần muốn mở miệng lại thôi, vẻ mặt cũng mang theo nụ cười cứng ngắc, Thẩm Tiểu đúng là không thích hợp mang vẻ mặt này.

“Về khi nào vậy?” Lộ Nghiên mở miệng phá tan không khí ngưng nghịu, giọng nói cố gắng mang theo niềm vui.

“Bốn tháng trước, học phần nghiên cứu sinh đã xong rồi, vì thế mình quay về, mình vẫn thích Trung Quốc hơn.” Lộ Nghiên rất thích nghe Thẩm Tiểu nói chuyện, không chỉ vì giọng nói cô dễ nghe, mà còn vì chỉ cần người khác mở đầu, Thẩm Tiểu sẽ đem một chuỗi chủ đề ra để nói chuyện, không cần truy hỏi, Lộ Nghiên thích cảm giác này.

Hai người nhìn nhau cười.

“Cậu xem cái này đi.” Thẩm Tiểu giơ chiếc di động của mình lên, chiếc móc điện thoại là một cái nắm ngọ nghinh được làm từ vải. Lộ Nghiên đã từng làm vài cái, cô tặng Thẩm Tiểu một cái, nhưng cái này rõ ràng không phải cái Lộ Nghiên làm.

“Mình dựa theo cái cậu làm đấy, nhưng cái mình làm không đẹp, đường may quá lớn, lại không ngay ngắn nữa.” Thẩm Tiểu ngại ngần nói.

“Thật ra cũng không tệ mà, làm nhiều sẽ đẹp thôi.” Lộ Nghiên nhìn một lúc, quả thật mũi kim rất to.

“Cậu vẫn giữ thói quen khen người khác, một tí cũng không thành thật. Cái móc kia mình treo lên túi xách rồi, rất hợp đúng không?” Thẩm Tiểu chỉ chiếc túi bên cạnh.

Quan hệ giữa hai người cũng dịu đi khi tán gẫu, không ai nhắc đến vấn đề của Thẩm gia, đương nhiên bao gồm cả Thẩm Nham.

Xe chạy rất êm, Lâm Hưởng và Trần Mặc Đông chỉ thi thoảng nói vài câu. Bầu trời trước mắt dường như đã sáng lên, con đường đang đi chính là con đường Lộ Nghiên và Thẩm Nham từng đi xem mặt trời mọc, cách núi không xa lắm. Ngày đó, trời cũng chưa sáng, lúc đi đường và leo núi, Lộ Nghiên đều ỷ lại dựa vào cánh tay của Thẩm Nham, không chịu dùng sức mình, Thẩm Nham thường chọc người Lộ Nghiên, khiến cô cười đến mức đau bụng và tỉnh táo lên nhiều. Nhưng qua một hồi, Lộ Nghiên lại dựa vào cánh tay Thẩm Nham, Thẩm Nham sẽ không chọc cô nữa, anh chỉ nói với cô về cảnh sắc trên núi và cảnh mặt trời mọc, còn Lộ Nghiên giữa mơ màng vẫn nở nụ cười rục rịch.

Lộ Nghiên và Thẩm Tiểu ngáp liên tục, hai người dựa vào vai nhau, cánh tay vòng vào nhau. Có lẽ là cùng huyết thống, Lộ Nghiên cảm thấy hơi thở quanh mình rất dễ chịu, rất ngọt ngào. “Mình rất nhớ cậu” (Cũng có thể là “Em rất nhớ anh” – tùy theo cách hiểu của mỗi người), Lộ Nghiên nhớ lại câu này, trong lòng lại một lần nữa nhắc lại.

Có thể do bỗng dưng nhìn thấy sự cảm động của bạn, khóe mắt Lộ Nghiên rớt nước mắt xuống bả vai Thẩm Tiểu, giọt nước ngưng thành một vầng trên áo, Thẩm Tiểu đưa tay kia lên, lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt Lộ Nghiên.

“Ngủ một giấc đi, tỉnh dậy mới có thể chơi chứ.” Thẩm Tiểu cười nói.

Lộ Nghiên không trả lời, cũng không động đậy, có thể cô đã thật sự ngủ rồi.

10. Chương 10: Chấp Nhận Sự Thật

Giữa trưa, hai chiếc xe chạy vào một làng du lịch cạnh bờ biển, mấy tòa nhà bình dân màu trắng nổi lên giữa làng du lịch rộng lớn. Lộ Nghiên thấy bên trái là bãi biển xanh ngắt, trải dài đến tận chân trời. Lượng xe ở bãi đỗ xe không nhiều, xung quanh là những cây xanh cao ngút tầm mắt, Lộ Nghiên không biết loại cây này, trên những tán cây cao ấy còn điểm thêm những bông hoa nhỏ li ti, vừa nhìn đã thấy rất đẹp.

Lúc xuống xe, Lộ Nghiên và Thẩm Tiểu vừa tỉnh ngủ. Sau khi ra khỏi xe, cả hai đều tự nhìn vào cửa kính xe chỉnh trang lại đầu tóc. Một lát sau Trần Mặc Đông mới ra khỏi chiếc ghế lái, không biết họ đổi chỗ từ khi nào. Lộ Nghiên nghĩ có vẻ mình đã ngủ rất say. Ánh mắt Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông gặp nhau, Trần Mặc Đông dừng lại trong giây lát, rồi chuyển về hướng tòa nhà trắng.

Tám người đều về phòng mình nghỉ ngơi. Đương nhiên mỗi người đàn ông sẽ đi với một cô gái về một phòng. Lộ Nghiên có chút do dự, từ đáy lòng cô vẫn muốn cùng phòng với Thẩm Tiểu nhưng không nói ra.

“Em muốn ở cùng phòng với Lộ Nghiên.” Tiếng Thẩm Tiểu cách đó không xa, cô đang giằng co với Lâm Hưởng.

“Không được, hai người đàn ông một phòng sao được.”

“Tóm lại em không ở chung phòng với anh.”

“Em yên tâm, nếu em như vậy, anh cũng sẽ không làm gì em, chỉ tổ tổn hại khẩu vị của anh thôi.”

“Em cũng sẽ không để anh có cơ hội làm gì em, chỉ tổ tổn hại.” Thẩm Tiểu bị chọc giận, lại quay người bước vào.

Lâm Hưởng đành cười huề, theo sau Thẩm Tiểu, bước vào phòng của họ.

Sau khi bước vào phòng, Lộ Nghiên thở phào nhẹ nhõm. Căn phòng là một căn hộ nhỏ, có hai phòng ngủ, mỗi phòng đều có nhà vệ sinh riêng, phòng khách ở giữa rất rộng, mặt tường hướng ra biển là một chiếc cửa sổ rộng lớn sát đất, thu hết mặt biển vào trong tầm mắt.

Trần Mặc Đông đi vào căn phòng phía ngoài, Lộ Nghiên theo sau cũng đi vào phòng mình. Quả nhiên như lời Trần Mặc Đông nói là không cần chuẩn bị gì, tất cả đều đầy đủ. Lộ Nghiên xấu hổ, ngay cả nội y cũng có mấy bộ, chất liệu rất dễ chịu, trong đó cũng có size của Lộ Nghiên. Đột nhiên cô có cảm giác bị nhìn trộm, liền nhìn ngó xung quanh, không thấy gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Lộ Nghiên chán ngán, mở túi kẹo mang theo, rồi đọc bảng nội quy cho khách hàng, các khoản rõ ràng, dùng từ tôn kính. Xem một lúc, Lộ Nghiên mở TV, mở đúng kênh đang đưa tin về vấn đề bảo vệ các sinh vật biển, Lộ Nghiên buông điều khiển, không buồn liếc mắt. Đột nhiên nhìn thấy một con cá cảnh khuôn mặt nghiêm túc dữ dằn, Lộ Nghiên liền tưởng tới khuôn mặt vô cảm của Trần Mặc Đông. Đúng là ảnh hưởng tâm lý, cô nhặt vài cái kẹo rồi đi ra phòng ngoài.

Trần Mặc Đông đứng trước cửa sổ phòng khách, quay lưng lại với nơi Lộ Nghiên đang đứng, tay cầm điều thuốc.

“Muốn ăn kẹo không?”

“Anh không phải đứa trẻ 10 tuổi. Em đói rồi à? Gắng nhịn đi, đợi họ chút!” Trần Mặc Đông búng tàn thuốc.

Lộ Nghiên bóc một chiếc kẹo, thả vào miệng.

“Anh chắc chắn không ăn chứ?” Lộ Nghiên bóc một cái nữa, đưa tới bên miệng Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông lắc đầu, đi qua Lộ Nghiên tới bên ghế sofa, ngồi xuống, mở TV.

Lộ Nghiên cũng ngồi xuống sofa, mỗi người một bên. Vị chua ngọt tan trong miệng Lộ Nghiên, ngấm tận trong tim.

Các hoạt động sau đó được tổ chức ngắn gọn, không dài dòng. Sau giờ nghỉ trưa, mấy người ra bờ biển chơi đùa. Mỗi người đàn ông đều mang theo một cô gái đi bơi, hoặc chơi hoạt động khác. Lâm Hưởng và Thẩm Tiểu vừa chơi đùa vừa cãi lộn, nhưng vẫn mang một cảm giác của đôi tình nhân ngọt ngào. Lộ Nghiên là con vịt trên cạn, cô đã từng học bơi nhưng cuối cùng vẫn không bơi được, có thể do không dám xuống nước. Trần Mặc Đông tự chơi một mình, thỉnh thoảng nói chuyện với Lộ Nghiên, nhưng không nhiều.

Đám con gái có vẻ mệt, tụm lại với nhau. Mấy người đàn ông lại đang chơi bóng chuyền cùng vài người lạ nữa.

Lúc này mặt của hai cô gái kia không còn trang điểm nữa, đáng vẻ thanh tú, khác hẳn khi họ trang điểm. Bốn cô gái tán gẫu về quần áo, trang điểm. Lộ Nghiên không phải một cô gái dịu dàng yếu đuối, sinh ra trong một gia đình bình thường, vì thế nói chuyện cũng không hợp ý. Dù nghe hiểu hay không hiểu, Lộ Nghiên rất ít góp chuyện, chỉ khi Thẩm Tiểu vô tình nói đến triển lãm tranh gần đây, hay hoạt động văn nghệ nào đó, Lộ Nghiên mới nói một hai câu.

Những cô gái kia dường như nhận ra Lộ Nghiên không thích các chủ đề họ nói, liền chuyển sang nói những chuyện thú vị khiến Lộ Nghiên cũng rất vui vẻ. Đúng là những thực nữ được dạy dỗ tốt, họ rất hiểu tâm ý và biết suy nghĩ cho người khác. Lộ Nghiên có chút ấn tượng tốt về họ.

Trước đó Lộ Nghiên nói chuyện rất ít, nhưng sau cô lại đưa ra rất nhiều chủ đề nói chuyện. Ví dụ cô quen Trần Mặc Đông thế nào, bao nhiêu tuổi, tốt nghiệp ở đâu, v.v... Sau đó Thẩm Tiểu lại kể Lộ Nghiên làm đồ thủ công rất đẹp, khiến hai cô gái kia đều muốn học, đáng vẻ họ rất chân thành, vì thế Lộ Nghiên liền đồng ý.

Chiều tối, mấy người cùng nhau trở lại làng du lịch.

Lộ Nghiên và Thẩm Tiểu ngồi giữa bồn nước, nói chuyện về cơn động đất ở một đất nước nào đó.

Một nhân viên trong khu du lịch nói nước ở đây có thể giảm bớt cháy nắng. Vì thế khi mọi người trở về từ bãi biển liền chạy vào một khu nhà màu xanh da trời được bài trí đơn giản mà khéo léo. Sở dĩ nói đơn giản và khéo léo vì mỗi một gian phòng hình chữ nhật chỉ rộng khoảng sáu bảy mét vuông, hai phần ba gian phòng là bồn nước, chỉ chứa được hai người, mà các gian phòng chỉ cách nhau bằng một bức tường. Lộ Nghiên cảm thấy thiết kế như vậy quá mờ ám, trong lòng có chút không thích, nhưng cuối cùng Lộ Nghiên và Thẩm Tiểu cùng chung một gian phòng, còn những người khác thế nào, Lộ Nghiên không để ý.

Nước ấm vừa phải, thật sự khiến làn da nóng rực khi này dịu đi rất nhiều.

Đề tài động đất kết thúc, hai người rơi vào im lặng. Lộ Nghiên thấy Thẩm Tiểu vài lần đã định nói gì đó rồi lại thôi.

“Anh mình kết hôn rồi, nửa năm trước, ở Canada.” Cuối cùng Thẩm Tiểu vẫn nói ra.

“...”

Vẫn là Thẩm Nham. Lộ Nghiên muốn nói nhưng lại không biết có thể nói gì, thi thoảng lại nghe thấy tiếng tán gẫu từ gian bên cạnh, Lộ Nghiên thấy lòng rối bời, cảm thấy cách thiết kế này rất không hợp lý.

“Thẩm Tiểu, hai đứa mình cùng thi nín thở đi, xem ai được lâu hơn. Mình nhớ khi anh cậu dạy hai đứa mình bơi, chúng mình đều không học được cách bơi, nhưng lại học được cách nín thở.” Câu nói của Lộ Nghiên kèm theo nụ cười, nhưng Thẩm Tiểu lại nhìn thấy đôi mắt đang đỏ lên của Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên giơ đồng hồ trên tay trái ra, kim đồng hồ chỉ đúng 12 giờ, Lộ Nghiên khẽ nói: “Bắt đầu”, rồi cúi gập người, không để nước ngập hết đầu.

Dưới nước, Lộ Nghiên nhắm chặt mắt, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy nước tràn vào mắt rất chua xót. Lộ Nghiên nghĩ có thể là do nước mát, nhưng không sao, ở trong nước ai còn phân biệt được là nước hay nước mát, ngay cả cô cũng không biết chứ đừng nói gì người khác.

Cô mơ màng nghe thấy Thẩm Tiểu gọi tên mình, trong không gian vang lên tiếng gọi “Chị dâu”, sau đó Lộ Nghiên bị Thẩm Tiểu lôi ra khỏi làn nước.

“Cậu muốn dọa chết mình à.” Thẩm Tiểu khóc nức nở, mắt đỏ lên.

Lộ Nghiên mỉm cười, giọt nước mắt hòa lẫn giọt nước trên mặt cô, chảy xuống cằm. Cô nghĩ Thẩm Tiểu chắc sẽ không nhận ra đâu.

“Mới có hai phút, kỉ lục của mình là hai phút 10 giây mà.” Lộ Nghiên nhìn đồng hồ.

“Mình nhớ có lần mình và anh cậu thi đấu, anh ấy nín thở được 5 phút, còn mình chỉ có 2 phút 10 giây. Sau khi mình ra khỏi làn nước vẫn không thấy anh ấy đâu, lúc ấy cũng rất sợ hãi. Sau này anh ấy nói với mình, trước khi mình ra khỏi mặt nước, anh ấy đã nổi lên hít thở nhưng mình không biết, thật ra anh ấy chỉ có thể nín thở lâu nhất là 3 phút. Cậu nói xem mình có ngốc không?”

Thẩm Tiểu ôm mặt Lộ Nghiên: “Anh mình có nỗi khổ tâm, anh ấy...”

“Lần sau gặp mặt, mình sẽ chúc phúc cho anh ấy.” Lộ Nghiên ngắt ngang lời Thẩm Tiểu, nếu nghe tiếp, cô cảm thấy mình sẽ rất đau khổ.

“Cậu có lương tâm không đấy? Hút thuốc ở đây... Haiz... Tàn thuốc rơi vào nước rồi.” Đó là giọng của Lâm Hướng, nhưng không thấy câu trả lời.

Sau đó Lộ Nghiên và Thẩm Tiểu tán gẫu về những tiểu thuyết ngôn tình, phim truyền hình gần đây, thậm chí còn cả tiết mục chuyên đề lịch sử chiếu trên TV, mãi cho đến khi ai về phòng ngủ.

Lộ Nghiên co tròn người trên ghế sofa xem TV, có vẻ dạ dày bị khó tiêu, dù ở tư thế nào cô cũng có cảm giác buồn nôn.

“Uống cái này đi.” Trần Mặc Đông không biết chui từ đâu ra, xuất quỷ nhập thần. Lộ Nghiên không cả buồn nhắc đầu dây.

“Không thể uống nữa, em no chết rồi đấy.”

“Thuốc.”

“...” Lộ Nghiên nhận lấy nước và thuốc, nhanh chóng nuốt trôi, sau đó tiếp tục co người lại trên ghế.

“Hôm nay có vẻ tâm tình em không tốt, ăn nhiều, ngay cả nói cũng nhiều nữa.”

“Anh có thể dùng giọng điệu kỳ quái ấy được không? Em không muốn nói, em buồn nôn lắm.”

“Đừng nằm nữa, đi ra ngoài với anh.”

“Đừng để ý em. Em không muốn phun ở bên ngoài để ảnh hưởng môi trường đâu. Không đi. Nếu đi thì anh tự đi một mình ấy.”

“Nhanh dậy đi.”

“Em nói không đi là không đi.” Lộ Nghiên đứng dậy, sự tức giận vô cớ không biết từ đâu đến.

Hai người mặt đối mặt, khí thế của Trần Mặc Đông quá mạnh, Lộ Nghiên lại bại trận.

“Xin lỗi.”

“Cơn tức giận của em quả không nhỏ, nhưng dường như em vẫn chưa cấp cho anh giấy chứng nhận tư cách, vậy hay để anh có tư cách trở thành nơi em trút giận nhé?” Trần Mặc Đông nói bình thản, một chút bất thường cũng không có, điều đó khiến người ta có cảm giác lạnh cứng.

TV mở, hai người không có tâm trạng xem, Lộ Nghiên xoa bóp thái dương, trên TV đang chiếu một màn khiêu vũ tiết tấu mạnh của một nhóm thanh niên, nhưng màn nhảy không phối hợp đúng nhạc nên nhìn động tác rất buồn cười.

“Trần Mặc Đông, xin lỗi, em không nên nổi nóng. Anh cứ coi như em ăn no nên vậy đi.” Lộ Nghiên hiểu mình không đúng.

“...”

“Anh đừng nhỏ mọn như vậy chứ?” Lộ Nghiên thử túm gấu áo của Trần Mặc Đông.

“Lộ Nghiên, em đừng mượn sai sót của người khác làm lý do gây tổn thương cho chính mình.”

“Sao em lại làm chính mình tổn thương được?” Khí thế của Lộ Nghiên đã giảm đi vài phần.

“Tự em biết.”

“Chỉ là em nói to hơn một chút thôi mà! Anh cứ chuyện bé xé ra to, còn lôi cái gì mà lấy cớ chứ. Anh tưởng là phim truyền hình chác, em đói em muốn ăn nhiều đấy.”

“Anh rất ghét dáng vẻ lừa mình dối người của em, miệng nói không như những gì mình nghĩ.”

“Em cũng rất ghét anh lúc nào cũng cho là mình đúng.”

Cuối cùng hai người cụt hứng từ bỏ, người nào về phòng người nấy.

Ngày thứ hai, từ sớm mấy người đã cùng đi leo núi. Đám đàn ông thường xuyên tập thể dục nên coi leo núi là chuyện bình thường, thậm chí còn rất ung dung. Nhưng bốn cô gái lại liên tục kêu khổ, hơn nữa đáng về bốn cô đều như người thiếu ngủ. Lộ Nghiên và Thẩm Tiểu từ lúc rời giường vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Tối qua Lộ Nghiên chỉ ngủ mơ màng được một lúc, cảm giác mất an toàn khiến cô không sao ngủ được.

Lâm Hướng dìu Lộ Nghiên, Lộ Nghiên cười cảm kích anh.

“Em và Mặc Đông cãi nhau à?”

“Em không quen anh ta, cãi gì chứ.”

“...”

“Anh thích Thẩm Tiểu?” Tuy Lộ Nghiên cảm thấy mình không nên để ý, nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng, dù sao cô đã tận mắt thấy bên cạnh Lâm Hướng đã có người con gái khác.

“Nông cạn! Ai nói anh dẫn em ấy tới có nghĩa là anh thích em ấy, lẽ nào em thừa nhận Mặc Đông thích em?”

“Anh có thể nhảy xuống từ đây rồi đấy!” Lộ Nghiên chỉ con dốc.

“Thẩm Tiểu chỉ có vẻ ngoài giống đám người các anh, thật ra cậu ấy không phải như vậy.” Lộ Nghiên vẫn nói như vậy, Thẩm Tiểu rất đơn thuần, là một cô gái lòng dạ ngay thẳng, biết tính toán lợi hại và được mất, nhưng cô ấy chỉ nghĩ về mình, không hề có một tia suy nghĩ hãm hại người khác. Cô ấy cũng không phải người có thể vui đùa với chuyện tình cảm, cũng như Lộ Nghiên, cô ấy luôn kiên định sống chân thật.

“Em không thấy Thẩm Tiểu và em rất giống nhau à?” Lâm Hướng kéo Lộ Nghiên bước đi.

“Lớn rồi, hoàn toàn không giống nữa.” Trong trí nhớ của cô, dường như không chỉ có một người nói tính cách hai người giống nhau, trong đó bao gồm cả mẹ của Thẩm Nham, nhưng giống hay không giống thì liên quan gì.

“Được rồi, chúng ta mau đuổi cho kịp mọi người đi!”

“Dạ, mời ngài đi trước, tiểu nhân tôi đi sau.”

Cuối cùng, hai người lại cùng song song leo núi.

Giữa sườn núi có một cửa hàng, bên trong có rất nhiều loại bưu thiếp, nhưng đa số là phong cảnh nơi đây. Kỳ thật phong cảnh ở đây nhìn xuống là một màu xanh mướt, có lẽ chỉ có người chụp ảnh lão làng mới có thể chụp được cảnh rộng lớn thế này. Tám người giống như đám trẻ con chọn lựa bưu thiếp mình thích.

Vào một thời gian nhất định, cửa hàng sẽ gửi những tấm bưu thiếp của khách hàng tới địa chỉ họ viết, có lẽ ở giữa sườn núi viết như thế này cũng rất có ý nghĩa.

Lộ Nghiên chọn ba tấm thiếp phong cảnh, rồi đặt lên bàn để viết.

Một tấm viết cho Thẩm Nham, trên đó viết: “Khỏe mạnh, Bình an”, dưới góc bên phải viết câu thần chú vui vẻ trong “Vua sư tử”, cô còn vẽ thêm một hình của Timon trên tấm thiếp, còn địa chỉ do Thẩm Tiểu viết.

Còn hai tấm kia: một tấm gửi cho Trần Mặc Đông, trên đó vẽ một khuôn mặt cau có, bên cạnh ghi một câu “Sorry”, cô viết địa chỉ Hyatt, cô hi vọng trước khi anh về Bắc Kinh có thể nhận được nó; tấm kia cô gửi cho Lỗ Mạn, viết “Lộ Nghiên đến đây du ngoạn”, trên nền phong cảnh của tấm thiếp cô vẽ một cái dù nhảy.

Đợi tất cả mọi người đều viết xong, mấy người cùng nhau quay về.

Lại nhìn thấy tòa nhà trắng kia, trong lòng Lộ Nghiên dấy lên cảm giác thân thiết, tám người nói qua loa với nhau vài câu, rồi mỗi người về phòng riêng của mình.

Ngày cả giày cũng chưa cởi, Lộ Nghiên nhào người lên giường.

“Uống sữa đi.”

Trần Mặc Đông xuất quỷ nhập thần, không biết lại chui ra từ đâu.

“Trần Mặc Đông, anh thuộc họ mèo đấy à? Đi đứng gì mà không có tí tiếng động nào.”

“Em nhát gan như vậy sao? Cái dáng vẻ phát hỏa của em vút đi đâu rồi?”

“Chúng ta có thể không nói chuyện này nữa được không? Đúng là nhỏ mọn.”

Lộ Nghiên nhận lấy cốc sữa, uống một hơi hết sạch, đưa lại chiếc cốc cho anh, rồi nhoài người về giường tiếp tục ngủ.

“Đắp chăn vào, trời sắp tối rồi.” Nói xong anh quay ra.

Lộ Nghiên đá giày rơi xuống, kéo chăn đắp, rồi thiếp đi rất nhanh.

Lúc về, Trần Mặc Đông lái xe. Khi này vừa tỉnh dậy, Lộ Nghiên đã thấy đau hết người, nhưng trên xe cô và Thẩm Tiểu vẫn ngủ được một giấc dài. Thỉnh thoảng cô vẫn nghe thấy Lâm Hưởng và Trần Mặc Đông nói chuyện, nhưng ngay sau đó lại thiếp đi.

11. Chương 11: Chia Tay Buồn Bã

Gần chín giờ về đến thành phố S, mấy người đã vui đùa kiệt sức nên không ăn cơm cùng nhau, Lâm Hưởng và Thẩm Tiểu về nhà luôn. Trần Mặc Đông đỗ dưới nhà Lộ Nghiên, rồi nghênh ngang đi lên.

Lộ Nghiên đi sau Trần Mặc Đông lên lầu, giống như nơi đây mới chính là nhà Trần Mặc Đông, chỉ là mở cửa thì vẫn do Lộ Nghiên mở. Đột nhiên Lộ Nghiên nảy sinh ý tưởng nào đó, nhưng nhanh chóng dập tắt.

Lộ Nghiên cảm thấy dường như Trần Mặc Đông có gì muốn nói với mình, cô không thúc giục, lấy ổi người một cốc sữa, xem TV, cuối cùng dừng ở kênh tin tức.

Lộ Nghiên vẫn luôn không quan tâm đến thời sự trong nước, cô không khỏi thất thần.

“Mình thuê nhà trên đường XX, rảnh tới tìm mình nhé.” Lúc trên xe trở về, Thẩm Tiểu nói với Lộ Nghiên.

“Ừ.” Lộ Nghiên ngạc nhiên vài giây, rồi nhẹ nhàng trả lời.

“Bố mẹ mình đều định cư ở Canada rồi, chỉ có mình ở Trung Quốc thôi.” Thẩm Tiểu nhìn về hoài nghi của Lộ Nghiên, giúp cô giải đáp. Thẩm Tiểu mãi mãi là người hiểu ý cô nhất.

“Cậu có làm thứ gì mới không? Mình học với.”

“Không, lâu lắm rồi không làm, tay cũng cứng lại rồi.” Lộ Nghiên cười cười.

“Ồ.”

Dường như sắp đến lúc chia tay, không khí giữa hai người có chút lạ lùng.

“Chúng mình vẫn là bạn”. Đó là tin nhắn Thẩm Tiểu gửi cho Lộ Nghiên qua điện thoại, Lộ Nghiên có chút cảm động khi đọc tin nhắn này.

“Trần Mặc Đông cũng không tệ”, lần này tin nhắn viết ra không được gửi đi mà Thẩm Tiểu đưa cho Lộ Nghiên xem luôn.

“Mình biết hai người chỉ là bạn bè”, dường như Thẩm Tiểu nhận ra Lộ Nghiên muốn giải thích. Thật ra tuy Lộ Nghiên rất muốn giải thích, nhưng cô không nhất định sẽ nói ra, đa số lời nói của Lộ Nghiên đều từng bước dẫn chết trong đầu cô.

Lộ Nghiên mỉm cười, dựa vào vai Thẩm Tiểu. Tuy Lộ Nghiên là “chị dâu” nhưng giữa họ Lộ Nghiên có chút dựa dẫm vào Thẩm Tiểu. Mỗi người chúng ta ở trước mặt những người khác nhau sẽ có những vai diễn khác nhau.

Lúc xuống xe, Thẩm Tiểu nói với cô rằng cô ấy sống cùng một khu với Lâm Hưởng nên thuận đường đi. Lộ Nghiên nở một nụ cười không thoải mái, liếc mắt nhìn Lâm Hưởng, rồi quay người bước đi cùng Trần Mặc Đông.

“Đồ rồi kìa, em đang nghĩ cái gì vậy?” Trần Mặc Đông đỡ lấy chiếc cốc trong tay Lộ Nghiên, sữa gần tràn ra ngoài.

“Em đang nghĩ về Lâm Hưởng, anh ấy không phải người tốt.”

“Em đừng để ý chuyện người khác, để ý chính mình trước đi.”

“Em làm sao cơ?”

“Hừ, em làm sao cơ?”

“Em ghét giọng điệu này của anh, có gì nói luôn đi.”

Mùi thuốc súng giữa hai người nồng nặc.

“Em nói xem em có mệt không, em không vui nhưng lại giả vờ vui, ăn một đồng đồ rồi cuối cùng vẫn phải uống thuốc, nói nhiều những lời vô nghĩa như vậy cũng phải xả một chút ra chứ. Em thấy mình đã che giấu được cảm xúc, cảm thấy đáng về mình khi ấy vẫn bình thường, nhưng thật ra không ai thấy em bình thường cả, mà em lại giả vờ đã tìm lại điểm cân bằng.” Lần đầu tiên trước mặt Lộ Nghiên, Trần Mặc Đông thao thao bất tuyệt, giọng điệu cũng cao vút theo, nhưng hiện giờ Lộ Nghiên hoàn toàn không để ý đến những điều này.

“Em không mệt, em tự nguyện mà.”

“Em tự nguyện thì cứ thế đi, không ai quản nổi em cả.”

“Vậy anh còn nói gì nữa.”

Lộ Nghiên không chịu nổi, rút nước mắt, quay người lau nước mắt, nhưng lau mãi không hết, Lộ Nghiên đứng dậy định về phòng.

“Hôm nay hãy nói rõ hết đi.” Trần Mặc Đông nắm lấy cánh tay Lộ Nghiên, kéo cô lại ghé sô pha.

“Anh bỏ em ra,” Lộ Nghiên vùng vẫy loạn lên, đánh vào tay anh.

“Lộ Nghiên, anh nói cho em biết, hôm nay em cho anh một lời khẳng định đi. Trần Mặc Đông anh thật chưa đến mức thấp kém phải cầu xin em, nhưng anh phí bao nhiêu công sức với em như vậy mà em vẫn không nhận ra, vẫn cứ giả vờ ngu ngơ.”

Lộ Nghiên chỉ khóc, không để ý đến anh.

Trần Mặc Đông thật sự quyết tâm muốn Lộ Nghiên trả lời, giằng co với Lộ Nghiên, nhưng Lộ Nghiên chỉ khóc, cứ như nổi uất ức trong mấy năm nhất thời xả hết ra.

Lộ Nghiên cảm nhận được Trần Mặc Đông đã ôm mình vào ngực, tuy rằng rất ấm áp, nhưng cô vẫn gắng gãi giữa.

“Em đã để anh phí công sức sao? Vì sao phải nói với em, đó là do anh tự nguyện, em không ở cùng với loại người các anh, dù thế nào cuối cùng cũng phải xa cách.” Lộ Nghiên nói dứt quãng.

Lúc sau hai người đều bình tĩnh, một hồi im lặng, Trần Mặc Đông ngồi trên ghế sô pha, mà Lộ Nghiên không biết khi nào đã trốn trong lòng Trần Mặc Đông. Lộ Nghiên hơi động đậy, từ trong lòng anh ngẩng lên, thấy áo Trần Mặc Đông ướt một mảng.

“Xin lỗi, bắn mất rồi.” Lộ Nghiên thật sự xấu hổ, muốn thoát ra khỏi người anh, nhưng lại bị anh giữ lại.

“Nếu đã bình tĩnh lại, vậy em trả lời câu hỏi của anh đi.”

“Trần Mặc Đông, anh có phải người không, sao anh cứ phải dồn ép em?” Nước mắt lại rơi xuống.

“...”

“Trần Mặc Đông, anh thiếu tình yêu à? Mà kể cả anh có thiếu thì cũng không nên tìm đến em.”

“Lộ Nghiên, em đừng lãng sang chuyện khác. Em cứ bắt đầu luôn cuống là lại như vậy.”

“Không cần anh ở đây vạch trần người khác.”

“...”

“Hôm nay anh nói rất nhiều, vừa rồi còn nói dai dẳng như vậy, em thật sự phải ghi nhớ hết, đúng là hiếm có. Khi còn nhỏ có phải anh không học giỏi môn văn nên mới không có dũng cảm nói nhiều, như lúc này anh nói có nhiều lỗi chính tả lắm đấy.”

“Lộ Nghiên...”

“Không sao, thật ra bình thường em cũng hay mắc lỗi mà.” Lộ Nghiên vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng miên man nói tiếp, cô tự cảm thấy không ăn khớp, nhưng thực sự cô không còn sức lực nữa.

“Lộ Nghiên, anh cho em thêm một cơ hội nữa.”

“Dừng. Cứ như em đang cầu xin anh ý.”

Không đợi Lộ Nghiên nói xong, Trần Mặc Đông đứng dậy, đẩy Lộ Nghiên lại trên ghế sofa. Cô bị bất ngờ, liền giống như con gấu túi, chân tay ôm lấy cổ và thắt lưng Trần Mặc Đông, còn Trần Mặc Đông dường như rất thỏa mãn với tư thế của cô, giữ nguyên tư thế ấy ngồi xuống. Lộ Nghiên xấu hổ vì hành động vừa rồi của mình, do cô sợ bị ngã nên mới phản ứng như vậy.

“Trần Mặc Đông, quả thật em có thích anh chút, nhưng em không thể ở bên anh, vì thế xin anh sau này đừng phí công sức vì em như vậy, không cần làm gì vì em. Thực ra một mình em cũng có thể sống tốt. Nếu anh đồng ý, sau này chúng ta gặp mặt sẽ chào hỏi nhau; còn nếu anh không muốn, vậy chúng ta sẽ là những người lạ, và ở Hyatt, em sẽ hầu hạ anh như những ‘thượng đế’.” Lộ Nghiên cúi đầu nói một tràng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc túi áo của Trần Mặc Đông, hình thứ đơn giản, chế tác tinh tế, bên sườn túi đính kim cương nhỏ, nhìn rất chói mắt.

Lộ Nghiên thoát khỏi người Trần Mặc Đông, lần này rất thuận lợi.

“Em đi ngủ đây, hôm nay coi như chưa xảy ra chuyện gì. Chút nữa anh đi nhớ đóng cửa giúp em, cảm ơn.” Lộ Nghiên đi về phòng, lúc mở cửa phòng vẫn chào tạm biệt Trần Mặc Đông.

Lộ Nghiên giương mắt nằm trên giường, rèm cửa vẫn chưa kéo lên, bóng cây bên ngoài cửa sổ in lên một màu đen sẫm, xung quanh yên tĩnh, tiếng đóng cửa vang lên khiến lòng người rung lên, trái tim Lộ Nghiên dường như cũng cuộn sóng lên, sau đó lại hồi phục bình thường.

“Ngày mai, mọi chuyện sẽ tốt đẹp”, Lộ Nghiên nhắm mắt, tự nhủ thầm với chính mình.

12. Chương 12: Lỗ Hổng Tính Cách

Lộ Nghiên đi bộ đi làm, dường như chuyện ngày hôm qua khiến cô vẫn chưa bình thường được, mắt cô sưng mọng, đầu óc lảng lảng, nhưng đi làm thì vẫn phải đi làm. Khi Lộ Nghiên đến khách sạn, trùng hợp là Trần Mặc Đông đang đi từ trong ra, ánh mắt hai người nhìn nhau giây lát, Lộ Nghiên khẽ mỉm cười với anh, nhưng Trần Mặc Đông không để ý, lạnh lùng đi về phía xe.

Lộ Nghiên có chút xấu hổ, nhưng đây là kết quả cô muốn.

Lộ Nghiên vẫn đi qua lại đại sảnh như thường, nhưng Triệu Phàm đi tới trước mặt cô mà cô vẫn không phát hiện ra.

“Nghĩ gì vậy? Lát nữa đến phòng tài vụ lấy tiền công tác lần trước nhé.”

Lộ Nghiên nghe thấy tiếng Triệu Phàm mới chuyển tầm mắt nhìn anh: “Vâng, em biết rồi, cảm ơn anh đã nói với em.” Nói xong, cô còn mỉm cười tinh nghịch với Triệu Phàm.

Đến phòng tài vụ lĩnh tiền công tác xong, cầm trên tay mấy tờ màu đỏ, Lộ Nghiên không khỏi cảm thán, năng suất làm việc quá thấp, mà chuyện này cũng quá lâu rồi, cho dù tiền cầm trong tay cũng khiến người ta không thích thú.

Tối gần trưa, Lộ Nghiên và Tiểu Diêu hẹn nhau đi ăn cơm. Tiểu Diêu vừa nhìn thấy Lộ Nghiên liền giở trò, gãi đúng chỗ ngứa của cô.

“Nhớ mình không? Mình nói cậu biết chỗ đó thật đẹp, haiz. Mà cậu không ngủ đủ giấc à?”

Vì đi chơi cùng bạn trai nên Tiểu Diêu đã đặc biệt xin nghỉ hai ngày, hơn nữa lại là hai ngày cuối tuần, mà hiện tại trong mùa du lịch ế ẩm thì chất lượng du lịch và sự ngọt ngào của chuyến đi chắc chắn sẽ được bảo đảm.

“Ngủ rất ngon mà!” Lộ Nghiên vừa cười đáp trả, vừa trốn cứu âm bạch cốt trảo của Tiểu Diêu. Hai người sôi nổi đi đến nhà ăn, thu hút không ít ánh nhìn bị tiếng cười của họ cuốn hút.

Lộ Nghiên có phần phỉ nhổ chính mình, chơi với bạn mà cô luôn chột dạ cho rằng mình thiếu một ít chân thành, không nói thật với Tiểu Diêu. Không phải cô không coi Tiểu Diêu là bạn tốt mà do cô thường không nói những chuyện tâm tình tiêu cực với bạn bè, đây là thói quen của cô, cũng là “nhãn hiệu” tính cách của Lộ Nghiên.

Hai người tới canteen, xếp hàng mua cơm, trong lúc này Tiểu Diêu vẫn nói về những gì cô ấy nhìn và nghe thấy, ví dụ như nơi nào đó có phong tục kỳ quái, phong cảnh ven đường, những chuyện thú vị ở đó, tất cả được Tiểu Diêu kể lại sinh động như thật.

“Cậu thực sự nên làm hướng dẫn viên du lịch, cảm xúc của cậu có thể truyền đạt cho du khách, khi đó chắc chắn cậu sẽ đầy bạc trắng lúa nha!” Lộ Nghiên trêu chọc.

Thấy Lộ Nghiên nói vậy, Tiểu Diêu cười ngây ngốc, cuối cùng lại tiếp tục câu chuyện của mình.

“Cậu ăn rong biển đấy à?” Tiểu Diêu cảm thấy kỳ lạ, Lộ Nghiên vẫn luôn không thích rong biển mà lại đang gấp rong biển đưa vào miệng.

Lộ Nghiên cúi đầu, đúng vậy, mình đã gấp rất nhiều rong biển, may mà chưa đưa vào miệng, nhưng sau đó cô cắn răng đưa hết đám rong biển kia vào miệng, nhin thử cổ nuốt, không dễ dàng mới chống được cảm giác buồn nôn mà nuốt hết.

“Mình cảm thấy kiêng ăn không tốt, đang bắt mình thay đổi, cậu phải cố vũ mình nhiều hơn đấy.” Sau đó cười híp mắt với Tiểu Diêu.

“Thật đấy? Hay là giả?” Tiểu Diêu nhìn dáng vẻ hi sinh vì nghĩa của cô vẫn không tin vào sự giác ngộ của đồng chí ấy, nhưng vẫn đem cốc nước chanh trong tay đưa cho Lộ Nghiên, phụ họa thêm: “Cố lên, cố lên, mình luôn ủng hộ cậu.” Lộ Nghiên uống một ngụm to mới lần ắt được mùi vị trong miệng.

“Lộ Nghiên, cậu sao vậy?”

“Không sao, ánh mặt trời tươi đẹp như vậy, mình có thể có chuyện gì được.”

“Lúc cậu có chuyện gì trong lòng, tốc độ nói chuyện đều gấp hai lần bình thường, số lượng thì gấp năm lần. Cậu bây giờ đang như vậy đấy.”

“Trùng hợp mà thôi.”

Buổi chiều, Lộ Nghiên đổi ca làm với chị Trương cùng tổ. Lúc Lộ Nghiên ra khỏi cửa thì thấy Triệu Phàm, hai người đều không mặc đồng phục.

Lộ Nghiên vẫn còn chút mệt mỏi, sau khi kích động quá thường không vực được tinh thần dậy nữa. Triệu Phàm mời cô đi ăn kem, Lộ Nghiên lười từ chối, đi cạnh anh vào một quán kem.

Triệu Phàm nói về những điều tâm đắc trong quản lý mà anh đã tổng kết gần đây. Vài lần Lộ Nghiênn muốn cắt ngang anh, nhưng lại ngại, cô thực sự không hứng thú với vấn đề này.

“Rõ ràng em sinh ra đã có một vẻ ngoài ngay thẳng, nhưng sao với việc gì em cũng nhún nhường vậy?” Triệu Phàm đột nhiên chuyển đề tài.

“Anh nói gì cơ?”

“Em không thích anh nói những điều này đúng không? Anh thật sự rất muốn xem khi nào thì em sẽ không chịu nổi nữa.”

“Em nghe tai này lọt tai kia mà.”

“Không biết nên nói là em dối trá hay thành thật.”

“Đương nhiên là thành thật. Em không sợ mạo phạm lãnh đạo, có gan nói thẳng, hợp thường niên anh nhớ phải thưởng em đấy.”

“Lộ Nghiênn, anh rất thích đáng vẻ nói nhiều của em, chân thật hơn so với bình thường. Có lẽ em đã giữ mình trong trạng thái hỗn loạn quá lâu, em thế này thật sự rất đáng yêu. Hồi học đại học, em chỉ như vậy trước mặt Thẩm Nham, bọn anh chỉ có thể nhìn trộm hai người thôi.” Triệu Phàm có thể đã nhận ra mình lỡ lời, ngượng ngùng nuốt lời sau đó.

“Lời của em so với anh còn ít hơn nhiều đấy. Mà ai nói em đang hỗn loạn? Bây giờ em rất bình tĩnh hòa nhã, tâm tĩnh như nước.”

“Đúng là không thể gây sự với em.” Triệu Phàm bắt lực lắc đầu.

Lộ Nghiênn cúi đầu há to miệng ăn kem, lúc này cô thấy miệng mình rất khô, và tự cô cũng cảm thấy mình đã nói rất nhiều.

Lộ Nghiênn về nhà mới phát hiện đã hơn hai giờ, cô cảm thấy mình và Triệu Phàm đã nói chuyện rất lâu, chuyện trên trời dưới đất, những gì có thể nói, cả hai người đều đã nói.

Lộ Nghiênn thấy buồn chán, cô mở QQ, MSN, sửa lại toàn bộ chữ ký, sau đó cô lại cảm thấy biểu đạt quá thẳng thắn nên muốn sửa lại như cũ, nhưng nội dung lúc trước cô không nhớ rõ lắm, vì thế cuối cùng đành để trống các chữ ký.

Lộ Nghiênn tự thấy mình vô vị, đúng là tự giày vò mình vô ích. Sau đó cô thấy Lỗ Mạn trên MSN, liền gửi đi một biểu tượng cười, nhưng rất lâu sau vẫn không thấy Lỗ Mạn trả lời.

Lộ Nghiênn tìm thấy một cái móc chìa khóa gấu trúc mà trước kia cô mới làm được một nửa. Cô nhớ có lần gặp một bạn chung phòng hồi đại học, sau khi ăn xong hai người cùng đi đến cửa hàng thêu chữ thập. Chủ quán là một cô gái hơn 20 tuổi, thấy họ bước vào chỉ chào qua loa rồi lại tiếp tục làm việc, cô ấy đang đối chiếu bức hình của móc chìa khóa trên màn hình máy tính. Bức ảnh trên màn hình máy tính là một con gấu trúc ngộ nghĩnh ngây thơ. Lộ Nghiênn hỏi chủ quán nguồn gốc bức ảnh nhưng chủ quán không nói, chỉ để cô copy ảnh vào USB, Lộ Nghiênn rất cảm kích. Sau này mới làm được một nửa thì Thẩm Nham nói chia tay, cô lại bận việc, cả thời gian và tâm tư đều khiến nó không hoàn thành được.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Lộ Nghiênn giật mình, đa số thời gian Lộ Nghiênn đều để điện thoại im lặng, vì thế vừa nghe thấy tiếng điện thoại của mình cô còn có chút lạ lẫm.

Lỗ Mạn gọi điện, cô ấy vẫn rất ghét nhắn tin, QQ, MSN hay những công cụ tán gẫu như thế. Cô ấy và người khác liên lạc nếu không phải là gặp mặt thì sẽ là nói chuyện điện thoại.

“Cái bưu thiếp của cậu viết linh tinh gì đấy!” Quả nhiên là phong cách đạo đầu của Lỗ Mạn.

“Viết bừa mà, mình cảm thấy rất vui.”

“Mình còn không hiểu cậu đấy.” Khẩu khí coi thường Lộ Nghiênn.

“...”

“Không phải cậu đã tra tấn cái dạ dày và cổ họng của mình rồi đấy chứ? Mình nói cậu có tiền đồ biết không, nhưng cái dạ dày nhỏ của cậu khả năng ăn no chết cũng nhiều hơn người bình thường, còn cái cổ họng nữa, giọng nói đã không ngọt ngào hay ho, cậu còn tra tấn nó. Lúc tâm tình không tốt, cậu có thể đổi dạng tra tấn khác được không, ví dụ như tóc, hay ví tiền của cậu ấy. Thật sự muốn đá cho tên Thẩm Nham nhà cậu hai phát, hần ta khẳng định rất vui đấy.”

“Cậu không sao chứ?” Lộ Nghiên quyết định chuyển đề tài. Chuyện của Lỗ Mạn thật ra còn phức tạp hơn chuyện của cô.

“Có thể có chuyện gì được? Anh ta dám đắc tội với mình, mình sẽ đánh chết anh ta.”

“Biết đâu anh ta thực sự yêu cậu.”

“Yêu? Trên thế gian này làm gì có tên khốn nào biết yêu? Lùi một vạn bước nói anh ta yêu mình thì anh ta đã sớm chạy mất hút rồi.” Giọng Lỗ Mạn hơi run lên, Lộ Nghiên quyết định tốt nhất nên dừng lại.

Ngắt điện thoại, Lộ Nghiên thở dài. Trên đời này mỗi người đều có một câu chuyện riêng của mình. Cô gái như Lỗ Mạn, xuất thân tốt, dung mạo đẹp, tính cách ngoài sự nóng tính thì cũng được coi là tốt tính, nhưng cô ấy cứ mờ mịt ở mãi chuyện xưa, không có lấy một chút tự tin.

Lộ Nghiên ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vẫn chưa quá bốn giờ, cô cầm ví tiền và điện thoại ra ngoài.

Lộ Nghiên chọn một quán tóc trên đoạn đường sầm uất, cô định cắt tóc ngắn. Nhiều năm trước cô cũng để tóc ngắn vì bản thân cô rất thích tóc ngắn. Nhưng nghĩ đến công việc để tóc dài hợp lý hơn, nên quyết định đem đồng đuôi ngựa này làm thành đám xoắn gọn sóng.

“Chị gái, tóc chị vẫn chưa đủ dài, chị hãy tin tưởng em, em sẽ làm cho chị một mái tóc đẹp.”

Lộ Nghiên ngẩng đầu nhìn người gọi mình là “chị gái”, rõ ràng vẻ mặt tang thương lại còn mang mái tóc trào lưu vàng chóa, đúng là không cách nào đánh giá được. Sau đó người này lại bị một cô gái trẻ gọi đi, Lộ Nghiên nghe thấy cô gái ấy cũng gọi người này là “chị gái”. Cách gọi tình cảm này có lẽ là thói quen của người ta, Lộ Nghiên không để ý nữa, đợi người đó trở về, Lộ Nghiên giao tóc mình cho anh ta, dù thành hình dạng gì cô cũng chấp nhận.

Thời gian hấp tóc lâu khiến Lộ Nghiên mất kiên nhẫn, cầm quyển tạp chí lật qua vài lần lại càng cảm thấy buồn bực, có người tán gẫu vài câu với Lộ Nghiên, nhưng thấy cô hồ hững trả lời liền rời đi.

Sau hơn ba giờ, tất cả đều hoàn thành, Lộ Nghiên đứng trước gương nhìn tóc mình, người gọi Lộ Nghiên là “chị gái” ca ngợi đủ kiểu mái tóc của cô. Sau đó lại bảo cô gái trang điểm bên cạnh phải miễn phí màn trang điểm phối với mái tóc này của cô, Lộ Nghiên từ chối không được.

Từ trong gương, Lộ Nghiên thấy mình đã thay đổi một chút, cuối cùng trên mặt cũng có một chút quyến rũ, thật ra trang điểm không đậm, chỉ dùng son làm hồng đôi môi đã khiến khuôn mặt xinh đẹp lên rất nhiều.

Lộ Nghiên đi ra từ hàng tóc, cô mua một phần gà rán ở quán KFC bên cạnh, ngồi xuống một chiếc ghế bên đường. Đường xá trước mặt ngày càng sầm uất, trời dần tối, đèn neon và đèn đường càng khiến con phố thêm nóng nực. Phía đối diện là một nhà hàng tráng lệ, bên cạnh là một công ty lớn.

Cửa sổ tầng hai của nhà hàng đều mở, Lộ Nghiên có thể nhìn thấy những bóng người bên trong, có phòng cả đám người đang chúc rượu nhau; có phòng, một cậu bé đang thò đầu khỏi cửa nhìn ra phía ngoài, người bên cạnh cẩn thận trông chừng, có lẽ là mẹ cậu bé.

Lộ Nghiên ăn xong, lại đứng dậy đi mua thêm một phần gà rán và một cây kem ốc quế, may là vị trí vừa rồi chưa bị chiếm, nhưng có thể có vài người sẽ chọn nơi này để ngồi ăn.

Lộ Nghiên đồ kem vào cốc, rồi vứt phần đáy của cây kem đi.

Người xung quanh qua lại, trước mắt xe cộ đi như mắc cửi, đối diện với ánh đèn rực rỡ, Lộ Nghiên thấy thích thú, dường như cô không liên quan gì đến thế giới xung quanh, điện thoại kêu hai lần nhưng Lộ Nghiên không nhận.

Lúc ăn xong ly kem, tiếng chuông tin nhắn vang lên, đúng lúc Lộ Nghiên thò tay lấy điện thoại.

“Em lại ăn một lần nữa xem” – Nội dung tin nhắn của Trần Mặc Đông.

Lộ Nghiên nhìn quanh nhưng không thấy Trần Mặc Đông, sờ soạng trên người mình cũng không thấy loại sản phẩm theo dõi công nghệ cao nào. Lộ Nghiên tự hỏi mình liên tục là có nên trả lời tin nhắn của anh không, cuối cùng vẫn khuất phục trả lời một tin, Lộ Nghiên cảm thấy vẫn nên xoa dịu Trần Mặc Đông, nếu không người chịu thiệt sẽ chính là mình.

“Vừa lúc em không muốn ăn nữa.” – Nội dung tin nhắn trả lời.

Lần nữa Lộ Nghiên lại từ KFC đi ra, cầm một chiếc bánh trứng, ngồi lại chỗ cũ, vừa ăn vừa đợi người.

Nửa tiếng sau, Lộ Nghiên bị một chiếc bóng bao trùm lấy, ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy người mình đang chờ – Trần Mặc Đông.

Hai người đi bộ bên lề đường, Trần Mặc Đông đi đường của mình, Lộ Nghiên đi sau Trần Mặc Đông.

“Em mời anh ăn kem.” Lộ Nghiên giữ Trần Mặc Đông lại, chỉ vào một quán kem nhìn có vẻ ngon.

“Anh không ăn.”

“Anh nên ăn đi, ăn cho hạ hỏa.”

“Phải là em ấy chứ.”

“Có thể, vậy em đi mua một cái hạ hỏa đây.”

Trần Mặc Đông nhìn chằm chằm Lộ Nghiên, như mang một vẻ bất lực, sau đó lại bước tiếp, Lộ Nghiên đành phải đuổi theo anh.

Lộ Nghiên cúi đầu, nhìn mặt đất trước mặt, ánh mắt bỗng nhòe đi. Cảm xúc của Lộ Nghiên đang dâng lên thì đột nhiên cô bị Trần Mặc Đông kéo đến bên người.

“Đi đường phải nhìn phía trước chứ, em cứ nhìn mặt đất làm gì, mặt đất ấy không hiện ra tiền đâu.” Trần Mặc Đông có chút không bình tĩnh, thì ra một chiếc xe ba bánh ngược chiều chạy qua, Lộ Nghiên không để ý thấy, may mà Trần Mặc Đông kéo cô lại, nếu không chắc chắn đã có va chạm rồi.

“Trần Mặc Đông, em phát hiện nếu anh tìm người con gái khác thì em cũng có chút luyến tiếc. Anh xem dáng vẻ mình đẹp thế kia, dáng người cũng không tệ, mà lại có tiền, em không cần anh đúng là tổn thất lớn rồi.”

“Cho nên?”

“Cho nên em cảm thấy chúng ta nên bắt xe về, nếu không trên đường mà có nữ lái xe nào đó thì chắc chắn sẽ gây ra sự cố giao thông nguy hiểm đấy.”

Trần Mặc Đông nghe xong, quay đầu bước về phía trước. Lộ Nghiên chạy theo, thử thăm dò lôi kéo tay áo của Trần Mặc Đông, nhưng anh vùng ra.

“Đồ nhỏ mọn, không phong độ.” Lộ Nghiên thầm mắng.

Cuối cùng hai người vẫn bắt xe quay về. Trên đường, Trần Mặc Đông không nói chuyện gì với Lộ Nghiên, anh bị Lộ Nghiên làm cho tức đến mức không muốn nói gì.

“Cô gái nhỏ làm chồng giận sao? Đàn ông đôi khi cũng phải được dỗ dành đấy.” Lái xe là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, trêu chọc hai người trên xe.

“Vậy vợ chú bình thường dỗ chú thế nào ạ?” Lộ Nghiên nhìn khuôn mặt hí hửng của Trần Mặc Đông, tâm tình đã tốt nhiều rồi, bắt đầu tán chuyện cùng lái xe.

“Tôi làm gì dám gây sự với cô ấy, vợ tôi nhỏ hơn tôi mười mấy tuổi, nhưng cũng lớn tuổi hơn cậu, bình thường đều là tôi dỗ cô ấy.”

“Nói như vậy, cô gái tìm được chồng lớn tuổi hơn mình là phúc rồi.” Lộ Nghiên cứ như vừa ngộ ra được điều gì đó.

Lái xe mỉm cười, không trả lời.

Đến trước cửa nhà, Trần Mặc Đông đợi Lộ Nghiên mở cửa, nhưng Lộ Nghiên chậm quá, bị Trần Mặc Đông giành lấy chìa khóa, mở cửa phòng.

Lộ Nghiên đi sau vào phòng, bị một lực lớn đẩy cô áp lưng vào cánh cửa, sau đó đôi môi bị Trần Mặc Đông khóa kín. Trần Mặc Đông như đang dùng hết sức lực để hôn, vài lần Lộ Nghiên bị răng của Trần Mặc Đông làm đau, nhưng cô tự biết không đẩy được anh ra nên cũng nhiệt tình hôn lại, hai người tan trong nụ hôn nồng nhiệt kéo dài.

Lộ Nghiên cũng không biết rốt cuộc đã hôn bao lâu, nhưng đều làm hai người hồn hển thở. Trần Mặc Đông lại tiếp tục hôn nhẹ lên môi và mắt Lộ Nghiên. Cả cơ thể Lộ Nghiên không còn chút sức lực nào, dựa hẳn vào người Trần Mặc Đông. Hai người ôm nhau rất lâu, đến tận khi nhiệt độ cơ thể dịu đi.

Trần Mặc Đông ôm Lộ Nghiên vào phòng ngủ. Lộ Nghiên mơ màng nhìn anh, tiếp theo anh sẽ làm gì trong lòng cô đều rất rõ, nhưng cô lại không muốn phản kháng lại chút nào.

Mà Trần Mặc Đông lại không giống những gì Lộ Nghiên nghĩ, vào phòng ngủ anh chỉ đặt cô lên giường.

“Anh sẽ giúp em đóng cửa, ngủ đi nhé.” Trần Mặc Đông kéo chiếc chăn của Lộ Nghiên, sau đó không hề dè dặt đắp kín cả mặt Lộ Nghiên, rồi quay người bước đi.

Lộ Nghiên nghe thấy tiếng đóng cửa liền lập tức vọt tới phòng tắm, đầu tóc trong gương rối hết lên, quần áo không gọn gàng, son môi lem bốn phía, chiếc môi sưng lên, sắc mặt hồng lên, tổng thể nhìn thì cô đang mang dáng vẻ của một oán phụ với dự vọng bất mãn. Lộ Nghiên gần như muốn giết chính mình, mình đúng là hủ bại rồi, cô vô cùng hối hận. Tên sắc lang Trần Mặc Đông này, Lộ Nghiên sẽ nguyên rửa anh ta một trăm lần. Cô nghiêng đầu nhìn thấy chiếc khăn tay dính son môi bên cạnh, chắc là Trần Mặc Đông vừa mới dùng, xem ra không có trò hay rồi, Lộ Nghiên hậm hực tắm rửa.

13. Chương 13: Bi Kịch Đời Người

Cuối cùng đã chịu được đến lúc đổi ca, như thường lệ, Lộ Nghiên đi trên đường lớn, nhìn bầu trời, hoạt động cổ một chút, sau đó chậm chậm bước đi.

Đến lúc ngẩng đầu lên lần nữa, Lộ Nghiên phát hiện mình đã đến quán cháo trước kia ăn cùng Trần Mặc Đông, vì thế cô bước vào gọi một bát cháo.

Cháo ở quán này do chủ quán tự nghĩ ra cách làm, tuy nguyên liệu làm đều là những thứ phổ biến, nhưng hương vị thật tuyệt hảo. Lần trước Lộ Nghiên ăn cháo ngọt, lần này cô gọi cháo mặn. Có vẻ đó là món cháo lần trước Trần Mặc Đông chọn, độ mặn vừa phải, sợi thịt gà rất nhỏ, gần như tan vào trong cháo. Trong cháo còn có cà rốt, dưa chuột, rau tươi được xay nhỏ, tuy đều là đồ giòn nhưng vì được xay nhỏ nên khẩu vị không bị ảnh hưởng, hơn nữa còn thêm mùi thanh mát của rau dưa.

Nhìn thấy chủ quán, Lộ Nghiên và chủ quán nói chuyện phiếm vài câu, chủ quán hỏi Trần Mặc Đông sao không tới, Lộ Nghiên chỉ nói anh bận việc, vì thế bà chủ quán còn nhiệt tình gói lại một hộp cháo, cuối cùng ngay cả cháo của Lộ Nghiên cũng không phải trả tiền, làm Lộ Nghiên không biết phải làm thế nào mới đúng.

Lộ Nghiên cầm túi cháo trong tay, tự vấn rốt cuộc có nên đưa cho anh không, trong đầu cô tưởng tượng ra phản ứng và những gì Trần Mặc Đông sẽ nói khi nhìn thấy cô. Nghĩ đến mình tới qua, Lộ Nghiên căn bản không có dũng khí để xuất hiện trước mặt anh. Lộ Nghiên tìm rất nhiều lý do để đi vào, ví dụ như anh ấy làm việc vất vả, có công sức đóng góp cho tăng trưởng của GDP, CPI..., nhưng sau cùng những lý do ấy đều bị chính cô phủ định.

Cuối cùng Lộ Nghiên quyết định sẽ để cháo ở một nơi công cộng, rồi sẽ để lại một mảnh giấy, như vậy có thể tránh khỏi sự ngượng ngịu xấu hổ. Thật ra hôm nay suýt chút Lộ Nghiên đã chạm mặt Trần Mặc Đông, nhưng khi vừa nhìn thấy Trần Mặc Đông cô đã nhanh chóng chuyển hướng đi khác, thành công tránh mặt Trần Mặc Đông.

Lộ Nghiên bước vào Hyatt cùng lúc với Lâm Hường, cô quay đầu, nhưng đã quá muộn.

“Không phải em hết giờ làm rồi sao, sao lại quay lại thế?”

“Em có chút chuyện.”

“Cháo trong tay em là sao vậy?”

“Đây là cháo chủ quán gửi cho Trần Mặc Đông, anh tiện thì đưa cho anh ấy nhé.” Lộ Nghiên đưa cháo cho Lâm Hường. Cô biết mình không giỏi kiểm soát, vậy nên cứ thật thà nói thật vẫn hơn.

“Sao lại không có phần của anh, em bắt công quá đấy.”

“...” Lộ Nghiên không muốn giải thích.

“Mặc Đông vừa rồi uống hơi nhiều, đã về phòng rồi, em tự mình đưa cho cậu ấy đi.” Về mặt Lâm Hường mờ ám.

“Thẩm Tiểu!” Lộ Nghiên hướng về phía sau lưng Lâm Hường, gọi tên của Thẩm Tiểu.

Lâm Hường thần nhiên quay đầu nhìn, sau đó giữ lấy Lộ Nghiên đang định chạy đi.

“Chiêu trò này của em khi còn nhỏ anh đã chơi chán rồi.”

Lộ Nghiên lờ ra bao nhiêu lý do vụng về, nào là không thể lãng phí tấm lòng của chủ quán, nào là mình đang vội về nhà, cuối cùng Lâm Hường vẫn mang cháo đi, nhưng Lộ Nghiên phải đồng ý một yêu cầu của Lâm Hường.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy Lộ Nghiên thấy cả người mình ê ẩm, hóa ra đêm qua mình đã ngủ ở một tư thế không thoải mái, cô cuộn tròn người lại, như đang nằm trong lòng mẹ. Cô vẫn luôn thiếu cảm giác an toàn, chỉ có tư thế ấy mới khiến cô cảm thấy an toàn để ngủ. Đã từng một thời cô không hề như vậy, đó là khi có Thẩm Nham, nhiều khi cô nằm hẳn lên bả vai của Thẩm Nham, hai người ôm nhau ngủ. Nhưng hiện tại, cánh tay mà cô từng nghĩ sẽ bên mình cả đời đã không còn nữa.

Lộ Nghiên tắt bật giữa đám người, ánh mắt không dám ngừng nghỉ. Chức vị của cô không cần phải tự mình làm mọi chuyện, nhưng vẫn phải nhắc nhở nhân viên phục vụ để ý kịp thời tăng thêm đồ uống và thức ăn.

Đây là hoạt động đãi khách theo quý của một công ty bất động sản, mục đích đơn giản là thể hiện thành quả của công ty đó, đồng thời phát triển mối quan hệ với bạn hàng.

Ngọn đèn màu cam khiến bữa tiệc càng thêm lung linh, đa số nam giới đều mặc vest, nữ giới mặc lễ phục lộng lẫy, thướt tha. Nhà tổ chức không muốn chương trình quá trang nghiêm, vì thế Lộ Nghiên cũng không mặc đồng phục như thường lệ mà mặc một chiếc váy đen ngắn liền thân, hình thức đơn giản, cố gắng để ít bị chú ý nhất.

Lộ Nghiên rất gầy, làn da lại trắng, vì thế mặc màu đen càng khiến thân hình mảnh mai, nhợt nhạt. Những cô gái khác ăn mặc nếu không thể hiện được những đường cong thì cũng phải hiện rõ được sự quyến rũ, chỉ riêng Lộ Nghiên là khác. Vì cô rất gầy nên những đường cong khiến người ta có cảm giác mỏng manh, nhìn nghiêng thấy cô giống một khối cứng nhắc; cũng vì gầy mà sự quyến rũ ở cô càng khó hiện diện. Nhưng cũng có thể vì sự mỏng manh, đơn giản ở dung mạo đã khiến cô hấp dẫn liên tiếp những ánh mắt từ đám đông, đương nhiên đa số là ánh mắt của nam giới, trong đó bao gồm cả Trần Mặc Đông.

Lúc bắt đầu buổi tiệc, hai người đều đã nhìn thấy nhau. Lộ Nghiên trốn tránh, nhưng Trần Mặc Đông lại mang dáng vẻ nhàn nhã, tâm tình tốt, lúc vừa nhìn thấy Lộ Nghiên anh có nhú mày một chút, sau đó lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Tới giờ đổi ca, Lộ Nghiên được thay thế, lúc cô đi đến hoa viên nhỏ đúng lúc nhìn thấy Tiểu Diêu tan ca đang đi ra ngoài.

“Chắc, chắc, chắc, cậu gầy quá, cơn gió nhỏ cũng thổi bay được cậu đấy. Vẫn chưa ăn cơm hả? Cho cậu quả táo, rửa sạch rồi đấy.” Nói xong, Tiểu Diêu đưa cho Lộ Nghiên một quả táo vừa to vừa đỏ, Lộ Nghiên nhìn thể nào lại liên tưởng đến quả táo của bà hoàng hậu độc ác đưa cho công chúa Bạch Tuyết, giận dữ cắn một miếng to.

“Mặc bộ này hiện rõ như vậy sao? Cậu cũng biết lượng cơm mình ăn còn gì, nhưng không thêm nổi tí thịt nào thì cậu bảo phải làm sao giờ?” Miệng tuy nói cam chịu, nhưng vẻ mặt của Lộ Nghiên lại rất hờn hờ. Quả thật cô thích mình gầy, cũng thích người khác bảo mình gầy, không phải cô thích hư vinh, chỉ là cô cảm thấy béo rồi thì rất nặng nề, chậm chạp.

“Nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc ý của cậu kìa.” Tiểu Diêu thấy Lộ Nghiên hoàn toàn rất đáng bị đánh đòn.

Nói chuyện một lúc, Tiểu Diêu cũng đi, Lộ Nghiên ngồi một mình trên chiếc ghế dài trong hoa viên, thử vài tư thế nhưng cuối cùng vẫn thấy đuôi thẳng chân là thoải mái nhất, ngó nghiêng xung quanh không thấy người, cứ thế, không để ý cô đã để lộ ra một mảng thịt trắng ngần, vừa ăn táo vừa thả lỏng đầu óc.

Đột nhiên, cô ngửi thấy mùi thuốc lá. Lộ Nghiên biết hút thuốc, nhưng cô rất ghét lúc mình không hút mà ngửi thấy mùi này. Cô ngẩng đầu mới phát hiện Trần Mặc Đông đang đứng trước mặt mình, cách một mét nhìn xuống cô. Không biết anh tới từ khi nào, Lộ Nghiên không cảm nhận được. Cô nghĩ tới tư thế của mình liền hoảng hốt đứng dậy, nhưng nhất thời không tìm thấy giày của mình đâu, chỉ có thể chân trần bật dậy.

Trần Mặc Đông bung rơi điếu thuốc, ấn Lộ Nghiên ngồi lại ghế, sau đó ngồi xổm xuống, nhắc cổ chân Lộ Nghiên lên, lau sạch bụi trong lòng bàn chân cô, rồi giúp cô mang giày vào. Lộ Nghiên có chút không thích ứng với sự dịu dàng của anh liền hơi ngọ nguậy, nhưng cuối cùng vẫn chìm vào sự dịu dàng của anh. “Đúng là đồ thay đổi thất thường”, Lộ Nghiên nghĩ thầm, ánh mắt ngạc nhiên ban đầu cũng chuyển sang có chút tà ác.

“Anh nhìn cái gì?” Thấy Trần Mặc Đông nhìn chằm chằm mình, Lộ Nghiên khí thế bật ra câu này.

“Anh chỉ đang nghĩ ôm em cũng không nhẹ, mà sao em lại có thể mang cái dáng vẻ da bọc xương thế này.”

Tâm trí Lộ Nghiên quay lại buổi tối hôm trước.

“Không cần anh quản.”

“Anh chỉ đưa ra nghi vấn thôi, không có ý quấy rối suy nghĩ của em.”

“...”

Lộ Nghiên biết nếu tiếp tục nói mình sẽ chỉ thêm bực bội, rồi đi vẫn tốt hơn cho sức khỏe và tinh thần.

Đời người tựa như một cái bàn trà, trên mặt bày bao nhiêu loại chén, đủ các kiểu dáng, kích thước to nhỏ.

Vì đi quá vội, nên ông trời không thương tình khiến Lộ Nghiên vấp ngã, hai đầu gối đập xuống nền đá gồ ghề trên đường, trong nháy mắt đau đớn, Lộ Nghiên kêu lên, ngay cả nửa quả táo đang ăn dở cũng bị văng ra cách đó hai mét.

Trần Mặc Đông ôm Lộ Nghiên vào phòng y tế của khách sạn, trên đùi Lộ Nghiên là áo vest của Trần Mặc Đông. Nền đất có mấy hòn đá sắc nhọn nên Lộ Nghiên bị thương không nhẹ, nhất là đầu gối bên phải, đau đến mức không thể gập lại. Cái gì Lộ Nghiên cũng kiềm chế được, nhưng lại không kìm được nước mắt. Dù rất đau nhưng Lộ Nghiên vẫn chịu được, tuy nhiên nhìn thấy Trần Mặc Đông, nước mắt cô cứ tự nhiên rơi xuống không ngừng.

Bác sĩ rửa vết thương cho Lộ Nghiên, bôi thuốc, băng bó, các bước rất thuần thục. Dù có một vết rách sâu, nhưng không đến nỗi phải khâu. Bác sĩ chỉ dặn Trần Mặc Đông đừng để cô dính nước, không được hoạt động mạnh, sau đó kê một ít thuốc uống kháng viêm và thuốc thoa ngoài da.

Lộ Nghiên vẫn rơi nước mắt, không hiểu vì cái gì mà cô không thể ngừng lại. Trần Mặc Đông dịu dàng lau nước mắt cho cô.

“Xem em sau này còn mặc váy ngắn như vậy nữa không. Đừng khóc nữa, đau vậy sao?”

“Người có cảm giác đau không phải là anh.” Lộ Nghiên trừng mắt nhìn anh, nước mắt vẫn tiếp tục rơi.

“Là bởi vì cậu nên mới khóc lóc dữ dội thế. Tiểu nha đầu này muốn cậu dỗ dành đấy mà, dỗ dành là ổn ngay, vết thương này một tuần nữa là sẽ khỏi thôi.” Phụ nữ ở tuổi trung niên luôn cảm thấy mình hiểu

nhiều chuyện, có thể lập tức nhìn ra tâm tư người khác. Nhưng đó tuyệt đối chỉ là họ tự cho vậy, ít nhất Lộ Nghiên hiện tại cũng nghĩ về họ như thế.

Nữ bác sĩ ở tuổi trung niên hơi béo, bà có chút ấn tượng về Lộ Nghiên. Mấy tháng trước, Lộ Nghiên bị bỏng ở cánh tay, đến đây nhờ bà xử lý, vẻ mặt của Lộ Nghiên luôn rất bình tĩnh, bà cảm nhận được sự kiềm chế cơn đau ở cô, vì thế bà đã có ấn tượng về một cô gái cứng cỏi. Cho nên hôm nay nhìn thấy nước mắt tuôn trào của cô, bên cạnh lại là một chàng trai sốt sắng lo lắng, nên thuận tình bà đã cho rằng Lộ Nghiên chỉ đang làm nũng với bạn trai.

Mở cửa nhà, Trần Mặc Đông ôm Lộ Nghiên đến ghế sofa, sau đó đưa khăn cho Lộ Nghiên lau mặt.

“Thật là giống một chú mèo vằn hoa nhỏ bé.” Giọng điệu anh tràn ngập sự cưng chiều dịu dàng.

“Có gì đáng cười chứ.” Giọng Lộ Nghiên hơi khàn, cô tức giận vì nụ cười của anh, nghĩ lại vừa rồi mình còn ngã ngay trước mặt anh ta, càng cảm thấy thêm mất mặt, nước mắt cứ thế lại thi nhau rơi xuống.

Trần Mặc Đông rót một cốc nước đưa cho Lộ Nghiên, sau đó giúp cô lau những vết bẩn còn sót lại trên chân và đùi, rồi bế cô vào giường trong phòng ngủ, lôi ra một bộ đồ ngủ trong tủ quần áo.

“Em tự thay hay anh giúp em?”

Lộ Nghiên giật lấy bộ quần áo, rồi bảo anh ra ngoài.

Lộ Nghiên thay quần áo rồi chầm chậm nằm xuống, đoán Trần Mặc Đông chắc đã đi rồi. Ngày hôm nay cô có muôn vàn cảm xúc, trong lòng như có một khối giận dữ vô hình, không biết khi nào sẽ bùng phát. Trần Mặc Đông mở cửa bước vào, cà vạt đã cởi lỏng, hai hàng cúc áo cũng mở bung, tóc vẫn còn đọng nước, chắc là anh vừa rửa mặt. Lộ Nghiên nhìn anh chằm chằm, đây là lần đầu tiên cô thấy Trần Mặc Đông “gợi cảm” như vậy, chỉ biết ngây người nhìn anh.

Trần Mặc Đông bước tới, một tay đỡ gáy cô, một tay giúp cô lau lại khuôn mặt nhem nhuốc vì khóc.

“Để em tự làm.” Lộ Nghiên cầm lấy chiếc khăn mặt, Trần Mặc Đông thuận theo ý cô.

Sau khi giúp Lộ Nghiên lau mặt, Trần Mặc Đông vẫn mặc y nguyên quần áo như vậy, nằm cạnh cô.

“Sofa quá nhỏ, anh không nằm vừa.” Lộ Nghiên còn chưa mở miệng chất vấn, anh đã giải thích.

“Anh có thể về, một mình em vẫn ổn mà.”

“Em có lương tâm không đấy.” Rõ ràng là một câu chất vấn, kết quả lại được anh nói một cách vô cùng thâm thương.

Trần Mặc Đông vòng tay, ôm Lộ Nghiên vào lòng. Lộ Nghiên đẩy vài cái không được, đành lặng lẽ nằm im, có thể do khóc mệt quá, lại thêm mấy hôm trước ngủ không ngon, nên giấc ngủ rất nhanh ủa tới.

Trần Mặc Đông nhìn Lộ Nghiên trước mặt, hai mắt nhắm chặt, vẻ mặt yên bình, càng thêm đáng yêu, anh nhìn không được liền cúi xuống hôn khẽ lên trán cô, sau đó lại hôn lên đôi mắt khóc đến mức sưng húp của cô, rồi đến cái mũi đọng vài giọt mồ hôi, cuối cùng phủ lên đôi môi đang hơi hé, chầm chậm liếm hai bờ mềm mại đó, dần dần hô hấp tăng lên, anh tiến sâu thêm một bước, mút chặt sự ngọt ngào trong miệng cô.

Lộ Nghiên vốn đang mơ màng trong giấc ngủ, đột nhiên bị nụ hôn đánh thức, nhưng nhanh chóng lạc mình vào trong cảm xúc mãnh liệt của Trần Mặc Đông.

Nghe thấy tiếng rên rỉ yếu ớt của Lộ Nghiên, Trần Mặc Đông lại càng không khống chế được mình, tay trái anh từ thân dưới của Lộ Nghiên, kéo cô vào sát cơ thể mình, tay phải không yên phận luồn vào trong chiếc áo ngủ của Lộ Nghiên, nhanh chóng xoa lấy vùng mềm mại trước ngực Lộ Nghiên.

Hai người triền miên quấn quýt, Lộ Nghiên cảm thấy cơ thể nóng hực của Trần Mặc Đông.

Bỗng nhiên Lộ Nghiên nghĩ đến điều gì đó, khiến cô lấy hết sức lực ngăn cản sự vuốt ve của Trần Mặc Đông, nước mắt không biết vì sao lại trào ra khóe mắt, rơi xuống đôi môi đang gắn chặt của hai người, cả hai đều cảm nhận được vị mặn chát.

Tiếp theo là sự yên lặng hoàn toàn.

Lộ Nghiên lau nước mắt, điều chỉnh tâm tư, mở mắt ra thấy Trần Mặc Đông đang nằm quay lưng về phía mình, nổi uất ức trong lòng nhất thời dâng đến đỉnh điểm.

“Trần Mặc Đông, anh là đồ khốn.” Vì nghẹn ngào, tiếng phát ra cũng không nguyên vẹn, nhưng giọng nói chất chứa sự tủi hờn.

“Sao em lại khóc như vậy?” Tuy khẩu khí cứng rắn, nhưng anh đã quay người lại, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt. Trần Mặc Đông luôn sợ nước mắt của phụ nữ, nhưng hôm nay anh mới bắt lực phát hiện ra mình lại đang tìm tới với một người con gái khóc đến mức thế này.

Lúc sau Lộ Nghiên vẫn khóc, một câu cũng không nói, mà Trần Mặc Đông cũng im lặng, bàn tay xoa xoa mặt cô, khi lại xoa lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về.

“Em muốn đi ăn cháo ở quán cháo kia.” Lâu sau đó, Lộ Nghiên mới khàn giọng nói.

“Ngày mai anh sẽ mua cho em.”

“Món cháo gà thật sự rất ngon, em muốn ăn. Lần trước anh ăn món đó đúng không?”

“Ừ.”

“Mấy hôm trước em có qua đó.”

“Ừ.”

“Vậy anh có nhớ lần trước em ăn cháo gì không?”

“...”

“Biết là anh sẽ không nhớ mà.”

“...”

Lộ Nghiên lặng lẽ nhích về phía người Trần Mặc Đông. Trần Mặc Đông thấy vậy, giơ tay ôm chặt lấy eo Lộ Nghiên, hai cơ thể ôm lấy nhau vừa khít.

Một đêm mộng đẹp của hai người.

14. Chương 14: Hai Hưởng Phẫn Bội

Lộ Nghiên luôn ngủ đúng giờ, thức dậy đúng giờ. Lúc cô mở mắt nhìn thấy khuôn mặt kẻ sát của Trần Mặc Đông, vẻ mặt anh hoàn toàn thả lỏng, miệng hơi hé giống như một đứa trẻ đang ngủ, hàng lông mi dài trên mắt.

Trong phút chốc Lộ Nghiên bỗng sửng sốt, sau đó bình thường trở lại, những hành động tối qua đều hiện lên rất rõ ràng trong đầu, cô hối hận vì sự yếu đuối của mình hôm qua, thậm chí chính mình.

Lộ Nghiên không phải một người hay khóc, đặc biệt với những chuyện trong cuộc sống thực tại cô có khả năng tự giải quyết rất tốt. Sau khi phát sinh chuyện, đương nhiên lý trí của cô không chiếm thế thượng phong, mà là trong nháy mắt khi tiếp nhận thực tế, cô sẽ dần dần hiểu ra, phân tích sự tình, đôi khi chuyển thuận tình hóa giải, nhưng có đôi khi lại không như vậy. Như lần chia tay Thẩm Nham, khi Thẩm Nham gọi điện nói chia tay, cô rất bàng hoàng nhưng cũng không truy hỏi lý do. Trầm lặng chính là biểu hiện khi tiếp nhận sự việc của Lộ Nghiên; tuy nhiên khi cô phát hiện trong lòng rất mâu thuẫn về chuyện này, cô bỗng trở nên bất an, nghi hoặc, uất ức đến mức tức giận; sau này bất luận là đã chứng thực hay “dây dưa”, cô đều không cách nào bộc lộ được, chỉ biết để nước mắt rơi xuống. Dù cô không thể thoải mái, nhưng lại chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Không biết Trần Mặc Đông đã tỉnh từ khi nào, hai người đối mặt nhìn nhau, hai cơ thể dựa sát vào nhau truyền nhiệt độ cho nhau. Lộ Nghiên thẹn thùng, nhưng vẫn nhìn Trần Mặc Đông với ánh mắt cũ.

“Làm gì mà nhìn em như vậy?” Cuối cùng Lộ Nghiên phá vỡ sự im lặng.

“Không phải em cũng đang nhìn anh vậy sao?”

Nghe xong, Lộ Nghiên trừng mắt nhìn anh, vết thương ở đầu gối chỉ có thể khiến cô quay đầu sang hướng khác, nhưng với Lộ Nghiên mà nói, tư thế này thực sự rất khó chịu.

“Xin được nghỉ làm rồi à?” Trần Mặc Đông quay mặt Lộ Nghiên lại phía mình, vòng tay đặt lên lưng Lộ Nghiên.

“Xin được rồi. Anh không đi làm sao?”

Trần Mặc Đông nhìn quanh căn phòng, cuối cùng dừng lại ở chiếc đồng hồ báo thức đầu giường.

“Còn sớm, ngủ chút nữa đi.”

Hai người ngủ tiếp, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Lộ Nghiên tỉnh dậy đã là hơn mười giờ sáng, người bên cạnh không thấy đâu, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm hoa chiếu đến tận giường, mang theo tia ấm áp và một chút mơ hồ.

Lộ Nghiên nghĩ tới sự thân mật của hai người tối qua, trái tim đột nhiên thất lại. Những hành động thân mật của tình nhân cô không còn xa lạ gì, khi còn Thẩm Nham ở cạnh, Thẩm Nham luôn cẩn thận nhẹ nhàng hôn cô, những thời gian anh hôn lâu hơn, quá trình thân mật cũng tăng dần lên.

Ngày đó, Lộ Nghiên vừa chuyển đến ở cùng Thẩm Nham. Lúc đầu, hai người rõ ràng là mỗi người một gian phòng, nhưng sau đó, Thẩm Nham bắt đầu không theo qui tắc, buổi tối anh sẽ tìm mọi lý do để vào phòng Lộ Nghiên, cuối cùng chơi xấu không chịu rời đi.

Phong cảnh đầu thu của thành phố S rất đẹp. Thẩm Nham dẫn Lộ Nghiên đi ngắm cảnh. Hôm đó ba giờ sáng hai người xuất phát, thời tiết hơi lạnh, đến đỉnh núi vừa lúc nhìn thấy mặt trời lên, phong cảnh khiến người ta lưu luyến. Hai người cùng nhau chụp ảnh mặt trời mọc, bức ảnh ấy đều không nhìn rõ mặt hai người, nhưng có thể lơ mơ nhận ra nụ cười hạnh phúc của họ.

Ba giờ chiều về đến nhà, hai người quyết định ngủ bù.

Lộ Nghiên tắt qua loa, bất chấp đầu vẫn còn ướt đã nằm lên giường. Trong cơn mơ màng, cô cảm nhận được sự nóng lạnh thất thường, có thứ gì đó kỳ lạ đang đè lên người mình, miễn cưỡng mở mắt ra, cô thấy Thẩm Nham đang nằm phủ trên người mình.

“Anh làm gì vậy!”

Thẩm Nham vẫn tiếp tục hành động của mình, rất nhanh sau đó Lộ Nghiên bị Thẩm Nham làm ất dần lý trí. Đôi tay thuần thục của Thẩm Nham đặt trên người Lộ Nghiên như có lửa. Kỳ thực cơ thể của Lộ Nghiên, Thẩm Nham còn hiểu rõ hơn cô. Hai người thường xuyên “quần” lấy nhau, chỉ là hôm nay dường như có chút khác hơn.

“Lộ Nghiên, chúng ta nhanh kết hôn đi, anh sắp không chịu được nữa rồi.” Thẩm Nham nằm trên người Lộ Nghiên, thở gấp gấp.

“Thật ra... Thật ra...” Thẩm Nham nhìn Lộ Nghiên đầy mong chờ.

“Thật ra em rất đói.”

“Em đúng là nha đầu ác ý.” Thẩm Nham có chút thất vọng.

Ban đầu Lộ Nghiên định nói thật ra Thẩm Nham không cần kiểm chế nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. Chính cô cũng không hiểu quan hệ giữa hai người vì sao luôn bị Thẩm Nham dừng lại ở bước này.

Rất nhanh sau đó hai người lại triền miên bên nhau.

“Hôm nay anh có thể hưởng trước đêm tân hôn của chúng ta không?”

Lộ Nghiên không biết trả lời thế nào, nhưng dường như Thẩm Nham không cần cô trả lời đã bắt đầu hành động.

Chuông cửa vang lên liên tục, Thẩm Nham đành phải dậy, giúp Lộ Nghiên sửa sang quần áo, để cô ra mở cửa, còn mình đi vào phòng tắm. Lộ Nghiên nhìn vẻ mặt khó chịu của anh, cảm thấy rất buồn cười.

Người tới là Thẩm Tiểu, trong tay xách hai túi đồ ăn.

“Sao ra mở cửa chậm thế, mình không quấy rầy hai người đấy chứ?”

“Không có.”

Lộ Nghiên thấy Thẩm Tiểu nhìn chằm chằm vào cổ mình thì mới phát hiện một dấu hôn, cô hận không tìm được cái lỗ nào để chui vào.

Thẩm Nham bước từ phòng tắm ra, vừa nói vừa ngồi xuống sofa: “Nghiên Nghiên, mang cho Thẩm Tiểu chén trà.”

“Em không uống trà.” Thẩm Tiểu nói.

“Cứ lấy đi.”

Lộ Nghiên đoán chắc anh có chuyện muốn nói với Thẩm Tiểu nên quay người vào bếp.

“Mẹ bảo anh về nhà.”

“Bà ấy không nói là muốn gặp Nghiên Nghiên.”

“Không nói, dự đoán lần này khá cứng quyết đấy. Nhưng em ủng hộ hai người, chị dâu rất đáng yêu, nếu em là đàn ông, em cũng thích cô ấy.”

“Đừng nói bậy.”

“Em chỉ giả sử thôi, anh có cần như vậy không, có vợ rồi là quên em gái.”

Những lời này là khi Lộ Nghiên mang nước ra ngoài nghe thấy. Hai người đứng ở ban công, cuối cùng Lộ Nghiên đã biết nguyên nhân vì sao Thẩm Nham dừng ở bước đó. Cô vô cùng cảm động, anh ấy trước sau vẫn đặt cảm nhận của mình lên hàng đầu.

Sau này hai người thân mật, Thẩm Nham trở nên nhẵn nhụi hơn, cũng không nói gì về chuyện đám cưới, mà Lộ Nghiên xưa nay vẫn cảm thấy tấm màn mỏng kia không quan trọng với cô đến mức vậy.

Nhớ lại chuyện trước đây, Lộ Nghiên cảm thấy rất đau lòng, lấy góc chăn lau nước mắt.

Một khi tâm tư được mở ra thì rất khó khép lại, trong lòng Lộ Nghiên dấy lên mâu thuẫn. Cảm giác ngọt ngào tới quá đã phản bội lại chuyện cũ, mà những ký ức ngày xưa hiện về lại là sự phản bội với chuyện tới qua. Lộ Nghiên trở nên rối loạn. Đây không phải lần đầu cô đẩy mình vào tiến thoái lưỡng nan, cô hoài nghi lương tâm của mình đã bị ăn mòn rồi.

Khi Lộ Nghiên lên lớp sáu, mẹ Lộ nhặt được một con mèo hoa vàng nhạt. Lộ Nghiên không thích trong nhà có loại động vật như vậy, nhất là tiếng kêu của nó nghe rất chói tai, còn ánh mắt rất yêu nghiệt của nó nữa, Lộ Nghiên chưa bao giờ nhìn thẳng vào nó, thậm chí cũng không bao giờ thèm nhìn tới, nhưng mẹ Lộ lại rất yêu quý con mèo đó.

Tuy là như thế nhưng Lộ Nghiên chưa bao giờ có biểu hiện căm ghét. Khi đó Lộ Hi đang học lớp bốn, y như một tên quỷ thời loạn, thường cùng mấy tên nhóc cùng tuổi chơi những trò rất quá đáng, nếu dùng lối suy nghĩ hiện tại của Lộ Nghiên thì có thể coi hành động của bọn chúng khi đó là biến thái.

Một buổi trưa, Lộ Hi ôm con mèo hoa đi, uy hiếp Lộ Nghiên không được mách lẻo, sau đó chính mắt Lộ Nghiên nhìn thấy Lộ Hi và đám bạn buộc dây pháo vào đuôi con mèo, sau đó châm lửa đốt, đuôi mèo và pháo cùng cháy, tình cảnh vô cùng thảm thương. Con mèo nhỏ chết, thi thể nằm ngay trên mặt cỏ của khu nhà. Lộ Nghiên dám khẳng định khi đốt pháo con mèo còn chưa chết, không biết sau đó mấy tên kia dùng cách gì mà khiến con mèo đang sống bị dày vò thành chết.

Khi nhìn thấy bọn chúng như vậy, trong nháy mắt Lộ Nghiên muốn ngăn lại, nhưng cô lại nghĩ như vậy có thể khiến con mèo đáng ghét kia không về nhà nữa, vì thế suy nghĩ tà ác nổi lên trong đầu đã khiến kết cục như vậy, thảm cảnh cuối cùng cô không thể ngờ được đến mức như vậy.

Đó là chuyện trong hồi tưởng của Lộ Nghiên, lần đầu tiên sự tà ác của cô hoàn toàn bộc phát.

Dưới sự truy cứu sau đó, Lộ Nghiên và Lộ Hi song song đứng trước mặt bố mẹ Lộ, giống như học sinh đứng trước mặt thầy cô giáo, mà bố mẹ cô vốn cũng là giáo viên. Sự việc lên đến đỉnh điểm, Lộ Nghiên có chút mừng thầm với kết quả diệt trừ được con mèo hoa đó, chỉ là quá trình diệt trừ dường như ít nhiều cũng quá tàn nhẫn với cô, nhưng cuối cùng sự vui mừng vẫn lớn hơn hổ thẹn.

Cả quá trình tra hỏi, Lộ Hi luôn nói là tự con mèo chạy ra ngoài, cuối cùng còn bảo Lộ Nghiên tới làm chứng. Đối mặt với sự tức giận của mẹ Lộ, Lộ Nghiên vẫn kiên trì im lặng. Mặc dù lúc trước tên tiểu tử thối Lộ Hi đã uy hiếp Lộ Nghiên phải làm chứng giúp, nhưng lúc này Lộ Nghiên chỉ cúi đầu không nói gì.

Sự im lặng của Lộ Nghiên khiến bố mẹ Lộ đem hết mọi tội lỗi đổ lên người Lộ Hi, vì trong mắt mọi người Lộ Nghiên là một đứa trẻ rất ngoan hiền.

Vì chuyện này, Lộ Hi bị ba Lộ đánh một trận, mẹ Lộ thời gian đó cũng không quan tâm Lộ Hi, mà lại càng quan tâm Lộ Nghiên hơn. Trong lòng Lộ Nghiên dấy lên sự áy náy, nhưng cô không nói ra. Khi đó cô còn nhỏ, làm chuyện gì cũng rất ấu trĩ, chiều tối hôm đó cô cầm hết tiền tiêu vặt của mình đi mua rất nhiều đồ ăn vặt mình thích, rồi chôn chúng xuống chỗ chôn thi thể con mèo.

Trong chuyện này, ngoài đương sự là Lộ Hi và Lộ Nghiên thì không ai biết nữa. Còn chuyện mua đồ ăn vì hổ thẹn thì chỉ mình Lộ Nghiên biết. Cô dùng sự im lặng để che dấu sai lầm của mình, và chôn dấu sự áy náy hổ thẹn vào sâu tận đáy lòng.

Không nghi ngờ gì, khi đó cô đã phản bội Lộ Hi – tuy đó là chính nghĩa; cô cũng phản bội lại mẹ mình – tuy đó không phải là cố ý.

Lộ Nghiên cảm thấy mình dường như đã làm hai chuyện phản bội cùng một lúc, chỉ là cô không biết kết cục lần này có bi thương như lần trước không.

Lộ Nghiên trở mình, vẫn không ngủ được, cô dậy rửa mặt, chân đau khiến cô rất khó co lại, vì thế cô lấy chiếc ghế tựa bên cạnh làm chỗ dựa, việc đứng dậy vẫn rất khó khăn, phải vận nhiều sức lực và đau đớn. Lộ Nghiên bị tình cảnh hiện tại phân tâm, không còn rảnh nghĩ về vấn đề nan giải khi nãy. Qua một thời gian không nghĩ nữa, có lẽ cô cũng sẽ quên sạch sẽ.

Từ nhỏ Lộ Nghiên luôn toàn tâm toàn ý làm việc, điều đó cũng không đúng sự thật lắm, chẳng qua chỉ vì cùng một lúc phải để ý hai việc là một chuyện tương đối khó khăn với cô, thậm chí kể cả khi nghe nhạc mà chơi bài cũng là chuyện khó khăn, bởi vậy cô thường xuyên bị mọi người cười nhạo. Lộ Nghiên rất thích suy nghĩ, thích phát hiện các vấn đề, nhưng những vấn đề được cô giải quyết lại rất ít, đa số thời gian vì một chuyện nào đó khác mà cô quên đi chính vấn đề mình đã từng nghĩ.

15. Chương 15: Những Ngày Tươi Đẹp (1)

Chập tối, Lộ Nghiên nằm trên sofa đọc sách.

Trần Mặc Đông về mang theo vài bộ quần áo của mình và hai bát cháo theo đúng yêu cầu của Lộ Nghiên. Lộ Nghiên vui vẻ nhận cháo, nhưng với đám quần áo trên tay Trần Mặc Đông, cô đấu tranh quyết liệt.

“Vì sao phải mang theo quần áo? Tự em vẫn ổn, không cần anh chăm sóc.”

“Không phải em rất bận sao, đừng vì anh mà phân tâm, anh sẽ cảm thấy áy náy. Thật đấy.”

“Không phải anh còn định bảo em tắm cho anh đấy chứ? Anh có sự đồng cảm không vậy, em đã như vậy rồi, không thể lao động nữa đâu.”

“Trần Mặc Đông, anh nói chuyện nghe được không? Giờ em không muốn uống nước.” Lộ Nghiên gần như hét lên.

Trần Mặc Đông đã để ly nước vừa rót xuống trước mặt Lộ Nghiên, sau đó mở TV, rồi ngồi xuống sô pha xem tin tức thời sự.

“Vô vị!” Lộ Nghiên khẽ lầm bầm, đôi chân không linh hoạt đập đập Trần Mặc Đông, nhưng tất cả vẫn im lặng như trước.

Lộ Nghiên lễ mễ quay 180 độ, đặt gối đệm lên đùi Trần Mặc Đông, rồi ngả đầu mình xuống.

“Em muốn ngủ, ở đây.”

Trần Mặc Đông đứng dậy, trí óc Lộ Nghiên không bắt kịp, mất đi phản xạ chống đỡ nên ngã xuống sô pha, khiến cô nổi giận.

“Ăn cháo đi rồi ngủ!”

Hai bát cháo nóng đặt trước mặt, tâm tình trước đó của Lộ Nghiên cũng mất hẳn.

“Anh không ăn với em sao?”

“Anh không đói.” Trần Mặc Đông chăm chú nhìn màn hình TV.

Một câu không đói khiến Lộ Nghiên mất đi suy nghĩ sẽ tiếp tục nói chuyện với anh. Cô cúi đầu ăn vài ngụm cháo, phát hiện ra mình thật sự cũng không đói, mùi vị cháo dường như rất bình thường, có lẽ do cảnh vật của quán cháo khiến vị của nó đậm đà. Lộ Nghiên cố gắng ăn hết một bát, không thể ăn thêm nữa.

Lộ Nghiên quay lại tư thế ban đầu, lặng lẽ đọc sách, căn phòng vang vọng tiếng người dẫn chương trình đọc tin tức.

Một ngày mới lại tới, mỗi người đều bận rộn tiếp tục những việc của ngày hôm qua. Vì mới mua mấy quyển sách nên Lộ Nghiên quyết định làm hộp sách. Thường xuyên làm thủ công nên công việc này rất dễ dàng với cô. Giữa trưa, Lộ Nghiên chậm chậm di chuyển xuống bếp, hâm nóng lại bát cháo tối qua, coi như cơm trưa. Phần cháo còn lại này là cháo bí ngô, những viên bí đỏ được đun nóng càng thêm nhuyễn, dù mất đi hương vị ban đầu nhưng nó lại hòa quyện vào hương vị của cháo, hương thơm ngào ngạt bốn phía, khiến Lộ Nghiên cảm thấy thơm thềm. Giữa ngọt và mặn, Lộ Nghiên đã quen với cảm giác hơi ngọt này, còn cháo mặn ăn hơi ngang nên chắc phải ăn vài lần mới quen được.

Buổi chiều, Triệu Phàm đến “thăm bệnh” mang theo một làn tổng hợp các loại hoa quả.

Hai người ngồi ở sô pha xem TV, tán gẫu sôi nổi, bộ phim bị thương bị hai “nhà phê bình phim” chỉ ra bao nhiêu yếu tố hài hước, tổng kết lại bộ phim này là một bộ phim tình yêu bị hài kịch trái với khoa học.

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, hai người quay đầu, Trần Mặc Đông đứng ở cửa cũng nhìn thấy hai người, không khí bỗng trở nên ngưng ngững kỳ lạ.

“Phàm Tử.” Dường như Trần Mặc Đông là người bình tĩnh lại trước nhất, lịch sự chào thân mật Triệu Phàm.

“Mặc Đông, gần đây bận lắm sao? Lâu rồi chẳng thấy.”

Hai người nhanh chóng đi vào chủ đề công việc, Lộ Nghiên không biết chen vào thế nào. Mỗi người đều là một diễn viên, trong nháy mắt vở kịch chuyển đổi nhân vật, biểu cảm và lời thoại cũng phải biến đổi theo. Không nghi ngờ gì Trần Mặc Đông và Triệu Phàm đều là những diễn viên tuyệt hảo, mà Lộ Nghiên thừa nhận mình mãi mãi chỉ là một trong những kẻ đóng vai phụ.

Không muốn trở ngại hai người nói chuyện công việc, Lộ Nghiên quyết định mình sẽ gánh vác trọng trách làm no bụng.

Vết thương ở chân đã đỡ hơn nhiều, một bên chân khi co lại đã không quá đau khiến Lộ Nghiên dễ dàng hoạt động hơn rất nhiều. Năng lực kháng bệnh của Lộ Nghiên rất tốt, điều này ít nhiều có thể kéo theo năng lực chữa lành vết thương trong tâm lý cô.

Triệu Phàm thông thả tiến vào bếp, bản tính diễn viên hiện rõ.

“Tình huống gì đây?”

“Tình huống anh thấy đấy.”

“Cụ thể chút đi.”

“Món này anh muốn ăn ngọt hay mặn?”

“Rau xanh cũng làm thành món ngọt được à?”

“Em tự nghĩ ra. Hôm nay các anh ăn món nào cũng đều sẽ cảm nhận thấy mùi vị mới.”

Lộ Nghiên xào rau, Triệu Phàm ở bên phục vụ gia vị. Tuy chân đã đỡ nhiều nhưng chuyển động vẫn chậm, vì thế Lộ Nghiên gọi Triệu Phàm vào giúp. Lí do cô muốn Triệu Phàm ngậm miệng lại vì Lộ Nghiên và người ăn cơm hôm nay không muốn ăn phải nước bọt của người khác.

Nấu xong, Triệu Phàm gọi Trần Mặc Đông ăn cơm. Bữa cơm có ba món rau, một món canh. Xưa nay Lộ Nghiên chưa từng hiểu rõ tỉ lệ chan canh giữa nước và cơm, vì thế để tránh bị chê cười, cô chỉ làm một bát canh.

“Nói trước nhé, dù không ngon nhưng các anh có thể ăn no thoải mái. Được rồi, ăn đi!”

Lấy chính cảm nhận của Lộ Nghiên mà nói thì bữa cơm quả không hổ là một người làm, ngoài mùi vị không giống nhau thì hương vị cơ bản giống nhau, đều nhạt nhạt như không có vị gì.

Ba người mỗi người một tâm trạng, hương vị của bữa ăn chỉ xếp hàng thứ yếu, mọi người đều thiếu hứng thú, ăn vài miếng rồi thôi.

Lúc Triệu Phàm đi, Trần Mặc Đông tiến xuống dưới lầu. Trần Mặc Đông đi hơi lâu vẫn chưa quay lại, Lộ Nghiên thò đầu ra cửa sổ thì thấy hai người đang chuyên tâm hút thuốc nói chuyện, trời dần tối nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của hai người.

Lộ Nghiên thông thả đi vào bếp rửa bát.

Trần Mặc Đông từ phía sau ôm lấy Lộ Nghiên đang đứng rửa bát. Lộ Nghiên không nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng bước đi, bị dọa một trận, chiếc bát từ trong tay rơi vào bồn rửa bát.

“Anh dọa chết em rồi.” Lộ Nghiên hốt hển trách mắng.

“Không phải em vẫn ổn sao!” Anh quay người Lộ Nghiên lại phía mình.

“Sao tâm tình anh bất định thế, vừa nãy còn không thèm để ý em cơ mà?” Lộ Nghiên lấy khuỷu tay che miệng lại, tránh nụ hôn của Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông lườm lườm, buông cô ra, sau đó xắn tay áo rửa bát.

Lộ Nghiên không biết hai người kia khi nãy nói gì, nhưng cô có thể cảm nhận tâm tình Trần Mặc Đông rất tốt. Lộ Nghiên thấy lúc này mình rất giống một loại động vật bậc thấp trung thành, lúc chủ nhân vui vẻ thì hạ lệnh vui đùa, lúc chủ nhân không vui thì tùy tiện ném ột mẩu xương giả để mình gặm nhấm.

Tối nay nhiệt huyết của Trần Mặc Đông dâng cao, rất uyển chuyển động môi động tay với Lộ Nghiên. Lộ Nghiên liều chết phản kháng nhưng kết quả vẫn là thất bại.

“Trần Mặc Đông, anh thắng không oai, anh bắt nạt người bệnh.”

“Đừng lộn xộn.” Trần Mặc Đông găm gừ.

Lộ Nghiên chán nản.

“Trần Mặc Đông, anh bỏ em ra, chúng ta đối đáp đi. Anh thắng thì đêm nay được ngủ ở đây, thua rồi thì mời anh ra khỏi cửa, nhớ giúp em đóng cửa nữa.”

Trần Mặc Đông mặc kệ, vẫn tiếp tục chuyện mình đang làm.

“Bắt đầu từ chữ “thể” trong “nhất sinh nhất thể” (trọn đời trọn kiếp), anh trước đi.”

“...”

Lộ Nghiên đẩy Trần Mặc Đông, Trần Mặc Đông đành chịu.

“Thể phong nhật hạ.” (Vật đổi sao rời)

“Anh xem suy nghĩ của mình đi, anh không thể nói những từ tích cực chút à? Để em nói trước đi: Thế ngoại đào nguyên (thế giới thần tiên).”

“Nguyên hình tất lộ (Lộ nguyên hình)”

...

Một hồi sau lại quay lại chữ “thế”, đến phiên Lộ Nghiên trả lời.

“Thế ngoại đào nguyên.”

“Em nói rồi.” Trần Mặc Đông lúc này đã vừa động tay vừa động não, Lộ Nghiên thực sự bội phục bộ não minh mẫn của anh.

“Vậy ‘thế phong nhật hạ’ đi.”

“Lần sau không được thế nữa.” Trần Mặc Đông ngắc đầu, lờ mờ nhìn Lộ Nghiên, dường như có ý nói: “Em đúng là cô gái xảo quyệt.”

...

Hai người nói mấy chục thành ngữ, trong đó thỉnh thoảng có vài câu không phải thành ngữ, đương nhiên là từ cái miệng của Lộ Nghiên. Tâm tư Trần Mặc Đông tập trung vào một chuyện khác, còn những gì cô ấy nói, cơ bản anh không để ý.

Lộ Nghiên phát hiện chính mình không hề có chút phản kháng với hành vi của Trần Mặc Đông, cuối cùng quyết định “sinh tử do mệnh.”

“Về sau đừng làm mình làm mẩy nữa, anh sẽ không dỗ con gái đâu, nên em đừng trông cậy anh sẽ dỗ dành em như người khác, nghe chưa?” Lúc Lộ Nghiên buồn ngủ, Trần Mặc Đông lên tiếng, đồng thời dịu dàng ôm chặt cơ thể Lộ Nghiên sát lại.

“Ai làm mình làm mẩy? Ai muốn anh dỗ dành? Anh từng nghe nói con vật được cưng chiều cần người dỗ dành chưa? Xưa nay chỉ có vật được nuông chiều là phải dỗ dành nịnh nọt chủ nhân thôi.” Lộ Nghiên ngắc đầu, cắn mạnh vào cằm Trần Mặc Đông, trút giận xong định quay người đi.

“Cái tật xấu cần người của em sao vẫn chưa sửa? Ngủ ngoan nào.” Trần Mặc Đông ngăn chặn hành động của Lộ Nghiên.

Sau đó, cả căn phòng tràn ngập hơi thở gấp gáp của Lộ Nghiên.

16. Chương 16: Những Ngày Tươi Đẹp (2)

Lộ Nghiên ngược mắt nhìn Trần Mặc Đông đang ở đầu sô pha kia, rồi tiếp tục cúi đầu đọc sách. Sau hơn một tiếng đồng hồ, quyển sách cuối cùng cũng được lật một tờ. Trong khoảng thời gian đó, Lộ Nghiên luôn dựa vào các yêu cầu nhằm chán và vô lý để làm phiền Trần Mặc Đông làm việc, ví dụ như ăn táo, uống nước, đổi sách, xem TV.... Sau đó không biết bao nhiêu lần, Trần Mặc Đông quyết định phản kháng lại bằng sự im lặng.

Lộ Nghiên phỉ báng Trần Mặc Đông, đúng là yêu nghiệt, ngay cả đáng vẻ làm việc cũng nổi bật vậy, có phải đóng phim đâu.

Ngẫm lại bên cạnh người như Trần Mặc Đông có không ít con gái theo đuổi. Những người con gái đó đều nghe lời anh, nào phải để anh dỗ dành, xem ra bản lĩnh dỗ dành của anh cũng không có cơ hội để thử. Lời nói tối qua của anh vẫn hằn trong trí óc Lộ Nghiên, cô cảm thấy câu nói đó còn có ẩn ý, cái gì mà bảo là giống người khác dỗ dành cô, cứ như thể anh biết rõ từng có người chiều chuộng, dỗ dành cô vô hạn.

Lộ Nghiên thoáng buồn. Đúng vậy, thật sự đã từng có người coi cô như bảo vật, để trên tay sợ rơi, để trên môi sợ sẽ tan biến, cho dù chính mình tức giận nhưng sau khi đã bình tĩnh cũng sẽ dỗ dành cô rất vui vẻ.

Theo lời người lớn, từ nhỏ Lộ Nghiên đã là đứa trẻ ngoan hiểu chuyện, không yếu ớt, không tùy hứng, và sau này Lộ Nghiên vẫn luôn yêu cầu chính mình phải như vậy. Nhưng có Thẩm Nham rồi, thỉnh thoảng Lộ Nghiên cũng có chút tùy hứng, làm nũng. Những chuyện này đều là cô vô tình bộc lộ, chứ không phải làm ra vẻ. Lộ Nghiên tự xét thời gian này ở cùng Trần Mặc Đông không biết có phải mình đã tùy hứng không, tổng kết hết các sự việc, cô thấy biểu hiện của mình vẫn được coi là bình thường.

Về chuyện sai khiến Trần Mặc Đông, lúc đầu đúng là rất cần, khi đó Lộ Nghiên cũng thấy áy náy vì quấy rầy anh làm việc, nhưng mấy chuyện sau này, Lộ Nghiên không thể không thừa nhận bản chất tà ác của mình đã bùng nổ đôi chút. Cứ nghĩ tới hành động vô sỉ và lời nói bất lương của Trần Mặc Đông tới qua, cô liền biết thời biết thế, để ỉnh được hả giận.

Nhích dần tới đầu bên kia, Lộ Nghiên phát hiện Trần Mặc Đông đang chơi bài, cô như được mở rộng tầm mắt, tặng thêm câu bình luận: “Vô vị”.

Trần Mặc Đông mở cây bài cuối cùng, sau đó trên màn hình là màn pháo hoa nổ rộ, ngẩng đầu thấy vẻ mặt của Lộ Nghiên, anh giơ tay vén ngọn tóc rơi xuống của Lộ Nghiên ra sau tai.

“Anh là cao thủ chơi domino lúc rảnh đây, mười ván có thể thắng tám.” Lộ Nghiên không phục, cô chưa bao giờ thắng được cấp cao nhất của trò này.

Trần Mặc Đông đặt máy tính xách tay lên bàn, sau đó ôm Lộ Nghiên đặt lên đùi mình, rồi đưa máy tính cho Lộ Nghiên, ý bảo cô chơi đi.

Hai người giữ tư thế thân mật chơi trò chơi trên máy tính. Lộ Nghiên chơi như bình thường, quả nhiên hai ván đều thắng, ngẩng đầu nhìn Trần Mặc Đông đầy ngạo mạn, nhưng trong giây lát đã sưng lại vì áy náy thấy vết cắn của mình đã khiến cảm anh bị thương.

Buổi sáng thức dậy, khi bốn mắt đối diện, Lộ Nghiên mới phát hiện tới qua mình thật sự không nể nang, chỗ cắn của Trần Mặc Đông để lại dấu răng nho nhỏ, Lộ Nghiên thì thầm thông báo tin này với Trần Mặc Đông. Vậy mà anh lại cười, kề sát bên tai Lộ Nghiên nói: “Anh có thể lý giải là em dùng cách này để ngăn cản anh đi làm, để anh ở nhà với em không?”

Lộ Nghiên đẩy đầu Trần Mặc Đông ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không thể.”

“Ông lớn cho cô gái nhỏ này vui chút đi.” Lộ Nghiên khều khều cằm Trần Mặc Đông, áy náy là chuyện của áy náy, sự việc đã thế này, tinh thần vui vẻ vẫn nên giữ gìn.

Trần Mặc Đông cất chiếc máy tính vương vãi đi, sau đó cũng khều khều cằm Lộ Nghiên: “Cô gái nhỏ hôn ông lớn một cái đi”. Với cá tính của Trần Mặc Đông, hành động vĩnh viễn không thể theo sau suy nghĩ.

Muộn một chút, Lộ Nghiên muốn ra ngoài đi dạo, nhưng Trần Mặc Đông không chịu, ý kiến nhất trí cuối cùng là ngồi nghỉ ngơi trong khu nhà.

Vết thương ở chân Lộ Nghiên đang đóng vảy, nhưng lúc gập chân xuống lầu vẫn đau, vì thế Trần Mặc Đông định bế cô xuống lầu, cô không chịu mà cứ ngang bướng từng bước nhích xuống, hai tầng lầu mất gần mười phút. Trần Mặc Đông nhàn nhã đi cạnh Lộ Nghiên, không hề có tí tư thế muốn bảo vệ.

“Lộ Nghiên, đây là người yêu của cháu sao? Dáng vẻ rất đứng đắn.” Không dễ dàng mới xuống được lầu dưới, Lộ Nghiên nín thở nhịn đau, không nhìn thấy một đôi vợ chồng già vừa nảy đi sau mình.

Lộ Nghiên cười gượng.

Đôi vợ chồng này thường xuyên giúp đỡ Lộ Nghiên, vì thế Lộ Nghiên và bọn họ rất thân quen.

Khi Lộ Nghiên mới chuyển đến đây, vừa mở cửa nhận phòng, hai vợ chồng này ở bên đối diện đã sang cùng dọn dẹp nhà với Lộ Nghiên.

“Cô gái à, cháu bao nhiêu tuổi?”

“Cô gái, cháu làm ở đâu thế?”

...

Đều là những câu hỏi bình thường nhưng vừa mới chia tay nên dáng vẻ của Lộ Nghiên rất lạnh lùng xa cách. Vậy mà đôi vợ chồng này không hề trách cứ cô, giữa trưa hôm sau còn gọi cô sang nhà ăn cơm. Đường nhiên Lộ Nghiên không đi, nguyên nhân rất đơn giản, cô không đói nên không muốn làm phiền người lạ. Một ngày sau, khi Lộ Nghiên nhớ lại chuyện đó, cô cảm thấy mình không đúng phép tắc, vì thế liền mua hoa quả sang thăm, đôi vợ chồng già lại vô cùng cảm ơn, càng quý Lộ Nghiên hơn, tha thiết bảo Lộ Nghiên ở lại ăn cơm, Lộ Nghiên đành phải thuận theo hai vị trưởng lão.

“Chân này bị thương rồi, phải nghỉ ngơi cẩn thận đấy.” Bác gái vỗ vỗ cánh tay Lộ Nghiên.

Hai vợ chồng già nói vài câu với Lộ Nghiên rồi đi mua thức ăn.

“Ông xem, bọn trẻ thời nay cứ ở với nhau mà không hết hôn.” Sau khi hai vợ chồng già quay đi, bác gái thì thầm với bác trai, nhưng câu đó vẫn bay vào tai Lộ Nghiên.

“Cháu trong sạch mà.” Lộ Nghiên liếc nhìn Trần Mặc Đông vẻ mặt vô tội, oan ức nói.

Trần Mặc Đông không nói gì, lơ đãng liếc Lộ Nghiên.

“Hai vợ chồng ấy không có con cái, thật đáng thương.”

“Thế thì có gì đáng thương, sự đồng cảm của em bị đui mù rồi.”

“Một gia đình phải có trẻ con mới hoàn thiện.”

“Anh cho rằng phụ nữ hiện đại đều vì vóc dáng của mình mà từ bỏ suy nghĩ này.”

“Đó là số ít, em cũng là phụ nữ hiện đại nhưng em không đồng tình với họ, điều em theo đuổi cũng khác.”

“Vậy em theo đuổi điều gì?”

“Chồng, con và bếp lửa ấm.”

Trần Mặc Đông phá ra cười, Lộ Nghiên lườm anh.

Vì dưới cằm còn dấu răng nên hai ngày đó Trần Mặc Đông đều ở nhà hoàn thành công việc, khi rảnh rỗi thì vui đùa cùng Lộ Nghiên, cuộc sống của hai người rất vui vẻ.

Trần Mặc Đông làm việc rất nghiêm túc, đôi khi Lộ Nghiên cũng không nỡ phá vỡ không khí vừa im lặng vừa căng thẳng đó, nhưng lại không chịu được việc không phá đám, và kết quả luôn là cô bị làm cho xấu hổ, kèm với hơi thở gấp gáp.

Hai mươi mấy tuổi, gần nửa đời người nhưng người ta cũng có thể chơi những trò rất ấu trĩ. Ví dụ Lộ Nghiên tìm thấy một sợi dây, bắt cô và Trần Mặc Đông cùng chơi trò quần vào hai bàn tay tạo thành các hình khác nhau, Trần Mặc Đông chưa bao giờ tiếp xúc với trò này nên rất hiếu kỳ, nhưng mấy lần vẫn lặp lại mấy kiểu nên mất đi hứng thú, không thèm để ý đôi bàn tay đang chia ra của Lộ Nghiên, thân mật kéo cô vào ngực mình. Ví dụ nữa như khi cô tìm thấy trò cờ nhảy, chơi mấy ván đều thua liền bắt đầu chơi xấu, bắt anh phải nhường, cuối cùng vẫn bỏ dở nửa ván sau, tìm trò chơi khác.

Lộ Nghiên lại bắt Trần Mặc Đông chơi với cô, lần này là trò chơi nói thật khá mạo hiểm. Đối với những trò chơi mờ ám thế này, Trần Mặc Đông cảm thấy rất chán ghét.

“Em muốn chơi.” Lộ Nghiên lấy máy tính của Trần Mặc Đông, sau đó hùng hồn nói.

“Không được tùy hứng như vậy.” Trần Mặc Đông dùng một giọng hoàn toàn giống với người ta đang phê bình con trẻ.

Lộ Nghiên tự biết mình nói gì cũng phí công, cuộn tròn lại trên sofa, mắt nhìn mặt dây chuyền nhỏ nhỏ đang treo dưới ánh đèn, căn phòng không có gió nhưng sợi dây chuyền vẫn lắc lư khe khẽ như thể nhắc nhở Lộ Nghiên hãy nhìn tới nó.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã mười giờ, hơn nửa giờ vô tình trôi qua mà cả hai người không ai mở miệng. Vết thương ở chân Lộ Nghiên đã đỡ nhiều, sau khi quấn kín vết thương, Lộ Nghiên đứng dậy đi tắm, rồi về phòng ngủ. Lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được, Lộ Nghiên nghĩ tới câu nói mà Trần Mặc Đông

đã nói với cô rằng anh ấy sẽ không dễ dàng cô, nhưng cô biết mình cũng không cần anh dễ dàng. Cô hiểu mình, có thể lát sau, hoặc có thể ngày mai, cô sẽ tự động quên chuyện này.

Nghe tiếng mở cửa phòng, Lộ Nghiên nhắm mắt lại, cô không hiểu tại sao mình lại trốn tránh, cảm giác này rất lạ. Hai mươi tư tuổi, lần đầu tiên cô có cảm giác bối rối thế này, Lộ Nghiên nghĩ có thể chính mình đã vô tình bị chiều chuộng đâm hư rồi.

‘Giận đủ chưa?’ Trần Mặc Đông kéo sát người Lộ Nghiên lại bên mình như mọi khi.

“...”

“Chút chuyện này mà cũng đáng khóc sao.” Trần Mặc Đông lau nước mắt trên mặt Lộ Nghiên.

“Đừng khóc nữa, ngoan, nói chuyện với anh đi. Ngày mai anh về Bắc Kinh, nửa tháng nữa mới quay lại.”

Sau khi nghe thấy câu này, Lộ Nghiên không kiềm chế được sự ghen ngào của mình nữa, cảm xúc bùng phát, đôi tay hung hăng cấu véo da thịt Trần Mặc Đông.

“Không tưởng tượng được em không chỉ thích khóc mà còn có khuynh hướng bạo lực nữa, nửa đời về sau của anh sống thế nào đây?”

Lộ Nghiên nghe Trần Mặc Đông nói xong liền ngừng khóc, sau đó bò lên trên người Trần Mặc Đông, nhìn từ trên xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trần Mặc Đông, đồ đều.”

“Em có thể đừng mắng người khác được không, chỉ biết mắng ngu ngốc thôi. Có điều thỉnh thoảng mắng người cũng giúp cảm xúc được giải tỏa, có lợi cho cơ thể.”

Trần Mặc Đông kéo Lộ Nghiên sang bên cạnh, nhẹ nhàng ôm cô, hôn lên đôi môi của cô: “Ng ngoan ngoan nói chuyện nào.”

Lộ Nghiên ngoan ngoan nằm trong lòng Trần Mặc Đông nói chuyện với anh mãi đến khi cô vô thức thiếp đi.

17. Chương 17: Không Tiền Mà Lùi

Sau khi Trần Mặc Đông lên máy bay, Lộ Nghiên ngồi xe của anh quay về. Lái xe tên Tiểu Mạnh là một cậu thanh niên trẻ tuổi, Lộ Nghiên đoán hai người xấp xỉ tuổi nhau. Hiện tại trong lòng cô trào dâng một cỗ tà ác không sao xua tan, cứ dồn lên trên mắt, khiến cô muốn vỡ òa trong nước mắt. Vì thế, cô bắt chuyện với Tiểu Mạnh. Cô biết được Tiểu Mạnh vừa mới tốt nghiệp không lâu nên rất tò mò.

“Vậy vì sao không tìm công việc khác mà lại làm lái xe? Cậu trẻ tuổi như vậy cơ mà. Đương nhiên tôi không coi thường công việc này, tôi chỉ cảm thấy cậu có thể có những chọn lựa tốt hơn thôi.”

Tiểu Mạnh mỉm cười, hơi xấu hổ: “Chuyện học hành của em không tốt, không tìm được những việc như vậy, lại ngại công việc quá vất vả, haiz, ngày đó em thật không hiểu chuyện. Bố em vốn là lái xe của anh Đông, sau này anh Đông bảo em làm lái xe cho anh ấy, rồi giúp bố em tìm việc khác. Anh ấy dùng xe không nhiều, vì thế còn bảo em phải tận dụng thời gian học thêm một vài thứ khác.”

Lộ Nghiên không ngờ Trần Mặc Đông còn có mặt như vậy. Cô cẩn thận ngẫm lại thấy mình chưa từng hiểu anh, không biết vì nguyên nhân gì lại ngu ngơ trở thành người phụ nữ bên cạnh anh – có lẽ nên nói là một trong số những người phụ nữ bên cạnh anh. Lộ Nghiên nghĩ mãi vẫn không thấy điểm gì ở mình đã hấp dẫn anh. Dung mạo? Dáng người? Tính cách? Lộ Nghiên không thông minh nhưng cũng không ngốc, không keo kiệt cũng không quá phóng khoáng, không dửng dưng cũng không nhát gan, nói đi nói lại chỉ là một người bình thường, không thể hiểu nổi Trần Mặc Đông.

“Trần Mặc Đông bình thường là người thế nào?” Lộ Nghiên buột miệng nói ra, nhưng sau đó lại có chút hối hận khi hỏi vấn đề này.

“Ông chủ của bọn em tuyệt đối là một người tốt. Làm việc không cứng nhắc, đối nhân xử thế thì hòa nhã, quan trọng nhất là anh ấy đặc biệt có tài. Em luôn nghe người khác nói rằng anh ấy rất nghiêm túc. Nhưng làm gì có chuyện đấy, ông chủ của bọn em chỉ như vậy khi đang suy nghĩ thôi, còn tính cách anh ấy rất vui vẻ.”

“Cậu cũng khá hiểu ông chủ của mình đấy chứ.” Lộ Nghiên phụ họa. Cô bỗng nghi ngờ người mà Tiểu Mạnh miêu tả kia liệu có phải Trần Mặc Đông cô biết không.

Lộ Nghiên quyết định không về nhà nữa, chuyển hướng đi Hyatt.

Miếng vải băng trên chân đã rơi mất, tuy miệng vết thương vẫn mở, nhưng cơ bản đã không đau nữa. Lúc tới bàn làm việc của Triệu Phàm, cô thấy Triệu Phàm đang ngắm người nhìn một bức ảnh, đó là bức ảnh tập thể họ chụp hồi năm nhất đại học, khi vừa hoàn thành nghĩa vụ quân sự, Lộ Nghiên cũng có một tấm.

Lộ Nghiên trêu chọc Triệu Phàm ‘nhìn hoa buộc, nghĩ tới xuân xanh’, rồi bảo anh phải mau tìm bạn gái, nếu không chuyện kìm nén lâu dài có thể sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe và xu hướng giới tính. Triệu Phàm nghe vậy chỉ biết lườm cô một cái.

“Trần Mặc Đông đi rồi mới nhớ đến anh đây.” Giọng nói đầy trách móc.

“Đừng bảo với em là anh ghen nhá, như vậy sẽ khiến sự tưởng tượng của em phát triển đấy.”

Lộ Nghiên thấy Triệu Phàm không có ý định phản bác mình.

“Em muốn quay lại làm việc. Anh xem có gì phù hợp với người nửa tàn tật như em không, mấy ngày cũng được, chân em chắc cũng sắp khỏi hoàn toàn rồi.”

“Thật sự muốn làm việc hay muốn lấy cớ công việc để phân tán tinh thần từ phía nào đó?”

“Sao hôm nay anh nói nhiều thế? Có gì nói thẳng được không, em chán kiểu nói hàm ý ẩn ý lắm.” Lộ Nghiên sốt ruột, ngay cả cách nói địa phương cũng lòi ra.

“Đúng là không thể động vào em, được người ta nuông chiều ngày càng ngang ngược rồi. Em không sợ mình mau già à?”

“Anh mới mau già ấy.” Cô nói xong còn đi tới nhéo tay Triệu Phàm.

“Em đến là để mang cơn tức giận tới cho anh sao? Ai lại vừa đắc tội với em rồi.” Lộ Nghiên nhìn dáng vẻ như anh đã hiểu rõ mọi chuyện của Triệu Phàm càng thêm tức giận, quay người bước đi, ngay cả tạm biệt cũng không chào.

Lộ Nghiên chậm rãi về nhà, trong đầu hồi tưởng lại thời gian mấy ngày nay ở cùng Trần Mặc Đông. Đó không phải là nhớ nhung, cô chỉ cảm thấy có chút lạ lùng.

Nhớ lại cuộc sống của hai người, những cuộc trò chuyện của hai người càng khiến Lộ Nghiên cảm thấy không hiểu được chính mình.

Nếu ai đó nói lời ẩn ý, sự nhạy cảm của Lộ Nghiên sẽ xuất hiện, nhưng đa số cô đều không thể hiểu rõ ý tứ trong đó, vì xưa nay cô luôn suy nghĩ theo con đường thẳng thắn. Đối với câu nói của Triệu Phàm, Lộ Nghiên đương nhiên hiểu anh nói gì, cô hối hận lúc đó mình đã quay người chạy trốn, giống như cô gái nhỏ xấu hổ bị vạch trần chỉ có thể trốn chạy. Tuy nhiên, Lộ Nghiên lại không thừa nhận mình ở trong tình cảnh đó.

Lần trước Trần Mặc Đông nói “anh sẽ không giống người khác dễ dàng em như vậy”. Cô đã tự hỏi nhiều lần vẫn không hiểu, lẽ nào anh biết gì đó, hay là hôm trước Triệu Phàm nói gì với anh, Lộ Nghiên có chút nghi hoặc. Cô thừa nhận trong chuyện này mình hơi nhạy cảm, nhưng đôi khi chính mình cũng khó khống chế được suy nghĩ của bản thân. Sự nghi ngờ và bất ổn khiến Lộ Nghiên cảm thấy rất nóng lòng sốt ruột.

May mà lời nói của Trần Mặc Đông luôn khiến cô thấy lạ thường khó hiểu, có lẽ quen rồi sẽ ổn, Lộ Nghiên tự an ủi mình như vậy.

Công việc gần đây của Lộ Nghiên rất nhẹ nhàng. Hiện tại đang vào mùa ít khách của Hyatt nên cô khá nhàn rỗi. Gần đây cô say mê một bộ phim truyền hình được chuyển thể từ một cuốn tiểu thuyết. Cô rất

thích tác giả của cuốn tiểu thuyết đó, nhưng lại sợ đọc các tác phẩm của bà ấy, đa số đều rất bi thương. Hồi học năm ba đại học, Lộ Nghiên đã đọc cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất của bà ấy khi đó, vì đọc nó mà cô đã từ chối hẹn hò với Thẩm Nham, trốn trong kí túc xá đọc liền một mạch.

Khi đọc đến đoạn cao trào, Lộ Nghiên cố gắng kiềm chế nước mắt. Nhưng đến đoạn nữ chính vì lo lắng nam thứ xảy ra chuyện, vội vàng chạy đến nơi ở cũ của hai người thì cảm xúc của Lộ Nghiên bùng phát, đó là lần cô khóc dữ dội nhất. Thật ra Lộ Nghiên thích nam chính, nhưng lại vô tình có cảm giác thương cảm với nam thứ. Cô cho rằng nữ chính nên ở bên nam chính, nhưng cũng thấy nữ chính nên bắt đầu lại với nam thứ, tóm lại tâm tình cô khi đó vô cùng thương tiếc. Lộ Nghiên giới thiệu cuốn sách với bạn cùng kí túc, họ đều đọc nhưng sự xúc động không lớn, dù chảy nước mắt nhưng cũng không phải vì nghĩ như Lộ Nghiên. Lộ Nghiên khóc đến mức ngày hôm sau mắt cô vừa đỏ vừa sưng phù lên.

Bây giờ nghĩ lại chuyện đó, Lộ Nghiên thấy hơi buồn cười, cô tự cười giễu mình. Có thể ngày đó mình đã quá hạnh phúc nên không chịu nổi chuyện hai người yêu nhau mà không có được kết quả hạnh phúc. Cô lảng máng nhớ khi đó Thẩm Nham đã nói: “Trên thế gian, loại tình cảm nào cũng có. Yêu nhau không nhất định phải ở bên nhau, không yêu chưa chắc đã không bên nhau. Tình cảm rất mong manh, có thể trong nháy mắt đã bị phá hủy. Không có kết quả nào là không đúng, mỗi chuyện xảy ra đều có tính tất yếu của nó.”

Trong trí nhớ của Lộ Nghiên, đó là lần đầu tiên Thẩm Nham nói một câu dài như vậy. Tuy khi ấy chỉ là lời anh khuyên giải Lộ Nghiên, nhưng dường như câu nói ấy đã miêu tả chân thực hiện tại của Lộ Nghiên và Thẩm Nham. Không có kết quả nào là không đúng, và kết cục của một việc luôn gắn liền với tính tất yếu của nó.

Mỗi đêm hết giờ làm về nhà, Lộ Nghiên đều ngồi bên cạnh máy tính xem hết hai tập phim. Trong lúc xem, cô sẽ nhận được điện thoại của Trần Mặc Đông. Thời gian nhận được điện thoại không giống nhau, có khi phim vừa mới bắt đầu, có khi phim gần hết mới có điện thoại. Hai người nói chuyện điện thoại không giống như khi bình thường hay cãi nhau, Trần Mặc Đông chỉ hỏi những chuyện đời sống của Lộ Nghiên; còn Lộ Nghiên để tránh những khoảng lặng, cô thường kể cho Trần Mặc Đông nghe những chuyện gặp phải trong công việc. Đôi khi Lộ Nghiên cảm thấy rất vô vị, nhưng lâu dần cô cũng lười kể những chuyện này với anh, vì anh chỉ nhàn nhạt ậm ừ, hoặc thỉnh thoảng có chuyện hay ho mới khẽ cười.

Hôm nay là ngày thứ bảy kể từ khi Trần Mặc Đông quay về Bắc Kinh. Lộ Nghiên vừa lúi máy tính ra thì điện thoại bỗng reo, cô không dừng tay, cầm máy tính, nhấn nút khởi động, rồi sau đó mới nhận điện. Hai người giống như đang chào hỏi ân cần, cảm giác quen thuộc đến hồ hững.

“Trần Mặc Đông, thật ra ở Bắc Kinh anh đã có bạn gái hay vợ chưa cưới rồi đúng không?”

Đầu bên kia im lặng một lúc, sự yên tĩnh khiến người ta cảm thấy ngọt ngào.

“Anh không nghĩ em lại thông minh đến vậy.” Trần Mặc Đông lười nhác nói trong điện thoại.

“Không ngờ em đã đoán đúng. Anh xem tuy xã hội hiện đại phát triển rất nhanh, nhưng mọi chuyện lại chẳng hề có chút cảm giác mới mẻ nào, TV, tiểu thuyết đều nói đến những điều này, nếu mọi chuyện của chúng ta đều thuận lợi thì đúng là không thực tế.”

“...”

“Kế tiếp có phải là anh sắp kết hôn rồi, nhưng vẫn tiếp tục muốn em là người phụ nữ của anh, không, nên nói là tình nhân.”

“Lộ Nghiên, hôm nay anh mới phát hiện em đúng là một cô gái đại trí tuệ.”

“Sao lại nói vậy?”

“Bây giờ em đang vội vàng tìm tìm một đường lui, một lối thoát. Có phải hơi vội vã quá không?”

“Sớm chuẩn bị, đến lúc đó sẽ đỡ hấp tấp.”

Đáp lại Lộ Nghiên là tiếng tắt điện thoại.

Lộ Nghiên gặp điện thoại, nhìn cảnh đầm máu trên màn hình, hai người yêu nhau không hề để ý gì đến tiếng bom đạn và đám máy bay lượn trên đầu, họ chỉ biết ôm nhau thật chặt, đương nhiên cuối cùng trận chiến cũng ngừng lại, hai người càng vui sướng ôm nhau.

Lộ Nghiên không tin tình yêu có thể ngừng được chiến tranh, trái ngược lại, tình yêu giống như hát xướng, mãi mãi chỉ là khởi đầu một trận chiến không thuốc súng, chúng ta không đổ máu, nhưng đều đã hi sinh.

Lộ Nghiên dần bận rộn lu bù, không chỉ công việc, mà còn bận với cuộc sống nhàn hạ của mình.

Lộ Nghiên vốn là một cô gái thích chui rúc ở trong nhà chính hiệu. Thẩm Nham đã từng vì điều này mà tức giận với cô, giận cô lúc nào cũng ở nhà rầu rĩ. Nhất là sau khi mẹ Thẩm Nham đến tìm Lộ Nghiên, cô càng không muốn chui ra ngoài. Bà ấy mang thái độ hòa nhã nhưng lại không có một tia ấm áp, ít nhất Lộ Nghiên cũng cảm thấy vậy. Sau này dần dần Lộ Nghiên cũng từ chối cùng Thẩm Nham đi tham dự các hoạt động với bạn học của anh. Không phải cô không muốn đi, chỉ là cô hi vọng mẹ anh sẽ không đến tìm cô nữa. Không phải cô sợ mà lùi bước, chỉ là cô thấy không thoải mái.

Thẩm Nham bắt đầu hỏi cô vì sao, nhưng biết không có kết quả nên để theo ý Lộ Nghiên. Anh luôn nuông chiều và khuất phục cô một cách vô điều kiện.

Lộ Nghiên thích cả ngày ở nhà, thoải mái, dễ chịu, còn có thể độc chiếm Thẩm Nham – khi đó Lộ Nghiên đã nghĩ như vậy.

Hết giờ làm, Lộ Nghiên và Tiểu Diêu gặp nhau, hai người đi ăn thịt nướng ở một con phố sau khách sạn, tuy không sâu uất nhưng ở đó người ta có thể được thanh thản thả lỏng.

Thịt ba chỉ và chân gà đặt trên bếp nướng, quét thêm chút dầu, nhìn rất ngon. Hai người gọi thêm vài đĩa thịt, rau và hai bình rượu. Tuy là hai cô gái nhưng tửu lượng của hai người khá tốt, chút rượu này không đáng gì.

“Tiểu Nghiên, cậu có tiến bộ đấy, cũng học mượn rượu giải sầu rồi cơ.”

“Ai nói mình mượn rượu giải sầu, mình có sầu gì đâu.”

“Dù sao chuyện gì cậu cũng không nói với mình, mình cũng chỉ đoán thôi. Cậu thích bí mật thì cứ bí mật đi.” Tiểu Diêu có chút giận dỗi. Tuy hai người là bạn, nhưng Lộ Nghiên rất ít kể chuyện của mình, còn cô có chuyện gì cũng phun ra sạch sẽ với Lộ Nghiên, càng ngẫm nghĩ càng thấy xưa nay Lộ Nghiên vẫn như vậy.

Ăn xong, hai người lại đi chợ, dạo một vòng mua sắm. Sau 11 giờ, chợ thường giảm giá. Tiểu Diêu mua rất nhiều quần áo cho cô, bạn trai và mẹ chồng tương lai. Lộ Nghiên mua một chiếc khăn, không biết là thương hiệu gì, nhưng rất to, màu chói. Cô định đem về làm khăn trải bàn, chắc chắn nhìn sẽ rất ấm áp.

Về đến nhà, rửa mặt, đi ngủ, nhưng nằm trên giường cô cứ trằn trọc mãi. Cuối cùng cô quyết định dậy tiếp tục xem bộ phim kia. Cô vừa mới xem chưa được nửa bộ đã không dám xem nữa vì cô sợ thấy kết cục bi thương, nhưng lại không kiềm chế được.

Ban đầu cô xem phim này vì hai lý do: thứ nhất vì tác giả, thứ hai vì diễn viên đóng nam chính. Thời gian dài xem phim như vậy, cô cảm thấy diện mạo nam chính đã thay đổi, giống như viết một chữ, viết lâu rồi sẽ cảm thấy chữ này mình không biết. Nam chính có một thân hình cao và rắn rỏi, khi thì mang dáng vẻ nghiêm túc, khi lại lơ đãng. Anh ta rất giống bóng hình nào đó trong lòng cô, có thể là lông mi thưa hơn và bớt vẻ u buồn đi thì sẽ càng giống hơn, nhưng cuối cùng anh ta giống ai thì Lộ Nghiên cũng không rõ.

Xem xong hai tập phim đã là hai giờ sáng, Lộ Nghiên ngáp dài đi ngủ. Vừa nằm xuống giường cô đã sờ thấy chiếc di động đang nằm chống đỡ dưới người mình. Màn hình hiện lên hai cuộc gọi nhỡ, đều là Trần Mặc Đông gọi tới, thời gian là chín giờ tối và gần mười một giờ đêm, lúc ấy Lộ Nghiên không nghe thấy. Cô nghĩ muộn thế này gọi lại không phải cho lắm, vì thế liền tắt máy.

Từ lần Trần Mặc Đông ngắt điện thoại đã là một thời gian Lộ Nghiên không nhận được tin tức gì của anh. Cô chưa từng chủ động gọi điện, nghĩ kĩ thì chỉ có một lần cô chủ động gửi tin nhắn cho anh là sau lần đầu hôn nhau, còn lại đều là Trần Mặc Đông liên lạc với cô.

Vài ngày không liên lạc khiến Lộ Nghiên thay đổi suy nghĩ, có lẽ mình chỉ là một “thách thức” với Trần Mặc Đông, giống như anh từng nói anh đã mất rất nhiều công sức, anh không thể cho phép công sức của mình lãng phí vô ích, vì thế mới có chuyện họ ở chung trong thời gian ngắn vừa rồi. Nếu có thể tìm một tính từ để miêu tả mấy ngày ngắn ngủi ấy, có lẽ có thể dùng từ “thú vị”, mấy ngày đó khiến tâm tình người ta luôn ở trong trạng thái âm ỉ hưng phấn.

18. Chương 18: Căn Nguyên Lạc Duyên

Sau lần lỡ điện thoại ấy, mấy ngày sau Lộ Nghiên cũng không gọi lại. Trong thời gian này, Trần Mặc Đông lại gọi tới bốn lần. Không biết ông trời trêu đùa hay là ông ấy nghiêm túc mà bốn lần Trần Mặc Đông gọi thì ba lần Lộ Nghiên không biết, chỉ có một lần khi cuộc gọi vừa tới, Lộ Nghiên đang cầm điện thoại trên tay, cô chết lặng không biết có nên trả lời không. Trong phút chốc suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại cũng ngưng ngoài dự liệu. Lộ Nghiên suy nghĩ, rồi khẽ mỉm cười; sau đó cô lại tiếp tục công việc.

Ban ngày làm việc, cô gặp Lâm Hưởng. Cả hai đều đang làm việc nên không tiện nói nhiều. Lâm Hưởng hẹn Lộ Nghiên hết giờ làm đi ăn. Lộ Nghiên căn bản không muốn đồng ý vì mấy buổi tối gần đây cô thường cùng đồng nghiệp hoặc bạn học gần đó đi chơi về rất muộn, thực sự cảm thấy rất mệt. Nhưng cuối cùng cô vẫn đi.

Tới nhà hàng, Lộ Nghiên mới phát hiện bên cạnh Lâm Hưởng là Thẩm Tiêu, nhất thời như mở cờ trong bụng.

Lộ Nghiên dùng ánh mắt mờ ám đánh giá hai người đối diện, Thẩm Tiêu thấy vậy liền cảnh cáo.

“Chị dâu, cẩn thận ánh mắt đấy.”

Lộ Nghiên lấy lại tinh thần, nhưng vẫn muốn trêu chọc một chút.

“Lâm Hưởng, em đoán chắc chắn anh chỉ mượn em làm cớ để mời Thẩm Tiêu thôi.”

“Mặc Đông nói đúng, em quả thật quá thông minh.” Anh nói xong liền phá ra cười.

Nghe thấy tên người này, Lộ Nghiên có chút bối ngỡ, cô hơi cau mày.

“Chị dâu, anh ta đang dùng cách nói ý tại ngôn ngoại đấy. Vậy là trước kia anh ta cảm thấy chị rất ngốc.”

“Cô gái này, một ngày không dạy em đã hư thân rồi phải không?”

...

Lộ Nghiên nghe họ đấu võ mồm.

Tranh cãi như vậy không có gì là không tốt.

Lộ Nghiên cảm thấy cách miêu tả của cụm “ý tại ngôn ngoại” rất hay, rõ ràng chữ “ngôn” kia đã được hiểu theo một cách tiêu cực. Lần nói chuyện điện thoại trước, Lộ Nghiên nhất thời cao hứng, cô tưởng tượng câu trả lời của Trần Mặc Đông đơn giản sẽ là phủ nhận quan hệ của hai người, nhưng cô không ngờ hiện tại lại thế này. Nghi vấn của Lộ Nghiên bị Trần Mặc Đông hiểu thành “ý tại ngôn ngoại” nào đó. Cô không hiểu Trần Mặc Đông nghĩ gì mà vận vẹo suy nghĩ của cô biến thành như vậy, tuy nhiên cô cũng không muốn giải thích với anh. Lộ Nghiên tự cười mình, trí óc mình có chỗ nào thông minh mà biết tiên đoán sự việc để tự tìm đường lui? Chẳng qua tình huống khi đó khiến một người ngốc nghếch như Lộ Nghiên cũng phải biết thời biết thế, tìm cách bảo toàn chính mình – nhưng cũng chỉ là lúc đó mà thôi.

Bữa ăn rất náo nhiệt. Thẩm Tiêu và Lâm Hưởng giống hai oan gia gặp nhau, cãi nhau hết chuyện này đến chuyện khác, Lâm Hưởng nói tây thì Thẩm Tiêu kiên quyết nói đông, anh bị cô làm cho tức dưng tóc gáy, cuối cùng phun ra một câu: “Chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó sống với nhau”, sau đó anh lại bị rơi vào trận công kích của Lộ Nghiên và Thẩm Tiêu.

“Em và Trần Mặc Đông vẫn liên lạc với nhau à?” Trên đường đưa Lộ Nghiên về, Lâm Hướnɡ hỏi vậy. Thẩm Tiểu từ ghế phụ cũng quay lại nhìn Lộ Nghiên.

“Không liên lạc nữa.” Cách trả lời hoàn toàn ngược với lúc trước, Lộ Nghiên chỉ nhẹ nhàng trả lời rồi khẽ mỉm cười.

“Thẩm Tiểu, cậu nhìn đôi tình nhân bên đường kia đi.” Lộ Nghiên chỉ sang bên phải đường.

Hình như hai người đang cãi nhau, người con trai đứng sau cô gái, nắm tay cô gái nhưng bị hất ra, vài lần đều như vậy. Tuy có thể thấy rõ hai người đang giận dỗi, nhưng Lộ Nghiên vẫn cảm giác hai người rất hòa hợp. Sau khi xe chạy qua, không biết tình hình hai người đó thế nào, Lộ Nghiên hơi tiếc vì đã bỏ lỡ một vở kịch lãng mạn.

Lộ Nghiên xuống xe, Lâm Hướnɡ cũng đi theo.

“Lộ Nghiên, công ty của Mặc Đông xảy ra chút chuyện, có lẽ gần đây cậu ấy rất bận.”

“Ừm.” Cô nghĩ ngợi rồi nói: “Chăm sóc Thẩm Tiểu cho tốt. Nếu không phải Thẩm Nham đã đi rồi thì anh cũng không có cơ hội đâu.” Đây là lần đầu tiên Lộ Nghiên nhắc đến tên Thẩm Nham, nhưng nói ra một cách bình thường như vậy không hề có chút run rẩy, dậy sóng lòng như Lộ Nghiên từng nghĩ.

Lâm Hướnɡ định nói gì đó lại thôi, cuối cùng anh khẽ gật đầu, rồi lái xe đi.

Lúc nhận được điện thoại của Lộ Hi, Lộ Nghiên đang nói chuyện với Triệu Phàm.

Lộ Hi là em trai của Lộ Nghiên, thường xuyên bắt nạt cô, nhưng đó là chuyện trước khi Lộ Hi lên trung học, hiện tại không như vậy. Lộ Hi rất thông minh; tất cả sự hấp dẫn, trọng nghĩa và đẹp trai của một người đàn ông, cậu đều không thiếu, vì thế cậu khá nổi bật trong đám bạn cùng tuổi. Đương nhiên sự nổi bật đó không chỉ bao gồm những mặt tốt mà còn bao gồm cả những mặt xấu. Từ nhỏ cậu đã nghịch ngợm hư hỏng, mà Lộ Nghiên là người thân nên cũng chịu hại nhiều.

“Đồ trẻ con.”

“Sao người lại ngốc thế.”

...

Đó đều là những câu hỏi nhỏ Lộ Hi hay nói với Lộ Nghiên.

Hồi học tiểu học, Lộ Nghiên rất còi, lớp ba mới bắt đầu đến trường. Mà một người học lớp ba như cô lại chỉ có vóc dáng bằng những bạn nhỏ học lớp một. Những bạn nhỏ kia cũng có bắt nạt cô, nhưng các thầy cô lại thích Lộ Nghiên, nên ở trường vẫn có thể tránh được chuyện đó. Tuy nhiên ở nhà, tên quỷ Lộ Hi lại hay tránh những lúc có bố mẹ mà bắt nạt cô.

Ví dụ cậu ta sẽ lấy hết tiền tiêu vặt của cô; dẫn cô vào nhà vệ sinh nam; cố ý làm vỡ bát rồi vu oan cho cô; hoặc kéo tóc đuôi sam của cô, xé rách quần áo của cô.

Vóc dáng của con trai con gái khi còn nhỏ không khác nhau lắm. Mà Lộ Nghiên hơn Lộ Hi hai tuổi, nhưng có một thời gian chiều cao của họ tương đương nhau, vì thế dù Lộ Nghiên là chị cũng không có lấy một chút ưu thế nào.

Lộ Nghiên cho rằng Lộ Hi vẫn luôn coi cô là “em gái” để bắt nạt, nhưng đến năm cuối cấp hai, Lộ Hi dường như đã xa cách Lộ Nghiên đi nhiều. Khi đó Lộ Nghiên học lớp mười một, bên cạnh cô có thêm bạn bè, nhưng Lộ Hi cũng không nói gì. Hai người đều dựa vào thứ tình cảm nhỏ bé đó trải qua thời thanh xuân của mình. Đến khi Lộ Nghiên học năm ba đại học, Lộ Hi dùng hết số tiền làm thêm trong kỳ nghỉ mua một con búp bê cho Lộ Nghiên. Sự ngại ngùng của hai người vỡ tan, trải qua mười mấy năm hai người mới đem mối quan hệ chị em trở lại đúng vị trí.

Ở thành phố S, mỗi tuần Lộ Nghiên đều gọi điện cho bố mẹ hai lần, lúc ngắn lúc dài, chưa hề dứt đoạn.

Đôi khi cô và Lộ Hi cũng gọi điện cho nhau, nhưng đã gọi là nấu cháo điện thoại. Thường là buổi tối mới nói chuyện, gọi điện ban ngày thế này thì đây mới là lần đầu.

“Lộ Nghiên, bố ốm rồi, chị xin nghỉ phép về đi.” Lộ Hi thẳng thắn nói ra nguyên nhân gọi điện, giọng nói hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Lộ Nghiên xác nhận lại lần nữa, đến khi nhận được đáp án như cũ, cô không biết nên nói tiếp thế nào, nên hỏi bệnh gì hay tình hình hiện tại thế nào, nhưng cuối cùng cô vẫn không nói được gì.

Lộ Nghiên hiểu rõ nếu chỉ đau ốm bình thường, Lộ Hi sẽ không gọi điện thế này.

Hiện giờ Lộ Nghiên có chút hối hận, bố mẹ đã mấy lần khuyên cô trở về, nhưng cô chỉ luôn nói rằng phải đợi mấy tháng nữa.

Lộ Nghiên bối rối nói tình hình cho Triệu Phàm nghe, rồi cũng không làm thủ tục nghỉ phép, về nhà thu dọn đồ đạc ngay. Hành lý của cô rất đơn giản, chỉ có mấy bộ quần áo, những thứ khác ở nhà đều có. Thời gian còn sớm, cô ngồi trên sofa, suy nghĩ đã tỉnh táo hơn so với lúc trước. Cô gọi điện về cho Lộ Hi, hỏi bệnh tình của bố và tâm tư hiện giờ của mẹ. Lúc sắp ra khỏi cửa, cô nhớ đến sợi dây chuyền treo trên chiếc đèn bàn, lại đi lấy xuống nhét vào trong túi, sau đó ra khỏi nhà.

Vé máy bay Triệu Phàm đã đặt, đưa cô đến sân bay cũng là Triệu Phàm. Trong lòng Lộ Nghiên vô cùng cảm kích, nhưng dường như lại mất đi năng lực nói, cô không nói được điều gì với Triệu Phàm.

Lúc máy bay cất cánh, Lộ Nghiên không ngừng nuốt nước bọt để giảm bớt cảm giác kỳ lạ trong tai khi máy bay tăng độ cao. Sau khi máy bay đã ổn định, Lộ Nghiên nhắm mắt dựa vào ghế, đầu óc cô trống rỗng.

Trán Lộ Nghiên lấm tấm mồ hôi, người bên cạnh hỏi cô không khỏe sao, Lộ Nghiên mở to mắt nhìn về phía người đàn ông vừa nói chuyện, hơi mỉm cười lắc đầu. Cô nhớ chỗ ngồi khi này là hai mẹ con mà. Lộ Nghiên lại nhắm mắt lần nữa, cô cảm thấy nhắm mắt lại, thời gian sẽ trôi nhanh hơn một chút.

Bên tai vang lên tiếng tiếp viên hàng không.

“Cô à, cô có cần giúp đỡ gì không?”

“Phiền cô cho tôi ly nước.”

Có lẽ lúc đưa ly nước, tiếp viên hàng không thấy tay Lộ Nghiên lạnh quá, nên rất nhanh sau đó cầm đến một tấm chăn mỏng đặt lên người cô.

Bụng Lộ Nghiên khó chịu vô cùng, cô mở to mắt nhìn đồng hồ mới thấy mình ngủ mơ màng chưa quá mười lăm phút. Trán và lưng đều toát mồ hôi, Lộ Nghiên kéo chiếc chăn mỏng, cuộn lại đè lên bụng.

“Cô như vậy sẽ cảm thấy.” Người đàn ông bên cạnh lại lên tiếng.

Trời tháng chín rất nóng, trong khoang mở điều hòa, với người đang toát mồ hôi như Lộ Nghiên quả thực rất dễ bị cảm.

Lộ Nghiên lại kéo cái chăn xuống dưới, cô thật sự không muốn nói chuyện, chỉ có thể mỉm cười đáp lại.

Hành trình vài tiếng đồng hồ, nhưng Lộ Nghiên phải chịu đau đớn gấp bội, bụng cô vẫn gào thét âm ỉ khiến trí óc cô hỗn loạn, quên mất vì sao mình quay về Bắc Kinh, chỉ nhớ trong lòng có chuyện rất quan trọng khiến cô lo lắng.

Lúc xuống máy bay, Lộ Nghiên đứng dậy đợi người bên cạnh rời đi.

“Cô gái, nếu không ngại, lấy chiếc áo này quấn vào lưng đi.” Người đàn ông ngồi sát cửa sổ lại lên tiếng, đồng thời giơ chiếc áo ra trước mặt Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên bỗng nhiên cảm thấy một dòng chảy nóng trong người, cuối cùng cô đã hiểu nguyên nhân bụng mình đau. Cô quay người nhìn qua chiếc ghế, may mà chưa có gì, nhưng Lộ Nghiên lại đang mặc quần sáng màu, cô không khỏi có chút xấu hổ, nhận sự giúp đỡ của người đàn ông kia.

Sắp ra khỏi sân bay.

“Không biết làm sao để trả lại áo cho anh?” Lộ Nghiên muốn mang hành lý đến nhà vệ sinh thay chiếc áo ra, sau đó lại nghĩ thời gian lúc này quan trọng hơn, nên từ bỏ suy nghĩ đó.

“Một chiếc áo không cần quá quan trọng như vậy. Tôi vẫn chưa giới thiệu, tôi là Trương Lộ Viễn.”

“Tôi họ Lộ, anh để lại số điện thoại, sau khi giặt sạch tôi sẽ đem trả.”

Hai người bắt tay nhau. Lộ Nghiên không muốn để lại đầy đủ tên họ, dù như vậy là không lễ độ. Người đàn ông kia không nói nhiều, đưa cho cô tấm danh thiếp, rồi mỗi người một ngả.

Lộ Nghiên đến bệnh viện XX. Phòng bệnh có bốn chiếc giường, bố Lộ đang nằm trên chiếc giường gần cửa sổ, mẹ Lộ đang ngồi cạnh, nhìn chăm chăm ra khoảng không ngoài cửa sổ.

Lộ Nghiên khẽ gọi mẹ, mẹ Lộ quay đầu nhìn thấy Lộ Nghiên.

“Sao con đã về rồi? Tên tiểu tử thối Lộ Hi đã gọi con về rồi.” Về mặt mẹ Lộ mang theo trách cứ, nhưng không hiện vẻ đau thương, thống khổ.

“Tuổi đã lớn cũng phải trải qua chuyện này thôi. Tuy là ung thư nhưng phát hiện sớm, bác sĩ nói tỉ lệ phẫu thuật thành công rất lớn. Con xem, trong phòng này đều là những bệnh nhân như bố con, làm gì có người thân nào mặt mũi buồn rười rượi như con đâu. Mẹ và bố con cân nhắc rồi, cảm thấy không cần gọi con về, đợi con nghỉ phép rồi về cũng thế.” Mẹ Lộ kéo tay Lộ Nghiên đi ra bên ngoài.

Lộ Nghiên nghe mẹ nói về tình hình gần đây, từ khi ba Lộ phát bệnh rồi nhập viện, từ cuộc sống ăn uống hàng ngày đến trạng thái tinh thần, trong lòng cô cũng dần dần nhẹ nhõm, nhưng cô không dám hoàn toàn buông lỏng. Mẹ Lộ là một người phụ nữ nhã nhặn trầm tính, trước tất cả sự việc đều luôn “tĩnh”, cho dù lòng bà lo lắng vẫn thể hiện rõ sự bình tĩnh lặng lẽ.

Lúc quay lại phòng bệnh, bố Lộ đã tỉnh, đang nói chuyện với người nhà của bệnh nhân khác trong phòng. Ông ngẩng đầu thấy Lộ Nghiên, nét mặt tươi cười, giới thiệu với người bên cạnh: “Con gái nhà tôi đây.” Lộ Nghiên cúi đầu chào hỏi người đó.

“Cô gái này thanh tú y như chị Nguyễn vậy.” Người nhà của bệnh nhân nói xong lại cúi đầu gọt táo.

Lộ Nghiên nhìn bố xem có phải mình đang tưởng tượng không, thấy cả giọng hài hước của người mang khẩu ngữ Hà Bắc kia, cuối cùng cô mỉm cười.

Muộn một chút, Lộ Nghiên và bố nói chuyện phiếm, tán gẫu về cuộc sống, công việc, bạn bè ở thành phố S. Cuối cùng Lộ Nghiên còn nói với bố rằng cô có khả năng phát triển tiềm lực nói nhiều, bố cô cười nói: “Công năng của miệng ngoài ăn là nói, cố gắng nói thật nhiều vào, phải tận dụng ưu điểm của mình.” Sau đó, ông xoa tóc Lộ Nghiên: “Lộ Nghiên à, bố chắc chắn không sao đâu, lẽ nào con không tin bố nữa sao?” Dây đàn Lộ Nghiên cố giữ căng trong lòng cuối cùng cũng đứt phụt, nước mắt cô chảy ra không ngừng, không sao dừng lại được: “Bố, con biết chắc chắn bố sẽ không sao, nhưng con vẫn muốn kể cho bố nghe những chuyện của con ở thành phố S, con muốn để bố biết.”

Lúc Nguyễn Minh Ngữ đi vào, Lộ Nghiên đã lau khô nước mắt, nhưng đôi mắt vẫn còn đỏ, Nguyễn Minh Ngữ bảo Lộ Nghiên về nghỉ ngơi nhưng cô không chịu.

“Con ở đây có thể giúp gì, cũng không thuận tiện nữa, mau về nhà dọn dẹp đi.” Nguyễn Minh Ngữ nói xong liền cầm lấy hành lý của Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên nghĩ mình cũng nên về nhà thay quần áo, vì thế bảo với mẹ sáng mai sẽ đến sớm, rồi đi về nhà.

19. Chương 19: Ôn Cha Nghĩa Mẹ

Đồ đạc của Lộ Nghiên không nhiều. Cô quyết định đi bộ từ bến xe điện ngầm về nhà. Thời gian đang giao thoa giữa chập tối và buổi đêm, không phân rõ thời gian, bầu trời sẫm tối, thời tiết hơi lạnh.

Bắc Kinh ngày một sầm uất hơn, thành phố S là thành phố cấp hai, vào thời điểm này các ngã tư đường đã yên tĩnh, nhưng ở Bắc Kinh xe cộ vẫn chạy nườm nượp. Lộ Nghiên có chút nhớ nhung cuộc sống ở thành phố S. Có lẽ chiếc áo thắt trên người khiến mọi người để ý đến cô, cô chỉ cúi đầu bước đi.

Về đến nhà Lộ Nghiênn phát hiện phòng mình đã được dọn dẹp sạch sẽ, chắc chắn là Lộ Hi đã làm, cô cảm thấy lòng mình ấm áp.

Tắm xong, Lộ Nghiênn định gọi điện cho Nguyễn Minh Ngữ hỏi thăm tình hình của bố. Cô tìm cả va li, túi xách, túi quần cũng không tìm thấy điện thoại, Lộ Nghiênn bồng ngĩnh ra điều gì đó, mở bàn tay ra, cuối cùng cũng không có.

Lấy máy bàn gọi điện cho Nguyễn Minh Ngữ, cô còn nói chuyện vài câu với bố, tinh thần ba Lộ rất tốt, còn bảo cô rằng Lộ Hi đang ở phòng bệnh, lát nữa sẽ quay về trường, hai người nói vài câu rồi mới ngắt điện thoại.

Buổi tối, Lộ Nghiênn lên mạng tìm hiểu các tư liệu. Tỷ lệ phẫu thuật thành công rất lớn, đa số người sau khi phẫu thuật sẽ sống thêm từ năm đến mười năm nữa, tuy rằng ngắn ngủi nhưng Lộ Nghiênn vẫn có một chút vui sướng.

Hơn bảy giờ sáng, Lộ Nghiênn đến bệnh viện, xung quanh rất yên tĩnh, tay cô xách cháo vừa nấu và bánh bao hấp mới mua, ba Lộ rất thích ăn những thứ này. Cả đêm Lộ Nghiênn gần như không ngủ, nhớ lại từng chút từ khi mình còn nhỏ đến khi lớn lên, và đến hiện tại. Gần sáng cô có ngủ được một chút, nhưng khi tỉnh dậy tinh thần rất tốt. Cô nấu cháo, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa, rồi ra ngoài mua bánh bao hấp, chủ quán vẫn còn đang chuẩn bị, bột và nhân trải đầy trên bàn, tay nghề rất thuần thục, người đàn ông bên cạnh đang thêm than vào lò.

“Cô gái, đừng vội, một lát nữa là được rồi.” Bà chủ là một người rất cởi mở, ngay cả giọng nói cũng sang sảng to hơn người bình thường.

Lộ Nghiênn nhìn bà gật đầu, ánh mắt hướng về một đôi vợ chồng đang đi dạo buổi sớm.

“Sao lại dậy sớm thế này? Tối qua không ngủ à?” Mẹ Lộ nhẹ nhàng đi bên cạnh Lộ Nghiênn, nhận lấy đồ, rồi lôi Lộ Nghiênn ra hành lang nói chuyện.

“Không phải, con thức dậy sớm thôi ạ.”

“Mẹ còn không hiểu con sao, bình thường làm gì có đáng về này, cứ có chuyện là bất an.”

“Mẹ, mẹ nói bố không sao mà?” Lộ Nghiênn cố gắng kiềm chế sự ghen ngào.

“Nha đầu chết tiệt, bố con có thể có chuyện gì được. Con mà biết nghe lời như về mặt của con thì mẹ và bố con bảo đảm sẽ trường sinh bất lão.”

“Mẹ, con gái của mẹ như vậy thật sao? Mẹ nói cứ như con là người hai mặt ấy.”

“Không phải con như vậy sao?”

“...”

“Lần sau đừng đến sớm như vậy, ở nhà ngủ thêm chút, con đến sớm quá cũng ảnh hưởng đến những người bên cạnh không được nghỉ ngơi đấy.”

“Mẹ là mẹ của con, sao con lại bị mẹ nói là không biết để ý người khác chứ!”

Mẹ Lộ lườm một cái, rồi kéo cô rón rén quay lại phòng bệnh.

Sau đó Lộ Nghiênn đi tìm bác sĩ hỏi tình hình, những gì cô biết được cũng giống như những gì mẹ Lộ nói, ca phẫu thuật đã định ngày vào ba tuần sau, Lộ Nghiênn hi vọng có thể phẫu thuật sớm hơn nhưng có nhiều nguyên nhân khiến cô không được như mong muốn.

Cả nhà đoàn tụ trong bệnh viện, tiếng nói chuyện rất nhỏ, sợ ảnh hưởng tới người khác. Thỉnh thoảng có người nói ngưỡng mộ gia đình nhà cô, Lộ Nghiênn nghe thấy câu này cảm thấy vô cùng hạnh phúc, không điều gì có thể khiến cô hạnh phúc hơn. Cũng có ngoại lệ, đương nhiên là hai chị em Lộ Nghiênn và Lộ Hi, thỉnh thoảng hai người có “tranh cãi”. Lộ Nghiênn nghĩ đó chỉ là một cách biểu hiện niềm hạnh phúc mà thôi. Nếu không phải cãi nhau vật, mà là thật sự cãi nhau thì bất luận cãi nhau to hay cãi nhau bé đều sẽ tổn hại đến tình cảm của nhau.

Lộ Hi vẫn phải đi học, vì thế mẹ Lộ và Lộ Nghiên thay nhau chăm sóc ba Lộ, nhưng đa số thời gian vẫn là mẹ Lộ chăm sóc, Lộ Nghiên gánh vác trọng trách ăn uống của bố mẹ, mỗi ngày ba bữa cô đều mang cơm đến bệnh viện. Bệnh viện không xa lắm, chỉ cần hai trạm tàu điện ngầm là tới nơi, nếu đi bộ cũng mất chưa đến ba mươi phút.

Con người thường khó thay đổi thói quen của bản thân, dù chính mình hiểu rõ như vậy sẽ mang lại rất nhiều phiền phức. Ví dụ như Lộ Nghiên, nấu cơm là chuyện khó khăn với cô, dường như cô cẩn thận một cách cố chấp, luôn lo lắng bỏ quá nhiều gia vị; nấu cơm dùng rất nhiều dầu và thìa, rõ ràng cô chỉ ném thử vị, lại sợ chiếc thìa mình dùng lúc trước có nước bọt... Lộ Nghiên thầm nghĩ không biết từ khi nào cô đã trở nên cẩn thận hơn rất nhiều so với trước đây, mình như vậy quả thật rất buồn cười.

May mắn đồ ăn làm ra cũng không khó ăn, ba Lộ luôn giữ thể diện cho con gái, còn khen ngợi con gái mình sẽ là vợ hiền với những người bệnh khác.

Mỗi khi ăn xong bữa trưa, ba Lộ đều phải ngủ khoảng một tiếng. Những lúc đó, Lộ Nghiên thường ngồi bên giường bệnh, có khi làm gì đó, có khi lại không làm gì, ngồi nhớ lại ngày còn nhỏ, nhưng nhiều việc đều đã trở nên rất mơ hồ. Lộ Nghiên thực sự là một cô gái hồ đồ, xưa nay cô chưa từng hiểu được chính mình.

“Nghiên Nghiên, có phải bên kia có chuyện gì không?” Tinh thần ba Lộ hôm nay rất tốt, còn tản bộ ra ngoài hoa viên cùng Lộ Nghiên.

“Không có gì, cứ liên tục đi làm và tan tầm thôi ạ.”

“Con đấy, nhìn có vẻ là một đứa trẻ rất cởi mở, nhưng thực ra lại rất bí ẩn, cái gì cũng không nói cho chúng ta biết.”

“...”

“Con cho rằng bố mẹ không biết chuyện hồi nhỏ của con và Lộ Hi sao? Tuy trước kia Lộ Hi bắt nạt con, nhưng kết quả con cũng không thiệt thòi gì, vì thế bố mẹ mới không quản chuyện của hai đứa. Tuy con không tố cáo gì với bố mẹ về Lộ Hi, nhưng con lại đi đổ phẩn rôm vào giày của Lộ Hi khiến nó trượt chân ngã, con sửa bài tập của Lộ Hi để bài của nó bị điểm thấp. Những điều này đều là con làm, bố không nói sai chứ?”

“Con không nhớ nữa.”

“Bố mẹ đều biết từ nhỏ con đã có chủ kiến riêng, mà con lại là một đứa trẻ thông minh nên bố mẹ tin con biết tự chăm sóc mình tốt, vì thế mới để con ra ngoài.”

“Con thật sự không có chuyện gì mà.”

Ba Lộ hiểu khẩu khí của con gái đã như vậy thì thật sự không có chuyện gì, hơn nữa cô không muốn nói thêm nên ông cũng không gắng hỏi nữa. Hai người đi vòng qua tảng đá, ba Lộ hơi mệt, Lộ Nghiên liền giúp ông trở về phòng bệnh.

Nhân lúc ba Lộ ngủ trưa, Lộ Nghiên nhớ lại khi mình học trung học, lần đầu tiên lớp tổ chức họp, cô giáo chọn cô làm ủy viên kỉ luật, tất cả phiếu bầu đều thông qua. Đó chính là Lộ Nghiên, nhìn rất điềm đạm, nụ cười ngọt ngào, nhưng vừa vào lớp đã không làm quen với ai, ngồi một mình học bài. Sau này đã chơi quen với mọi người rồi thì cô lại trở thành một cô gái rất cởi mở, vì thế họp lễ trở thành nhân vật tích cực nhất trong lớp. Quả thực cái chức vụ ủy viên kỉ luật chỉ là thùng rỗng kêu to, Lộ Nghiên chưa bao giờ dùng đến chức vụ đó, duy chỉ có một lần khi học lớp mười, cô cùng các cán bộ khác trong lớp gánh vác trách nhiệm sắp xếp phòng học. Thời gian đó còn phát sinh một chuyện không hề vui vẻ mà cả đời này Lộ Nghiên không cách nào xóa bỏ được.

Lên lớp mười một, Lộ Nghiên chọn ban tự nhiên, lớp của cô không bị tách ra, chỉ có mấy bạn ban xã hội chuyển đi và có thêm mấy bạn ban tự nhiên chuyển đến. Tuổi dậy thì của Lộ Nghiên năm lớp mười một như đúng hạn là tới, nhưng sau này Lộ Nghiên tổng kết lại thời kỳ dậy thì của cô đã trôi qua rất mật mờ – Cô là đứa trẻ nghe lời nhất trong đám phản nghịch bắt đầu trưởng thành kia, nhưng cũng là đứa phản nghịch nhất trong đám đang trưởng thành biết nghe lời kia.

Sở dĩ nói vậy vì khi Lộ Nghiên học lớp mười một đã kết bạn với một đám học sinh mà trong mắt các thầy cô là hư hỏng, cứ tan học là cùng bọn họ chơi những trò xấu, trong lớp thì chơi trò chuyện giầy. Giáo viên đã từng gọi cô lên nói chuyện, tuy miệng Lộ Nghiên đồng ý nhưng trên thực tế vẫn chơi với đám bạn kia. Mấy đứa con gái ở cùng nhau, Lộ Nghiên càng hiện rõ vẻ thanh tú, cô không bắn tai, không nhuộm tóc. Bọn họ không phải lúc nào cũng chơi bởi, thỉnh thoảng nổi hứng lên lại cùng nhau ngồi làm bài tập, gặp phải chỗ nào bế tắc, Lộ Nghiên sẽ giảng giải cho họ. Đôi khi bọn họ học được cách cùng giải quyết một loại bài nào đó. Thực ra Lộ Nghiên khi đó không hề nghĩ đến chuyện “cứu khổ cứu nghèo” gì, cô chưa từng nghĩ qua sẽ thay đổi họ, chỉ là cô cảm thấy ở cạnh họ rất vui vẻ. Mặt khác, cô chưa từng đánh mất thành tích, vẫn nghe lời thầy cô như cũ, vẫn là đứa trẻ “ngoan” như lời người lớn nói.

Hết nửa kỳ lớp mười một, giáo viên môn Hóa của Lộ Nghiên muốn cô đi thi môn Hóa, đồng thời nói giùm cô về việc nghỉ chức ủy viên kỉ luật với giáo viên chủ nhiệm, lý do là để cô có thể toàn tâm toàn ý học Hóa và nghiên cứu, Lộ Nghiên đồng ý.

Thành tích môn Hóa của cô tăng vọt trong năm. Cô rất thích học Hóa, không mất nhiều công sức đã học tốt môn này. Lúc bắt đầu, cô rất ngưỡng mộ giáo viên dạy Hóa, một bà mẹ đơn thân, uyên bác mà nghiêm khắc. Việc học hành của Lộ Nghiên rất thuận lợi, do cẩn thận, cô đã giải quyết không ít các phiền phức hộ giáo viên, thỉnh thoảng cô cũng nói giúp bạn nào đó không nộp bài đúng hạn, tuy tác dụng rất nhỏ nhưng các bạn đều cảm kích cô.

Một lần khi thu bài tập, bạn gái A trong đám “bất lương” đã cầm đi bài tập của bạn gái B, còn giả vờ nhờ Lộ Nghiên giả vờ như không thấy. Bạn học B trong mắt Lộ Nghiên vô cùng kiêu ngạo, diện mạo bình thường mà ngày nào cũng điệu đà làm dáng, thành tích bình thường nhưng lại không hề khiêm tốn, cô ta đã từng coi thường Lộ Nghiên: “Cả ngày ra về không học hành gì ọi người xem, ai biết về đến nhà lại ra sức học hành, đúng là dối trá.” Nguyên nhân vì cô ta đã nỗ lực nhưng thành tích môn Hóa vẫn xếp thứ hai sau Lộ Nghiên, mà chỉ thấp hơn Lộ Nghiên hai điểm. Vì chuyện đó Lộ Nghiên từ “coi không ra gì” thành ghét cô ta.

Sự việc sau đó phát triển rất “thuận lợi”, bạn học B bị cô giáo phê bình chuyện không nộp bài, B không chịu thừa nhận, vì thế sự tình chuyển hướng sang Lộ Nghiên. Lộ Nghiên thần nhiên nói một câu: “Không thấy”, cô giáo tin ngay. Tan học, B tức giận hùng hồn mắng mỏ Lộ Nghiên lấy công làm chuyện tư, lợi dụng việc công để trả thù cá nhân. Lộ Nghiên không nhìn cô ta, tiếp tục viết 100 lần tên mình, nguyên nhân vì cô đã lần thứ n quên viết tên mình vào bài thi nên bị giáo viên chủ nhiệm phạt. Bạn học B thấy vậy càng thêm kích động, bạn bè không chịu nổi liền tới tấp nói hộ Lộ Nghiên.

“Cậu đừng chơi xấu nữa, không nộp là không nộp, sao còn hại người khác nữa.”

“Lộ Nghiên lấy bài tập của cậu làm gì, bạn ấy cũng không phải không biết làm.”

...

Bạn học A hả giận, muốn đi tiêu hủy chứng cứ, nhưng Lộ Nghiên ngăn lại. Sau đó, Lộ Nghiên cầm vở bài tập đến trước bàn giáo viên dạy Hóa. Lúc đó trong phòng chỉ có một giáo viên, cô nói là đến lấy vở bài tập, người giáo viên kia nghe vậy liền quay lại chỗ ngồi làm việc của mình. Lộ Nghiên nhét vở bài tập của B vào trong đồng sách vở của cô giáo, cố ý để lòi ra một góc, sau đó ôm chồng vở bài tập của lớp đi.

Giờ Hóa mấy ngày sau.

“Có thể cô đã nhầm, vở bài tập của em ở chỗ cô. Em cũng đừng uất ức, công việc của cô bận như vậy, khó tránh khỏi chuyện vô ý đặt ở đâu đó rồi quên là đã đưa cho ai. Lần chép bài vừa rồi coi như giúp em nhớ sâu kiến thức.” Giọng cô giáo không to, nhưng Lộ Nghiên đứng bên đương nhiên nghe rõ, chính vì như vậy mà mỗi lần hết giờ Lộ Nghiên đều lên bục giảng đánh dấu những quyển bài tập cô giáo để lại, rồi đưa cho các bạn.

Đó chính là giáo viên. Họ có thể tùy ý nói ra một câu nhẹ nhàng mà bùng bít hết sự thật đã làm tổn thương người khác. Lần báo thù này thành công toàn diện, nhưng Lộ Nghiên vẫn thấy áy náy với cô giáo và canh cánh trong lòng những câu nói đầy tổn thương của bạn học B kia. Cô cảm thấy lần này đã trả hết nợ nần với hai người họ.

Trong trí nhớ của cô, dường như sau sự kiện gián tiếp giết mèo, cô lại đã thêm một lần nữa bùng nổ tà ác. Lộ Nghiên tạo ra án oan này không phải do động cơ thâm sâu, chỉ là sự khôn ngoan của cô dẫn dắt. Sự tình phát triển đến mức Lộ Nghiên nghĩ tới nên cô thoải mái bước vào, trong lúc vô tình mọi chuyện lại trở thành như thế.

Hai ngày sau, mẹ Lộ nói muốn về nhà lấy thêm mấy bộ quần áo để thay, Lộ Hi đã quay lại trường học, chỉ còn Lộ Nghiên ở cạnh bố. Lộ Nghiên không có gì để làm, cầm tờ báo trên tay bố, nói là muốn đọc cho ông nghe.

Đọc một đoạn dài bài báo về các chính sách cải cách của chính phủ, đầu óc Lộ Nghiên bắt đầu rối mù lên, còn ba Lộ cũng không nghe tập trung, mệt mỏi muốn ngủ.

“Đổi sang trang kinh tế đi.” Lộ Nghiên thấy bố muốn ngủ, vừa định đặt báo xuống thì nghe thấy tiếng bố nói.

Lộ Nghiên mở trang kinh tế. Cô rất ít đọc báo và xem tin tức, bao gồm cả đồng tin tức rắc rối của đám minh tinh. Cô tìm được bài lớn nhất ở giữa trang kinh tế.

“XÍ NGHIỆP TRẦN THỊ TIẾP TỤC PHÁT TRIỂN LĨNH VỰC MỚI:

Tháng tám năm nay Chủ tịch Trần thị – Trần Chí Bang đổ bệnh, con trai Trần Mặc Đông toàn quyền quản lý xí nghiệp. Ý kiến của các vị lãnh đạo trong xí nghiệp khác nhau, dẫn đến việc Trần thị một lần nữa bị khủng hoảng...”

Lộ Nghiên thuận tay đặt tờ báo sang một bên, lúc cúi đầu mới phát hiện bố mình đã ngủ, may mà cô dừng đúng lúc, nếu không lại làm không công rồi.

Lộ Nghiên ngồi bên giường, bên tai vọng đến tiếng bình luận nho nhỏ của bệnh nhân khác trong phòng.

“Chàng trai này tài giỏi, lắm tiền, con gái nhà ai lấy được anh ta thật là có phúc.”

“Ông hiểu gì chứ, đám người có tiền làm gì có đồ nào tốt.”

Lộ Nghiên thầm bổ sung câu nói của bà cô kia: “Họ hoàn toàn không phải đồ vật.”

Mẹ Lộ quay lại phòng bệnh, Lộ Nghiên ngồi lại một chút rồi nhanh chóng về nhà.

Trời dần tối, lối vào tàu điện ngầm có rất nhiều sạp hàng nhỏ. Lộ Nghiên nhìn thấy những thứ này thì không nhắc nổi chân rời đi, ánh mắt chăm chú nhìn vào những sạp hàng. Lộ Nghiên ngồi xổm trước một sạp hàng bán móc điện thoại, ngắm nhìn những phụ kiện thủ công, không nhìn được sức hấp dẫn mà móc tiền ra.

Thứ Lộ Nghiên chọn quả thật trước kia cô cũng đã từng mua, nhưng là Trần Mặc Đông và cô cùng nhau mua. Thời gian Lộ Nghiên bị thương ở chân, cô bắt Trần Mặc Đông xuống lầu cùng cô, dưới sân có một sạp hàng nhỏ. Lộ Nghiên chọn tới chọn lui, cô chọn một mặt có lỗ, Trần Mặc Đông chê cô không có thẩm mỹ. Món đồ có giá 5 tệ, lúc trả tiền, Trần Mặc Đông rút ra một tờ tiền giá trị lớn, người bán hàng không có tiền trả lại, cuối cùng Lộ Nghiên lấy ra 3 tệ từ túi mình, mà Trần Mặc Đông chỉ có một tờ 1 đô là thấp nhất, người bán hàng bắt đầu dĩ bán cho cô.

Lộ Nghiên nhớ đã để nó ở đâu đó, nhưng tìm mãi vẫn không thấy.

Đột nhiên cô cảm thấy mình đã già rồi, rất đúng với câu: “Tuổi trẻ hay nghĩ tới tương lai, già lại nghĩ về quá khứ”, Lộ Nghiên cũng thấy hồi ức của mình càng ngày càng quá dư thừa.

Dứt bỏ suy nghĩ linh tinh, cuộc sống vẫn tiếp tục trôi chảy, mỗi ngày Lộ Nghiên bận rộn với công việc làm cơm và đưa cơm. Tài nghệ nấu nướng của cô tiến bộ nhiều, ngay cả Lộ Hi đôi khi cũng bật ra câu “không khó ăn”. Như vậy đã là đủ với Lộ Nghiên rồi.

Một buổi sáng, trên đường từ bệnh viện về nhà, Lộ Nghiên cảm thấy gió thổi rất to. Vì thế lúc đưa cơm buổi trưa, cô lấy chiếc mũ phớt mua cách đây rất lâu đội lên cho đỡ rối tóc, đồng thời cũng bọc hai lớp kín cho hộp cơm và bình thủy.

Đèn giao thông chuyển sang đỏ, một chiếc xe ở làn đường bên phải nhân lúc người đi bộ và các xe khác đổ lại đã vọt lên. Lộ Nghiên đứng bên đường, nhìn thấy một cậu bé sang đường đang nhìn chăm chăm vào chiếc PSP trên tay, cô kéo áo cậu bé lại. Cậu bé ngẩng đầu lên nhìn Lộ Nghiên, nhìn chiếc xe đang rẽ phải, rồi nhìn đèn đỏ, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn chị”.

Lộ Nghiên nghe thấy vậy rất vui vẻ, chữ “chị” này với một cô gái lớn như cô quả thật rất ít được nghe, cô mỉm cười gật đầu, đồng thời cô cũng nhìn thấy người mình không ngờ được – Tiêu Mông. Cô ấy ngồi bên ghế phụ, xe đỗ ở hàng đầu, cách Lộ Nghiên không quá năm mét, lái xe là người Lộ Nghiên không biết, không nhìn rõ phía sau có Trần Mặc Đông không. Trong khi nhìn Tiêu Mông, Lộ Nghiên còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị cậu bé kia kéo sang đường.

Sau khi chào tạm biệt cậu bé, Lộ Nghiên hơi mất tập trung đi đường. Cô nghĩ cách ăn mặc hôm nay chắc không phải ai cũng nhận ra nên có chút cảm giác an tâm, đi nhanh về phía bệnh viện.

Với tất cả mọi người, hai tuần qua quả là dài và vất vả. Mỗi khi ba Lộ đau đến mức không thể ngủ, mẹ Lộ cực nhọc chăm sóc ông nhưng vẫn luôn thể hiện tinh thần lạc quan. Mỗi ngày Lộ Nghiên đều lo lắng, còn Lộ Hi chạy xuôi ngược hai nơi, cậu không thể nghỉ học nhưng cũng không yên tâm về bố. Thời gian hai tuần này với Lộ Nghiên dài như hai năm vậy.

Nhưng bất kể thế nào, Lộ Nghiên vẫn cảm tạ ông trời đã không tiếp tục kéo dài tình trạng này nữa.

Bác sĩ đúng giờ đi kiểm tra, nói với mẹ Lộ rằng gần đây bệnh viện mới có vài chuyên gia ở lĩnh vực này tới, hơn nữa ca phẫu thuật có thể đẩy lên trước bốn ngày. Mẹ Lộ bình tĩnh cảm ơn bác sĩ, sau đó hướng về phía ba Lộ trêu chọc: “Mệnh anh tốt thật đấy”, sau đó cả nhà cùng cười.

Ngày ba Lộ phẫu thuật, ba người lặng lẽ đứng đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, Lộ Hi nắm chặt tay hai người phụ nữ.

Từ lúc biết bố bị bệnh, Lộ Nghiên chỉ khóc đúng một lần. Cô thật sự không thích rơi lệ, cô biết nước mắt vừa mặn vừa chất, hơn nữa người thân bên cạnh luôn khiến cô có cảm giác ngọt ngào, ấm áp; hai cảm giác này quá cách xa nhau, vì thế cô không muốn cắt đứt những điều tốt đẹp trong mặn chất.

Sau 5 tiếng 23 phút, đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, bác sĩ thông báo phẫu thuật thành công. Lộ Nghiên không biết mình làm sao có thể vượt qua được khoảng thời gian chậm chạp và đau khổ ấy, nhưng nhớ lại lại cảm thấy rất ngắn, chỉ như một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn.

Lộ Nghiên bình tĩnh lại, mở tay nhìn sợi dây chuyền trong tay đã ướt đẫm mồ hôi, sau đó cô đeo lại lên cổ.

Lộ Nghiên đứng dậy cạnh mẹ Lộ, túi tiền rơi xuống, trong lúc cô khom lưng nhặt, cái móc đầu lâu trong túi lại rơi ra, trong nháy mắt Lộ Nghiên bỗng thất thần, nhưng rất nhanh sau đó, cô nhét lại vào trong túi.

Lát sau ba người cùng đi gặp ba Lộ. Tuy ông chưa tỉnh, sắc mặt còn nhợt nhạt, nhưng trong lòng Lộ Nghiên vẫn rất hạnh phúc.

20. Chương 20: Lại Lạc Duyên

Ngày thứ hai sau phẫu thuật thành công, Lộ Nghiên sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi đi cắt tóc. Cô cắt tóc ngắn như thời đại học, cô cảm thấy như vậy mới là chính mình.

Mấy ngày ba Lộ nằm viện hồi phục, Lộ Nghiên vẫn đảm nhiệm công việc đưa cơm đến tận ngày ba Lộ xuất viện.

Lộ Nghiên nộp hồ sơ trên mạng. Cô vừa chăm sóc bố vừa đi phỏng vấn tìm việc. Cách Tết âm lịch hơn hai tháng, cô tìm được việc, đợi qua năm mới sẽ đi làm.

Sức khỏe của ba Lộ dần hồi phục. Chương trình học của Lộ Hi không nhiều. Tuy mẹ Lộ đã nghỉ hưu nhưng vẫn đi dạy học, bốn người trong nhà như quay trở lại thời kỳ hòa thuận vui vẻ trước kia.

Gần tối Lộ Nghiênn nhận được điện thoại của Lỗ Mạn, đại khái là muốn có cuộc gặp mặt nhỏ, nhưng cũng có những người khác nữa.

Lỗ Mạn là cô gái lớn lên trong đại viện quân khu, ông nội là quân đoàn trưởng của quân khu nào đó, bố cũng mang một quân hàm không thấp. Cô gái này tuy miệng lưỡi độc ác nhưng lòng dạ lại thẳng thắn tốt bụng. Cô ấy hơn Lộ Nghiênn bốn tuổi, hai người quen nhau từ khi Lộ Nghiênn tám tuổi, duyên phận đến từ một bao cát.

Khi đó Lộ Nghiênn chưa chuyển nhà, vẫn ở bên cạnh đại viện quân khu. Hồi nhỏ, Lộ Nghiênn chỉ cần có thứ gì đó trong tay là có thể chơi hàng giờ. Lần đó, thứ cô chơi là bao cát mẹ Lộ làm, vải làm bao cát ấy là miếng áo ca rô xanh thẫm hồi nhỏ của Lộ Nghiênn.

Lộ Nghiênn tuy người nhỏ nhưng sức không nhỏ, cô ném bao cát không đúng đích, ném qua bức tường của đại viện. Cô muốn chạy vào nhặt, nhưng người gác cửa không cho Lộ Nghiênn vào, cô đành phải quay lại chỗ cũ, gọi với sang phía bên kia. Kết quả Lỗ Mạn cầm bao cát đi đến trước mặt Lộ Nghiênn, thấy Lộ Nghiênn là một cô bé vừa nhỏ vừa đáng yêu.

“Bé gái, học lớp mấy rồi?” Lỗ Mạn hoàn toàn ra dáng một chị gái.

“Em chưa đi học.”

“Xem em nhỏ thế này, đúng là chưa đến sáu tuổi.”

“Em tám tuổi rồi.”

Có thể Lỗ Mạn kinh ngạc vì sao đứa bé tám tuổi kia không theo học chương trình giáo dục phổ thông chín năm bắt buộc, cũng có thể cô cảm thấy đáng thương cho đứa bé không có bạn chơi cùng, nên sau đó cô đã dẫn Lộ Nghiênn đi chơi cùng mình. Vì thế mầm móng tình bạn của hai người bắt đầu từ đó, cho dù sau này Lộ Nghiênn chuyển nhà cũng không ảnh hưởng đến sự phát triển mầm móng ấy.

Tình bạn phát triển lâu dài cũng có chút thay đổi. Lỗ Mạn vô tình đã mang khí thế của đàn chị, nhiều lần phê bình nghiêm khắc những điều không tốt của Lộ Nghiênn, thậm chí đôi khi nguyên nhân không rõ ràng lắm.

Cô nhớ lần gặp mặt trước, Lộ Nghiênn bị Lỗ Mạn mắng té tát, nguyên nhân chỉ vì điện thoại của cô không liên lạc được, gia đình có chuyện cũng không nói.

“Đầu óc em bị làm sao vậy? Ngay cả điện thoại cũng để ở thành phố S, sao em không để cả người ở đó luôn đi!”

“Chuyện của em và Thẩm Nham sao rồi? Tên tiểu tử kia sao lại bỏ mặc em thế này?”

“Bố xảy ra chuyện mà em cũng không nói với chị một tiếng, em sao vậy, không biết nào em có tí nếp nhăn nào không? Cô gái nhỏ luôn khiến người khác yêu quý này sao lại làm ra chuyện không vui thế hả?”

Lộ Nghiênn có ý bảo Lỗ Mạn nói nhỏ chút, kết quả cô lại bị Lỗ Mạn hung hăng lườm ột trận.

Một tháng sau ca phẫu thuật của bố, Lộ Nghiênn trở lại thành phố S.

Lúc đến Hyatt, Lộ Nghiênn cảm thấy rất xa lạ, ngay cả chút cảm giác nhưng nhớ hoài niệm cũng không có, cô thậm chí bội phục chính mình quả là lòng dạ sắt đá.

Lộ Nghiênn nộp đơn từ chức cho Triệu Phạm, hai người nói chuyện tạm biệt rất lâu, Lộ Nghiênn luôn cảm thấy Triệu Phạm định nói gì đó nhưng cuối cùng anh vẫn không nói ra.

“Kỳ thực tóc dài cũng rất hợp với em.” Lúc Lộ Nghiênn sắp đi, Triệu Phạm nói với cô như vậy.

Cô mỉm cười, vẫy tay tạm biệt Triệu Phạm.

Trở lại căn phòng nhỏ của mình, cô dọn dẹp đơn giản, tìm được di động thất lạc từ lâu, điện thoại đã tự động tắt máy. Cô đoán chắc lúc quay lại lấy sợi dây chuyền đã tùy tiện đặt ở đây, rồi lúc sắp đi quên mất. Lộ Nghiênn lại khinh bỉ sự lơ đãng của chính mình một lần nữa. Cô nghiêng đầu nhìn tờ giấy trên bàn uống nước: “Liên lạc với anh”, người viết là Trần Mặc Đông. Trần Mặc Đông có thể đi vào đây cũng là chuyện không quá kỳ lạ. Lúc chân Lộ Nghiênn mới bị thương, anh đã có chìa khóa căn phòng nhỏ này. Đó là do thừa

lúc Trần Mặc Đông đang ngủ, Lộ Nghiên đã nhét chìa khóa vào trong tay anh. Lúc đó cô đã hối hận ngay, muốn lấy lại chìa khóa, nhưng Trần Mặc Đông đã nhanh chóng mở to mắt, Lộ Nghiên đành phải nhắm chặt mắt giả vờ ngủ.

Lộ Nghiên nhét tờ giấy vào túi áo khoác, sau đó thu dọn đồ trong phòng, đóng gói sách, quần áo và những đồ tùy thân bên mình để gửi bên vận chuyển. Cô đem chiếc giá máy cho chủ nhà.

Lộ Nghiên ở lại thành phố S hai ngày, cùng Tiểu Diêu và Lâm Hường ăn một bữa tạm biệt. Tiểu Diêu và bạn trai chuẩn bị năm sau sẽ kết hôn, hơn nữa Lộ Nghiên không thể tham gia hôn lễ nên cô rất bất mãn; Lâm Hường vẫn tùy cơ ứng biến, tự nhiên tiêu sái, khi Lộ Nghiên nhắc đến Thẩm Tiêu, khuôn mặt anh mới có chút mờ mịt, hiện tại Lộ Nghiên đã hiểu vì sao, nhưng cảm giác đó là cảm nhận riêng của mỗi người, cô cũng không nói nhiều. Các đề tài vòng vo xoay quanh chuyện tạm biệt, trong đó có nhắc đến Trần Mặc Đông, nhưng Lộ Nghiên làm như không nghe thấy, chỉ cúi đầu mê mẩn nhìn trà trong cốc thủy tinh.

Ngày rời khỏi thành phố S, Lộ Nghiên có chút không nỡ, cô quay đầu nhìn lại tất cả: sofa, TV, bàn ăn... Cô đứng thật lâu, vẫn thấy không nỡ. Quay lại phòng ngủ, cô đem vỏ chăn trên giường gấp bỏ vào va li; rồi vào bếp, cô đứng trước bồn rửa bát thất thần trong giây lát, sau đó rời đi.

Lộ Nghiên và Lỗ Mạn xuống xe taxi, bước vào một hộp đêm sang trọng. Lộ Nghiên nhát gan không muốn vào, Lỗ Mạn thẳng thắn nói ngay: “Đại muội à, em đến đây là để cứu chị, em phải ôm tinh thần hy sinh vì nghĩa để hoàn thành nhiệm vụ lần này. Đến lúc đó, em ngồi bên cạnh chị, em bảo vệ chị, chị che chở em, nghe chưa?”

Lộ Nghiên lườm Lỗ Mạn, nhưng vẫn tuân lệnh bước vào.

Lúc mở cửa bước vào, màn hình đang chiếu cảnh một ca sĩ đang bước đi dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, ánh sáng của màn hình khiến cả hộp đêm sáng lên trong nháy mắt, khuôn mặt mỗi người đều được chiếu rọi rõ ràng. Lúc Lộ Nghiên bước vào, cô ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang kề sát tai nói chuyện với người đàn ông bên cạnh, mà người đàn ông ngồi tựa trên sofa kia cũng đang khoác vai cô gái ấy.

Trí óc Lộ Nghiên bỗng dừng ngưng trệ, cổ họng khô khốc, ánh mắt dừng lại nơi người đàn ông kia.

Lỗ Mạn bị một người đàn ông kéo đến bên cạnh, Lộ Nghiên cũng bước theo qua đó. Cô phát hiện Lỗ Mạn ở trước mặt người đàn ông này không được tự nhiên giống như những người khác, thậm chí còn có chút phiền quấy vô lý, đó là một mặt đáng yêu của Lỗ Mạn mà chưa ai từng thấy. Có thể chính Lỗ Mạn cũng không biết lúc này trông mình mềm mại biết bao.

Lát sau Lộ Nghiên cũng không nhìn về phía sau nữa, cô không biết Trần Mặc Đông có thấy mình không.

Lộ Nghiên không biết rõ thân phận cụ thể của những người này, cô nghĩ chắc cũng giống Lỗ Mạn, chỉ có mình cô không giống họ. Có thể vẻ ngoài của Lộ Nghiên đánh lừa mọi người nên họ đều gọi cô là em gái, theo đúng cách gọi khuôn mẫu của nông thôn.

“Các anh đừng có mà giở trò với cô ấy.” Lỗ Mạn nghiêm túc cảnh cáo đám đàn ông, Lộ Nghiên nổi hết da gà, cứ như thể cô là hoa, ai gặp đều yêu vậy.

Lộ Nghiên không ngờ ở đây không chỉ có một người cô quen, chỉ là người ta nhận ra cô trước.

“Cô Lộ, lâu rồi không gặp.”

Lộ Nghiên nhìn người đàn ông trước mắt, suy nghĩ một hồi cô mới nhận ra nhưng lại không nhớ được tên, cô cảm thấy rất xấu hổ.

“Áo.” Người đàn ông nhắc nhở.

Lộ Nghiên nghĩ tới người đàn ông trên máy bay đã cho cô mượn áo, nhưng vẫn không nhớ nổi tên.

“Trương Lộ Viễn.”

Cuối cùng Lộ Nghiên được anh ta nhắc nhở toàn bộ mới “nhớ” ra.

Hai người chào hỏi nhau, quên đi sự xấu hổ của ngày hôm đó.

Lát sau mọi người đều đã quen nhau. Ngoại trừ Trần Mặc Đông, bất cứ ai gọi anh cũng đều không tham gia trò chơi. Trò chơi nối tiếp, ai thua sẽ phải uống rượu. Lỗ Mạn biết tửu lượng của Lộ Nghiên nên không lo lắng lắm. Không biết ai đã đề nghị trò chơi “Mạo hiểm nói thật” đều được mọi người hòa theo đồng ý.

Mấy lượt chơi mọi người đều được nghe không ít chuyện thú vị, đương nhiên có nhiều trò trẻ con không nên chơi. Mọi người dường như thực sự bị vẻ ngoài của Lộ Nghiên đánh lừa, đều nói những trò đó có chút hơi quá, nhưng Lộ Nghiên lại hoàn toàn biết rõ, cô thầm mắng đám người này giả dối, tự mãn.

Cuối cùng cũng tới lượt Lộ Nghiên xui xẻo. Cô không phải loại người điều gì cũng có thể nói ra miệng nên đương nhiên rơi vào nguy hiểm.

“Em dùng cách nào đó đi mời vị đại thần kia đến chơi cùng chúng ta đi.”

“Anh đừng làm khó em gái này, Mặc Đông có khi nào chơi cùng chúng ta trò này đâu. Những trò khác còn chưa chắc cậu ta sẽ tham gia ấy chứ.”

“Nếu đã là mạo hiểm, vậy thì cho nó lên đến cực đại đi. Em gái, chúng ta đánh giá cao em đấy, đi đi.”

Lộ Nghiên quay đầu nhìn Trần Mặc Đông. Anh đang ngồi một mình uống rượu, cô gái bên cạnh không biết đã rời đi từ khi nào, tinh thần mệt mỏi, hai chân gác trên bàn.

Lộ Nghiên quay đầu lại, nâng ly rượu, mỉm cười nói: “Rất lạnh lòng, em không động vào nổi, em vẫn nên nhận phạt thì hơn.”

Nói xong, cô uống hết ly rượu trên tay, sau đó lần lượt uống cạn bốn ly khác. Năm ly rượu chui hết vào trong bụng, Lộ Nghiên cảm thấy mình không chống đỡ nổi nữa.

“Nghiên, xem cái mặt nhỏ bé của em đỏ hết rồi kìa.” Lỗ Mạn ra sức véo mặt Lộ Nghiên. Đây là thói quen từ nhỏ, cô luôn cậy mình lớn hơn vài tuổi mà tùy ý giầy vò khuôn mặt của Lộ Nghiên. Trước kia mặt Lộ Nghiên còn có chút da thịt, nhưng hiện giờ cô đã gầy đi rất nhiều.

Vài ông anh bên cạnh khen ngợi tửu lượng của Lộ Nghiên, nhưng Lộ Nghiên lại có chút bất đắc dĩ, cô nghĩ: “Nếu tôi không uống, các anh có thể tha cho tôi sao?”

Cuối cùng cũng đến lúc tan cuộc, người nào người nấy đều có lái xe của riêng mình. Lộ Nghiên nghĩ bọn họ đều không lái xe sau khi uống rượu, như vậy cũng không phải là người xấu. Lỗ Mạn uống hơi nhiều, Cố Dịch Hiên vẫn luôn dìu đỡ cô, nhưng Lỗ Mạn lại ra sức đẩy anh ra, dù chính mình đứng không vững.

Khi cả đám chỉ còn lại bốn người, Lỗ Mạn cuối cùng cũng bùng phát.

“Cố Dịch Hiên, anh làm gì mà thừa cơ lợi dụng tôi, anh là đồ thiếu đạo đức.”

“Anh nói cho em biết, em đã khiến lòng anh chết rồi. Hiện giờ anh thấy rất chán ghét em. Khi đó em đối xử với anh như vậy, bây giờ tới tìm anh thì muộn rồi!”

“Aaaa! Anh không phải là đàn ông, anh đừng có quần quít lấy tôi nữa, tôi không cần anh đỡ.” Lỗ Mạn nói xong lại đẩy ra.

“Anh có phải là đàn ông không, lẽ nào em không rõ sao?” Cố Dịch Hiên phun ra một câu khiến Lộ Nghiên cảm thấy như đang xem tiểu thuyết ngôn tình, không nhận được lắt đầu, đúng là nghiệt duyên!

Nghe xong câu này, cơn điên của Lỗ Mạn lên đến đỉnh điểm, lấy hết sức đánh đấm Cố Dịch Hiên. Cuối cùng, Cố Dịch Hiên cũng thành công đẩy được Lỗ Mạn vào trong xe. Lúc sắp đi, anh còn giao cho Trần Mặc Đông đưa Lộ Nghiên về.

“Cũng hay đấy, nếu mỗi tuần đều được xem cảnh như thế này thì tội gì phải đến rạp chiếu phim.” Lộ Nghiên quay đầu nói chuyện với Trần Mặc Đông.

“Không ngờ em có thể uống được như vậy.”

“Chuyện anh không ngờ vẫn ít thế sao? Không ngờ em thông minh, không ngờ em có thể uống rượu, anh vẫn còn không ngờ thì em vẫn còn giả dối, cuộc sống vẫn rất thối nát, hừ!” Tiếng hừ cuối cùng của Lộ Nghiên theo khẩu khí nói chuyện tự nhiên bật ra, nhưng thật ra cô không muốn biểu hiện cay nghiệt như vậy.

“Lên xe đi, anh đưa em về.”

“Vây cảm ơn anh Trần.”

Sau khi hai người ngồi trên xe, Lộ Nghiên mới kịp phản ứng, trên xe không có lái xe.

“Anh không đùa đấy chứ, uống rượu rồi còn lái xe.” Lộ Nghiên nghiêng người nhìn Trần Mặc Đông ngồi trên ghế lái.

“Anh cần bản không uống rượu, không tin em kiểm tra đi.” Đầu Trần Mặc Đông hướng về phía Lộ Nghiên, trong nháy mắt Lộ Nghiên thụt về trốn tránh, dựa sát vào cửa xe, nhất thời nước mắt tràn ra.

“Người em toàn mùi bia rượu, e là anh sẽ ghét đấy, hơn nữa em cũng không nhận ra.” Lộ Nghiên vội vàng tìm câu trả lời.

Trần Mặc Đông nhìn Lộ Nghiên, khóe miệng nở nụ cười thần nhiên, sau đó anh khởi động xe. Lộ Nghiên nghiêng đầu, tựa lưng vào ghế, nhìn ra ngoài cửa xe. Trời đã rạng sáng, trên đường không có người, chỉ có sự phồn hoa của thành phố rực rỡ ánh đèn nhiều màu.

Lúc Lộ Nghiên ra khỏi nhà, cô đã nói với mọi người là hôm nay không về, cô cảm thấy đêm nay chắc chắn sẽ ở cùng Lỗ Mạn, nhưng hiện tại tình cảnh thế này cô thực sự không biết thế nào mới tốt. Sức ngấm của rượu tốt rất mạnh, Lộ Nghiên không còn tỉnh táo như lúc trước, cô chậm chậm nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lúc Lộ Nghiên tỉnh lại, cô phát hiện mình đang chuyển động, sau khi tỉnh táo hẳn cô nhận ra mình đang được Trần Mặc Đông ôm. Cô nghĩ lại lần trước được ôm thế này là khi nào, hình như đã rất lâu rồi. Lộ Nghiên không biết mình nói gì với Trần Mặc Đông nên cô giả vờ ngủ, nhưng giả vờ một lúc thì cô cũng thật sự thiếp đi tiếp. Giữa lúc mơ màng, cô cảm thấy có thứ gì đó ấm áp phả trên mặt mình, cả cơ thể mình cũng rất ấm áp.

Khi tỉnh lại, Lộ Nghiên phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, trên người là một chiếc chăn nhung màu xám bạc, có thể nó đã được nhiệt độ cơ thể sưởi ấm, chiếc chăn quả thật rất ấm áp thoải mái. Vì rèm được kéo xuống nên căn phòng hơi tối, Lộ Nghiên cảm thấy căn phòng được bài trí đơn giản, không giống như phòng cô có rất nhiều thứ linh tinh. Căn phòng này quả thực khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo, không ấm áp.

Lúc đứng dậy, Lộ Nghiên phát hiện mình đang mặc áo ngủ của Trần Mặc Đông, áo rất rộng, cô chỉ mặc áo mà dài đến tận đùi gối, giống như một chiếc váy ngắn. Lộ Nghiên thầm mắng Trần Mặc Đông sắc lang, nhưng cô cũng chỉ giả mồm vậy thôi, trước kia hai người đâu có trong sáng.

Cô đi vào buồng vệ sinh rửa mặt, quả nhiên đã có bàn chải đánh răng và khăn mặt mới. Chuyện gì đến cũng phải bình tĩnh đối mặt, Lộ Nghiên tỉnh dậy đã biết đây là địa bàn của Trần Mặc Đông.

Đi ra khỏi cửa, cô nghe thấy tiếng Trần Mặc Đông nói chuyện điện thoại: “Biết rồi mà... Tối qua thật sự có việc nên mới không quay lại... Được rồi, biết rồi, lát nữa sẽ về mà.” Khẩu khí cam chịu nhưng dịu dàng, giống như khẩu khí nói chuyện với Lộ Nghiên ngày trước.

Trần Mặc Đông quay người đứng lúc nhìn thấy ánh mắt Lộ Nghiên đang nhìn.

“Xin lỗi, em vô tình nghe thấy anh nói chuyện điện thoại, chỉ là vô tình thôi.”

“Ăn chút gì đi.”

Hai người lặng im ăn bánh mì, uống sữa.

Ăn xong, Lộ Nghiên rửa cốc chén trong bếp, cô biết Trần Mặc Đông đứng sau lưng, nhưng hiện tại cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tất cả thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Lộ Nghiên xoay người, trong chớp mắt bị Trần Mặc Đông đè chặt sát vào bồn rửa bát. Đôi tay ẩm ướt của Lộ Nghiên đẩy ngực Trần Mặc Đông, trên áo sơ mi xuất hiện dấu vết của đôi tay.

“Hiện giờ em đang mặc áo ngủ của anh, trên người em cũng không còn mùi rượu nữa, anh sẽ không ghét em đâu.” Trần Mặc Đông cúi đầu hôn Lộ Nghiên, đặt cô lên bệ bếp, sau đó chăm chú thưởng thức. Lộ Nghiên dùng một cách lý giải châm biếm về Trần Mặc Đông, cô cho rằng mình chỉ là một đồ vật thất sủng vừa

được phục hồi, về mặt tình lý cũng phải được vỗ về một chút, vì thế chính mình cũng phải biết điều phối hợp mới đúng.

Nụ hôn của Trần Mặc Đông đúng khuôn phép, thời gian hôn rất lâu. Lộ Nghiên đột nhiên có một cảm giác: Thực ra mình cũng có chút nhớ nhung Trần Mặc Đông.

“Nếu duyên phận chưa hết, anh cảm thấy chúng ta vẫn nên tiếp tục.”

“Tiếp tục cái gì? Tiếp tục loại quan hệ bất thường nào? Hay là tiếp tục sự sung sướng trên cơ thể của nhau? Nếu là người sau, em nghĩ ai cũng có thể làm được những chuyện như thế, mỹ nữ hôm qua cũng được mà. Hơn nữa, anh cũng có ném được lợi lộc ngon ngọt gì từ cơ thể của em đâu?”

“Lộ Nghiên, biểu hiện của em và lời của em nói hoàn toàn không đồng nhất với nhau.”

Lộ Nghiên giận dữ nhìn Trần Mặc Đông, sau đó mở miệng: “Không phải anh còn có giai nhân ước hẹn sao? Anh không sợ mất thời gian à?”

Trần Mặc Đông hừ một tiếng, buông Lộ Nghiên ra, xoay người đi vào phòng ngủ.

Lúc Lộ Nghiên đi vào phòng ngủ, Trần Mặc Đông đã thay quần áo xong, đang thảnh thơi đọc báo, cảm giác tức giận khi nãy hoàn toàn không thấy, cô cầm quần áo của mình.

“Mời anh đi ra, em muốn thay quần áo.”

“...”

Lộ Nghiên thấy Trần Mặc Đông không thèm để ý, đành cầm quần áo đi vào nhà tắm.

Ra khỏi nhà Trần Mặc Đông, đứng ở cửa Lộ Nghiên nhìn thấy bên kia có trạm xe bus.

“Lên xe.”

Trần Mặc Đông mở cửa xe bên ghế phụ, Lộ Nghiên không thèm để ý. Nhưng trùng hợp khi đó có một chiếc xe bị chặn phía sau, còi bấm inh ỏi, Lộ Nghiên đành phải lên xe, sau đó giận dữ đóng mạnh cửa xe, tuy rằng tiếng đóng cửa cũng chỉ giống như khi bình thường.

Lộ Nghiên nói địa chỉ cho Trần Mặc Đông, sau đó không nói gì nữa, Trần Mặc Đông vẫn luôn giữ trạng thái im lặng.

“Hãy, có phải anh đi sai đường rồi không?”

“...”

“Trần Mặc Đông.” Lộ Nghiên phát điên, đây không phải hướng về nhà cô, chẳng qua cô phát hiện đã quá muộn.

“Hình như anh chưa từng nói là sẽ đưa em về nhà.”

“Vậy anh muốn đi đâu đây?”

“Đi làm chuyện của anh.”

“Vậy mang em đi làm chi?”

“Anh quen rồi, bình thường gặp người quen anh đều sẽ cho họ đi nhờ, thường họ cũng đi cùng đường với anh. Mà anh quên mất không hỏi em muốn đi đâu.” Trần Mặc Đông ra vẻ hồn nhiên vô tội.

Lộ Nghiên bị làm cho tức đến mức không nói được gì.

Xe dừng trước một biệt thự. Giữa đám cây xanh mượt trước cửa biệt thự, một người phụ nữ trung niên đang chăm sóc cây cỏ, bên cạnh còn có một con chó to đang chơi đùa.

Trần Mặc Đông xuống xe, nhưng Lộ Nghiên rõ ràng không có ý định xuống xe. Người phụ nữ nhìn về phía họ, sau đó chào đón Trần Mặc Đông.

“Tên tiểu tử thối, hôm qua nói là về mà lại không về, hại ta chuẩn bị một bàn đồ ăn vô ích.”

“Tối hôm qua con đột nhiên có chút chuyện không bỏ được.”

Người phụ nữ kia nhìn thấy Lộ Nghiên nên cô đành xuống xe.

Trần Mặc Đông không giới thiệu, Lộ Nghiên không biết nên chào hỏi thế nào.

“Tên tiểu tử thối này, còn không giới thiệu đi à, thôi bỏ đi, để ta tự giới thiệu.”

“Ta là cô của Đông Tử, cháu gái tên gì, bao nhiêu tuổi rồi, có phải là bạn gái của Đông tử nhà chúng ta không thế?”

“Cháu là Lộ Nghiên ạ.” Lộ Nghiên toát mồ hôi, ánh mắt hướng về phía Trần Mặc Đông nhưng anh lại đang đùa với con chó. Con chó khi này còn đang điên cuồng nghịch ngợm lúc này lại ngửi ngửi chân anh, sau đó nhảy lên đùi anh nhưng bị anh đá văng ra, con chó lại nhảy lên, Trần Mặc Đông lại đá nó ra, liên tục mấy lần, con chó cũng cảm thấy vô vị nên tiếp tục tự đùa giỡn với chính mình.

Lộ Nghiên không hiểu sao mình đã bị người “cô” kia đẩy vào trong biệt thự.

“Tính cách của Đông Tử nhà chúng ta có chút xấu xa, đấy là không có tính nhẫn nại, nhưng những thứ khác nó đều rất tốt.”

“Đông Tử thích chó lắm, ta nhớ khi còn nhỏ có một con chó nhỏ cắn nó, vậy mà nó lại đem con chó đó về nhà nuôi. Đó là con chó đầu tiên nó nuôi.”

...

“Ồ, sủi cảo này đúng là rất đẹp.” Lộ Nghiên và người “cô” kia vừa nói chuyện vừa làm sủi cảo. Trần Mặc Đông ngồi trong phòng khách cùng với chồng của cô.

Lộ Nghiên nghe đủ loại về “Đông Tử nhà chúng ta”, nói cũng không phải mà không nói thì không đúng lễ độ, cô chỉ biết mỉm cười. Lộ Nghiên cảm thấy quái hàm mình sắp cứng rồi.

Lộ Nghiên ăn bữa sủi cảo này không tiêu hóa nổi, nhưng ba người kia lại ăn rất ngon.

“Nha đầu Lộ này rất gầy, cháu phải ăn nhiều vào.” Đó là lời của chồng cô.

“Cháu bây giờ không chăm sóc mình cẩn thận thì sau này sẽ chịu khổ đấy, ăn nhiều chút đi.” Đó là lời của cô, Lộ Nghiên không hiểu rõ ý tứ của câu nói này.

“Em không cần giả vờ nhã nhặn đâu, mau ăn đi.” Câu nói này của Trần Mặc Đông khiến Lộ Nghiên tức giận nhưng cũng không dám nói gì.

Sau bữa trưa, bốn người ngồi trong phòng khách nói chuyện một lúc, sau đó Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên cùng rời đi.

“Trần Mặc Đông, anh đã hỏi ý kiến em chưa mà mang em đến đây?”

“Anh không bắt em vào, là tự em vào đấy chứ, không phải sao?”

“Anh có thể rộng lượng chút không, không phải chỉ hôm nay em mới không theo ý anh sao? Lúc nào anh cũng như vậy.”

“Rất lâu rồi anh không còn ước vọng nữa, thế nên chỉ bằng để tự nguyện đi.”

“Đồ quỷ hẹp hòi.”

Đi ngang qua trạm xe điện ngầm, Lộ Nghiên bảo dừng xe nhưng Trần Mặc Đông không để ý, đưa thẳng cô về nhà.

Sau khi dừng xe, Lộ Nghiên không nói gì mà xuống xe. Cuối cùng hai người tạm biệt nhau trong buồn bã.

21. Chương 21: Bụi Trần Lắng Động

Sắp hết năm, Lộ Nghiên và Lộ Hi đi chợ mua quà cho bố mẹ. Hai người nhìn trần trề sức trẻ, cả hai đều mặc áo có mũ giống nhau, chột nhìn giống một đôi tình nhân sinh viên. Hai người còn cố ý đến gian hàng chuyên bán áo khoác có mũ đôi, chỉ là hai người không mua cùng màu, Lộ Nghiên mua màu hồng, Lộ Hi như thường, vẫn chọn màu xanh. Nếu Lộ Nghiên mua màu đen, Lộ Hi sẽ mua màu trắng, tương phản nhau. Nói chung hai người này càng lớn càng vô vị.

Hai người ăn đồ ăn nhanh ở chợ. Sau đó họ tính toán đi mua ẹ một chiếc áo lông cừu, vì thế lại cùng nhau đi vào trong chợ.

Dây giày của Lộ Nghiên bị tuột, cô bèn đưa đồ uống và chiếc áo lông trên tay cho Lộ Hi, sau đó ngồi xổm xuống buộc dây giày, lúc đứng dậy quả nhiên thấy Lộ Hi đang uống đồ của mình.

“Chị nói cho em biết, chị có bệnh truyền nhiễm đấy.”

“Chị đến mức như vậy sao? Keo kiệt thế để làm gì? Em không chê chị thì thôi, chị lại còn chê em.”

Lộ Nghiên muốn bán trả, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy Trần Mặc Đông. Lúc này bên cạnh anh là một cô gái trẻ đang vui vẻ nói chuyện với anh, vẻ nhẹ nhàng, dịu dàng của cô gái được ánh đèn chiếu càng thêm rõ.

Lộ Nghiên cứng đờ người. Cô phải thừa nhận trong chuyện tình cảm của cô và Trần Mặc Đông, chỉ số thông minh của cô vẫn luôn ở mức âm, đương nhiên, nếu quan hệ của họ có thể miễn cưỡng gọi là tình cảm.

Lộ Nghiên cho rằng trong quan hệ của hai người, cô vẫn luôn nhẹ nhàng múa vuốt – vô tình được nhận, vô có mất đi, sợ hãi lùi bước, chờ đợi mờ mịt, đã từng mất kiểm soát, thậm chí nói năng bộc phát; còn Trần Mặc Đông dường như luôn lấy tĩnh chế động, sóng lớn không sợ.

Từ lần chia tay không vui trước, hai người vẫn liên lạc, Trần Mặc Đông vẫn như trước, mỗi ngày đều gọi cho cô một lần. Còn chuyện anh làm thế nào để biết được số điện thoại của cô thì Lộ Nghiên không cần nghi ngờ, con người như anh ta muốn biết cái gì thì không thiếu cách. Ban đầu, hai người nói chuyện không vui vẻ lắm, hai người như hai con nhím đến gần là làm tổn thương nhau. Nhưng không biết từ khi nào, không khí giữa hai người đã dịu đi rất nhiều, thậm chí mỗi tối Lộ Nghiên đều có tâm tình chờ đợi cuộc điện thoại kia.

Lộ Nghiên hồi phục lại tinh thần, Trần Mặc Đông cũng nhìn thấy cô và Lộ Hi. Lộ Nghiên phải cảm thán thế giới này đúng là không nhỏ bình thường, chẳng qua cô rất chờ đợi Trần Mặc Đông sẽ bình tĩnh xử lý tình cảnh xấu hổ này thế nào. Đương nhiên nếu anh coi như không nhìn thấy cô, cuộc sống của cô sau này sẽ thoải mái hơn một chút, ví dụ như giảm bớt bức xạ điện thoại, hay có thể dùng thời gian trước kia nói chuyện điện thoại để đi dạo...

“Đi mua đồ à?” Trần Mặc Đông nhìn thoáng qua Lộ Hi, sau đó quay sang nói chuyện với Lộ Nghiên. Rồi anh kéo Lộ Nghiên lại gần, đưa tay lau sạch vết đồ ăn bên miệng cô.

Lộ Nghiên ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Ừ.”

“Đây là Lộ Nghiên, đây là Ngải Mạt.”

“Đây là chị dâu à? Sao lại nhìn bé nhỏ thế này.” Nửa câu sau, cô gái ngẩng đầu nói chuyện với Trần Mặc Đông.

“Thì ra là anh Trần, tôi là Lộ Hi.” Lộ Hi vừa kéo Lộ Nghiên lại, thiếu chút nữa khiến cô ngã nhào, bị cô hung hăng lườm một trận.

Lộ Nghiên nhất thời ngạc nhiên, cô Ngải này sao lại thẳng thắn thế, cô còn chưa rõ lời nói kia là khen hay chê thì tên tiểu tử thối Lộ Hi không hiểu sao lại kỳ quặc như vậy. Cô ngẩng đầu thấy khóe miệng Trần Mặc Đông vẫn chưa thu hồi nụ cười, dưới ánh mặt trời, má lúm đồng tiền bên trái càng thêm sâu, càng lộ rõ dáng vẻ ngây ngô hơn trẻ con.

Bốn người nói chuyện một lúc, hai người Lộ Hi và Ngải Mạt biết điều bỏ đi, còn lại Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông đứng nhìn nhau.

Trần Mặc Đông vẫn nắm tay Lộ Nghiên, tay anh khô ráo mà ấm áp, dưới góc độ y dược người có ngũ quan điều hòa là biểu hiện của khỏe mạnh.

Lộ Nghiên dừng bước, Trần Mặc Đông quay người nhìn cô.

“Em lại không thích ở cùng anh?” Trần Mặc Đông đợi một lúc không thấy Lộ Nghiên lên tiếng, vì thế anh bèn mở miệng.

“Anh nghiêm túc sao?” Lộ Nghiên mơ hồ hỏi.

“Em nói xem, anh cho rằng người thông minh như em sẽ hiểu.”

“Anh có thể thẳng thắn trả lời câu hỏi của em không?”

“Phải.”

“Haiz, thật tiếc thay cho anh, quá là không có mắt nhìn.” Trên miệng cô là một câu tiếc hận, nhưng kèm theo lại là một nụ cười, hiện rõ vẻ không thành thật.

Lần chia tay không vui trước, trước khi Lộ Nghiên xuống xe, Trần Mặc Đông nói: “Trong mắt em, anh là loại người nào? Anh muốn tìm nhân tình thì ít nhất cũng phải tìm người có tố chất ột chút chứ.” Tuy đó là một câu khó nghe, nhưng nó lại khiến Lộ Nghiên buông xuôi được sự lo lắng thấp thỏm. Cô tin chắc Trần Mặc Đông không phải người như vậy.

Từ lúc xác định chắc chắn tình cảm ở chợ, cuộc sống vẫn diễn ra như cũ, không êm dịu, không mãnh liệt, chỉ có sự náo nhiệt vui vẻ.

Bố mẹ Lộ Nghiên đều là giáo viên, sống với nhau một đời, hai người đều tôn trọng nhau, chưa bao giờ xấu hổ vì nhau. Lộ Nghiên để ý những đôi tình nhân quanh mình, Thẩm Tiểu và Lâm Hường, Lỗ Mạn và Cố Dịch Hiên, còn có cô và oan gia Trần Mặc Đông, vì sao cứ gặp mặt là cãi nhau.

Trước kia cô nghĩ mình và Thẩm Nham sẽ cả đời bên nhau, giống như bố mẹ cô vậy, hai người ở cạnh nhau rất ít khi cãi nhau, chỉ thỉnh thoảng mâu thuẫn, nhưng sẽ hòa giải rất nhanh, thường là Thẩm Nham chỉ nói một câu nhẹ nhàng, Lộ Nghiên lập tức sẽ bình thường lại, sau đó cô sẽ kiểm điểm bản thân sâu sắc, hơn nữa còn chọc ghẹo để Thẩm Nham vui vẻ, cuối cùng cũng không rõ người nào đã nhận sai trước.

Mà việc Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông ở bên nhau hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của Lộ Nghiên, thường là khiến lòng cô bối rối rất lâu, trong khi Trần Mặc Đông lúc nào cũng rất bình tĩnh.

Buổi tối hai người đi ăn ở một quán ăn có phòng ăn riêng, bà chủ quán là một người Tứ Xuyên gốc, đồ ăn đều là món cay Tứ Xuyên. Quán ăn này rất giống phòng khách trong nhà, cách bố trí phòng theo lối cổ xưa và sự phóng khoáng của món ăn Tứ Xuyên có chút không hợp lắm, nhưng trên tường, cửa sổ đều treo những dây thắt màu đỏ, dễ thấy trên những chiếc tua rua là một quả ớt nhỏ màu đỏ, bà chủ mỗi ngày chỉ phục vụ một bàn, chưa từng phá vỡ qui tắc.

Thấy hai người bước vào, bà chủ nhiệt tình chào hỏi, lịch sự xem xét Lộ Nghiên.

“Mặc Đông à, cô gái này được đấy, mộc mạc thuần khiết.”

Trần Mặc Đông mỉm cười: “Dì Quế, gần đây có khỏe không ạ?”

“Vẫn khỏe.”

Đồ ăn đều do chính chủ quán chọn, mùi cay tỏa ra bốn phía khiến người ta không nhịn được mà nuốt nước bọt. Lộ Nghiên há to miệng ăn uống, tâm tình vô cùng sáng khoái. Mỗi khi ngẩng đầu nhìn Trần Mặc Đông nhả nhận ăn, không dấy ra một tí dầu mỡ nào trên miệng, cô bỗng hiểu rõ, trong lòng vẫn dâng lên một chút xúc động và hoài nghi.

“Rõ ràng anh không thích ăn đồ cay, vì sao lúc ở thành phố S lại chọn quán ăn Tứ Xuyên kia?”

Trần Mặc Đông ngẩng đầu liếc nhìn Lộ Nghiên, rồi cúi đầu tiếp tục bỏ thịt vào trong bánh mì để giảm bớt dầu cay, mày nhíu lại.

“Vì anh biết em thích ăn cay? Không thể! Hay là anh biết chuyện gì đó khác?”

“Em cảm thấy anh nên biết chuyện gì?”

“Không có gì.” Lộ Nghiên mạnh mẽ lắc đầu.

“Chắc là em đang nhớ lại hồi ức đẹp đẽ nào đó, bây giờ muốn cảm ơn anh đã để em ôn lại chuyện cũ, nhưng có phải là em cảm ơn hơi muộn không?”

“Anh bị bệnh sao? Mau ăn đi.”

Sự hào hứng của Lộ Nghiên đột nhiên giảm xuống, cô để ý thấy Trần Mặc Đông cũng buông đũa xuống, vẻ mặt không thay đổi. Đồ mặt đen – Lộ Nghiên thầm phỉ báng.

Hai người không nói gì, về đến nơi ở của Trần Mặc Đông đã gần chín giờ. Mỗi người chiếm một đầu sô pha, Lộ Nghiên xem TV, Trần Mặc Đông đọc báo.

“Anh không vui?”

“Không có.”

“Có phải anh đã biết gì đó?” Lộ Nghiên xác định Trần Mặc Đông chắc chắn đã biết một chút.

“Anh biết hay không biết có liên quan gì? Hay là em thực sự muốn ôn lại chuyện cũ, hoặc đơn giản là tiếp tục tiền duyên?”

Lộ Nghiên nheo mắt, Trần Mặc Đông cầm hộp thuốc bên cạnh ra ngoài ban công.

Đến khi Trần Mặc Đông quay lại sô pha, cầm lấy tờ báo, Lộ Nghiên dẫm lên trên sô pha, nhích người đến bên cạnh anh, luồn hai chân vào trong lòng anh, sau đó nhẹ nhàng nói: “Chân em lạnh.”

Trần Mặc Đông kéo hai chân Lộ Nghiên vào trong quần áo của mình, sau đó tiếp tục đọc báo. Lộ Nghiên bắt đầu không ngoan ngoãn, ngón chân đưa qua đưa lại trên bụng Trần Mặc Đông, rồi tự mình lại cười phá ra.

Trần Mặc Đông tóm lấy chân của cô, sau đó mở miệng: “Em thế này là đang mời mọc anh đấy.”

“Làm gì có.” Lộ Nghiên lúc này mới phát hiện ra hành động của mình nguy hiểm bao nhiêu, thu chân lại, chạy trốn về phòng ngủ của mình.

Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên tuy thỉnh thoảng cũng có những hành động thân mật, nhưng đều không vượt quá xa, có thể nói là hai người phối hợp rất ăn ý. Lộ Nghiên bảo vệ chính mình rất tốt, mà Trần Mặc Đông cũng không bắt buộc Lộ Nghiên, cho dù hiện tại thỉnh thoảng hai người ở chung một mái nhà, nhưng cũng ở riêng hai phòng, không liên quan đến nhau.

Lộ Nghiên luôn cảm thấy hai người ở chung với nhau là một hình thức không bình thường, ví dụ lúc trước hai người ở phòng khách vì một hành vi nhỏ nhỏ mà kích tình, nhưng lát sau Lộ Nghiên đã ở trong phòng mình may thuê các loại túi vải xách tay. Đến ngày hôm sau gặp nhau lại là một trận “dị dạng.” Nhưng loại cơ hội thế này không nhiều, thỉnh thoảng Lộ Nghiên mới đến nhà Trần Mặc Đông, hơn nữa còn mượn danh nghĩa của Lỗ Mạn. Cô nói với bố mẹ là đi gặp mặt Lỗ Mạn, nhưng mỗi lần người gặp đều là Trần Mặc Đông, đến lúc muộn cô mới gọi điện về nhà báo là ở “nhà Lỗ Mạn”. Lộ Nghiên phiền muộn, cô cảm thấy mình giống như một đứa trẻ đang trong giai đoạn trưởng thành, lừa gạt bố mẹ làm chuyện ấu trĩ.

Tết ông Táo, Trần Mặc Đông gọi điện cho Lộ Nghiên.

“Xuống lầu, anh đang ở dưới nhà em.”

Lộ Nghiên vừa cùng Nguyễn Minh Ngữ đi chợ sáng về, đầu vẫn bị lạnh đến mức cứng đờ, đến khi kịp nhận thức thì Trần Mặc Đông đã ngắt điện thoại. Lộ Nghiên đành đi ra khỏi cửa.

Vừa vào xe, cô đã bị Trần Mặc Đông hôn cuồng nhiệt. Hai người đã một tuần không gặp nhau do Trần Mặc Đông phải đi thành phố S. Nói ra cũng rất kỳ lạ, lúc không gặp, Lộ Nghiên có cảm giác rất kỳ lạ, chỉ thỉnh thoảng mới gọi điện, giống như đôi vợ chồng già, nhưng lúc gặp nhau lại như đôi tình nhân yêu cuồng nhiệt. Lộ Nghiên cảm thấy mình càng ngày càng giống Trần Mặc Đông, đã bị truyền nhiễm sự ác tính hai nhân cách.

Vừa vào xe, cô đã bị Trần Mặc Đông hôn cuồng nhiệt. Hai người đã một tuần không gặp nhau do Trần Mặc Đông phải đi thành phố S. Nói ra cũng rất kỳ lạ, lúc không gặp, Lộ Nghiên có cảm giác rất đặc biệt, chỉ thỉnh thoảng mới gọi điện, giống như đôi vợ chồng già, nhưng lúc gặp nhau lại như đôi tình nhân yêu cuồng nhiệt. Lộ Nghiên cảm thấy mình càng ngày càng giống Trần Mặc Đông, đã bị truyền nhiễm sự ác tính hai nhân cách.

Hai người đi chợ gần nhà Trần Mặc Đông, lần đầu tiên cùng nhau làm chuyện của những người yêu nhau nhưng cả hai đều có cảm giác rất êm dịu.

Trần Mặc Đông không nói tiếp theo sẽ làm gì, Lộ Nghiên cũng không hỏi, cô không muốn theo ý Trần Mặc Đông, không thể ở trong sự khống chế của anh. Tuy suy nghĩ ngang ngạnh như vậy, nhưng khi bị Trần Mặc Đông bắt nấu cơm, Lộ Nghiên vẫn mở miệng hỏi.

“Cuối cùng anh muốn làm gì? Không phải anh chê cơm em nấu khó ăn sao?”

“Tuy rằng không ngon, nhưng cũng không đến mức khó ăn.”

Chuông cửa vang lên, Lộ Nghiên trừng mắt lườm Trần Mặc Đông đang đứng ở cửa bếp, cuối cùng cô nhận lệnh đi mở cửa.

“Lộ Nghiên, em...”

“Chị.”

Người đến là Lỗ Mạn và Cố Dịch Hiên, ba người nhìn nhau kinh ngạc.

Lỗ Mạn kéo thẳng Lộ Nghiên vào phòng ngủ, bỏ mặc hai người đàn ông. Lộ Nghiên nghĩ một trong hai người đàn ông kia chắc chắn có một người lớn lên ở đại viện quân khu, quen biết với Lỗ Mạn từ nhỏ, nếu không sẽ không có chuyện gặp mặt nhau thế này.

“Em nói xem, thế này là thế nào? Chị thật hối hận vì hôm đó đã để Trần Mặc Đông đưa em về, hối hận chết mất.” Lỗ Mạn dùng giọng điệu truy vấn hỏi tội, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Chị cho rằng mình là chị Tường Lâm chắc.” (nhân vật trong truyện của Lỗ Tấn có chồng chết, bị mẹ chồng bắt bán lấy tiền cưới vợ cho con trai thứ hai)

“Thành thật chút đi, chị rất nghiêm túc đấy.”

“Chuyện gì mà chị lại hỏi thế này là thế nào?”

“Lại còn giả vờ! Quên đi, chị nói cho em biết, em muốn chị làm chị của em thì phải nghe lời chị, đừng ở cùng anh ta nữa.”

“Anh ta làm sao? Hơn nữa bọn em cũng không ở cùng nhau.”

“Nếu đã vậy thì sớm rời xa anh ta đi.”

“...”

“Em có biết quá khứ của anh ta không? Không biết phải không? Đừng dễ dàng bị đàn ông lừa đấy.”

“Vậy người kia của chị thì sao?”

“Chị có thể ném anh ta đi thì đã sớm ném đi rồi!” Khẩu khí của Lỗ Mạn rõ ràng không cương quyết như vừa nãy nữa. Lộ Nghiên hiểu Lỗ Mạn, cô không phải loại người buông trôi bỏ mặc, nếu trong lòng không có người đàn ông kia thì cách gì cũng không giữ cô lại được.

Hai người cùng lặng im. Trong lòng Lộ Nghiên càng lúc càng mâu thuẫn, dường như đã đi đến bước này vẫn còn rất nhiều điều không dự liệu được.

Lộ Nghiên cũng không biết loại cảm giác đó có phải là thích không, Trần Mặc Đông không ở cạnh, cô không cảm thấy thấp thỏm không yên, chỉ thỉnh thoảng nhớ nhung đôi, nhưng lóe lên một chút rồi cũng qua; cô không lưu luyến hơi thở của anh nhưng cũng không ghét, bỏ qua những thứ khác thì ở cạnh anh rất thoải mái, cũng rất thanh thản. Cô nhớ lại thời gian ở cùng Thẩm Nham, hình như hai người khác xa nhau.

Đi ra thấy hai người đàn ông ngồi lặng lẽ xem trận bóng đang được bình luận viên bình luận rất sôi nổi, Trần Mặc Đông ngẩng đầu liếc nhìn Lộ Nghiênn, sau đó quay đầu nhìn Lỗ Mạn.

“Em lại véo mặt em ấy rồi.”

“Đau lòng rồi à. Yên tâm đi, cô ấy bị em véo nhiều, da mặt sớm đã thích ứng rồi.”

Trần Mặc Đông chìa tay xoa những dấu đỏ trên mặt Lộ Nghiênn, lại nhìn lướt qua Lỗ Mạn.

Lộ Nghiênn không nén được sự xót xa cho chính mình, chỉ có thể ngoan ngoãn đi nấu cơm. Ba người còn lại chẳng thể trông cậy được, Lỗ Mạn tuy lớn hơn cô mấy tuổi nhưng quan hệ của hai người luôn là Lỗ Mạn quản thúc Lộ Nghiênn, Lộ Nghiênn chăm sóc Lỗ Mạn.

Ba món ăn, một món canh rất đơn giản, hương vị không dám nghĩ xa vời, nhưng hôm nay Lộ Nghiênn đã đặc biệt xuất công phu trên món ăn.

Bốn người ngồi hai bên bàn ăn, không khí “hòa hợp”. Lỗ Mạn thỉnh thoảng ngẩng đầu hung hăng lườm Trần Mặc Đông một cái, Cố Dịch Hiên gấp thức ăn cho cô, khoan thai mở miệng: “Đừng như bà già thích xen vào chuyện người khác.”

“Anh mới là bà già ấy, hơn nữa ai bảo chuyện đó không liên quan? Đó là em gái của em, em nhìn cô ấy lớn lên, cô ấy làm sao đâu lại nổi đám người các anh, nhất là Trần Mặc Đông, anh...”

Lộ Nghiênn hoàn toàn không nghĩ Lỗ Mạn lại nói thẳng ra những lời này, cô đoán quan hệ của họ không đơn giản đến mức không cần giấu diếm gì nhau. Lộ Nghiênn rất ngạc nhiên, cộng thêm tâm tư muốn tiếp tục xem kịch, cô coi chuyện như không liên quan đến mình.

Trần Mặc Đông không đáp trả, chỉ mỉm cười nhìn Lỗ Mạn. Sờn gai ốc – đó là cảm giác trong lòng Lộ Nghiênn, hẳn là ông trời nào đó đã bị kinh động.

Lỗ Mạn tự biết mình lỡ lời, nhưng nước đổ khó vớt lại.

“Anh dám bắt nạt Lộ Nghiênn, em sẽ bảo chú Trần đánh chết anh.” Cô nói xong còn há miệng ăn một miếng cơm to hả giận.

Cố Dịch Hiên cười cười, nói với Trần Mặc Đông: “Thứ lỗi, thứ lỗi”, nhưng sau đó lại cười phá lên.

Có thể thẳng thắn nói chuyện là liều thuốc hóa giải không khí bất hòa nhưng đó có phải là cách lấy độc trị độc người xưa vẫn nói không? Lộ Nghiênn thầm nghĩ như vậy.

Tiến hai người về đã là hai giờ chiều, Lộ Nghiênn ngồi phịch xuống sô pha, toàn bộ cuộc gặp mặt chỉ khiến một mình cô mệt mỏi, nấu ăn, rửa bát, gọt hoa quả; ánh mắt căm phẫn của cô bay tới Trần Mặc Đông nhàn nhã.

“Một giờ 100\$, tổng cộng 5 giờ, anh trả em 500\$.”

“Em đáng giá như vậy sao?”

“Kẻ đại lừa đảo này, sáng sớm đã lừa em đến đây làm nha đầu sai bảo cho anh, còn phải phục vụ ăn, uống, nói chuyện, 100\$ của em còn ít đấy.” Cô dùng sức đập chiếc gối đệm vào người Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông gơ hai tay ngăn cản, đứng dậy bế Lộ Nghiênn về phía phòng ngủ. Lộ Nghiênn bối rối, không biết Trần Mặc Đông muốn làm gì, dù cô giãy giụa thế nào, kết quả vẫn bị Trần Mặc Đông đặt lên trên giường.

“Ăn no đừng mơ, em không biết sao, hử?”

“Ban ngày ban mặt, anh đừng làm chuyện linh tinh.” Lộ Nghiênn muốn cắn đầu lưỡi của mình, rõ ràng thời gian không phải là vấn đề.

Trần Mặc Đông càng lúc càng hôn cuồng nhiệt, từ trên trán xuống cổ, rồi dần xuống dưới.

Bức rèm dày khiến căn phòng thêm mờ ám, hơi thở hai người hòa lẫn vào nhau, quần áo không biết từ khi nào đã rơi xuống.

Lộ Nghiên ngơ ngác nằm trên giường, không chú ý thấy nụ cười đắc ý và động tác vô sỉ trên đôi tay của Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông khẽ hôn mũi Lộ Nghiên, cô nghiêng mặt, lấy tay đẩy ra.

Cả quá trình, Lộ Nghiên không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, kêu đau rồi lại kêu ngứa, Trần Mặc Đông đành phải làm qua loa.

Lộ Nghiên hung hăng cắn bả vai anh: “Anh cưỡng bức em, em ghét anh.” Nước mắt rơi xuống không ngừng.

“Em không biết đàn ông cũng cần cảm giác an toàn sao.” Lộ Nghiên ngẩng đầu nhìn về mặt chân thật của Trần Mặc Đông, cô đột nhiên nhớ tới lời của Lỗ Mạn. Trần Mặc Đông quan tâm cô, đây không phải ảo giác.

“Chúng ta kết hôn đi.”

“Không...”

“Em không có quyền lên tiếng, có thể ở đây đã có con của anh rồi.” Tay Trần Mặc Đông đặt trên bụng Lộ Nghiên. Đến giờ cô mới hiểu vì sao sau khi xong chuyện, tay của anh vẫn luôn xoa quanh khu vực đó, thì ra đã sớm có dự tính.

“Anh sớm đã có mưu mô.”

“Cũng không sớm, vừa nãy ăn cơm mới nghĩ tới.”

“Anh đi mua thuốc cho em.”

“Không được, hại cơ thể. Kết hôn rồi, nếu em có thai thì thật tốt, không có thì anh sẽ tiếp tục cố gắng.”

“Không...”

“Hôm nay vẫn về nhà sao?” Trần Mặc Đông thẳng thắn cắt ngang lời cô.

“Về.”

“Vậy nghỉ ngơi một lát rồi anh đưa em về nhà.”

“Em không...”

“Không mệt, hử?”

Lộ Nghiên ngậm miệng, hôm nay đúng là uất ức.

“Hôm nay anh nói rất nhiều.”

“Không tốt?”

“Không phải, chỉ là không quen thôi.”

Lộ Nghiên vốn tưởng rằng chuyện như vậy là đã kết thúc, nhưng không ngờ mình đã làm chuyện gì treu chọc Trần Mặc Đông mà lại bị anh triển miên một hồi. Động tác của Trần Mặc Đông rất cẩn thận, dịu dàng, Lộ Nghiên không kiềm chế được, trôi theo anh, run rẩy. Lần thứ hai của hai người, Trần Mặc Đông đã thỏa mãn hơn.

Lúc Lộ Nghiên tỉnh dậy đã không nhìn thấy ánh sáng qua bức rèm, cô trườn qua người Trần Mặc Đông lấy điện thoại của anh đặt trên bàn cạnh đầu giường, cơ thể có chút đau, Lộ Nghiên nín nhịn hít hơi, Trần Mặc Đông bị đánh thức.

“Sao vậy?”

“Mấy giờ rồi?”

Trần Mặc Đông kéo Lộ Nghiên lại về lòng ngực, sau đó vươn tay bật đèn.

Hai người phải mất một lúc mới khiến mắt thích ứng được với ánh sáng. Ánh sáng khiến hai người trở nên “sáng rọi” trong mắt nhau. Lộ Nghiên mặc áo ngủ của Trần Mặc Đông, từ nhỏ cô đã bắt buộc phải mặc áo ngủ khi đi ngủ, làn da trực tiếp cọ xát với chăn khiến cô không có cảm giác an toàn, trước đây bạn ở cùng

kí túc xá đều nói ngủ nude rất thoải mái nhưng Lộ Nghiên vẫn không quen được. Trần Mặc Đông biết thói quen này của cô, chiếc áo này chắc chắn cũng là anh giúp cô mặc vào. Lộ Nghiên cảm thấy người mình đã dễ chịu đi nhiều, thì ra Trần Mặc Đông nhân lúc mình ngủ đã làm không ít chuyện – Lộ Nghiên quan sát Trần Mặc Đông, thầm nghĩ như vậy.

“Hơn 9 giờ rồi, còn về sao?”

Lộ Nghiên giật mình, định ngồi dậy mặc quần áo, kết quả vẫn còn đau nên đành nằm xuống.

“Không về nữa.”

Cuối cùng Lộ Nghiên vẫn nhịn đau đi ra ban công gọi điện thoại cho bố mẹ. Mẹ Lộ ở bên đầu kia điện thoại dặn dò phải chú ý an toàn, cũng không nói nhiều nữa vì đây không phải mới một hai lần như vậy. Từ khi biết Lỗ Mạn, Lộ Nghiên thường tới ở nhà Lỗ Mạn, mà Lỗ Mạn thì càng hay tới nhà Lộ Nghiên. Lỗ Mạn từng gọi nhà Lộ Nghiên là nơi tránh nạn của cô, vì cô thường xuyên bị ông nội bắt học. Ban đầu hai gia đình còn gọi điện xác nhận, nhưng lâu dần, người lớn đều cảm thấy đó là chuyện dư thừa.

Lúc Lộ Nghiên quay về phòng, Trần Mặc Đông nhìn cô cười xấu xa. Lộ Nghiên không để ý tới anh, chui vào chăn tiếp tục ngủ.

“Ngày mai anh đi chào hỏi hai bác.”

“Đồng chí Trần Mặc Đông, em muốn chúng ta thành thật nói chuyện với nhau.”

“...”

“Kỳ thật không cần vội vàng kết hôn như vậy, thời gian chúng ta quen biết nhau rất ngắn.”

“Vậy em không ngại không trong sạch ở cùng anh thế này sao?”

Lộ Nghiên nheo mắt, sao cô lại không để ý được.

“Vậy sau này chúng ta sẽ trong sạch ở bên nhau.” Lộ Nghiên nói.

“Em cảm thấy có khả năng này sao?”

Lộ Nghiên không nói được gì, quyết định tạm gác lại vấn đề này.

Muộn một chút, Trần Mặc Đông đưa thuốc cho Lộ Nghiên. Lộ Nghiên nghĩ quan hệ của hai người không thể trong sạch nữa. Hai bên nam nữ một khi dính đến quan hệ xác thịt, cơ bản sẽ có hai hướng đi, nếu không tiến đến hôn nhân thì chính là tình nhân, cả đời không tính chuyện hôn nhân.

22. Chương 22: Cảnh Đẹp Trong Mơ

Lúc Lộ Nghiên tỉnh dậy, Trần Mặc Đông vẫn ngủ, cô nhẹ nhàng nhấc cánh tay đang đặt trên eo mình. Vừa mới đứng dậy, cô đã hắt xì liên tục, nước mắt nước mũi chảy nhòe nhòe. Chu kỳ cảm cúm của Lộ Nghiên vừa dài vừa chuẩn, vừa bắt đầu năm mới là bắt đầu có dấu hiệu. Sau khi ngừng hắt xì, Lộ Nghiên vứt bỏ hình tượng, xì nước mũi.

Lộ Nghiên lại chui vào trong chăn, nhích gần tới nguồn nhiệt.

“Anh có thể dừng cười nữa không?” Nhìn vẻ mặt tươi cười của Trần Mặc Đông, cô thấy khó chịu, vừa nói vừa duỗi chân đá Trần Mặc Đông, nhưng cuối cùng lại dễ dàng bị kẹp vào đôi chân của Trần Mặc Đông.

“Em thật không biết điều, anh cười cũng không được.”

“Hôm nay không đi làm à?”

“Hôm nay là chủ nhật.”

“Loại người như bọn anh chẳng phải không có ngày nghỉ sao?”

“Loại người em đang nói là người máy à?” Trần Mặc Đông hỏi lại.

Hai người lại ôm ấp một hồi, lát sau nhìn thời gian bèn dậy. Có lẽ là cảm giác cảm cúm giả nên sau đó Lộ Nghiên lại thấy bình thường.

Lúc ăn bữa sáng, Trần Mặc Đông nói với Lộ Nghiên rằng hôm nay muốn đi chào hỏi bố mẹ hai bên, Lộ Nghiên không đồng ý. Trần Mặc Đông sau khi nhận sự phản đối của Lộ Nghiên lại mang dáng vẻ nhàn hạ “làm gì cũng được”. Lộ Nghiên rất kiên định, uống sữa xong bèn quay trở lại phòng ngủ thay quần áo.

Quay trở lại phòng khách, Lộ Nghiên thấy Trần Mặc Đông đã ngồi trên sofa xem báo, cô hận đến mức nhồi chân răng, nhưng vẫn đi dọn dẹp bàn, rửa bát, cuối cùng rời khỏi nhà cùng Trần Mặc Đông.

Trên xe...

“Trần Mặc Đông, anh muốn đi đâu đây?” Lần này Lộ Nghiên nhớ nhìn đường.

“Nhà chồng tương lai của em.”

“Không phải để hôm khác sao?”

“Anh nhớ mình chưa nói gì cả.”

“Nhưng anh không phản đối.”

“Mà anh cũng không đồng ý.”

Lộ Nghiên có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Như Lộ Nghiên dự đoán, xe rẽ vào đại viện quân khu Lỗ Mạn ở.

Bố mẹ và cậu của Trần Mặc Đông đều ở nhà, giống như đã biết trước chuyện này. Từ lúc Lộ Nghiên bước vào cửa đến khi ngồi xuống, người nhà họ Trần ngẩn ngơ nhìn cô như trong mộng. Sau đó, cô tiếp tục nhận những lời “hỏi thăm”. Trưởng bối nhà họ Trần đều rất yêu quý và lịch sự với Lộ Nghiên. Mẹ Trần kéo tay cô, tỉ mỉ trò chuyện về gia đình Lộ Nghiên, còn Trần Mặc Đông và bố đi vào thư phòng.

Sau bữa trưa, Lộ Nghiên và cậu của Trần Mặc Đông ngồi trong phòng khách nói chuyện. Cậu là quân nhân, giọng nói âm vang, khi ngồi sống lưng cũng thẳng. Cậu hỏi về quá trình hai người quen nhau, Lộ Nghiên ngẫm nghĩ mãi vẫn không thể mở miệng, dù thời gian hai người quen nhau không ngắn nhưng thời gian thực sự bên nhau không nhiều, Lộ Nghiên chỉ có thể kể chuyện giúp Trần Mặc Đông mua thuốc đã khiến hai người quen nhau.

Về đến nhà Lộ Nghiên đã hơn ba giờ chiều, trên đường Lộ Nghiên định mấy lần hỏi Trần Mặc Đông về thái độ của bố mẹ anh, nhưng cuối cùng cô vẫn không hỏi.

Căn nhà của họ Lộ đã ở nhiều năm, đương nhiên không có cảm giác được bố trí thiết kế, nhưng căn phòng rất sạch sẽ và rộng rãi.

Mẹ Lộ bảo Lộ Nghiên rót trà cho Trần Mặc Đông, cô đành rót một cốc nước lọc, rồi rót thêm nước cho ba Lộ. Sức khỏe ba Lộ hồi phục rất nhanh, theo lời dặn của bác sĩ chỉ ăn nhẹ, mỗi ngày đều vận động, hiện tại khí sắc đã dần hồi phục.

Ba Lộ giữ Trần Mặc Đông lại ăn cơm, Lộ Nghiên và mẹ vào bếp nấu ăn.

“Đứa trẻ này, sao con lại giữ thái độ không liên quan gì đến mình thế?” Trong phòng bếp, Nguyễn Minh Ngữ giáo huấn con gái.

“...”

Nguyễn Minh Ngữ thấy Lộ Nghiên không nói gì cũng không nói thêm nữa, lấy tay vỗ mạnh mông Lộ Nghiên, Lộ Nghiên kéo kéo cánh tay mẹ làm nũng.

“Tránh ra, đừng vương vãi mẹ, càng ngày càng không có dáng vẻ người lớn, lại còn không hiểu chuyện bằng lúc bé nữa.”

Bữa cơm chiều cũng coi như vui vẻ, ba Lộ và Trần Mặc Đông trò chuyện hợp ý nhau. Lộ Nghiên thực sự có chút bội phục Trần Mặc Đông, anh luôn có cách nói chuyện với người anh muốn tạo thiện cảm. Sau bữa ăn, Lộ Nghiên tiễn Trần Mặc Đông xuống lầu, hai người lãnh đạm nói tạm biệt.

Lộ Nghiên nằm trên giường mới thấy ngày hôm nay thật dài và nhiều chuyện, cô không thể không bội phục hiệu suất làm việc của Trần Mặc Đông, như thể mình sắp kết hôn vậy. Đối với chuyện này, Lộ Nghiên quả có chút tâm trạng “việc không liên quan đến mình”, có lẽ vì ngay cả chính cô cũng không biết bước tiếp theo nên thế nào, vì sự tiến triển này đều do Trần Mặc Đông dẫn cô đi từng bước, anh muốn họ ở cùng nhau, anh muốn cô thành người con gái của anh, anh muốn hòa nhập hai gia đình, và tất cả những điều này với Lộ Nghiên cũng không quá phản cảm.

Ngày hai mươi tám tháng giêng, Trần Mặc Đông dẫn Lộ Nghiên đến tham dự cuộc gặp gỡ bạn bè.

“Không đi khách sạn sao?”

Trần Mặc Đông không để ý cô, tiếp tục lái xe.

“Có phải thực sự anh không thích lái xe? Lúc lái xe, anh rất nghiêm túc.”

Trần Mặc Đông lại lơ là Lộ Nghiên lần nữa, cô đành im lặng.

Xe dừng trước một cửa hàng trang điểm hoa lệ, nhân viên rất nhiệt tình chào hỏi hai người, dường như quen biết Trần Mặc Đông, sau đó lại niềm nở lựa chọn quần áo cho Lộ Nghiên. Lộ Nghiên vốn muốn hỏi tình huống này là thế nào, nhưng thấy dáng vẻ ông lớn của Trần Mặc Đông, cô lại mất đi tâm tình tò mò. Cuối cùng Lộ Nghiên cũng chọn được một bộ lễ phục xanh nhạt, trang nhã, hình thức đơn giản, mặc rất vừa người. Người tạo hình lại đưa cho Lộ Nghiên đồ trang sức, Lộ Nghiên thấy không thoải mái.

“Như vậy là có thể được rồi.” Trần Mặc Đông đứng bên cạnh nói, việc này coi như đã quyết định xong.

Trần Mặc Đông chọn cho Lộ Nghiên một dây chuyền kim cương, đính thân mình đeo cho cô.

“Thật ra em thích cái nhẫn kia hơn.” Lộ Nghiên nhìn những chiếc nhẫn lộng lẫy trong tủ kính.

“Em đang gợi ý anh cầu hôn?”

Lộ Nghiên từ bỏ nói về vấn đề này với Trần Mặc Đông, nhưng nghĩ lại thứ đồ vật như chiếc nhẫn quả thực không thể tùy tiện để người khác tặng.

Hai người khoác tay nhau đi vào đại sảnh, cách trang trí châu Âu, hoa trên bàn và trong phòng đều là hoa tulip, màu đỏ và hai màu hoa tulip được bố trí đan xen nhau rất hài hòa, nhìn rất dễ chịu, trang nhã, khiến cảnh vật mang vẻ nhẹ nhàng lãng mạn.

“Em thích những bông hoa này à?” Có thể do Lộ Nghiên nhìn chăm chăm vào đóa hoa nên Trần Mặc Đông hỏi cô như vậy.

“Nghe nói tulip là biểu tượng của tình yêu, nhưng không thể hiện trực tiếp bằng hoa hồng đấy.”

“Em thích hoa hồng?”

“Em thích những gì “nhã” (nhã nhận, trang nhã).”

“Gu của em thật quái dị, hoa hồng “trang nhã” sao?”

“Lẽ nào anh chưa từng nghe “Tục chính là nhã”?”

“Già mồm.”

Hai người đi qua đám người quần áo lộng lẫy, thỉnh thoảng cũng có gặp người quen, như Tiêu Mông và Chương Lộ Viễn, nhưng họ lại không thấy Cố Dịch Hiên và Lỗ Mạn. Sau vài câu hàn huyên, hai người ngồi xuống, Lộ Nghiên hơi đau đầu, tuy hôm trước triệu chứng cảm cúm chỉ thoáng qua, nhưng mấy ngày gần đây lại vô cớ tái phát, không quá nghiêm trọng, không sốt, cũng không ho, ngay cả mũi cũng vẫn bình thường, chỉ thì thoắng mới chảy chút nước mũi khiến Lộ Nghiên không khỏi lo lắng sẽ lại thất lễ trước mặt Trần Mặc Đông.

Đèn bỗng dần tối, âm nhạc du dương, Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên khiêu vũ theo tiếng nhạc, ánh sáng mờ ảo, đầu Lộ Nghiên càng lúc càng nặng chịch, cuối cùng cô bèn dựa hẳn vào vai Trần Mặc Đông.

Nhạc tiếp tục, Trần Mặc Đông khẽ kéo Lộ Nghiên cách xa một chút, sau đó anh rút từ trong túi áo một hộp màu đen tinh xảo.

“Lộ Nghiên, em có đồng ý lấy anh không?”

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lộ Nghiên có chút mơ hồ, xung quanh đã có người ngừng khiêu vũ đứng nhìn. Đúng là người Trung Quốc chính hiệu, có não nhiệt liền đến xem. Trí óc Lộ Nghiên vẫn tiếp tục mờ mịt.

“Em đồng ý.” Lúc Trần Mặc Đông chuẩn bị quỳ xuống, Lộ Nghiên định từ chối theo bản năng, nhưng không hiểu sao lại thốt ra ba chữ này.

Trần Mặc Đông cười tươi rói, đeo cho Lộ Nghiên chiếc nhẫn kim cương sáng chói kia, tiếng vỗ tay từ bốn phía vang lên, lúc này Lộ Nghiên mới ý thức được mình đang bị cầu hôn, mà chính mình cũng đã đồng ý rồi.

Ngồi trên xe, Lộ Nghiên dần lấy lại tinh thần, cô cẩn thận nhớ lại cả quá trình vừa nãy, cuối cùng tổng kết thủ đoạn của Trần Mặc Đông đúng là quá tầm thường, phản ứng của mình lại quá ngốc, ngay cả ngữ khí nói chuyện của hai người cũng nhàn nhạt như nước sôi, điều quan trọng là không có chút nào mới mẻ, mà cho dù không mới mẻ cũng phải có chút kỹ thuật, ví dụ như dùng ngôn ngữ khác, chẳng hạn như nói bằng tiếng Anh cũng được. Lộ Nghiên vô cùng tiếc nuối màn “lãng mạn” này.

Nước mũi chảy, Lộ Nghiên cầm chiếc khăn tay Trần Mặc Đông đưa cho, không kiêng kỵ hỉ mũi. Cô cũng không để ý đến ánh mắt Trần Mặc Đông, đầu nặng chịch, cô đành dựa vào ghế ngồi, sau đó hắt xì liên tiếp ba cái, ngay cả mí mắt cũng nặng trĩu. Nói chung, đêm nay không thể nói rõ là trong hỉ sinh bị hay trong bị sinh hỉ.

Giữa lúc miên man, Lộ Nghiên nhớ lại thời đại học, cô và Thẩm Nham cùng đi qua một chợ đêm chật chội, hai người nắm tay nhau, Lộ Nghiên chỉ cho Thẩm Nham thứ đồ chơi bán bên đường, chiếc xe đạp nhỏ được uốn từ những sợi thép, khung điều làm từ trúc, móc treo chìa khóa làm từ vỏ sò, bày la liệt nhiều loại. Lộ Nghiên mãi mê ngắm, đến khi ngẩng đầu lên đã không thấy Thẩm Nham, cô gọi to vài tiếng nhưng không thấy anh đâu. Cổ họng khô rát, Lộ Nghiên về nhà, sau khi mở cửa cô mới phát hiện đây là nhà người khác. Cô đi qua phòng khách, vào phòng ngủ, thấy một đôi nam nữ trên giường, cô gái có dáng vẻ giống Lộ Nghiên, sau đó tất cả những cảm nhận và thị giác của cô bỗng dưng chuyển sang Lộ Nghiên đang nằm trên giường kia.

Hơi thở đan xen nhau, cơ thể quấn quýt lấy nhau, Lộ Nghiên ngẩng đầu nhìn Trần Mặc Đông đang mang vẻ ẩn nhẫn, gờ tay nhẹ nhàng vuốt tóc Lộ Nghiên, khẽ hôn lên khóe mắt cô, lặng lẽ chờ tâm tình cô ổn định. Lộ Nghiên như mất hết sự nhạy cảm, tất cả những gì trên khuôn mặt của Trần Mặc Đông: những giọt mồ hôi, cái cau mày, một chút bất lực, một chút đau lòng, khiến Lộ Nghiên cảm thấy Trần Mặc Đông lúc này vô cùng đáng yêu, cộng với biểu hiện không thoải mái của anh lại làm cô muốn bật cười.

“Em đã cảm cúm lại mặc ít áo như vậy.” Lộ Nghiên vừa tỉnh giấc mê man đã bị Trần Mặc Đông “nghiêm khắc” phê bình, cô thấy tâm tình anh không tốt lắm.

“Là ai dẫn em đi chọn quần áo chứ?”

“Quần áo dày thì không chọn, lại toàn chọn đồ mỏng.”

“Nhỏ mọn, độc tài chuyên chế. Đúng là anh ở trong mơ đáng yêu hơn.”

“Em mơ thấy anh à?”

“...”

“Còn mơ thấy ai nữa?”

“Em mơ thấy vẻ mặt đáng yêu của anh khiến em muốn cười.” Lộ Nghiên tránh câu hỏi của Trần Mặc Đông.

“Vì điều này mà em cười sao?”

“Em thực sự đã cười à? Đúng là cười vì điều đó, còn những điều khác không đáng để em vui vẻ.”

“ ... ”

“Trần Mặc Đông, hôm qua thật sự không phải là phong cách của anh. Lẽ nào anh muốn khoe khoang viên kim cương to đùng của anh sao? Đúng là hư vinh hại người nha!”

“Đó cũng chỉ vì thỏa mãn lòng hư vinh của em thôi, con gái bọn em không phải đều thích loại cầu hôn như vậy sao?”

“Anh thật hiểu biết phụ nữ đấy.”

“ ... ”

“Trần Mặc Đông, anh đừng xoa tóc em như xoa đuôi chó được không?”

“Em nói người khác thì cũng đừng tự mắng mình chứ.”

Lộ Nghiên véo anh.

“Em không định để tóc dài đấy chứ?”

“Xem tâm tình đã.”

“Không chín chắn.”

“Đúng, em phải chín chắn thì mới có thể ở cùng tên bại hoại như anh.”

Trần Mặc Đông thưởng thức ánh mắt của Lộ Nghiên, rồi nâng cằm cô để cô ngẩng đầu lên đối diện với anh, chăm chú nhìn đôi môi cô. Lộ Nghiên nghĩ anh sẽ hôn cô, nhưng anh vẫn không có hành động gì, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn. Lộ Nghiên trở nên lúng túng, cơ thể hơi hướng về phía trước trốn tránh, cô chủ động hôn Trần Mặc Đông. Trần Mặc Đông cười ra tiếng, hôn lại Lộ Nghiên.

Sắp đến năm mới, Lộ Nghiên mua sắm đồ Tết cho nhà. Thời điểm năm mới, nhà cô luôn náo nhiệt, vì hay có học sinh cũ của ba mẹ Lộ đến chúc Tết, ba mẹ Lộ thường giữ họ lại ăn cơm, chuẩn bị lì xì, coi họ như chính con cái của mình. Thời điểm năm cũ kết thúc, tiệc xã giao của Trần Mặc Đông liên tiếp không ngừng. Hai người đều bận rộn công việc riêng của mình, thậm chí một ngày cũng không gọi điện cho nhau.

Lộ Nghiên nhớ tới lời cầu hôn lần trước, có lẽ nó cũng như giấc mộng. Trần Mặc Đông giúp cô được trải nghiệm niềm mong ước của mỗi cô gái, tuy rằng vô cùng hoàn mỹ nhưng không thể không thừa nhận đó chỉ là cảnh đẹp trong mộng, là sự bất ngờ với Lộ Nghiên. Mộng vẫn chỉ là mộng, cuối cùng vẫn phải quay về cuộc sống, mà cuộc sống là những điều vụn vặt, phức tạp, thậm chí đôi khi còn khiến người ta muốn chạy trốn. Lộ Nghiên không biết cuộc sống của mình sau này với Trần Mặc Đông sẽ thế nào, cô không muốn ôm ảo tưởng. Tình yêu hiện tại với cô chính là cuộc sống – nếu đoạn tình cảm kia có thể được coi là “tình yêu”.

23. Chương 23: Tạm Xa

Sang năm mới, Trần Mặc Đông vẫn bận rộn, buổi chiều cuối cùng của trước kỳ nghỉ, anh đã phải đi công tác, Lộ Nghiên lại có cơ hội trở về nơi nhỏ bé của ba mẹ Lộ. Kết thúc kỳ nghỉ, Lộ Nghiên cũng bắt đầu đi làm.

“Con đừng chăm chỉ về đây quá, phải sang bên nhà mẹ chồng con nữa.” Mẹ luôn nhắc nhở Lộ Nghiên như vậy. Lộ Nghiên vâng dạ, nhưng vẫn hay về nhà.

Công việc của Lộ Nghiên bận rộn với những chuyện vụn vặt. Ngày Lộ Nghiên nhận việc, vừa bước vào tòa nhà, cô đã làm quen với một cô gái, đến lúc gặp mặt bộ phận nhân sự mới biết hai người cùng làm trong một bộ phận.

Trường bộ phận nhân sự – Tả Cầm – là một phụ nữ đầy phong cách, 32 tuổi, chưa kết hôn. Đây cũng là chuyện sau khi vào làm Lộ Nghiên mới biết. Hôm đó, Tả Cầm giới thiệu sơ qua về Lộ Nghiên và Tô Tiểu Lộ với mọi người xung quanh và quản lý trực tiếp của hai người, sau đó tao nhã rời đi, giống như một con đà điểu kiêu căng, chứ không như một con công cao ngạo.

Nghỉ trưa, Lộ Nghiên lên hoa viên nhỏ trên tầng thượng tòa nhà. Cô vốn sợ độ cao nên sẽ không đến những nơi cao như vậy, nhưng một ngày cô vô tình bị Tô Tiểu Lộ kéo tới đây đã cảm thấy thích nơi này. Cô luôn cách xa lan can, ngồi giữa sân thượng, ngửa đầu nhìn xa xa chứ không cúi đầu nhìn xuống dưới. Lộ Nghiên không thích xã giao, làm việc ở đây mấy ngày, cô đã quen mặt đồng nghiệp, nhưng không cách nào hòa mình được. Mà Tô Tiểu Lộ lại hoàn toàn tương phản, vì thế không khí nghỉ trưa của cô vui vẻ hơn rất nhiều so với Lộ Nghiên. Lộ Nghiên thích sự yên tĩnh, ở những nơi mình thích, nghỉ ngơi yên lặng khoảng mười phút khiến cô có được cảm giác của sự hưởng thụ.

Hôm nay Lộ Nghiên vẫn lên tầng thượng, gió hơi mạnh, nhưng cô đã mặc kín. Mà thực ra tâm tình của cô lúc này cũng có chút tương tự như thời tiết.

Kỳ nghỉ năm mới vừa rồi, Trần Mặc Đông dẫn Lộ Nghiên tới trường ngựa ngoại thành. Trước mặt họ là một con ngựa màu hạt dẻ, dưới chân ngựa là thảm mặt gỗ, con ngựa cao lớn, bốn chân thon dài, bờm ngựa màu đen, lông cả người màu hạt dẻ, ánh mắt đen bóng, ánh mắt ấy đảo tròn nhìn Lộ Nghiên, dọa cô sợ đến mức trốn ra sau Trần Mặc Đông.

Đây là con ngựa của riêng Trần Mặc Đông, đã ở bên anh mấy năm. Nó nằm trong đám ngựa đua Hongkong, nhiều lần đổi chủ, cuối cùng được Trần Mặc Đông mua lại. Chúng loại ngựa này rất có giá, toàn bộ Trung Quốc chỉ có khoảng trăm con như vậy. Trần Mặc Đông nhìn nó với ánh mắt đầy ấp thâm tình, ngay cả khóe miệng cũng mỉm cười, có thể thấy được anh yêu ngựa như người.

Đầu năm mới nên trường ngựa ít người. Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông cùng cười trên một con ngựa. Lộ Nghiên ngồi phía trước, cả cơ thể căng lên, nắm chặt cánh tay cầm dây cương của Trần Mặc Đông, mắt nhìn về phía trước; tay còn lại của Trần Mặc Đông vòng qua eo Lộ Nghiên. Anh thúc ngựa, trong nháy mắt con ngựa chạy nhanh khiến Lộ Nghiên hét lên kinh sợ. Thần kinh của cô luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, trán toát mồ hôi, lòng bàn tay ẩm ướt, lúc xuống ngựa hai chân cô như mềm nhũn ra, may mà có Trần Mặc Đông đứng bên đỡ cô mới không ngã xuống.

“Em mà cũng có lúc thế này à?” Trần Mặc Đông mang theo nụ cười không nhã nhặn.

“Em sợ độ cao, được chưa?”

Lúc sau, Lộ Nghiên một mình bước đi thong thả ngoài hàng rào nhìn Trần Mặc Đông cười ngựa. Cô không thể không thừa nhận Trần Mặc Đông lúc này giống như chàng hoàng tử thanh thoát cười ngựa, bóng dáng mạnh mẽ, hiên ngang, động tác tuyệt đẹp, nho nhã, chỉ tiếc Lộ Nghiên chưa bao giờ là công chúa.

Trên đường về nhà, không biết Trần Mặc Đông cố ý hay vô tình cho xe chạy rất nhanh, Lộ Nghiên nắm chặt lấy tay cầm trong xe, lòng bàn tay lại một lần nữa toát mồ hôi.

“Trần Mặc Đông, anh chạy đua với thời gian à?”

“...”

“Để đảm bảo tài sản tính mạng, em đề nghị anh chạy chậm một chút.”

“Nếu em sợ thì cứ nói thẳng.”

“Anh không biết rằng lái xe điên cuồng thế này là một hành động ấu trĩ sao?”

Trần Mặc Đông nghiêng đầu liếc nhìn Lộ Nghiên, sau đó tăng ga.

“Được rồi, em sợ, xin anh lái chậm một chút.”

Trần Mặc Đông lái chậm lại, Lộ Nghiên nhìn Trần Mặc Đông, cô rất muốn lấy một cái gối ấn đầu anh xuống, rõ ràng mình đã bị anh đem ra làm thứ tiêu khiển, nhưng Lộ Nghiên nghĩ lúc này lái xe nhanh, chính anh cũng rất căng thẳng.

“Em nhát gan hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh.”

“ ... ”

“Sợ cao, sợ nhanh, đúng rồi, còn sợ kẻ trộm nữa.”

“Chuyện thường tình mà.”

“Vậy em đoán xem anh sợ cái gì?”

“Anh máu lạnh như vậy, chắc chẳng sợ cái gì.”

“Em thấy anh như vậy à?”

“Lẽ nào anh rất hòa nhã dịu dàng, rất lương thiện?”

“ ... ”

Lộ Nghiên nhìn đồng hồ, cô uống một ngụm trà sữa, cuối cùng nhanh chóng đứng dậy đi về phía cửa cầu thang. Lúc Lộ Nghiên về tới văn phòng, vài người vẫn còn chìm đắm trong trò chơi trên mạng. Vu Vân Trạch trêu chọc để Lộ Nghiên cùng tham gia chơi một ván, nhưng Lộ Nghiên nói mình rất chậm chạp trong các trò chơi, trò duy nhất biết chơi chính là chơi Domino, điều này khiến mọi người cười lên vui vẻ. Lộ Nghiên rất vui vì đồng nghiệp xung quanh đều hiền lành, tốt bụng. Có lẽ họ thấy cô lặng lẽ nên thường xuyên vui đùa với cô, sau vài lần họ phát hiện không phải cô không thích nói, chỉ là không thích chủ động nói chuyện, vì thế họ thường tranh thủ thời gian trêu chọc cô đôi ba câu, nhất là Vu Vân Trạch. Anh vẫn còn trẻ nhưng đã là chủ quán, tính tình dí dỏm hài hước, là một người thoải mái vô cùng, hơn nữa quần áo thời thượng nên nhìn anh còn trẻ hơn so với tuổi thực.

“Có thể thỉnh giáo đồng chí Lộ một vấn đề được không?” Không biết Vu Vân Trạch đã lên tới bên cạnh Lộ Nghiên từ khi nào.

“Nếu khó thì em không trả lời được đâu.” Lộ Nghiên gập tài liệu lại, nói chuyện với Vu Vân Trạch.

“Vấn đề này chắc chắn em rất thành thạo. Em nói xem nên tặng quà gì ột cô gái để lưu lại ấn tượng tốt.”

“Tùy người mà chọn.” Lộ Nghiên suy nghĩ, cuối cùng nói một câu như không nói.

“Được, nói cũng vô ích, hay là em cùng anh đi mua nha.”

Lộ Nghiên nhìn ánh mắt chân thành của tên Vu kia, rồi nhìn đồng hồ, thấy còn nửa tiếng nữa mới đến giờ làm, cô lại nhớ trên phố có không ít những cửa hàng tặng phẩm. Đúng là thiên thời – địa lợi – nhân hòa, vì thế cô quyết định làm người tốt.

Hai người đi thang máy, bàn luận về vấn đề lợi và hại của việc tặng búp bê. Vu Vân Trạch nói rằng tuy tuổi còn trẻ nhưng quà tặng nhất định phải vừa chừng chặc cẩn thận, lại vừa phải lịch sự, Lộ Nghiên bật cười vì yêu cầu anh đưa ra.

Trước cửa tòa nhà, một đám mây người đang bước vào, tiếng nói chuyện không to lắm, trong đó xen lẫn những tiếng cười. Lộ Nghiên nghiêng đầu nhìn về phía đó, đứng giữa đám đông rõ ràng là Trần Mặc Đông, bên cạnh anh còn có cấp trên trực tiếp của cô và Tiểu Mông – người đã lâu cô không gặp. Trần Mặc Đông mỉm cười nghe người bên cạnh nói gì đó, thỉnh thoảng gật đầu.

Không ngờ mình lại gặp Trần Mặc Đông ở đây, ngoài sự ngạc nhiên, Lộ Nghiên còn có chút hoài nghi. Lúc hai người bắt gặp mắt nhau, Lộ Nghiên rõ ràng thấy ý cười xấu xa trong ánh mắt Trần Mặc Đông, vì đang ở nơi công cộng nên cô đành nhẫn nhịn. Vu Vân Trạch dường như cũng quan hệ tốt với tầng lớp thượng lưu, lúc anh sắp đến gần Trần Mặc Đông còn có vài người chào hỏi anh, rồi anh lịch sự giới thiệu Lộ Nghiên với mọi người, Lộ Nghiên chỉ mỉm cười phối hợp, có thể coi là phối hợp rất ăn ý.

“Tĩnh lại nào.” Hai người đi xa rồi, Vu Vân Trạch lắc lắc tay trước mặt Lộ Nghiên. Thực ra Lộ Nghiên đang lo lắng vì sao cái cà vạt kia lại xuất hiện trên cổ Trần Mặc Đông, rõ ràng khi đi công tác anh không mang theo.

“Bị sếp Trần cướp mất hồn rồi à? Em nói xem em chê anh Vu đẹp trai này điểm nào? Đúng là đau lòng.”

“Người anh nói là một người trong đám vừa nãy à?”

“Dù sao anh ta cũng chỉ đẹp trai hơn anh một chút thôi. Mà anh nói này, sao em có thể hồ đồ đến thế, em đến đây làm việc mà không biết cả đại boss của mình sao?”

“À, trò chơi giết người của anh, cũng có đại boss nhỉ.”

Chưa đến mười phút, hai người đã tới một cửa hàng hoa, chọn một chậu cây dương xỉ nhỏ, nhìn rất dễ thương, lá nhỏ tí. Hai người rất mãn nguyện, cơ bản đã phù hợp với yêu cầu hà khắc của người nào đó.

Lộ Nghiên vận động cổ một chút, công việc một ngày cuối cùng đã kết thúc. Sự bất ngờ trưa nay khiến hiệu suất làm việc của cô giảm thấp, hạng mục công việc được Tiểu Lộ nhắc nhở cô mới nhớ ra, nếu không chúng cũng bị cô cho trôi lên chín tầng mây.

Lộ Nghiên gọi điện thoại ẹ nói là hôm nay không về nhà. Cô đi chợ mua đồ ăn để nhét đầy cái tủ lạnh ở nhà. Lúc về đến nhà, cô đang muốn lấy chìa khóa mở cửa thì cửa đã mở rồi. Trần Mặc Đông đứng bên trong cánh cửa nhìn ngắm Lộ Nghiên đang ra sức xách hai túi đồ nặng, sau đó mới ung dung đón lấy.

Lộ Nghiên chỉ làm hai món chay đơn giản, rất hợp ăn với cháo. Bình thường Trần Mặc Đông không kén ăn, chỉ cần đảm bảo sức khỏe, ít dầu mỡ, điều này rất hợp với nguyên tắc nấu ăn của Lộ Nghiên, cũng là một trong số ít điểm chung của hai người.

“Mấy ngày nay em không ở đây à?”

“Vâng, vì em sợ rất nhiều thứ.”

“Chỉ vì sợ thôi à?”

“Cái cà vạt của anh chẳng phải không mang đi theo sao?”

“Anh về nhà rồi mới qua đó, em để ý thật tỉ mỉ đấy.”

“Chỉ là em thấy màu của cái cà vạt này rất hợp với một chiếc túi của em.”

Vài ngày không gặp nên buổi tối cả hai người quán lấy nhau. Sau cơn mãnh liệt, Trần Mặc Đông nằm sấp trên người Lộ Nghiên, Lộ Nghiên bị đè nên hơi khó thở, nhưng cô cũng không có sức lực đẩy anh ra, cũng không còn sức để nói với anh rằng lúc này cô chỉ muốn ngủ.

Lộ Nghiên cảm thấy trên người nhẹ nhõm, ngay cả hô hấp cũng dễ dàng, sau đó ngực mình bỗng lạnh, cô mở mắt thấy Trần Mặc Đông đang đeo cho cô một sợi dây chuyền. Sợi dây chuyền có hình cổ bốn lá, từng phiến lá là một miếng ngọc xanh lục trong suốt, rất tinh xảo.

Lộ Nghiên nhớ lại lần đầu tiên hai người ở cạnh nhau, Trần Mặc Đông đã tháo sợi dây chuyền trên cổ cô xuống. Sự do dự trong phút chốc của Lộ Nghiên như thể nếu sợi dây này mất đi, cô sẽ không tồn tại nữa. Sợi dây ấy là do Thẩm Nham tự tay mài thanh sắt từng chút một, sau đó được Lộ Nghiên mạ lớp màu cô thích nhất, làm thành một thứ đồ trang sức. Tuy nó chỉ có một chữ Y (Y là chữ cái đầu trong tên của Thẩm Nham, vì “Nham” đọc là “yán”), nhưng lại là thứ đồ tồn tại trong kỷ niệm mấy năm của hai người, và thể hiện tương lai tốt đẹp của hai người. Vậy mà cuối cùng Lộ Nghiên vẫn để cho Trần Mặc Đông tháo nó xuống.

Trần Mặc Đông hôn cô. “Sau này đừng đeo sợi dây này nữa.”

“Ừm.” Lộ Nghiên khẽ trả lời.

“Tặng em quà mà em chẳng có chút biểu cảm nào cả.” Câu nói của Trần Mặc Đông kéo Lộ Nghiên ra khỏi kí ức.

“Không phải vừa nãy đã thể hiện rồi còn gì?”

“Đó là biểu cảm của anh, không phải của em.”

“Có khác biệt sao? Chuyện này đôi bên đều có lợi mà.”

Trần Mặc Đông lại leo lên người Lộ Nghiên, bên tai cô nghe thấy tiếng cười và hơi thở ấm áp của anh.

“Trần Mặc Đông, cảm ơn anh, em rất thích.”

Trần Mặc Đông chống người dậy, nhìn Lộ Nghiên, sau đó cúi đầu ngậm lấy đôi môi mọng đỏ của cô.

Trong phòng là một màn cảnh xuân yêu đương.

24. Chương 24: Điệu Hát Du Dương

Trong lúc rảnh rỗi, Lộ Nghiên nhớ tới cuộn băng Thẩm Tiểu gửi đến. Vốn dĩ Thẩm Tiểu định tới tham gia hôn lễ của Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên có ý khuyên cô không cần đặc biệt như vậy, nhưng vẫn không biết nên mở miệng thế nào. Mà cuối cùng cô ấy cũng không tới, như thể xảy ra chuyện gì đột ngột, ngày hôm đó cô ấy chỉ gọi điện nói vài lời chúc phúc khuôn mẫu. Hai tuần sau hôn lễ, họ nhận được quà và cuộn băng Thẩm Tiểu gửi, trong điện thoại cô ấy không nhắc đến những thứ này, vì thế lúc nhận được Lộ Nghiên rất ngạc nhiên.

Quà tặng là một cặp gấu teddy mặc quần áo cô dâu chú rể, rất giống ngày tổ chức đám cưới họ mặc. Hai con gấu nhỏ rất đáng yêu, được làm khá tinh tế. Lộ Nghiên đặt chúng ở trên giá cạnh đầu giường phòng ngủ. Ngoài ra, quà tặng còn có một mặt dây chuyền, tuy nói là mặt dây chuyền nhưng nhìn lại giống một chiếc nhẫn hơn, chỉ là có thêm một sợi dây nhỏ, mặt hình vương miện, xung quanh đính những viên kim cương trong suốt, ở giữa có hạt kim cương hình trái tim, nhô lên hơi ột chút.

Cuộn băng ấy, cô vẫn chưa kịp xem, ban ngày đi làm, buổi tối lại bị Trần Mặc Đông triển miên quán lấy gay gắt. Bất luận Lộ Nghiên làm gì, chỉ cần Trần Mặc Đông không bận, cô chắc chắn sẽ bị anh lừa gạt lên giường, Lộ Nghiên kháng nghị nhưng đều bị tàn nhẫn bác bỏ. Điều này đã khiến Lộ Nghiên từng nghĩ rằng cơ thể bình thường của mình thực sự có sức hấp dẫn lớn với Trần Mặc Đông. Nhưng không lâu sau đó, Trần Mặc Đông bận tới mất tối mũi, đến mức chuyện đó với Lộ Nghiên cũng lực bất tòng tâm, chỉ khi nào có thời gian mà không không chế được dục vọng mới “dày vò” Lộ Nghiên một trận.

Trong cuộn băng, Thẩm Tiểu đã thay đổi kiểu tóc, mái tóc thẳng đã biến thành cuộn sóng, hơi giống hời Lộ Nghiên chưa cắt tóc, nhưng không dài hơn tóc cô là mấy. Thẩm Tiểu chúc mừng cô, sau đó không biết sao lại chuyển sang nói tới những thí nghiệm của mình, nói được một nửa, cánh cửa phía sau Thẩm Tiểu bị mở ra, Lộ Nghiên thấy một nửa bên người của người đó xuất hiện, tinh thần cô bỗng có chút căng thẳng, cô nắm chặt chiếc điều khiển, tim đập rất nhanh. Lộ Nghiên dần lấy lại tinh thần, cô phát hiện tất cả lại bình thường, cánh cửa phía sau Thẩm Tiểu đã đóng, lúc này Thẩm Tiểu đang cầm hai con gấu teddy nói gì đó. Đường như tất cả những gì lúc này đều là ảo giác, Lộ Nghiên tua đoạn băng đi một chút, rồi ấn tạm dừng. Sau khi bỏ qua một số chuyện sau lúc Thẩm Nham bước vào, cô lại bắt đầu mở tiếp, Thẩm Tiểu vừa mới dừng vấn đề về những thí nghiệm của cô ấy, đã chuyển sang nói về chuyện quà cưới.

Lộ Nghiên xem cả cuộn băng, cô dừng lại ở hình ảnh bóng người mở cửa. Đã hơn một năm rồi, dường như rất dài, nhưng tất cả hồi ức lại như ở ngay trước mắt. Tuy ở trong cuốn băng chỉ thấy một phần diện mạo, nhưng Lộ Nghiên có thể cảm nhận được Thẩm Nham đã thay đổi theo hướng chín chắn.

Cô cảm thấy mình rất buồn cười. Hành động này như thể tế lễ đoạn tình cảm trước kia của mình, và còn vì sự tiếc nuối cuộc sống hiện tại. Nhưng dường như điều đó không đúng, có thể cô chỉ đơn thuần hoài niệm. Dù sao Lộ Nghiên vẫn cảm thấy hành động của mình rất ngu ngốc.

Lộ Nghiên nghe thấy tiếng mở cửa, cô đánh rơi chiếc điều khiển trong tay, trong đầu như có một tiếng động thức tỉnh, Lộ Nghiên nhanh nhặt điều khiển lên, ấn nút tắt máy, như thể mình làm chuyện gì trái với lương tâm.

Tất cả vẫn như bình thường, Trần Mặc Đông đi tắm, Lộ Nghiên nấu cơm trong bếp. Rất nhiều lần, Lộ Nghiên đều hỏi Trần Mặc Đông muốn ăn gì, nhưng câu trả lời luôn là “Tùy ý em”, hoặc là “Gì cũng được”, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Ăn cơm tối, Lộ Nghiên không kiềm chế được, ngẩng đầu ngắm nhìn Trần Mặc Đông, thần sắc anh có chút uể oải, còn những thứ khác đều bình thường.

Lộ Nghiên kể cho anh nghe chuyện cười giờ nghỉ trưa hôm nay Vu Vân Trạch kể ọi người, rồi nói tới một đôi học sinh cấp ba yêu nhau mà cô nhìn thấy ở bến xe điện ngầm. Lộ Nghiên nói đến mức miệng lưỡi khô lại, cô cảm thấy vừa mệt vừa vô vị, cô không chắc Trần Mặc Đông có nghe không, anh chỉ lặng lẽ uống từng ngụm canh mà không hề trả lời.

“Hôm nay sao em nói nhiều vậy?” Đây là một câu dài nhất của Trần Mặc Đông kể từ khi anh về tới nhà. Nhưng rõ ràng không phải anh hỏi cô, mà chỉ là kể sự thật, Lộ Nghiên không nhất thiết phải trả lời.

“Em không sợ nước bọt phun lên món ăn à?” Trần Mặc Đông ác ý bổ sung thêm một câu, nhưng khẩu khí lại như thể “Vấn đề nói chuyện của bữa cơm hôm nay cũng không tệ đâu.”

Lộ Nghiên đang xếp một túi vải cho tay nắm cửa phòng ngủ, cô muốn tận dụng vải để làm một chiếc hộp kim chỉ hình quả trứng, mãi đến mười giờ mới cắt được những đường nét cơ bản, cô định ngày mai sẽ ghép lại, thêm bọt biển mỏng nữa là sẽ hoàn thành. Chắc hẳn Trần Mặc Đông sẽ bận đến muộn, Lộ Nghiên đem đồ ra bày bữa bộn trên sofa, quay người vào nhà tắm.

Lộ Nghiên mặc một chiếc váy ngủ tơ tằm, đứng trước cửa phòng làm việc của Trần Mặc Đông, tay bưng cốc sữa. Chiếc váy này là quà cưới Trần Nhiễm Mộng tặng, không biết bà cố ý hay do gu thẩm mỹ của bản thân, bà chọn một chiếc váy ngủ cực mỏng, có thể nhìn thấy cơ thể lấp ló bên trong, dây vai rất dài, kết hợp với đường viền ở ngực làm hở ra nửa bộ ngực. Sau khi nhận món quà này, Lộ Nghiên nhét nó tận sâu trong tủ quần áo. Bước từ phòng tắm ra, nhìn thấy Trần Mặc Đông trong bức ảnh trên bàn, tuy không cười tươi rộ nhưng hai hàng lông mày giãn ra, Trần Mặc Đông hôm nay đã “u ám” hơn rất nhiều. Đang nghĩ vậy, đúng lúc Lộ Nghiên mở tủ tìm quần áo, nhìn thấy chiếc váy ngủ này, không hiểu sao Lộ Nghiên lại muốn “dụ dỗ” Trần Mặc Đông. Đây cũng coi như tìm cảm hứng vợ chồng, Lộ Nghiên tự mình tìm lý do, sau khi mặc đồ bên thắt ngắn dây vai lại, chỉnh sửa chiếc váy để mình có thể chấp nhận được.

Lộ Nghiên gõ nhẹ cửa rồi bước vào, Trần Mặc Đông từ máy tính ngẩng đầu liếc nhìn, chỉ vài giây ngừng lại, rồi bắt đầu quay lại làm việc. Hành động này của Trần Mặc Đông khiến Lộ Nghiên không biết làm sao, đồng thời cảm thấy mình vô cùng buồn cười, mặt càng lúc càng nóng. Nhưng đã như vậy rồi thì cứ thêm một chút mặt dày nữa, Lộ Nghiên đặt cốc sữa bên bàn làm việc.

“Uống cái này đi.” Giọng nói gượng gạo.

Lộ Nghiên nói xong, không đợi Trần Mặc Đông trả lời, xoay người rời đi, không ngờ Trần Mặc Đông đứng dậy ôm cô ngồi xuống. Lộ Nghiên hoảng hồn, ra sức túm lấy vạt áo trước của Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông lấy chiếc áo vest phía sau, choàng lên người Lộ Nghiên, sau đó tiếp tục vùi đầu làm việc. Lộ Nghiên dịu dàng ngồi trong lòng Trần Mặc Đông, đầu gối trên vai anh, tay nghịch chiếc cúc áo anh. Mỗi một chiếc áo của Trần Mặc Đông đều có hàng cúc với hình thức rất tinh xảo và đẹp. Lộ Nghiên nghi ngờ khi chọn sơ mi, anh chỉ quan tâm đến cúc áo. Căn phòng rất yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có tiếng click chuột. Sau đó, Lộ Nghiên cảm thấy buồn ngủ, ngay cả việc chống đỡ mở mí mắt cũng khó khăn.

Lộ Nghiên nhích người, cô đã ngồi tê cả người mà Trần Mặc Đông vẫn không có phản ứng gì, quả nhiên là người cuồng làm việc.

“Vẫn chưa làm xong à?”

Trần Mặc Đông liếc nhìn Lộ Nghiên cười, Lộ Nghiên lúc ấy mới nhận ra câu nói của mình có ý nghĩa khác, nhất là trong cảnh đêm sâu tĩnh mịch, thời khắc dòng tình bắt đầu rung động.

“Cái này làm xong rồi, còn cái sau nữa.” Nụ cười của Trần Mặc Đông phát ra sự liêu lỉnh, ngay cả đôi mắt cũng mờ ám không rõ, Lộ Nghiên lúc này mới hiểu ý của Trần Mặc Đông, khuôn mặt đỏ lựng.

Trần Mặc Đông ôm Lộ Nghiên đến nhà tắm.

“Chúng ta đều tắm rồi mà.”

“Tắm thêm lần nữa.”

Trong nhà tắm, trong phòng ngủ, cảnh xuân liên tiếp diễn ra.

Lộ Nghiên nằm gối lên vai Trần Mặc Đông, trán chạm vào cằm của anh, một bàn tay đặt ngang ngực anh, còn Trần Mặc Đông lại nhàn nhã nghịch mái tóc của Lộ Nghiên.

“Hôm nay có phải em lại làm sai việc gì à?”

“Không có.”

Nghe thấy tiếng cười của Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên nhận thấy nhiệt tình hôm nay đã bán đứng chính mình.

“Em chỉ vì thỏa mãn chính nhu cầu của mình thôi.” Lộ Nghiên giải thích.

“Lẽ nào bình thường anh chưa làm em thỏa mãn?” Vừa nói, Trần Mặc Đông vừa kéo người Lộ Nghiên đặt dưới thân, thuận thế vào trong lần nữa.

“Lưu manh, bại hoại.” Tuy nhiên, giọng nói yếu ớt của Lộ Nghiên lại mang một hương vị khác so với câu chữ.

Lộ Nghiên không nói gì thêm, hai người cùng nhau rung động một lần nữa.

Thời gian tiếp theo, vì công việc, Trần Mặc Đông rất bận rộn xã giao, tiệc tùng. Đa số buổi tối, Lộ Nghiên một mình trong phòng trống, đến sáng đã thấy Trần Mặc Đông ngủ say bên cạnh. Cứ như vậy vài lần, Lộ Nghiên cũng dần quên.

Trần Mặc Đông bắt nạt Lộ Nghiên rất chuẩn. Khi sự nhẫn nại của cô gần đạt đến đỉnh điểm, anh sẽ nghĩ cách để trấn an cô. Mà Lộ Nghiên cơ bản không ý thức được trạng thái bất ổn của mình, ví dụ như sự bận rộn của Trần Mặc Đông, đầu tiên cô không để ý, thầm nghĩ: “Anh ấy bận chuyện của anh ấy, có liên quan gì đến mình. Mình cũng không phải đứa trẻ cần người khác chơi cùng.”, nhưng lâu ngày, hành động của cô lại lộ rõ sự buồn phiền, nói chuyện với Trần Mặc Đông nặng nề, có ý không thuận theo anh... Nhưng cô vẫn cho rằng tâm tình của mình như lúc trước.

Một ngày thứ sáu, hết giờ làm, Lộ Nghiên về nhà, vừa bước vào phòng ngủ đã thấy Trần Mặc Đông đang lấy quần áo trong tủ.

“Anh nói xem, anh đã cống hiến rất nhiều cho sự phát triển của hãng hàng không nước nhà đấy.” Lộ Nghiên thản nhiên nói, nhưng vẫn chuẩn bị đi rửa tay giúp anh sắp xếp. Trần Mặc Đông biết cô sẽ sắp xếp giúp anh nên cũng ngừng tay, ngồi trên sofa nhìn ngắm cô.

“Anh cầm áo khoác của em làm gì?” Lộ Nghiên mở chiếc túi, phát hiện áo khoác của mình và Trần Mặc Đông trong đó.

“Đi thành phố A, anh và em, tám giờ bay, em mau thu dọn đi.”

“Sao anh không nói sớm? Em và đồng nghiệp đã hẹn ngày mai đi dạo phố rồi.” Sau đó cô bổ sung thêm một câu: “Lần nào cũng như vậy.”

Trần Mặc Đông lại bảo cô nhanh thu dọn, rồi không nói gì nữa, đi đến phòng làm việc của mình. Cơn tức này Lộ Nghiên không nín nhịn được, cô muốn nói rõ ràng một lần, nhưng nghĩ đến thực lực của mình nên bèn cắn răng lấy mấy bộ của mình và Trần Mặc Đông, nhét vào trong túi quần áo, rồi gọi điện đẩy lịch hẹn sang ngày hôm sau.

Trên đường đi, Lộ Nghiên hờ hững với Trần Mặc Đông, nhưng thấy có lái xe ở đó nên cũng không dám biểu lộ quá rõ, cô nhẫn nhịn, mãi đến lúc lên máy bay, Lộ Nghiên mới coi Trần Mặc Đông như không khí. Trần Mặc Đông vẫn như bình thường, làm những việc của mình, xem xét tài liệu một lúc, nghiêng đầu nhìn Lộ Nghiên, nhưng Lộ Nghiên nhắm mắt cự tuyệt nói chuyện với anh. Trần Mặc Đông cũng điều chỉnh vị trí ngồi, nhắm mắt lại.

Xuống máy bay, xe chở hai người đến khách sạn. Giấc ngủ ngắn ngủi trên máy bay khiến cơn tức giận trước đó trôi đi, hơn nữa cả hai đều mệt mỏi nên vừa đến khách sạn đã đi tắm, rồi đi ngủ, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không có.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lộ Nghiên bị Trần Mặc Đông đánh thức. Hai người chậm rãi leo núi. Lộ Nghiên nhớ một bài văn hồi học cấp hai hoặc cấp ba, có miêu tả về ngọn núi này. Khi đó, cô không hề có khái niệm gì về du lịch, trong lòng nghĩ các loại sách với các ngôn ngữ khác nhau và những gì thầy giáo dạy về sông nước to lớn của Trung Quốc vừa được miêu tả tu từ, lại vừa dùng cách so sánh; cộng với việc gia tăng của thời gian, người ta sẽ đi lại khắp thế giới, chứ không chỉ dừng ở quang cảnh đẹp tự nhiên này.

Leo đến giữa sườn núi, thể lực của Lộ Nghiên quả thực khó mà tiếp tục, vậy mà Trần Mặc Đông vẫn giữ hơi thở đều đều. Cô kéo Trần Mặc Đông tìm một hòn đá ngồi xuống, bảo Trần Mặc Đông đứng cạnh mình, thỉnh thoảng khách du lịch bước qua đều liếc nhìn về phía họ như hai vật thể kỳ lạ.

“Em dừng lần nào cũng vớt trách nhiệm lên mặt mình.”

Lộ Nghiên cảm thấy có thể mặt mình có gì lạ nên mới khiến người khác tò mò nhìn, vì thế gơ tay áo lau mặt, không ngờ bị Trần Mặc Đông nhìn thấu.

Lộ Nghiên coi thường lời nói của anh, kéo tay anh đang đưa, nhìn như một đứa trẻ. Nghỉ ngơi mười mấy phút, hai người lại tiếp tục lên đường. Sau mấy bước Lộ Nghiên quay đầu nhìn chỗ ngồi vừa nãy, lúc này cô mới phát hiện tảng đá chỗ mình ngồi có khắc chữ, tảng đá không quá ngay ngắn, chữ trên đó cũng mờ, nhìn qua rất giống một hòn đá bình thường.

“Sao anh không nói sớm với em?”

“Sao có thể chuyện gì cũng phải để người khác nói cho em? Em nên tự mình quan sát chứ.” Trần Mặc Đông thuyết giáo, nhưng vẻ mặt lại tươi cười nhàn hạ.

Đoạn đường sau đó, Lộ Nghiên túm góc áo của Trần Mặc Đông, mấy lần đề nghị quay về đều bị Trần Mặc Đông mắng lại.

“Đã leo núi thì phải leo đến đỉnh.”

Buổi tối, Trần Mặc Đông lại cưỡng ép lôi Lộ Nghiên đi bơi.

“Anh muốn làm em mệt chết à?” Lộ Nghiên đi từ trên núi xuống, không hề cảm thấy thoải mái.

“Thể lực của em quá kém, cần phải rèn luyện nhiều.”

“Vậy cũng không thể theo kiểu “ăn một miếng là béo ngay” được. Em muốn quay về.”

Cuối cùng cô lại bị Trần Mặc Đông giữ lại trong hồ, nước trong bể đến cằm Lộ Nghiên. Cô luôn sợ nước, học bơi với cô cũng như đi lên trời. Cô nằm giữ trên người Trần Mặc Đông, nói thế nào cũng không xuống, Trần Mặc Đông lại bơi vào trong mấy mét, Lộ Nghiên cảm thấy nước sâu hơn một chút. Trần Mặc Đông cầm tay Lộ Nghiên để kéo cô xuống.

“Trần Mặc Đông, đừng đùa nữa, em thật sự không biết bơi.”

“Anh biết, vì thế anh mới dạy em.”

“Em không học được.”

Trần Mặc Đông ném Lộ Nghiên vào trong nước, Lộ Nghiên đập nước theo bản năng, uống phải mấy ngụm nước, nhưng rất nhanh đã được Trần Mặc Đông vớt lên, Lộ Nghiên sặc nước dữ dội, nước mắt cùng với nước bể bơi chảy trên vai Trần Mặc Đông. Dường như cách nhanh nhất để học bơi có hiệu quả chính là ném người ta vào nước, để người đó tự tìm tòi, bản năng sống của con người sẽ chinh phục dòng nước, nhưng cách này dường như không có hiệu quả với Lộ Nghiên. Trước đây, Thẩm Nham đã từng dùng cách như vậy, đây là lần thứ hai cô được ném thử. Lần thứ nhất có Thẩm Nham ở bên, cách của Thẩm Nham nhàn nhạt hơn một chút, vậy mà cô và Thẩm Tiểu cũng không biết, cuối cùng chỉ cần anh dạy một lần Thẩm Tiểu đã biết bơi. Họ đã từng thử qua rất nhiều cách dạy khác nhau nhưng vô dụng, vì thế anh đã dùng cách cực đoan này. Khi đó Lộ Nghiên bị hốt hoảng, Thẩm Nham đã ôm lấy cô, cô vẫn còn run. Sau này Thẩm Nham từ bỏ việc dạy cô bơi.

“Em thật sự không học được.” Tuy lần này Lộ Nghiên vẫn sợ nhưng đã có kinh nghiệm lần trước nên nhanh chóng hồi phục. Cô biết bất kể là Thẩm Nham hay Trần Mặc Đông cũng sẽ không để cô xảy ra chuyện.

“Là em không học được hay không muốn học?”

Lộ Nghiên không trả lời, Trần Mặc Đông lại đưa Lộ Nghiên đến nơi cạn hơn, rồi tự mình bơi trong bể. Lộ Nghiên nhảy khỏi bể bơi, vừa uống nước vừa nhìn Trần Mặc Đông. Sau khi qua khỏi cơn sợ hãi, cô khó tránh khỏi suy nghĩ muốn trả thù Trần Mặc Đông. “Anh biết bơi thì sao chứ? So sánh ưu điểm của mình và nhược điểm của người khác, đúng là bỉ ổi. Anh biết bơi hơn em, nhưng em ngực to hơn anh đấy. Hừ, đúng là chồn làm dáng.”, trong lòng Lộ Nghiên tràn ngập sự coi thường.

Lúc mặt trời xuống núi, Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên bước vào hồ nước nóng. Tại đây có thể nhìn thấy mặt trời xuống núi, ánh sáng hồng đỏ xuyên qua tấm kính, chiếu đến cơ thể hai người. Nhìn ánh sáng này chiếu trên người Trần Mặc Đông có chút kỳ lạ, Lộ Nghiên càng nhìn càng mê mẩn – mê mẩn ánh mặt trời, mê mẩn Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông ôm lấy cơ thể Lộ Nghiên, ánh mắt Lộ Nghiên vẫn nhìn chằm chằm vào màu sắc bên ngoài tấm kính.

Lộ Nghiên cong người tựa vào cơ thể của Trần Mặc Đông: “Sẽ không có người bước vào đây chứ?” Cô khẽ sát tai Trần Mặc Đông, khẽ hỏi, thanh âm hơi run rẩy.

“Không.” Trần Mặc Đông cắn tai Lộ Nghiên, giọng nói mơ hồ.

....

Trong thang máy, Lộ Nghiên nín nhịn cười, cố gắng đứng xa Trần Mặc Đông nhất. Vừa nãy, lúc hai người đang hùng hực lửa, nhưng Lộ Nghiên vẫn lo lắng có người đột nhiên xuất hiện nên không chịu thuận theo, dù sao trước đó cũng đã có phục vụ đến đưa đồ uống cho họ. Tuy về mặt Trần Mặc Đông không có gì thay đổi, nhưng tinh thần anh thể hiện rõ ràng anh thực sự khó chịu. Lộ Nghiên có ý an ủi, nhưng không biết bắt đầu thế nào.

Hai người ở tầng cao của khách sạn. Trần Mặc Đông quay đầu nhìn con số hiển thị, rồi kéo Lộ Nghiên sang bên cạnh.

“Trần Mặc Đông, hôm nay anh uống nhầm thuốc à?” Lộ Nghiên hốt hể, nhưng nhìn thấy nụ cười xấu xa của Trần Mặc Đông thì cô biết anh chỉ đang cố ý hù dọa cô. Lộ Nghiên tức giận nhéo tay anh. Hai người cãi nhau ầm ĩ, dây dưa nhưng nhằng, không ngờ thang máy dừng giữa chừng, một người đàn ông bước vào.

“Xin hỏi có cần sự giúp đỡ không?” Người đàn ông hỏi Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên ngạc nhiên, lúc này cô mới phát hiện Trần Mặc Đông vẫn nắm chặt cổ tay mình, nhưng anh lại hiện rõ vẻ mặt bá đạo “vật sở hữu cá nhân”, vì thế dễ khiến người khác liên tưởng tới những khả năng khác. Lộ Nghiên có chút xấu hổ, bỏ tay Trần Mặc Đông ra, sau đó đặt tay mình vào trong lòng bàn tay anh, mười ngón tay nắm chặt lấy nhau. Cô nhìn người đàn ông lắc đầu, nói cảm ơn, rồi lại nhìn Trần Mặc Đông, phát hiện anh cũng đang nhìn cô.

Bước vào phòng, Lộ Nghiên trốn tránh Trần Mặc Đông.

“Hình như em đã không để anh mất mặt nhì?”

“Đúng, đây là thưởng.”

Lộ Nghiên không nói được gì, chỉ có thể đáp ứng người đàn ông bá đạo này.

25. Chương 25: Điệu Hát Du Dương (2)

Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên đi mua nhẫn. Đôi nhẫn trước kia của hai người mua tại đây, nhưng đáng tiếc đôi nhẫn đó chỉ còn chiếc nhẫn trên ngón áp út của Trần Mặc Đông, còn chiếc nhẫn của Lộ Nghiên chính là nguyên nhân khiến hai người một lần nữa đến đây.

Buổi tối Lộ Nghiên mất chiếc nhẫn đã thành thật báo cáo với Trần Mặc Đông, Trần Mặc Đông không nói gì, nhưng với sự phục vụ ân cần của Lộ Nghiên sau đó anh cũng không thêm để ý. Tuy Lộ Nghiên cảm thấy anh rất nhỏ mọn nhưng tự biết mình đuối lý nên với sự bàng quan của anh, cô cũng chọn lựa cách không để ý, vẫn tiếp tục sự ân cần của mình.

Cô vốn nghĩ tùy tiện chọn mua một chiếc nhẫn đeo lên là được, dù sao chiếc nhẫn cũng chỉ là một thứ đồ trang sức hình thức, nhưng Trần Mặc Đông lại khẳng khái mua một đôi.

Ở cửa hàng, trên danh nghĩa là Lộ Nghiên chọn nhẫn, nhưng quyết định cuối cùng vẫn là Trần Mặc Đông. May mà thẩm mỹ của Trần Mặc Đông trên Lộ Nghiên, thứ anh chọn tuy cô không thích nhưng cũng không đến mức ghét.

“Em thật sự không cố ý làm mất. Ai ngờ nó rơi khỏi tay mà không biết.” Trên đường về, Lộ Nghiên vẫn giải thích. Hôm đó, mấy bạn học cấp ba kéo cô ra ngoại thành chơi, mọi người chơi vui vẻ đến mức quên hết mọi việc. Ở một tảng đá chỗ nước cạn, có một mảng cát khô, mấy người tụ tập lại như trẻ con cùng nhau nghịch cát, chiếc nhẫn của Lộ Nghiên không biết tuột khỏi tay từ khi nào cô cũng không biết. Vốn dĩ chiếc nhẫn kia đeo hơi lỏng, cô nghĩ mùa hè ngón tay sẽ to ra nên cũng không để ý nó, ai ngờ nó lại mất vào mùa hè.

Đến ngã tư đường vừa đúng lúc đèn đỏ, Trần Mặc Đông bình tĩnh dừng xe, quay đầu nhìn Lộ Nghiên, chìa bàn tay phải, ba ngón tay gấp lại, ngón trỏ và ngón giữa hơi nhô ra. Lộ Nghiên nhìn biểu cảm thanh thản tự nhiên của Trần Mặc Đông, chỉ có vùng quanh lông mày hơi nhíu lại, mà động tác trên tay nhìn rất giống cử chỉ của người có ý đồ xấu. Lộ Nghiên bất chấp nhào đầu về phía trước Trần Mặc Đông.

“Anh muốn đánh thì đánh đi, nhưng tiền thuốc do anh trả đấy.” Lộ Nghiên tỏ vẻ anh hùng, nhưng lúc này trong lòng lại thầm chửi rủa Trần Mặc Đông vô số lần.

Nhưng Trần Mặc Đông chỉ hôn thật sâu chiếc cằm của Lộ Nghiên, đầu óc cô choáng váng, cuối cùng cũng hiểu thế nào là cảnh giới cao nhất của ‘trong nhu có cương’ và nụ cười chứa dao giết người. Mãi đến khi phía sau có tiếng còi xe, hai người mới dừng lại, khuôn mặt Lộ Nghiên vì bị phản ứng của sinh lý và tâm lý thiêu đốt đỏ bừng lên.

“Sao anh lại ở nơi công cộng thế này mà trêu chọc con gái nhà lành, không, là phụ nữ nhà lành chứ.” Lộ Nghiên bình tĩnh bộc lộ tâm tư.

“Anh thấy đây là nơi cá nhân mà.”

Lộ Nghiên suy nghĩ lời anh nói cũng thấy đúng, rõ ràng họ đang ở trong xe của mình.

“Nhưng vừa nãy người ở trong hai chiếc xe phía trước và phía sau đều nhìn thấy rồi.”

“Vậy thì sao chứ?”

“Chẳng phải anh vẫn luôn ghét có những động tác thân mật trước mặt người lạ sao?”

“Hành động vừa rồi mà cũng coi là động tác thân mật sao?” Trần Mặc Đông nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc. Lộ Nghiên bị đánh bại, quyết định không tranh luận với anh nữa, dù sao kết quả luôn là cô bị khuất phục.

Thật ra không phải Trần Mặc Đông từng nói như vậy, nhưng Lộ Nghiên biết Trần Mặc Đông là người có nề nếp, anh không thích biểu lộ tình cảm yêu đương trước mặt người khác. Lộ Nghiên cũng là người như vậy, vì thế hai người đều luôn giữ khoảng cách hợp lý khi ở bên ngoài, đương nhiên cũng có khi khó kìm nén được cảm xúc, ví dụ như khi hai người đi nghỉ nước ngoài, bên cạnh bờ biển đã ôm hôn nhau. Nhưng những lúc như vậy rất hiếm, còn đa số những cảnh tình cảm đều diễn ra ở nhà. Trong cuộc sống, đa số lần hai người tiếp xúc thân mật bên ngoài đều xuất phát từ mục đích không tốt đẹp gì, ví dụ như khi đi siêu thị, Lộ Nghiên cần Trần Mặc Đông dìu đỡ, mà Trần Mặc Đông lại cần Lộ Nghiên dẫn đường, nói chung đều vì mục đích giúp đỡ lẫn nhau.

Lộ Nghiên lấy hết tất cả đồ trang sức từ ngăn kéo ra, cô tự hỏi có khi nào mình đã đặt chiếc nhẫn vào đây mà quên mất không. Những chuyện thế này không phải chưa từng xảy ra nên cô vẫn vô cùng hi vọng sẽ tìm lại được chiếc nhẫn trước kia.

Đồ trang sức của cô đa số đều do Trần Mặc Đông tặng, trong đó có rất nhiều dây chuyền. Đường như anh hiểu rõ cô không thích ngọc trai hay đá quý, nên chỉ mua một đôi khuyên tai có hình dáng trầu tượng, duyên dáng tặng cô. Có điều ký ức của anh hình như luôn lưu lại rất ngắn, anh chỉ có thể nhớ thứ đồ cuối cùng mình tặng cô, vì thế thường nghe thấy từ miệng Trần Mặc Đông câu “Sợi dây này rất hợp với em”, hoặc “Cái này rất đẹp, mua khi nào vậy?”. Mỗi lần nghe thấy vậy, Lộ Nghiên đều hoài nghi khả năng những thứ đồ này là do người khác mua hộ anh, dần dần chuyện thế này xảy ra càng nhiều, câu trả lời của Lộ Nghiên cũng biến hóa theo, hồi đầu cô còn trả lời: “Không phải mua đâu, là có con heo đem tặng đấy.”, kèm theo ánh nhìn khinh bỉ, sau này cô lại trả lời là: “Nhặt được trong đồng rác”, cuối cùng chỉ mỉm cười lịch sự nói: “Cảm ơn đã khen.”

Lúc Trần Mặc Đông bước vào nhà, Lộ Nghiên đang nhìn ngắm sợi dây Thảm Tiểu tặng, cô chưa từng đeo nó nhưng mỗi lần mở hộp trang sức đều nhìn ngắm nó trước rồi mới cầm đến thứ đồ trang sức khác.

“Sao chưa từng thấy em đeo nó vậy?”

“Sợ mất.”

“Anh còn cho rằng không có thứ đồ gì em quý trọng chứ?”

Lộ Nghiên không hiểu anh, cô đặt sợi dây lại vào chiếc túi nhỏ do mình tự làm. Khi làm chiếc túi, Lộ Nghiên đã đặc biệt may thêm một lớp bông, phòng ngừa đồ trang sức bị va chạm. Trần Mặc Đông thò đầu nhìn gần khéo, khéo miệng khẽ nhếch lên một góc nhỏ.

“Em đối xử với đồ trang sức cũng có chút khác biệt nhỉ. Có mỗi cái này là được đặt trong một chiếc túi nhỏ, còn những thứ khác đều bày bừa trong ngăn kéo.”

“Như vậy mới tiện lấy.”

“Em làm cái này rất đẹp, có muốn làm một cái cho chiếc nhẫn của chúng ta không?” Trần Mặc Đông cầm chiếc túi vải đựng sợi dây kia lên tỉ mỉ quan sát.

“Chiếc nhẫn không phải có hộp đựng rồi sao? Đâu cần dùng cái này nữa chứ.”

Nghe vậy, Trần Mặc Đông nhú mày, sợi dây vừa lấy ra từ trong chiếc túi rơi từ trên tay xuống đất, cạnh chân anh, nhưng anh không hề có ý định nhặt nó. Lộ Nghiên đành khom lưng nhặt lên. Trần Mặc Đông bước lùi một bước, sau đó đi về phía cửa phòng ngủ, tiếp đó là một tiếng đóng cửa không lớn lắm nhưng tỏa ra sự khó chịu, như thể cổ kim nén cảm xúc.

Buổi tối, Lộ Nghiên nằm trên giường ôm quyển từ điển tiếng Nhật, còn Trần Mặc Đông bên cạnh lại cầm quyển từ điển tiếng Đức rất nặng.

“Anh còn biết tiếng Đức sao?”

“Tiếng Anh của anh tốt hơn tiếng Đức.”

Trong lòng Lộ Nghiên khinh bỉ, ngày trước anh du học ở Mỹ, tiếng Anh của anh không tốt mới lạ.

“Em không hỏi anh học cái nào giỏi mà.”

“Sao em không suy nghĩ đi? Ý của anh là tiếng Đức của anh không tốt, nên bây giờ anh mới đang học.”

“Đọc cái này không bằng mua một cuốn tiểu thuyết tiếng Đức mà đọc, thú vị hơn nhiều.”

Trần Mặc Đông không để ý, tiếp tục lật quyển từ điển, Lộ Nghiên nghiêng đầu nhìn qua không hiểu. Cô luôn thấy người Đức tỉ mỉ, câu nệ quá đáng, ngay cả cây cối cũng phân biệt âm dương. Học tiếng Đức rất khó với người nước ngoài, nhưng Lộ Nghiên lại cảm thấy nó rất hợp với những người luôn sẵn sàng tinh thần khiêu chiến như Trần Mặc Đông. Trần Mặc Đông đẩy đầu Lộ Nghiên ra, mắt vẫn chăm chú nhìn trang sách.

“Có phải anh vì chuyện đồ trang sức nên không vui à?” Từ lúc Lộ Nghiên thu dọn đồ trang sức, biểu hiện của anh luôn luôn ở trong trạng thái: “Tôi rất lạnh lùng, đừng ai để ý tôi.”

“...”

“Quà cưới của Thẩm Tiểu, một đời mới có một cái, lẽ nào em không nên giữ gìn cẩn thận sao?”

“...”

“Anh ghen với Thẩm Tiểu sao?”

Trần Mặc Đông quay đầu, liếc nhìn cô, sau đó như nghĩ ra điều gì, lại lật quyển từ điển, hoàn toàn lơ là Lộ Nghiên.

“Anh không để ý đến em thì ngủ thôi.” Lộ Nghiên kéo tay Trần Mặc Đông, khiến anh chỉ còn một tay để lật sách.

“Đừng làm ồn, anh đang tìm xem từ “ghen” nói như thế nào bằng tiếng Đức.”

“Trần Mặc Đông, anh đi chết đi.”

Lộ Nghiên quay người nằm xuống, hối hận vì những việc vừa nãy mình đã làm. Cô nghĩ người như Trần Mặc Đông sao lại có thể ghen vì cô, huống hồ chỉ là một thứ đồ trang sức. Đúng là một tên đàn ông xấu xa vô tâm vô phế, không biết yêu.

“Lẽ nào không phải là cô Thẩm kia đã thay ai đó tặng sao?” Trần Mặc Đông vòng tay ôm tấm lưng đang quay về phía anh.

Cả người Lộ Nghiên cứng đờ, cô vẫn luôn cho rằng đây là quà cưới của Thẩm Nham, vì thế càng thêm phần quý trọng nó, nhưng quý trọng chỉ là quý trọng, không phải là biểu hiện phản bội Trần Mặc Đông.

“Anh đã biết chuyện trước kia của em?” Lộ Nghiên nói rất nhỏ, nhỏ đến mức cô cho rằng chính mình cũng chưa hề nói ra.

“Đúng, ngay từ đầu anh đã biết, nhưng anh chỉ không hiểu em hiện tại thôi.”

“...”

Lộ Nghiên quay người, đối diện với anh, khoe miệng giương lên.

“Trần Mặc Đông, “ghen” trong tiếng Đức nói thế nào?”

“Anh mới tìm thấy từ “đố kỵ” thôi.” Anh đọc to từ đó lên một lần.

Lộ Nghiên cũng gà mờ học theo: “Nghĩa của từ đố kỵ và ghen không giống nhau, tuy em không chắc chắn anh có đố kỵ không, nhưng em khẳng định, Trần Mặc Đông, anh đang ghen.”

“Có lẽ anh nên tra kỹ lại từ điển.” Trần Mặc Đông khế cắn tai Lộ Nghiên khiến cô khế run lên, chui vào lòng anh trốn tránh.

“Anh mau thừa nhận hành vi phạm tội đi, nếu không em sẽ thi hành đại hình hầu hạ đấy.” Lộ Nghiên thực sự bội phục người đàn ông này, chuyện đã rõ ràng như vậy mà vẫn không chịu thừa nhận, lẽ nào thừa nhận mình ghen vì vợ sẽ chết sao?

Trần Mặc Đông dùng nụ hôn để phủ lấp miệng Lộ Nghiên, hai người chìm vào thế giới của yêu thương.

Bất luận với mình hay với Trần Mặc Đông, hoặc với cả hai người, lần “truy cứu” chuyện xưa này đơn giản là bước tiến thăng hoa trong tình cảm của hai người. Đáy lòng Lộ Nghiên lúc này đã vô cùng thông suốt. Nhưng nếu có một ngày chuyện như vậy đột ngột xuất hiện ở phía Trần Mặc Đông, cô sẽ có một phản ứng khác. Cô sẽ không giống Trần Mặc Đông hiện tại, trước sau luôn đặt mình ở vị trí tao nhã, không chịu vì đối phương mà cúi đầu, truy vấn một chút.

26. Chương 26: Cuộc Sống Bình Yên

Cuộc sống luôn luôn bận rộn – Câu nói này thật sự thích hợp với kiểu người như Trần Mặc Đông, bận rộn vì gia đình, bận rộn vì công việc, đương nhiên đa số là bận rộn với công việc; còn kiểu người như Lộ Nghiên cũng bận rộn, nhưng lại là sự bận rộn quay vòng, trải qua từng ngày với những việc vụn vặt, mơ hồ. Có lúc cô nằm trên giường nghĩ xem ngày hôm nay đã làm những gì mà không nghĩ ra nổi.

Cuộc sống sau khi kết hôn nhạt dần những thứ tình cảm mãnh liệt, vài điều nhỏ nhoi còn lại cũng khiến người ta không quá ngạc nhiên, cuộc sống bằng phẳng đến nhạt nhẽo.

Lộ Nghiên đang quấy cháo yến mạch nhưng cô không có cảm giác thèm ăn, sự vô vị của đồ ăn trong tay đã đủ thể hiện sự nhạt nhẽo của cuộc sống rồi. Lộ Nghiên ngẩng đầu phát hiện TV đang dừng ở kênh tin tức, cô lôi chiếc điều khiển TV nằm dưới đệm ra, chuyển tới kênh bình thường mình muốn xem. Đôi khi những lúc thế này, hai người sẽ “đánh nhau” vì kênh TV, Lộ Nghiên sẽ sử dụng chút mưu mẹo của mình. Hiện tại cô thấy việc được chiến đấu như vậy thực sự rất ngọt ngào. Nhìn hình ảnh ca sĩ chấp chờn trên TV, cô không hề cảm thấy vui vẻ, cuối cùng cô lại chuyển về kênh tin tức. Bỗng dưng cô cảm thấy bản thân làm như vậy giống như mình đang thương nhớ Trần Mặc Đông, vì vậy cô kiên quyết dứt khoát tắt TV.

Tiếng điện thoại vang lên trong căn phòng trống khiến Lộ Nghiên giật mình. Đó là điện thoại của Trần Nhiễm Mộng, Lộ Nghiên nhú mày.

Hai người đều không quá quan tâm nhau. Sau khi Lộ Nghiên thông báo Trần Mặc Đông đi thành phố S, Trần Nhiễm Mộng cũng không nói nhiều mà ngắt điện thoại.

Có người nói: nếu bạn ghét một người thì nguyên nhân rất lớn là bạn phát hiện mình và người ta có khuyết điểm hoặc nhược điểm nào đó giống nhau. Không thể nói là Lộ Nghiên ghét Trần Nhiễm Mộng, chỉ là giữa hai người có sự bất hòa vô cớ. Cô tin chắc Trần Nhiễm Mộng cũng có cảm giác như vậy với cô.

Sự mâu thuẫn này đã bắt đầu kể từ khi hai người còn nhỏ, nhưng Lộ Nghiên thực sự không nghĩ tới rằng thế giới này lại nhỏ như vậy, đi vòng vòng cuối cùng cô ấy lại trở thành em dâu của mình. Nhớ lại lần đầu tiên đến nhà Trần Mặc Đông, gặp Trần Nhiễm Mộng đang ôm bảo bối trong lòng, hai người đều vô cùng sững sốt, sau đó Trần Nhiễm Mộng lại thờ ơ lạnh nhạt, thỉnh thoảng mới nở một nụ cười nhàn nhạt. Mặc dù không hề nói chuyện nhưng trong lòng Lộ Nghiên hiểu rõ. Có điều, cô cảm thấy may mắn vì Trần Nhiễm Mộng cũng lựa chọn im lặng giống cô.

Trần Mặc Đông cảm nhận được không khí khác thường giữa hai người nhưng lại cất giữ trong lòng, không hỏi vì sao hai người lại như vậy, chỉ bảo Lộ Nghiên không được gây rối với Trần Nhiễm Mộng trước mặt bố mẹ.

Lộ Nghiên và Trần Nhiễm Mộng là bạn học từ hồi tiểu học, tuy hai người ngồi bàn trên bàn dưới nhưng mỗi người đều có bạn bè riêng, không động chạm đến nhau. Hồi nhỏ Lộ Nghiên rất xinh đẹp và đáng yêu, hai bím tóc được tết gọn gàng sau vai, khuôn mặt đầy đặn, tính cách lại đáng yêu lạnh lợi, không bao giờ cãi nhau hay tranh đua với bạn bè, luôn lặng lẽ, là một đứa trẻ thông minh đúng mực, vì thế người lớn rất thích cô, trong đó đương nhiên bao gồm cả giáo viên chủ nhiệm.

Khi đó bạn nhỏ Trần Nhiễm Mộng do được gia đình nuông chiều đã trở thành một cô bé ngang ngược, tuy vẻ ngoài ưa nhìn nhưng luôn nghịch ngợm gây chuyện, như đâm bút vào người bạn học, ném giẻ lau bảng vào mặt người khác, những trò bịp bợm của cô nhiều vô kể, nhưng cô bé lại thường xuyên đạt giải trong các kỳ đại hội thể dục thể thao nên giáo viên chủ nhiệm vừa quý vừa không hài lòng về cô.

Năm lớp bốn có môn kỹ thuật dạy làm những vật thủ công đơn giản, trong một tiết giữa học kỳ, giáo viên kỹ thuật chuẩn bị dạy học sinh làm túi gấm. Vừa vào lớp, các bạn nhỏ đã xếp hàng lên bục giảng nhận vải, trật tự hỗn loạn, cô giáo liên tục nhắc nhở nhưng cả lớp vẫn hỗn loạn.

Đến lượt Lộ Nghiên và Trần Nhiễm Mộng, hai bàn tay nhỏ nhắn cùng chia ra hướng về phía tấm vải hồng nhạt, trên mặt vải có in hoa văn. Khi đó Lộ Nghiên không hiểu một người bạn nhỏ kỳ quái như Trần Nhiễm Mộng sao lại có thể thích loại vải hoa này, lời giải thích duy nhất là cô ấy cố ý. Bạn nhỏ Lộ Nghiên tuy là một đứa trẻ biết nghe lời nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ để người khác ức hiếp, vì thế ngày hôm đó đã diễn ra cảnh tượng khiến cô giáo phải kinh ngạc: hai cô bé xinh xắn cùng giằng co mảnh vải hoa đáng

yêu, giận dữ nhìn đối phương, không hề có ý định buông tay. Cuối cùng cô giáo quyết định phân mảnh vải này cho Lộ Nghiên, lý do vì Lộ Nghiên ngồi phía trước Trần Nhiễm Mộng nên Lộ Nghiên là người chọn trước. Vì thế, Trần Nhiễm Mộng đã liệt Lộ Nghiên là kẻ thù số một của cô ấy. Do tuổi nhỏ nên ngày đó họ không công kích nhau bằng lời nói mà rất thẳng thắn tấn công vào cơ thể.

Vì vậy, trong nửa kỳ sau đó, “cuộc chiến đấu” của hai bạn nhỏ diễn ra không ngừng. Tuy nhiên nó cũng chỉ diễn ra trong nửa kỳ vì lên lớp năm, nhà Lộ Nghiên chuyển đi nên cô cũng chuyển trường. Sự việc này dần mờ nhạt đi, mãi đến lần này hai người gặp nhau.

Thoát khỏi những ký ức cũ, Lộ Nghiên ngẩng đầu nhìn đồng hồ đã thấy kim giờ dừng ở vị trí số 10. Cô liếc nhìn chiếc điện thoại vẫn nằm im, cầm miếng vải vừa mua ở hàng rong vỉa hè mấy ngày trước phủ lên, không nhìn thấy cho đỡ phiền lòng.

Trong lúc tấm trí óc của Lộ Nghiên vận động rất nhanh, cô cảm thấy kỳ lạ vì sao nhiều năm như vậy thắm mỵ và sở thích của cô không hề có một bước tiến, những đồ yêu thích của hai mươi mấy tuổi và mấy tuổi vẫn giống nhau, nói ra thì thấy chính mình thực sự rất cứng đầu cố chấp. Cô mơ hồ nhớ hồi học lớp 8 mình từng thích một cậu bạn trai cùng lớp, vóc dáng cao gầy nhưng không đánh mất cảm giác khỏe mạnh, đáng vẻ đứng đắn, vừa nhìn đã thấy khí chất chính trực. Lộ Nghiên cứ suy nghĩ mãi về dáng vẻ mơ hồ của cậu ấy, cuối cùng trong trí não lại hiện ra hình ảnh của Thẩm Nham, rồi dừng lại ở khuôn mặt của Trần Mặc Đông. Đúng là âm hồn không tan, Lộ Nghiên lau lau tóc cho khô, rồi chuẩn bị ngủ.

Trong lúc mơ màng, dường như Lộ Nghiên nghe thấy tiếng điện thoại di động rung, nhưng lại cho là ảo giác của mình vì khi cô ngủ thường có thói quen tắt điện thoại, lẽ nào hôm nay mình đã quên, trong lúc cô mơ màng nghĩ đã thiếp đi.

Do ngủ không đủ giấc, công việc ngày hôm sau của Lộ Nghiên gặp phải khó khăn, vì thế cô quyết định xuống lầu hít thở không khí. Đi từ thang máy xuống, cô nhìn thấy mấy người đang vây quanh thang máy bước vào, thành linh xuất hiện ở giữa là người mà mấy ngày rồi không gặp – Trần Mặc Đông. Lộ Nghiên thậm chí rửa trong lòng, đúng là duyên phận. Lịch sự nhường đường cho lãnh đạo, vô tình bắt gặp ánh mắt của Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên cúi đầu nói “Trần tổng” coi như lời chào hỏi, sau đó nghiêng người bước về phía mục tiêu của mình.

Quả nhiên vài phút sau điện thoại của Lộ Nghiên thực sự rung lên như cô nghĩ. Nhưng điều bất ngờ là người gọi điện không phải Trần Mặc Đông mà là trợ lý Tiêu Mông.

“Cô Lộ, Trần tổng mời cô trưa nay đến Joyage, anh ấy đã đặt chỗ rồi.”

Trần Mặc Đông đoán chắc cô sẽ không để anh mất mặt trước người khác, nên đã lợi dụng cô trợ lý xinh đẹp truyền đạt mục đích của anh, thật là bực bội.

“Em không đi.” Ngắt điện thoại, Lộ Nghiên gửi cho Trần Mặc Đông một tin ngắn gọn.

“Tùy em, dù sao anh vẫn đi.” Trần Mặc Đông trả lời.

Đối diện với khuôn mặt tươi cười xấu xa của Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên lại tự mắng mình là heo. Cuối cùng cô vẫn tới, không có lý do gì để từ bỏ mỹ vị. Hai người thường đến nhà hàng này, nằm đối diện với công ty, những món ăn trong cửa hàng cung cấp với số lượng có hạn, mùi vị rất tinh tế. Hai người ngồi trong căn phòng tao nhã, yên tĩnh, tâm tình khác xa nhau, như thể mấy ngày không liên lạc đã trở thành người lạ.

“Sao không nhận điện thoại của anh?”

“Ngủ rồi.”

“Vậy sau đó nhìn thấy sao không gọi lại?”

“Bạn quá, quên mất.”

“Bạn quá?” Trần Mặc Đông bật cười.

“Anh đừng có dùng cái giọng điệu này, đương nhiên em không bạn như anh, không những bản thân anh bạn mà cả người mang theo bên cạnh cũng bạn cùng, nhưng bạn cái gì thì chỉ bạn anh biết thôi.”

“Đừng nói với anh là em đang ghen với Tiêu Mông đấy nhé.”

“Em thêm vào, thích thú gì chuyện ghen tuông. Hiện giờ em muốn ăn cơm.”

Sau đó Lộ Nghiên không nói gì, bắt đầu ăn ngón nghiên. Trần Mặc Đông sợ cô ăn nhiều quá nên tỏ ý ngăn cản, nhưng Lộ Nghiên không thèm ngẩng đầu, vẫn tiếp tục ăn mấy món trước mặt.

“Em dừng lại cho anh, em muốn ăn no chết à?” Trần Mặc Đông hơi giận dữ.

“Em đói, em ăn mà anh cũng tiếc rẻ.”

“Em đừng ồn ào nữa.” Trần Mặc Đông cầm chiếc đũa trong tay Lộ Nghiên, kéo cô xuống chiếc sô pha bên cạnh, đưa tay khẽ xoa bụng cô.

Lộ Nghiên đẩy tay Trần Mặc Đông, cúi đầu không nói.

Trần Mặc Đông thả lỏng cơ thể, dựa vào sô pha.

“Anh rất mệt sao?” Lộ Nghiên để ý thấy vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt Trần Mặc Đông, quảng mắt cũng thâm đen.

“Hai ngày chưa ngủ, em nói xem?”

“Anh đã làm gì vậy?” Lộ Nghiên cảnh giác hỏi.

“Anh không khỏe mạnh như em nghĩ đâu, thu lại cái sắc mặt hèn mọn thô tục của em đi.”

Lộ Nghiên im lặng, tự cô cũng bắt đầu xoa xoa bụng. Hồi Lộ Nghiên vẫn ở thành phố S, Trần Mặc Đông cũng phải đi công tác mười mấy ngày, lần này anh mới đi bốn ngày, xem ra anh thật sự khổ cực, Lộ Nghiên không khỏi có chút đau lòng.

“Buổi chiều vẫn phải làm việc sao? Về nhà ngủ đi.”

“Ừ.”

“Vậy chúng ta chia nhau ra về công ty nhé, nếu không em lại muộn giờ.”

“Yên tâm, đi cùng em cũng không đến mức mất mặt lắm, anh không chê bai đâu.”

Vậy là hai người đi cùng nhau về công ty, không hề có bất cứ hành động thân mật nào, nhưng lúc đến cửa vẫn thấy mấy cái đầu ghé tai nhau thì thầm.

Buổi chiều vừa bắt đầu vào giờ làm, dạ dày Lộ Nghiên lại bắt đầu kêu gào. Cô đang định ra ngoài mua thuốc thì thấy Tiêu Mông bước vào phòng làm việc của mình.

“Cô Lộ, thuốc dạ dày của cô đâu.”

“Cảm ơn.”

Lộ Nghiên cầm hộp Motilium trong tay, không để ý ánh mắt dò xét của mấy đồng nghiệp xung quanh đang tràn đầy phấn khích. Cô thầm thở dài, mấy người này đúng là mắc bệnh thật rồi, ngay cả đau dạ dày cũng nói là hạnh phúc.

Công dụng của thuốc phát huy rất hiệu quả, nhưng công việc buổi chiều làm mãi vẫn không hết, Lộ Nghiên tranh thủ thời gian chạy ra vườn hoa đằng sau đi dạo một chút. Phía trước mặt cô là hai cô gái, đang thì thầm nói chuyện với nhau.

“Cậu nói xem Trần tổng đã kết hôn chưa?”

“Không biết, nhưng tôi vẫn hi vọng anh ấy và trợ lý Tiêu là một đôi, như vậy khá phù hợp với xu thế phát triển của chuyện tình.”

“Hai người họ đúng là xứng đôi. Thế chuyện buổi trưa cậu đã biết chưa?”

“Ý cậu là cái cô gái ở bộ phận kế hoạch á? Haiz, xem ra nhiều người đều biết, chuyện tình nào chẳng có một kẻ thứ ba. Thôi đừng nói chuyện này nữa, tôi cảm thấy cô gái đó thật xấu xa.”

Lộ Nghiên cảm thấy khó xử, không biết nên cúi đầu dừng bước hay tiếp tục đi tiếp, giữa lúc do dự cô đã bước qua hai cô gái kia, nhưng rõ ràng hai người đó không biết cô chính là người “xấu xa” mà họ vừa nhắc tới.

Quan hệ của hai người chưa từng có ý giấu diếm hoặc công khai, cũng chưa từng thảo luận về vấn đề này, nó nằm trong số ít việc tự ngầm hiểu giữa cô và Trần Mặc Đông. Công việc ở bộ phận của Lộ Nghiên đều thông qua cấp trên của cô trao đổi với Trần Mặc Đông, cơ hội tiếp xúc của hai người gần như bằng không, những lần gặp mặt của hai người cũng vô cùng ít. Trong một tuần, Trần Mặc Đông đến “Grand Capital” hai ngày (Là hệ thống nhà hàng khách sạn, giống như Hyatt mà Lộ Nghiên từng làm việc trước đó ở thành phố S), còn thời gian khác anh đều ở công ty, ngoại trừ những ngày anh đi công tác, một tháng nhìn thấy anh hai lần trở lên ở “Grand Capital” là chuyện hiếm có.

Lộ Nghiên không để tâm đến những chuyện tiêu điểm như thế này, những chuyện ngoài lề đôi mách của người khác cô cũng không quan được. Quay lại với công việc, Lộ Nghiên bị Tô Hiểu Lộ kéo tới phòng nghỉ hỏi thăm. Hai người đều là những cô gái Bắc Kinh có khuôn mặt sáng sủa nên cả hai đều được liệt vào danh sách những cô gái ngọt ngào. Không thể không nói tình bạn giữa con gái rất kỳ lạ, ví dụ như Lộ Nghiên và Tô Hiểu Lộ, hay như cô và Trần Nhiễm Mộng. Những câu hỏi của Tô Hiểu Lộ đều bị Lộ Nghiên dùng ánh mắt tà ác gạt bỏ. Hiểu Lộ biết rằng hỏi cũng không được gì nên tán gẫu cùng cô những chuyện khác, nhưng mấy lần đều lơ đãng nhắc chuyện về Trần Mặc Đông.

Sau khi hết giờ làm, Lộ Nghiên tiết kiệm thời gian nên gọi xe về nhà. Về đến nhà cô phát hiện Trần Mặc Đông đang nằm xiêu vẹo ngủ say trên giường, hoàn toàn không có chút hình tượng tao nhã nào của ngày thường. Cô rút chiếc gối Trần Mặc Đông đang ôm ra, sau đó kéo lại chăn cho anh, rồi mới đứng dậy vào bếp.

Lộ Nghiên bày thức ăn trên bàn xong xuôi, cô đi vào phòng ngủ đánh thức Trần Mặc Đông dậy ăn cơm.

Ngồi bên giường, thấy dáng vẻ yên tĩnh khi ngủ của Trần Mặc Đông, ngay cả hơi thở cũng yếu ớt, Lộ Nghiên vuốt ve lông mi, lông mày, đôi tai của Trần Mặc Đông. Nếu khuôn mặt này nhỏ hơn một chút, làn da non mịn một chút, vẻ mặt ngây thơ hơn một chút... Suy nghĩ linh tinh một lúc, Lộ Nghiên muốn mỉm cười. Cô muốn có một đứa trẻ, tuy cô không biết nuôi một đứa trẻ rồi cuộc phải chịu bao vất vả.

Lộ Nghiên bóp mũi Trần Mặc Đông, giống như cách anh đã dùng để đánh thức cô trước đây rất lâu.

“Nhìn đủ rồi mới đánh thức anh, đúng là điển hình của qua cầu rút ván.” Trần Mặc Đông kéo tay cô từ trên mặt mình xuống, rồi cố gắng để cả người cô nằm trên cơ thể anh.

“Anh giả vờ ngủ, tiểu nhân.”

Nhưng những lời trách cứ của Lộ Nghiên không hề có ý ngăn cản những hành động tiếp theo của Trần Mặc Đông. Rất lâu sau đó hai người mới hâm lại thức ăn để hoàn thành bữa tối.

“Người trong công ty nghỉ ngơi em và anh có gian tình.” Đang ăn cơm, Lộ Nghiên ngắt đầu nói.

“Xin em chú ý cách dùng từ.”

“Đến mức nghiêm túc như vậy sao?” Lộ Nghiên liếc nhìn anh.

“...”

“Đúng rồi, lúc em vừa vào công ty, anh biết không?”

“Phản ứng của em đúng là nhanh nhạy, bây giờ mới nhớ hỏi chuyện này.”

“Anh đừng nói là em đi cửa sau của anh nhá.” Trước đó Lộ Nghiên đã muốn hỏi nhưng mỗi lần nhớ ra rồi lại quên mất.

“Không đâu, anh chỉ phê duyệt thôi, quyết định là do bộ phận em và bộ phận nhân sự mà.”

“Đúng vậy, em nghĩ Trần tổng cũng không phải là người không có nguyên tắc.” Lộ Nghiên nói với giọng điệu kỳ quái, không nghe ra là cô đang khen ngợi hay châm chọc.

P/s: Rất bình dị nhưng ngọt ngào và là hạnh phúc mà bao cô gái khao khát, trong đó có mình

27. Chương 27: Thời Thơ Ấu

Ngày cuối tuần, hai người cùng nhau tỉnh dậy, nhưng Trần Mặc Đông tự nhiên tỉnh, còn Lộ Nghiên bị cánh tay của Trần Mặc Đông đè nên tỉnh.

“Hôm nay đến chỗ mẹ ăn cơm đi.” Trần Mặc Đông nói với Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên quay đầu nhìn đồng hồ mới hơn tám giờ, lại quay người ngủ tiếp.

“Cả nhà Nhiễm Mộng cũng tới.”

“Trần Mặc Đông, em vẫn hơi đau dạ dày.” Lộ Nghiên lập tức quay người đối mặt với Trần Mặc Đông.

“Cố chịu đi.”

Lộ Nghiên cắn răng, trừng mắt nhìn Trần Mặc Đông.

Lúc hai người tới Trần gia, gia đình Trần Nhiễm Mộng đã tới rồi. Con gái nhỏ của Trần Nhiễm Mộng – Hàn Lạc Ảnh đang bò ngang dọc trên sofa, ánh mắt Trần Chí Bang không rời khỏi cô cháu ngoại, sợ cô bé sẽ ngã, nhưng bà mẹ của cô bé lại ngồi một bên xem TV, trên TV đang chiếu bộ phim hoạt hình mà Lộ Nghiên cũng thích.

“Sao mới hai tuần không gặp đã gầy đi rồi?” Tôn Uyển Bình – Mẹ Trần Mặc Đông từ bếp bước ra, nhìn thấy Lộ Nghiên là bắt đầu nói những câu quen thuộc. Lộ Nghiên mỉm cười, nhìn mẹ chồng và em dâu cũng rất gầy.

“Con bé Nhiễm Mộng này, chị dâu tới mà không biết chào hỏi. Nghiên Nghiên đừng để ý nó, qua bên kia đi, lát nữa chúng ta cùng ăn cơm.” Mẹ chồng của Lộ Nghiên không hề phản đối chuyện kết hôn, thậm chí càng ngày càng yêu thương cô, nhưng đáng tiếc Lộ Nghiên chỉ qua được cửa ải mẹ chồng mà không vượt qua được cửa ải của em chồng. Thù hận của hai người đã chấm dứt từ khi còn nhỏ, sau đó cũng không hề liên lạc, mối quan hệ này đương nhiên bị đóng băng. Nhưng ngoại trừ hai đương sự, có lẽ không ai biết gì về mối quan hệ này.

Lộ Nghiên định vào bếp giúp mẹ chồng và cô Lí, nhưng cuối cùng bị “đuổi” ra nên đành buồn chán ngồi trong phòng khách nói chuyện với bố chồng, xem Hàn Minh Khải và cậu em chơi cờ, rồi lại xem TV một lúc, cuối cùng sự chú ý của cô chuyển sang cô bé Hàn Lạc Ảnh, cô đến đùa cùng cô bé, cô bé bò lên đùi Lộ Nghiên, cái miệng đầy nước bọt của cô bé chà lên chà xuống khuôn mặt Lộ Nghiên, khiến cô thấy rất vui vẻ.

“Cô bé này thật hiếu động, sau này chắc chắn sẽ rất khỏe mạnh.” Bố chồng Lộ Nghiên ngồi bên cạnh nói.

“Cậu cứ nghỉ ngơi đi, tôi đưa cô bé đi chơi.” Lộ Nghiên nói xong bèn nhìn Trần Nhiễm Mộng ngồi bên, Trần Nhiễm Mộng chỉ liếc nhìn cô rồi lại tiếp tục xem TV. Lộ Nghiên thấy cô ấy không có phản ứng gì nên yên tâm ôm cô bé ra ngoài đi dạo.

Lộ Nghiên ôm cô bé đến chiếc ghế nghỉ ngoài ban công. Lúc này ánh mặt trời vừa chiếu xuống, tuy mùa hạ đã dần bớt nóng nhưng ánh nắng vẫn có chút nóng rát. Lộ Nghiên đặt đứa trẻ ngồi trên đùi mình, quay lưng về phía mặt trời. Lộ Nghiên như tự mình độc thoại, cô khẽ gãi gãi chiếc bụng nhỏ xíu khiến cô bé toét miệng cười khanh khách. Trẻ con tám, chín tháng tuổi là thời kỳ đang mọc răng, một chiếc răng của lộ ra trên cái miệng nhỏ nhắn khiến cô bé nhìn rất đáng yêu.

“Không ngờ là cậu lại thích trẻ con thế.”

Lộ Nghiên quay đầu nhìn về phía Trần Nhiễm Mộng, vẻ mặt ngạc nhiên, cô không biết nên cười hay nên lườm lại.

“Cậu không biết rằng đắc tội với em chồng là một chuyện rất đáng sợ sao?”

Lộ Nghiên không trả lời, nguyên nhân cơ bản vì cô không biết nên nói gì.

“Mẹ tôi gọi cậu vào ăn cơm.”

Nói xong câu này, cô đưa tay ôm con gái vào lòng bước đi, Lộ Nghiên thở phào, đi theo vào nhà ăn.

Bước đến bàn ăn, Lộ Nghiên đã thấy bạn nhỏ Hàn Lạc Ảnh đang ngồi trong lòng Trần Mặc Đông. Trần Mặc Đông ngậm đầu ngón tay của bạn nhỏ, hai chiếc đầu một lớn một nhỏ chụm vào nhau đùa nghịch. Lộ Nghiên bước đến ngồi cạnh Trần Mặc Đông, Hàn Lạc Ảnh thấy Lộ Nghiên bèn giơ tay đòi Lộ Nghiên ôm, Lộ Nghiên nhấc đứa trẻ lên, rồi đặt lên đùi mình.

“Đậu Đậu nhà chúng ta đến với bà ngoại nào, để bác con còn ăn cơm, béo lên rồi sẽ sinh cho con một cậu em chứ.”

Lộ Nghiên nghe thấy liền đỏ mặt, vội vàng cúi đầu ăn cơm. Trần Mặc Đông không biết phản ứng ra sao, bèn gấp rau vào bát Lộ Nghiên, mọi người trong nhà thấy vậy đều rất vui vẻ.

Sau bữa trưa, bố và cậu Trần Mặc Đông phải ra ngoài có việc. Hai nhà Trần Mặc Đông và Trần Nhiệm Mộng theo yêu cầu của người lớn ở lại ăn bữa tối. Một lúc sau mẹ và cô Lí cũng đi chợ mua đồ cho bữa tối.

Trần Mặc Đông và Hàn Minh Khải lên sân thượng hút thuốc nói chuyện công việc, Lộ Nghiên và Trần Nhiệm Mộng đều chăm chú xem phim hoạt hình trên TV. Lộ Nghiên nghĩ may mà trên thế giới này còn có thứ khiến cả hai có thể giữ được tình trạng hòa bình nhất.

“Nhiều năm rồi, hình như cậu cũng không thay đổi gì, vẫn mang dáng vẻ điềm đạm, ngoan ngoãn nghe lời nhỉ.”

Nghe thấy câu nói này, Lộ Nghiên bèn phủ định suy nghĩ vừa nảy của mình. Quả nhiên sự hòa bình này không thể kéo dài lâu. Tuy khẩu khí của Trần Nhiệm Mộng ôn hòa, nhưng Lộ Nghiên không hề cảm thấy như vậy.

“Cậu có gì thì nói thẳng đi.”

“Tôi chỉ định nói cậu không phải là người dễ bắt nạt.”

“Tôi làm gì mà để cậu phải khi dễ?”

“Để tôi khi dễ? Cậu thả kiến vào trong cốc nước của tôi, dờ rách túi gắm của tôi. Không ngờ lại là tôi khi dễ cậu?”

“Tại cậu ném túi gắm của tôi vào nhà vệ sinh trước.”

“Vậy nên cậu mới thả kiến vào trong cốc nước của tôi?”

“Không phải sau đó cậu cũng thả kiến vào cốc của tôi sao?”

“Lộ Nghiên, cậu lúc nào cũng mang cái dáng vẻ này, chính mình đã làm sai còn hùng hồn nói nữa, cứ như chuyện này chẳng hề liên quan gì đến cậu vậy.”

“Tôi có sai, nhưng cậu cũng sai trước tôi.”

“Giả dối.”

Lộ Nghiên tức giận, không muốn nói chuyện với cô ấy nữa.

“Từ nhỏ đã giả vờ thực nữ, thế mà đám nam sinh không có mắt, còn viết thư tình cho cô nữa. Đúng là buồn cười.”

Lộ Nghiên không nhớ khi còn nhỏ mình từng nhận được thư tình. Cô không để ý Trần Nhiệm Mộng nữa, một mình nghịch ngợm chiếc điều khiển từ xa.

“Hàn Minh Khải, anh đến thật đúng lúc, lẽ nào anh không nhận ra chị dâu của chúng ta chính là đối tượng anh thâm mến hồi lớp ba sao?”

Những lời Trần Nhiệm Mộng vừa nói ra khiến cả ba cùng kinh ngạc, nhưng Lộ Nghiên bỗng dưng hiểu được những phiền phức mà Trần Nhiệm Mộng gây ra cho cô đều là vì nguyên nhân người đàn ông mình thích viết

thư tình cho người con gái khác. Đúng là tâm lý đổ kỵ của phụ nữ thật đáng sợ. Nhưng Lộ Nghiên không hề nhớ từng có chuyện như vậy.

Hàn Minh Khải chăm chú nhìn Lộ Nghiên, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì đó.

“Em thực sự đã lớn thế này rồi, đúng là không nhận ra, cô ấy không nhắc thì anh cũng không nhớ.” Hàn Minh Khải nở nụ cười, như thể bạn bè cũ gặp lại nhau, điều đó khiến Lộ Nghiên không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Hàn Minh Khải ôm Trần Nhiễm Mộng rời đi, miệng thầm thì nói: “Em đúng là ấu trĩ, chuyện đã bao nhiêu năm rồi, đều tại người phụ nữ hẹp hòi của em vẫn còn nhớ...”

Lộ Nghiên liếc nhìn Trần Mặc Đông, sau đó ngồi xuống sofa xem TV.

“Có gì đáng cười? Anh cười sao phải nín nhịn thế?” Lộ Nghiên véo Trần Mặc Đông.

“Anh nghĩ đến lần Trần Nhiễm Mộng còn nhỏ bị em thả kiến.”

“Sau này cô ấy cũng thả vào cốc của em mà. Có điều em đã đoán ra trước rồi nên mới không bị dọa thôi.”

“Xem ra đúng là không thể khinh thường em.”

Lộ Nghiên trừng mắt lườm Trần Mặc Đông.

Bữa tối khá thoải mái. Lộ Nghiên cho rằng cả nhà Trần Nhiễm Mộng sẽ ra về, không ngờ tâm tình cô ấy cũng không quá tệ đến mức như vậy. Trong bữa ăn, thi thoảng cô ấy còn trêu chọc Trần Mặc Đông đôi ba câu.

Hai nhà cùng rời khỏi Trần gia. Trước khi lên xe, Lộ Nghiên tạm biệt bố mẹ, rồi nắm tay cô bạn nhỏ Hàn Lạc Ảnh.

“Chị dâu có thời gian thì tới nhà chơi.”

Xưng hô đột ngột của Trần Nhiễm Mộng khiến Lộ Nghiên nhất thời không biết phản ứng thế nào, mãi một lúc mới cất tiếng đồng ý.

Buổi tối Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông nằm trên giường, Lộ Nghiên nghĩ lại chuyện ngày hôm nay thực sự có chút chấn động tâm lý.

“Anh nói xem, số em không dễ dàng mới gặp được một bà mẹ chồng tốt thì lại đụng phải một cô em dâu oan gia.”

“Hai người không hòa hợp sao?”

“Em nói thẳng với anh, chắc chắn tiểu thư Trần Nhiễm Mộng ấy không hề thành thật chút nào.”

Trần Mặc Đông cười: “Hai người bọn em đúng là hiểu nhau. Theo những gì anh hiểu về Nhiễm Mộng, em ấy chắc chắn có mưu đồ.”

“Sao anh lại không khoan dung như thế? Sao có thể nói về em gái mình như vậy?”

“Em nghĩ khác sao?”

“Em vẫn chưa mất trí.”

“Vậy thôi không nói nữa.”

“Ở đâu ra cái kiểu nói một nửa rồi lại không nói nữa?”

Trần Mặc Đông cởi áo Lộ Nghiên nhưng cô không chịu, cô muốn lấy nó làm điều kiện.

“Đây là nghĩa vụ vợ chồng đấy.”

“Nhưng em không muốn.”

Trần Mặc Đông gõ lên trán cô một cái, rồi giơ cánh tay cho cô xem.

“Anh có dấu răng của một cô gái khác, vậy mà vẫn còn cố tình cho vợ mình xem. Anh thật đáng ghét!” Lộ Nghiên sớm đã để ý tới vết sẹo nhạt này, quả thực cô không nhìn ra đó là dấu răng, nhìn kỹ chỉ thấy hơi giống. Cô vẫn luôn muốn hỏi rõ anh, nhưng cuối cùng lại quyết định không mở miệng. Vừa nãy nói như vậy, cô chỉ muốn trêu chọc anh một chút.

Trần Mặc Đông hình như không có ý định trả lời, anh hạ cánh tay xuống, nhắm mắt ôm lấy Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên cảm thấy đầu óc mình hôm nay rất linh hoạt vì những ký ức trước đây rất lâu bất ngờ hiện lên rõ ràng.

“Là em cần à?”

“Em nói xem?”

Lộ Nghiên nhớ lại hồi học lớp bốn, cô từng bị một cậu con trai chặn đường. Người con trai đó hình như nói gì liên quan đến chuyện không được bắt nạt Trần Nhiễm Mộng nữa. Không biết lúc ấy Lộ Nghiên lấy đâu ra dũng cảm, cô chạy tới đá người con trai kia một cái, thấy anh ta định đánh lại, cô túm lấy cánh tay anh ta cắn mạnh. Người con trai kia hình như rất tức giận, định giơ tay lên đánh cô, nhưng anh ta giơ tay lên mà mãi không thấy hạ xuống. Cuối cùng anh ta chỉ chăm chú véo mặt cô khiến cô đau đến mức chảy nước mắt.

Trên đường về, đúng lúc Lộ Nghiên gặp Lỗ Mạn đang đi tìm cô. Lỗ Mạn hỏi mặt cô làm sao, Lộ Nghiên chỉ trả lời lúc đi học tự mình véo má nhiều quá. Kết quả Lỗ Mạn thử véo hai cái, cũng từ đó cô ấy phát hiện véo má Lộ Nghiên rất thích.

“Lớn như vậy mà còn đi bắt nạt trẻ con, anh không biết xấu hổ à?”

“Cả ngày bị Trần Nhiễm Mộng làm phiền nên anh bắt đắc dĩ thôi.”

Đúng vào thời điểm kích tình, Lộ Nghiên lại phản ứng rất hồ hững.

“Tập trung chút đi.”

“Em đang nghĩ hồi em học lớp bốn thì anh đã học trung học rồi. Anh đúng là già.”

Trần Mặc Đông tiến mạnh vào, Lộ Nghiên cũng không có sức lực nghĩ tới chuyện khác nữa.

Buổi sáng tỉnh dậy, Lộ Nghiên nhìn đồng hồ phát hiện mình sắp muộn giờ làm, cô gạt tay Trần Mặc Đông ra khỏi người, dậy mặc quần áo, rửa mặt, không quên thăm nguyên rửa tội ác của Trần Mặc Đông.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, Lộ Nghiên thấy Trần Mặc Đông đang nằm nghiêng trên giường nhìn về hướng cô, nhưng cô cảm thấy rõ ràng trong mắt anh không phải hình ảnh của cô mà là chuyện khác.

“Không ăn sáng à?” Giọng Trần Mặc Đông hơi khàn, có chút gợi cảm, nhưng tâm trí Lộ Nghiên lúc này đã sớm nhảy nhót tới tận công ty. Không phải cô vì món tiền thưởng chuyên cần, nhưng tính cô cố chấp nên chưa bao giờ để mình đi làm muộn.

Mặc dù thỉnh thoảng hai người cũng cùng đi một đường, nhưng Lộ Nghiên chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đi nhờ xe của Trần Mặc Đông. Mà Trần Mặc Đông cũng không hề đề nghị chở Lộ Nghiên đi làm, đây cũng được coi là hẹn ước ngầm giữa hai người. Thời gian hai người đi làm không giống nhau, đa số Trần Mặc Đông đều thức dậy sau Lộ Nghiên. Từ nhỏ Lộ Nghiên đã có thói quen ăn sáng, vì thế hiện giờ cô thường dành hơn hai mươi phút ăn sáng rồi mới đi làm. Vì thế bữa sáng của Trần Mặc Đông đương nhiên cũng được cô chuẩn bị. Tuy nhiên, điều đáng ghét là mỗi lần Lộ Nghiên hết giờ làm về nhà đều nhìn thấy bát đĩa Trần Mặc Đông ăn buổi sáng đang nằm trong bồn rửa bát. Mỗi lần như vậy cô đều nhẫn nhịn rửa sạch bát đĩa và ngày hôm sau vẫn chuẩn bị bữa sáng cho Trần Mặc Đông. Đã vô số lần Lộ Nghiên thầm mắng khinh bỉ mình, nhưng kết quả lần nào cũng như nhau.

“Không kịp nữa rồi.” Lộ Nghiên nhìn mình trong gương, cảm thấy mọi thứ đều ổn, cô quay người bước về phía cửa phòng.

“Chúng ta có con đi.”

Lộ Nghiên dừng chân, quay đầu nhìn về mặt Trần Mặc Đông, anh không giống như đang nói đùa, nhưng khóe miệng lại mang theo nụ cười. Lộ Nghiên nhìn anh, không biết mình nên phản ứng ra sao, cô luôn muốn điều đó, chỉ là không hề nói ra, cô vẫn cho rằng hiện tại Trần Mặc Đông chưa muốn có con.

“Em không đồng ý sao? Anh còn nghĩ là em rất thích trẻ con chứ.”

Lộ Nghiên xác định không phải anh đang đùa, cô có chút xúc động chạy nhanh tới bên giường, sau đó nhảy lên người Trần Mặc Đông, may mà Trần Mặc Đông phản ứng nhanh, đỡ lấy cô. Lộ Nghiên cúi đầu hôn môi anh hai cái liên tiếp, sau đó cười thành tiếng.

“Anh thực sự muốn sao?” Lộ Nghiên dùng cả hai tay捏 má Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông kéo tay cô xuống, không nói gì, mà chỉ nhìn thẳng khuôn mặt của Lộ Nghiên.

“Sao tối qua không nói?” Lộ Nghiên vẫn nhớ mình phải đi làm cho kịp giờ, cô lập tức đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo.

“Hôm qua lúc anh muốn nói thì em đã ngủ rồi.”

Lộ Nghiên bước ra khỏi cửa nhà vẫn không kìm nén được niềm vui, nhưng cô bắt đầu hối hận vì phản ứng vừa rồi quá lộ liễu, cô như vậy làm sao có thể đấu trí với một Trần Mặc Đông tâm cơ thâm sâu. Lộ Nghiên nghĩ cô cảm thấy hạnh phúc vì sau này mình sẽ có một đứa trẻ của riêng mình, chứ không phải vì cảm kích chuyện Trần Mặc Đông đã đồng ý có con, bằng không đó chỉ là sự ban ơn của Trần Mặc Đông mà thôi. Vừa đi vừa nghĩ, lúc Lộ Nghiên tới công ty cũng vừa đúng chín giờ.

28. Chương 28: Những Ngày Tháng Thường Nhật

Từ Grand Capital, Trần Mặc Đông xuất phát đi công tác. Lúc ấy Lộ Nghiên đang tìm tư liệu bên tủ tài liệu cạnh cửa sổ, đúng lúc cô quay đầu nhìn ra bên ngoài thì thấy Trần Mặc Đông cúi người ngồi vào xe.

Buổi tối hôm trước, hai người trải qua mấy lần kích tình, khiến sáng nay tỉnh dậy Lộ Nghiên phát hiện nhiều dấu vết lưu lại trên cơ thể mình. Cô mặc kệ Trần Mặc Đông vẫn còn đang ngủ, cố gắng tạo vài dấu tích trên người anh. Cuối cùng buổi sáng ấy cả hai người nằm trên giường vui vẻ đùa nghịch nhau một trận.

Lộ Nghiên mang tư liệu vừa tìm được về chỗ ngồi, đang muốn gửi một tin nhắn cho Trần Mặc Đông thì lúc cô vừa cầm điện thoại lên lại có tin nhắn.

“Này, ai mà lại có sự liên kết tâm linh với em đến vậy?” Vân Trạch ở bên cạnh trêu chọc Lộ Nghiên, cô đáp trả anh bằng ánh mắt “đừng có quản việc của người khác” khiến Vân Trạch cười cười rồi lại cắm đầu vào sửa PPT.

“Anh xuất phát rồi.” Tin nhắn của Trần Mặc Đông vừa tới.

“Em thấy rồi.” Lộ Nghiên nhắn tin lại, ngầm nghĩ bổ sung thêm một câu: “Khi nào anh về, em đi đón anh.”

“Quà?” Lộ Nghiên thực sự khâm phục năng lực bày tỏ của Trần Mặc Đông nhưng cô cũng khâm phục cả chính mình vì khả năng thấu hiểu con người đó nữa. Ý nghĩa của tin nhắn này là: “Em muốn quà gì, anh sẽ mua cho.” Trần Mặc Đông vốn chán ghét chuyện nhắn tin vô cùng, cô đoán chắc lúc này đang có người khác ở cạnh nên anh chỉ có thể lựa chọn hình thức liên lạc này, đúng là “tiếc chữ như vàng”, có thể giảm bớt chữ nào thì giảm tận lực.

Lộ Nghiên suy nghĩ vấn đề này mất tận năm phút, ngay cả Vân Trạch cũng phải ngẩng đầu lên lần nữa:

“Anh nói này em gái, em có chuyện gì không hiểu thì có thể hỏi anh, đừng tự làm khó mình như vậy.”

Lộ Nghiên cười cười, sau đó lòng đã sáng tỏ thông suốt, cô thật sự không muốn bắt cứ thứ gì cả. Thực ra cô cảm thấy mình lúc nào cũng cố gắng không làm phiền Trần Mặc Đông nên cô quyết định muốn tìm một món quà gì đó đặc biệt một chút để làm khó anh. Nhưng cô ngầm nghĩ trên đời này có tiền thì không gì

không tìm được cả. Vì thế, Lộ Nghiên quyết định không làm khó chính mình nữa, cô trả lời tin nhắn của Trần Mặc Đông rồi cắm đầu vào đám tài liệu trên tay.

Vì Trần Mặc Đông đi nước B công tác nên “kế hoạch tạo người” bèn gác lại. Lộ Nghiên ôm túi lớn túi nhỏ về nhà mẹ đẻ. Hết giờ làm cô mới về nhà thu dọn đồ đạc nên lúc đến nơi, hai vợ chồng Nguyễn Minh Ngữ đã ăn cơm rồi, Lộ Nghiên nói mấy lần là không cần làm cơm cho cô nữa nhưng Nguyễn Minh Ngữ vẫn đi vào bếp nấu vài món cho cô.

Lộ Nghiên theo mẹ vào bếp, đứng bên cạnh Nguyễn Minh Ngữ.

“Sao con càng lớn lại càng dính lấy người khác thế này?”

Lộ Nghiên sững sờ giây lát, rồi cũng cảm thấy hành động của mình hiện tại hơi kỳ lạ. Nhưng hương thơm ngào ngạt của mấy món ăn khiến Lộ Nghiên không còn sức để nghĩ nữa, cô bưng bát ra phòng khách, vừa ăn cơm vừa xem TV cùng bố.

“Lộ Hi đâu ạ?”

“Thuê phòng với bạn ở ngoài rồi. Ai như con, kết hôn rồi mà vẫn chạy về nhà.”

“Mẹ cũng nói đây là “nhà” mà, không chạy về đây thì chạy đi đâu được ạ.” Lộ Nghiên trả lời.

Sau lúc tan làm ngày thứ sáu, Lộ Nghiên về nhà, cô thu dọn nhà cửa sơ qua cũng mất hơn nửa tiếng. Việc dọn dẹp nhà cửa này, Lộ Nghiên không ghét, nhưng cũng không thích. Sở dĩ hiện tại cô chịu khó làm như vậy hoàn toàn vì tính cách thích sạch sẽ nhưng lại lười biếng của Trần Mặc Đông tạo nên. Trần Mặc Đông không hề có ý niệm gì về chuyện làm việc nhà, mà anh cũng không cho rằng chuyện đó là sai. Lúc mới kết hôn, hành động này của Trần Mặc Đông khiến Lộ Nghiên rất khó chịu, nhưng dần dà theo thời gian, cô lại rất thoải mái, coi như mình làm mấy chuyện này để giảm béo, dù rằng cô không cần phải giảm béo.

Mỗi lần Lộ Nghiên làm tổng vệ sinh, thỉnh thoảng dưới con mắt giận dữ của cô, Trần Mặc Đông cũng đi cất dao kéo vào ngăn bàn, cất gọn những đồ vật đang bày ra mà Lộ Nghiên vừa lau sạch, giúp Lộ Nghiên gỡ rèm cửa xuống, hoặc ấn tắt mở chiếc máy giặt... Tuy nhiên nếu bảo anh đi giặt một cái giẻ lau, hoặc rửa một cái chén thì còn khó hơn chuyện lên trời. Trong trí nhớ của Lộ Nghiên, Trần Mặc Đông cũng đã từng làm qua chuyện này, chỉ là cô quên mất khi nào, như thể hình ảnh đó chỉ là ảo giác của cô thôi.

“Em có thể tìm người giúp việc theo giờ làm những chuyện này mà.” Khi Trần Mặc Đông không muốn làm, anh sẽ hờ hững nói câu này.

“Anh đúng là lười thối ra.”

Vì Lộ Nghiên liên tiếp nhượng bộ nên rõ ràng khiến người đàn ông nào đó càng thêm lười biếng. Lộ Nghiên chưa từng nghĩ đến chuyện thuê người giúp việc theo giờ, cô không thể chịu được việc một người lạ ở trong nhà mình, đồ đạc trong nhà bị người khác chiếm giữ hoặc sắp xếp. Sở dĩ cô thích công việc vệ sinh ngôi nhà nguyên nhân cơ bản cũng vì vậy.

Lộ Nghiên chọn ngày thứ sáu quay về nhà riêng của mình là vì muốn có một ngày nghỉ cuối tuần trọn vẹn. Trước đó cô đã gọi điện cho gia đình hai bên, sau đó lăn ra ngủ no giấc đến tận sáng hôm sau, mãi đến khi thấy đói bụng mới từ giường bò dậy.

Buổi chiều Lộ Nghiên không có việc gì để làm nên cô quyết định xem lại một bộ phim trước kia mình rất thích. Hồi thiếu niên, cô thích những phim tình cảm của Hongkong, lớn hơn một chút lại thích phim tình cảm Âu Mỹ, hiện giờ cô lại thích những phim điện ảnh được tuyên truyền rầm rộ, thường là thị phi không rõ, thiện ác lẫn lộn. Tuy nhiên có những thứ vẫn không hề thay đổi, ví dụ như sở thích của cô với phim hoạt hình. Không thể nói một người đã trưởng thành thích xem phim hoạt hình là vẫn còn ngây thơ – cách nói ấy hoàn toàn không có tính khoa học. Lộ Nghiên kiểm nghiệm chính mình vẫn luôn thích những bộ phim hoạt hình kinh điển kia vì cô xem chúng nhiều nhất, đặc biệt là trong giai đoạn cô đã trưởng thành.

Đôi khi sở thích của con người đến từ việc được gây dựng liên tục thành thói quen, ví dụ như nghe một bài hát rất nhiều sẽ cảm thấy nó rất xuôi tai, thậm chí rất hay; quan sát một người nào đó lâu dài, bất kể hình dáng người đó có bao nhiêu điểm không thuận mắt thì dần dà cũng sẽ thành thói quen nhìn ngắm người đó. Khi còn nhỏ, việc mở rộng kiến thức của Lộ Nghiên đa số dựa vào việc đọc sách, lên cấp hai cô mới bắt đầu

dần quen với Internet và hiểu biết về phim ảnh, có mấy bộ phim mà cô xem đi xem lại vài lần, càng xem lại càng thích.

Lúc này Lộ Nghiên đang ngồi trên mạng, có một quảng cáo về cuộc thi khiêu vũ hiện lên với hình ảnh của siêu sao M, cô chợt nhớ tới một bộ phim của ông ấy từ hơn hai mươi năm trước, cô ngồi tìm trên mạng nhưng lại không tìm được bộ phim đó.

Ngoài những lúc dọn dẹp nhà cửa, Lộ Nghiên rất ít khi vào phòng làm việc của Trần Mặc Đông. Cô luôn cảm thấy những lúc anh không ở nhà mà vào phòng làm việc của anh như thể mình đang vụng trộm làm gì đó không đúng. Tuy nhiên, tháng trước khi quét dọn nhà cửa, cô nhìn thấy một chiếc hộp xanh sẫm có rất nhiều đĩa CD của siêu sao M, đúng lúc ấy Trần Mặc Đông bước vào phòng làm việc, lấy lại chiếc hộp để vào chỗ cũ. Lộ Nghiên nghĩ nếu Trần Mặc Đông là người mê ca nhạc như vậy thì những chiếc đĩa ngày xưa chắc anh ấy cũng sưu tầm cất giữ. Có điều, Lộ Nghiên chưa từng dám nghĩ Trần Mặc Đông cũng là người biết hâm mộ một ngôi sao nào đấy.

Vị trí của chiếc hộp đựng đĩa vẫn không thay đổi, Lộ Nghiên mở ra tìm trong đống CD, quả nhiên anh sưu tầm toàn bộ, vỏ đĩa đựng đã mang dấu vết của thời gian lâu năm. Lộ Nghiên thầm đoán chắc sau này Trần Mặc Đông mới tìm thấy những bản gốc, dưới góc bên phải vỏ hộp là chữ “Thư” phồn thể, nét chữ hơi giống Trần Mặc Đông viết. Lộ Nghiên ngẫm nghĩ, đoán là nét chữ hồi trẻ của anh. Trên những chiếc đĩa khác cũng có chữ này, cùng một vị trí, cùng một nét bút.

Ngày Trần Mặc Đông đi công tác trở về là ba tuần sau đó. Hết giờ làm, Lộ Nghiên về nhà thay quần áo rồi mới tới sân bay. Không ngờ chuyến bay bị trễ nên Lộ Nghiên đành phải ngồi nghịch trò chơi trên điện thoại để đợi anh.

Chiếc điện thoại trước kia của Lộ Nghiên sau vô số lần mất đi tìm lại cuối cùng cũng đã hoàn toàn biến mất. Cô suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng quyết định không mua điện thoại mới nữa mà sẽ dùng chiếc điện thoại Trần Mặc Đông đang sử dụng. Không ngờ mấy ngày sau, Trần Mặc Đông lại đưa cho Lộ Nghiên một chiếc điện thoại mới với kiểu dáng y hệt như của anh.

“Sao lại là loại này?”

“Không phải em nói là muốn loại điện thoại anh đang dùng sao?”

“Ý của em là anh đưa cho em cái cũ, anh có thể đổi sang loại mới mà.”

“Vì sao em muốn dùng cái cũ này?”

“Vì nếu đánh mất sẽ không quá tiếc.”

“Em đúng là tự lừa gạt mình quá độ rồi đấy. Bất kể chúng cũ hay mới, thì giá trị của chúng đều như nhau mà.”

“Em cứ nghĩ vậy đấy, anh quản được sao?”

Lộ Nghiên kiên quyết không dùng chiếc điện thoại mới, cuối cùng người phải thỏa hiệp chỉ có thể là Trần Mặc Đông. Nhưng vì điện thoại của hai người giống nhau nên thỉnh thoảng cũng xảy ra vài cảnh dở khóc dở cười. Ví dụ như Lộ Nghiên đã vài lần cầm điện thoại Trần Mặc Đông đi làm, đến công ty cô mới phát hiện mình cầm nhầm, nhưng may mà ngày hôm đó Trần Mặc Đông cũng đến Grand Capital, Lộ Nghiên chỉ có thể chạy lên phòng làm việc của Trần Mặc Đông để đổi điện thoại. Trần Mặc Đông khi đó chắc chắn sẽ mang vẻ mặt cam chịu, bất lực vô cùng, ánh mắt hơi mang vẻ coi thường, nhưng Lộ Nghiên khi đó cũng không thèm “tính toán” với anh, lúc sắp đi còn nhỏ giọng nói một câu: “Vừa nãy có hai cuộc điện thoại gọi tới, cùng là một người, hơn nữa tên hiện lên là tên con gái, nhưng em không nghe đầu”, sau đó cô vất chân nhanh như chớp chạy khỏi đó.

Trong lúc tạm ngừng chơi, Lộ Nghiên ngẩng đầu lên thì thấy Trần Mặc Đông và hai người nữa đang đi về phía cô. Hai người nhìn nhau mỉm cười. Lúc đến gần, Trần Mặc Đông gơ tay ấn mạnh chiếc mũ đang đội trên đầu của Lộ Nghiên. Nếu không phải vì có người khác ở đây, cô sẽ không do dự lườm anh một cái. Cô nhìn hai người đi bên cạnh anh, cảm thấy có chút quen quen. Sau khi Trần Mặc Đông giới thiệu, cô mới nhớ hai người này là hai nhân vật quan trọng của bộ phận nào đó trong công ty, nhìn cả hai đều như trên ba mươi tuổi. Họ mỉm cười bắt tay, quan sát, nhìn cô có chút không tự nhiên.

Trên đường về nhà, cả Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông đều hơi mệt mỏi. Máy bay chậm hơn ba giờ, Lộ Nghiên ngồi đợi cũng mệt, mắt lại chăm chú dán vào màn hình chiếc điện thoại nên hiện giờ rất mệt mỏi, miệng ngáp không ngừng.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Lộ Nghiên cảm thấy Trần Mặc Đông đang nằm sát phía sau lưng mình, lúc ấy cô mới nghĩ chuyện ngày hôm qua đã thực sự xảy ra. Lộ Nghiên chưa từng nghĩ mình lại là người nhẫn nại chờ đợi đến vậy.

Đầu Lộ Nghiên gối đầu trên cánh tay Trần Mặc Đông, cánh tay còn lại của anh vắt qua eo, nắm lấy bàn tay phía trước ngực cô, hơi thở anh phả nhẹ sau vai cô. Lộ Nghiên thấy buồn buồn, không chịu được bèn giờ tay ra gãi. Trần Mặc Đông kéo tay cô xuống, rồi đưa tay xoa nhẹ nơi cô vừa gãi.

“Vấn ngứa sao?”

“Anh đừng thở mạnh thì em sẽ không bị buồn.”

Lộ Nghiên hơi nhích người một chút, Trần Mặc Đông bèn đưa tay giữ chặt, cô chỉ có thể dẩu sức với anh. Cuối cùng cô cũng quay người được, nằm đối mặt với Trần Mặc Đông, tìm một tư thế thoải mái chui vào lòng anh. Trần Mặc Đông thuận thế, đưa chân vòng qua người Lộ Nghiên. Lộ Nghiên cũng theo quán tính đặt tay trên má Trần Mặc Đông, hai người cứ thế ôm nhau ngủ tiếp.

Vừa đầu mùa đông, Lộ Nghiên cảm thấy rất kỳ lạ: Dù đã kết hôn đã gần một năm nhưng dường như hai người vẫn là hai cá thể riêng biệt. Tuy nhiên, đôi khi cô cũng cảm thấy hai người đã hòa hợp, hoặc đôi khi cô lại nghĩ có thể thời gian kết hôn vẫn ngắn nên còn cần thêm nhiều thời gian nữa để hòa hợp thành một thể thống nhất.

“Hồi nhỏ anh có thói quen viết nhật ký không?” Lộ Nghiên đang xem TV, bỗng dưng nhớ ra vấn đề vô can này.

“Hỏi vấn đề này làm gì?”

“Nói thế chắc là không rồi. Như vậy cũng đúng, anh chắc chắn không giống người có thể làm những chuyện như thế.”

“Anh đâu nói là mình không viết.”

Mắt Lộ Nghiên sáng lên, “Vậy cho em xem với.”

Trần Mặc Đông lôi một cuốn sổ nhỏ từ ngăn kéo thấp nhất của bàn làm việc đưa cho Lộ Nghiên. Lộ Nghiên mở cuốn sổ, chữ viết nắn nót nhưng nội dung lại lộn xộn, bên trên kể lể chuyện này, bên dưới đã kể sang chuyện khác, đa số nội dung đều là những chuyện phiền phức của ngày nhỏ.

“Hồi nhỏ anh rất yêu mẹ sao?” Nhật ký của Trần Mặc Đông thỉnh thoảng lại xuất hiện những câu viết về vẻ đẹp của mẹ anh và những câu nói về việc anh thích bà thế nào.

“Anh viết vậy sao?” Trần Mặc Đông đến cạnh Lộ Nghiên, cùng xem nhật ký với cô: “Chính anh cũng không nhớ mình đã từng viết những điều này. Cuốn sổ này mấy năm trước dọn phòng anh mới tìm thấy.”

“Như vậy mà cũng gọi là nhật ký, tổng cộng được vài trang, không hề có tí gì viết khi anh lớn lên cả, như thời gian đại học chẳng hạn.”

“Những chuyện ngày nhỏ đều đáng nhớ, chứ những chuyện sau này anh chỉ mong sao sớm quên đi nên mới không phí thời gian để ghi lại.”

“Vậy anh cũng không xấu hổ thừa nhận nó là “thói quen” chứ?”

Trần Mặc Đông mỉm cười, cất cuốn sổ Lộ Nghiên vừa đặt bên cạnh vào ngăn kéo, “Anh có rất nhiều thứ của em hồi nhỏ đấy.”

“Mẹ em đưa cho anh sao?”

“Tự anh xin đấy.”

“Đúng là anh có thói quen thu thập đồ cũ.”

“Bài đầu tiên của em là viết về cây nho trong tiểu khu lúc nhà em vẫn ở đó chưa chuyển đi; bài thứ hai viết về cây hoa hòe và con sóc nhỏ; bài thứ ba viết về Lộ Hi; bài thứ tư...”

“Dừng! Anh đúng là quá nhàn rồi, còn có thời gian rảnh rồi đi đọc những tác phẩm thời ngây thơ của em.”

“Vậy ý của em là đồng ý đưa những tác phẩm gần đây của mình cho anh đọc?”

Lộ Nghiên lườm anh một cái. Tuy cô thực sự có thói quen viết nhật ký, nhưng tuyệt đối không thể đưa anh đọc vì hiện tại những điều cô viết ra đã không còn hồn nhiên ngây thơ như khi còn bé nữa.

“Chi bằng chúng ta cùng trao đổi nhật ký thời đại học đi?”

Trần Mặc Đông nhìn chằm chằm vào Lộ Nghiên, cuối cùng cười bất lực: “Rốt cuộc em định làm gì vậy?”

“Không có gì, vui đùa thôi mà.” Lộ Nghiên cũng mỉm cười bất đắc dĩ.

“Sổ sách của anh đều đặt trên giá sách trong phòng làm việc, nếu em hứng thú thì có thể tự xem, còn về phần em, anh bỏ qua cho đấy.”

Buổi tối hôm đó, khi hai người từ nhà mẹ chồng Lộ Nghiên về nhà, cô nhận lúc Trần Mặc Đông đi tắm, “quang minh chính đại” bước vào phòng làm việc của anh. Cô tìm thấy mấy quyển sách đại học trên giá sách, rồi lại thấy hai phong thư. Cô cảm thấy rất mơ hồ, nhưng cuối cùng vẫn không mở ra mà lại đặt vào chỗ cũ.

“Xem chưa?” Trần Mặc Đông đã nằm trên giường đọc báo, thấy Lộ Nghiên bước vào bèn bỏ tờ báo xuống, ánh mắt mang theo nụ cười mờ ám.

“Em không muốn xem nữa.”

Nói xong, Lộ Nghiên bước vào phòng tắm, Trần Mặc Đông cũng bước theo sau...

29. Chương 29: Những Ngày Tháng Thường Nhật (2)

Gần đây Trần Mặc Đông đi tiếp khách rất nhiều, nhưng bất kể kể muộn thế nào anh vẫn về nhà. Thời gian đầu Lộ Nghiên còn đợi anh, cố gắng ra dáng một người vợ mẫu mực, nhưng sau vài lần, cô phát hiện Trần Mặc Đông về nhà vẫn rất tinh táo, chẳng những không cảm kích cô mà còn coi cô như người dễ sai bảo, vì thế cô quyết định rộng rãi với chính mình, không đợi anh nữa.

Đương nhiên còn có một lý do nữa: Thỉnh thoảng Trần Mặc Đông đi tiếp khách về, trên người anh còn có mùi nước hoa của phụ nữ, khi thì thanh nhã, khi lại nồng đậm. Tuy Lộ Nghiên cũng có mấy lọ nước hoa nhưng cô rất ít khi sử dụng, đa số đều dùng để phục vụ tử quần áo. Nước hoa chỉ là một hình thức lịch sự với người ngoài khi giao tiếp xã hội, mà Lộ Nghiên ở nhà lại rất thoải mái, không muốn trên người có thêm bất cứ mùi nào nữa, ở nhà ngửi thấy mùi nước hoa khiến cô có cảm giác rất khó chịu.

Lộ Nghiên rất miễn cưỡng, thỉnh thoảng cô đang ngủ bị mùi nước hoa đánh thức. Lúc mở mắt ra, cô thấy bóng dáng Trần Mặc Đông từ bên giường bước đi, sau đó anh đứng bên cạnh thay quần áo, rồi đi vào nhà tắm. Tình huống như vậy bắt đầu xảy ra kể từ khi Lộ Nghiên không đợi Trần Mặc Đông nữa. Mỗi lần Trần Mặc Đông về nhà đều khê khàng gọi cô, nhưng đôi khi cô cũng không biết anh về lúc nào, buổi sáng tỉnh dậy sẽ thấy cả người mình bị một cánh tay đè chặt đến mức không thở được, sau đó cô sẽ không chút khách khí đập anh một phát, Trần Mặc Đông cũng ít khi để ý cô, chỉ nắm chặt tay cô, rồi tiếp tục ngủ.

Có một ngày, Trần Mặc Đông về nhà không muộn lắm, Lộ Nghiên lúc ấy đang nằm trên giường nghiền ngẫm một cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Khi Trần Mặc Đông tiến lại gần, một mùi hương ngọt ngào phảng phất nhẹ qua mũi cô.

“Thối chết đi được. Mời anh đi tắm đã.”

Trần Mặc Đông không ở lại nữa, vừa cởi cà – vạt vừa bước vào nhà tắm. Lộ Nghiên tiện tay cầm lọ xịt muối ở đầu giường, phun vài cái, không gian nhanh chóng ngập tràn mùi mát lạnh. Mùi hương đậm đặc trong không gian khiến Lộ Nghiên nhăn mặt nhăn mũi hít thở, rồi lại tiếp tục đọc sách.

“Không có muối, sao em lại phun nước hoa?” Trần Mặc Đông xoa tóc, bước từ trong phòng tắm ra.

“Anh có hiểu biết gì không đấy? Đây là nước chống muỗi, không phải nước hoa.”

Trần Mặc Đông không muốn đấu khẩu với cô, anh nằm sang một bên, cầm lấy quyển sách trên tay cô, kéo cô xuống cạnh mình. Lộ Nghiên tự biết mình không đấu lại anh nên cũng không lãng phí sức lực, hai người tắt đèn đi ngủ. Bỗng nhiên Lộ Nghiên lo ngại mai mình sẽ không tìm thấy trang đang đọc dở của quyển sách vừa này. Trong cảm giác mơ hồ, Lộ Nghiên thấy căn phòng đã tràn ngập lại cảm giác hài hòa của ngày thường.

Hôm đó, hương vị cô ngửi thấy trên người Trần Mặc Đông giống với kiểu nước hoa cô dùng, vì thế cô không tránh khỏi có chút khó chịu, nhưng cô cũng không rõ vì sao mình phải khó chịu như vậy. Cuối cùng cô lấy lọ xịt muối để lấn át mùi hương kia, không ngửi thấy nữa, lòng cũng đỡ buồn phiền.

Với những loại chuyện này, Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông gần như tự hiểu ngầm với nhau. Trần Mặc Đông không hề giải thích, Lộ Nghiên cũng hiểu anh chỉ thích ứng với hoàn cảnh nên không hề làm mấy chuyện ghen tuông. Nếu chuyện này có ngoại lệ, đương nhiên là khi một trong hai người mất kiểm soát.

Một buổi tối, bữa tối của Lộ Nghiên là một quả táo và một bát yến mạch, vì lúc Lộ Nghiên chuẩn bị làm bữa tối, Trần Mặc Đông gọi điện về nhà nói rằng hôm nay phải tiếp khách, bảo cô không phải đợi anh. Lộ Nghiên thầm mắng chửi anh trong lòng: “Mình đã đợi anh ta khi nào chứ”, cuối cùng cô không chịu được bèn “hét” lên một tiếng. Vì thế cô cũng lười không muốn nấu bữa tối, tùy tiện tìm thứ gì đó nhét vào bụng.

Vừa đúng là buổi tối thứ sáu, Lộ Nghiên không vội ngủ, cô mở bộ phim mình vẫn đang xem dở hồi ở thành phố S.

Nam chính vẫn là người đó, nhưng hiện giờ cô lại không liên tưởng đến bất kì ai như ngày trước. Tình cảm của nam chính đã thay đổi, anh ta nhớ thương điên cuồng nữ chính khiến Lộ Nghiên khóc suốt suốt. Hết một tập, nhìn đồng hồ vẫn chưa muộn nên cô mở một tập nữa. Nam chính vừa này vẫn còn kiên định không đổi thì bây giờ lại đang nằm trên giường quay cuồng cùng người con gái khác. Trên màn ảnh, nam chính thấy hình ảnh nữ chính đan xen vào người con gái say rượu trên giường, không gian mờ mịt đầy ám muội. Lộ Nghiên đoán bộ phim này chỉ có thể xem trên mạng vì nó vượt quá tiêu chuẩn của phim truyền hình. Cô cảm thấy tiếc những giọt nước mắt của mình khi này, xem ra đàn ông thật sự không đáng tin.

Lúc mở cửa, Trần Mặc Đông thấy Lộ Nghiên đang dán mắt vào máy tính đầy suy tư.

“Làm em sợ chết đi được. Anh cảm tình quỉ đấy à?”

“Anh mới nghe thấy cảm tình mèo, chứ chưa từng nghe thấy cảm tình quỉ.”

Lúc này Lộ Nghiên mới phát hiện tinh thần của Trần Mặc Đông đang rất vui vẻ.

Lộ Nghiên đẩy Trần Mặc Đông đang kê sát vào mình, vẫn bảo anh đi tắm trước, còn mình tiếp tục chiến đấu với bộ phim tình cảm cường điệu quá mức.

Lúc bước vào phòng ngủ, Lộ Nghiên thấy Trần Mặc Đông đã nằm trên giường, cô bước vào nhà tắm, thấy chiếc áo sơ mi trên tường bên tiện tay giặt. Dù sao đây cũng là cuộc sống của cô, không thể không có trách nhiệm.

Lộ Nghiên bất ngờ phát hiện trên chiếc áo sơ mi có một dấu son nhạt, nếu không phải dưới ánh đèn công suất lớn chắc chắn không thể nhìn thấy. Trong phút chốc, cơn giận dữ của Lộ Nghiên không cách nào bộc phát ra được, cô ném chiếc áo đi, mở vòi nước, nhiệt độ nước hơi cao, xung quanh nhanh chóng phủ một tầng hơi nước. Cô bôi xà phòng tắm lên toàn thân, rồi kỳ cọ tay mình hai lần mới tắt vòi nước. Quay ra phòng ngủ, mặc kệ tóc vẫn chưa khô, Lộ Nghiên nằm xuống giường, quay lưng lại với Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông vẫn ôm lấy Lộ Nghiên như thường lệ, nhưng Lộ Nghiên hất tay anh ra, miệng nói “Mệt”. Mấy lần Trần Mặc Đông cố ghé sát lại nhưng đều không có kết quả, cuối cùng cũng mặc kệ cô.

Sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên hai người đi ngủ mà mỗi người nằm một góc. Tuy nhiên sáng hôm sau tỉnh dậy, Lộ Nghiên phát hiện hai người vẫn nằm trong tư thế như những ngày thường, hai cơ thể quấn quýt lấy nhau, cánh tay Trần Mặc Đông đặt trên eo hoặc trước ngực Lộ Nghiên. Lộ Nghiên đẩy tay Trần Mặc Đông, sau đó lấy sức gơ nắm đấm đánh anh trong không trung, nhưng vẫn chưa xả được giận.

Sau bữa sáng, Lộ Nghiên đang định ra khỏi nhà thì một người bạn thời đại học của Lộ Nghiên ở thành phố S đi công tác, gọi điện cho cô nói là muốn gặp mặt, Lộ Nghiên đồng ý. Quả thực quan hệ của hai người rất bình thường nhưng giữa hai người còn một tầng quan hệ nữa. Cô đã từng vô tình “giới thiệu” bạn gái cho người con trai này.

Trong một lần nghiên cứu kiến trúc, cô và cậu con trai này được phân thành một tổ. Lúc hai người đi cùng nhau trên phố, vô tình gặp một người bạn gái của Lộ Nghiên, ba người cùng nhau ăn tối, nhưng sau đó Thẩm Nham đến đón cô, Lộ Nghiên đành phải đi cùng anh. Trước lúc đi, cô giao nhiệm vụ đưa bạn gái của mình về cho cậu bạn đó. Kết quả mối quan hệ phát triển rất nhanh. Đương nhiên lúc đầu Lộ Nghiên không biết chuyện này, sau này khi mối quan hệ đó đã ổn định, họ mới nói cho cô. Khi đó Lộ Nghiên rất ngạc nhiên, còn tự nhủ là bà nguyệt nối kết nhân duyên.

Mối quan hệ của hai người đó đã duy trì được vài năm, tình cảm rất tốt. Họ cũng thừa nhận Lộ Nghiên là bà mối, vì thế mối quan hệ của ba người càng gần gũi hơn trước.

Lộ Nghiên tỉ mỉ trang điểm, ngay cả chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ, sao mỹ phẩm có thể khiến khuôn mặt cô thay đổi nhiều như thế.

“Hôm nay không cần đợi em, em cũng không biết khi nào mới về.” Trước khi ra khỏi cửa, Lộ Nghiên nói với Trần Mặc Đông một câu.

Trần Mặc Đông từ từ báo ngắc đầu lên, không hề nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô. Lộ Nghiên không nói gì nữa, quay người mở cửa.

Thời gian Lộ Nghiên ra khỏi nhà vẫn còn sớm, không nghĩ ra nơi nào để đi nên cô đến thẳng nơi đã hẹn với hai người kia. Chỗ ngồi cạnh cửa sổ, Lộ Nghiên nghiêng đầu nhìn dòng xe cộ chạy qua. Tuy trời đầu thu nhưng thời tiết vẫn ấm áp, ánh mặt trời không gay gắt, một số người mặc áo dày, nhưng cũng có người chỉ mặc một chiếc váy ngắn. Đúng là cuộc sống phong phú, cảnh tượng nào cũng có thể xảy ra.

“Sao lại đến sớm vậy?”

Lộ Nghiên quay đầu nhìn người đang đi tới, người hơi béo lên, còn những thứ khác vẫn không hề thay đổi, nụ cười trên mặt đọng lại nơi khóe miệng.

“Mình nào dám để ông chủ lớn như cậu phải đợi mình.”

“Cái gì mà ông chủ lớn? Là ông chủ lớn còn phải tự đi công tác sao? Sao cậu lại mang dáng vẻ tức giận thế này?”

Lộ Nghiên mỉm cười, kéo cậu ta nói sang chuyện khác. Bữa ăn rất vui vẻ, đa số thời gian hai người ôn lại chuyện cũ, bầu không khí này và khi ăn cơm cùng Trần Mặc Đông đúng là không thể so sánh với nhau. Cậu bạn nói với Lộ Nghiên rằng người bạn gái kia đang mang thai, cơ thể đã tăng cân lên nhiều, nhìn xa giống như một quả bóng. Cậu bạn nói những lời vui đùa nhưng trên mặt lại hiện rõ niềm hạnh phúc vô hạn. Anh ta còn nói với cô khi con họ tròn một trăm ngày tuổi, họ sẽ tổ chức hôn lễ.

“Yêu đương lâu như vậy mà hai người vẫn chưa bàn chuyện đại sự sao?” Lộ Nghiên thở dài.

“Đã đăng ký rồi mà. Lúc ấy, mình vừa mới lập công ty, mỗi ngày bận muốn chết, làm gì còn sức bàn đến chuyện này. May mà mình có được người vợ tốt, cô ấy cũng không quá để ý chuyện này.”

Cậu bạn rất bận rộn nên hai người ăn xong bữa trưa thì tạm biệt.

Lộ Nghiên đi dạo quanh siêu thị gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng lại tại một cửa hàng quần áo nam, cảm giác về những mẫu quần áo ở đây rất quen thuộc. Cô ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ ra đa số quần áo của Trần Mặc Đông đều là của thương hiệu này. Cô chọn một chiếc áo sơ mi màu tím kiểu cách bình thường. Đa số sơ mi của Trần Mặc Đông màu trắng, chỉ có mấy chiếc màu xám và đen. Lộ Nghiên cũng không cố ý chọn đồ trái ngược với anh, chỉ là cô cảm thấy chiếc áo này quả thực rất đẹp. Nhân viên hỏi cô chọn size

áo nào, cô không thể nói rõ, chỉ đơn giản miêu tả chiều cao và hình dáng của Trần Mặc Đông. Cuối cùng Lộ Nghiên thanh toán bằng thẻ của Trần Mặc Đông vì tiền lương của cô chắc chắn không gánh nổi những khoản tiêu như vậy.

Nhìn đồng hồ mới hơn ba giờ, Lộ Nghiên lại đi đến cửa hàng McDonald gần đó, cô gọi ly kem mút. Nghĩ đến chuyện của người bạn gái và cậu bạn trai khi này, quả thực Lộ Nghiên thấy mối quan hệ của họ đúng là quá tình yêu đương tự nhiên, có sự xúc động ngây ngô, có những chuyện hâm nóng tình cảm, có sự lưu luyến không rời, cùng chung hoạn nạn, có sự thấu hiểu lẫn nhau, tổng kết lại thì đó chính là tình yêu, hoặc có thể có lúc nào đó tình thân đã che giấu mất tình yêu, nhưng lại rất đúng với thứ hạnh phúc mà một người con gái mong ước trong đời. Lộ Nghiên ngưỡng mộ người bạn gái đó, cô rất vui vẻ đồng ý quay về tham dự hôn lễ của hai người.

Cậu bạn hỏi thăm cuộc sống của Lộ Nghiên, cô chỉ nói một câu: “Tất cả vẫn bình thường”. Cậu bạn cũng không hỏi gì thêm, chỉ ngừng ngừng mỉm cười.

Cuộc sống của Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông quả thực có thể hình dung thế này: Tất cả đều yên bình. Nhưng trong lòng Lộ Nghiên luôn có một cảm giác là ngày nào đó con thuyền của hai người sẽ lật ngược. Quả thực nếu nói trắng ra thì cuộc sống ấy không bình yên, chẳng qua là hai người đang nhường nhịn lẫn nhau, Trần Mặc Đông không để cô sắp đặt cuộc sống của anh, mà Lộ Nghiên cũng không để anh an bài cuộc sống của mình.

Càng nghĩ càng phiền muộn, sau khi ăn xong, Lộ Nghiên gọi thêm một phần kem mút, vừa đi về nhà vừa ăn.

Lúc về tới nhà, Trần Mặc Đông đang ngồi trên sofa ăn bánh qui và xem tin tức, Lộ Nghiên ít nhiều cũng có chút áy náy.

“Anh chưa ăn trưa sao?”

“Ừm.”

“Đừng ăn cái này nữa, đợi em tắm rửa xong sẽ đi nấu cơm.”

Lộ Nghiên bước vào nhà tắm, liếc thấy chiếc áo sơ mi kia, cô ném nó vào thùng rác rồi mới đi tắm. Rửa sạch khuôn mặt đầy mỹ phẩm xong, Lộ Nghiên cảm thấy mình như thế này mới thực sự dễ nhìn.

Bữa tối là đậu sốt thịt băm, khoai tây sợi chua cay, thịt hầm lại, và một món canh chua cay. Trên bàn ăn, Trần Mặc Đông ăn được mấy miếng thì nhú mồm, đa số bữa ăn của anh là cơm trắng, nhưng Lộ Nghiên lại há miệng to ăn ngấu nghiến.

“Anh không cảm thấy thức ăn hôm nay rất ngon sao?”

Trần Mặc Đông mặc kệ cô, đứng dậy đi về sofa.

Lộ Nghiên khoái chí, cô vui vẻ rửa bát. Lúc đi từ phòng bếp ra, cô thấy Trần Mặc Đông vẫn đang xem TV, ăn bánh Oreo.

“Không biết thứ này có gì ngon, sao em lại thích những thứ thế này?” Nói xong, Trần Mặc Đông như phát tiết, cắn mạnh một miếng to.

“Chê nó không ngon thì đừng ăn nữa, trả em đây.” Lộ Nghiên ngồi xuống cạnh anh, giành lấy túi bánh qui trong tay anh.

Đột nhiên Trần Mặc Đông đè Lộ Nghiên nằm dưới người anh, kề sát miệng đang ngậm bánh qui tới miệng Lộ Nghiên. Ban đầu Lộ Nghiên còn đẩy anh, nhưng cô tự biết không đấu lại Trần Mặc Đông nên để mặc anh. Sau khi hai người ăn xong chiếc bánh qui, Trần Mặc Đông vẫn không buông Lộ Nghiên, mà hành động lại càng thêm phần khiêu khích.

“Không ở đây, vào trong đi.” Lộ Nghiên yếu ớt nói.

Trần Mặc Đông ôm Lộ Nghiên đi vào phòng ngủ, đến bên giường càng có thêm những hành động buông thả...

“Không phải mấy hôm nữa mới tới sao?” Ánh mắt Trần Mặc Đông nhuốm màu tức tối nhìn cơ thể cô, miệng hung hăng nói.

“Hôm nay ăn nhiều kem quá nên nó đến sớm thôi.” Lộ Nghiên giơ tay vòng qua cổ Trần Mặc Đông, ngắt đầu hôn môi anh vài cái, sau đó không nhịn được bèn bật cười.

“Lộ Nghiên, em cố ý.”

“Đúng, là em cố ý đấy.”

“Xem ra phải sớm có mưu kế với cơ thể em mới được.”

“Thực ra em cũng không nghĩ ra sớm, vừa này lúc tắm mới nhớ ra.” Cuối cùng Lộ Nghiên cũng báo được thù, tâm lý trả thù của cô quả thực rất mạnh, mặc dù chuyện lần này chỉ là ông trời giúp cô.

Trần Mặc Đông đứng dậy đi về nhà tắm. Lộ Nghiên nằm trên giường cười đến mức chảy cả nước mắt.

Trần Mặc Đông quay về giường, hai người đều lặng lẽ. Lộ Nghiên nằm quay lưng về phía Trần Mặc Đông, tiếp tục lau nước mắt, cô cười rất lâu, nước mắt cũng không kiềm nén được. Trần Mặc Đông kéo người Lộ Nghiên quay lại để nhìn cô, Lộ Nghiên không muốn để anh thấy nên cố gắng chui đầu vào trong chăn.

“Em ăn nhiều kem quá nên đau bụng rồi.” Lộ Nghiên tìm một lý do ỉn.

“Lộ Nghiên, sau này có chuyện gì thì nói thẳng được không?” Tuy giọng điệu bình thản, nhưng bàn tay Trần Mặc Đông đã dịu dàng xoa bụng Lộ Nghiên.

“Em không có chuyện gì cả.”

“Lộ Nghiên, nếu em hỏi anh chuyện cái áo sơ mi, thực sự anh có thể giải thích với em. Nhưng trước nay em chưa từng hỏi anh lấy một câu. Em tin anh sao? Không phải. Em nghĩ rằng mình rất độ lượng? Cũng không phải. Điều duy nhất anh nghĩ tới chỉ là em vốn dĩ không để ý những chuyện đó. Anh nói sai sao? Nhưng nếu em đã không để ý thì vì sao lại phải hành hạ mình như thế?” Trần Mặc Đông không còn bình tĩnh như những lúc bình thường. Lộ Nghiên nhớ mình đã từng mấy lần khiến Trần Mặc Đông tức giận, xem ra cô thực sự đáng giận.

Lộ Nghiên không nói gì, lặng lẽ nhích người sát vào cơ thể Trần Mặc Đông.

“Em cứ thế này khiến anh có cảm giác giống như khi chúng ta vừa mới kết hôn, như thể cuộc hôn nhân này không phải do em tự nguyện mà là do anh ép em, nhưng ngẫm nghĩ lại thì anh thực sự đã từng bức ép em làm gì đâu. Lúc đầu, vốn dĩ anh muốn tránh em, dù sao chuyện ở thành phố S cũng sớm giải quyết xong, cơ hội gặp mặt lại không nhiều. Nhưng em lại xuất hiện trước mắt anh, nói những điều vô nghĩa với anh. Rồi khi anh hôn em, em không hề cự tuyệt. Lần gặp mặt sau đó, em cũng không từ chối để anh đưa về nhà. Sau đó anh đưa em về nhà, nếu em nói nửa câu từ chối, anh cũng sẽ không tiếp tục ép em, thậm chí lần đó...”

Trần Mặc Đông chưa từng nói nhiều như vậy, Lộ Nghiên đoán anh nói rất mệt. Thực ra trong lòng cô hiểu rõ những gì anh định nói tiếp theo. Anh muốn nói đến chuyện lần đầu tiên hai người “phát sinh quan hệ”, ban đầu Lộ Nghiên phản kháng, nhưng sau đó cũng không từ chối nữa. Tuy trong quá trình đau đớn, Lộ Nghiên có hối hận mấy lần, nhưng bằng những lời khuyên bảo dịu dàng của Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên cũng đã thay đổi. Nói chung, trong toàn bộ mọi chuyện, Lộ Nghiên đều giữ thái độ lửng lơ. Có điều, nhớ lại hồi còn ở thành phố S, dù Trần Mặc Đông khó kìm lòng, nhưng chỉ cần Lộ Nghiên không gật đầu, chắc chắn anh cũng sẽ không tiến thêm một bước, có thể nói khi đó tâm ý của cô đã hoàn toàn viết rõ trên mặt mình.

Lộ Nghiên đột nhiên cảm thấy tâm tình mình tốt lên rất nhiều, cô nghĩ tới con người Trần Mặc Đông vẫn luôn kiềm chế lạnh lùng lại bị cô ép thành ra đáng vẻ này, giọng nói mang theo sự bất lực và tức giận nhưng vẫn cố kiềm nén.

“Em lại còn chuyện bé xé ra to nữa. Chẳng phải anh không ghen sao? Thậm chí em lại còn lôi chuyện từ ngày xưa ngày xưa ra nữa.”

Lộ Nghiên chui vào lòng anh: “Xoa xoa đi, bụng em đau.” Lộ Nghiên đặt lại tay Trần Mặc Đông lên bụng mình, bàn tay anh luôn rất ấm áp, như thể nhận ra được độ ấm, cả cơ thể Lộ Nghiên cũng ấm theo.

Trần Mặc Đông không nói nữa, chỉ lặng lẽ xoa bụng cho Lộ Nghiên.

Tuy “chiến dịch” lần này miễn cưỡng có thể coi là Lộ Nghiên thắng, nhưng người khổ cuối cùng vẫn là Lộ Nghiên. Buổi tối hôm đó, Lộ Nghiên lo Trần Mặc Đông đói nên vẫn dậy nấu mì cho anh. Rõ ràng vừa nãy Trần Mặc Đông nói nhiều quá nên khi ăn không nói một câu nào, ngay cả câu hỏi của Lộ Nghiên cũng bị anh lơ là bỏ qua.

30. Chương 30: Những Ngày Tháng Thường Nhật (3)

Lộ Nghiên và Tô Tiểu Lộ đi ra từ rạp chiếu phim đã gần chín giờ, hai người cùng đi đến một quán lẩu tự phục vụ. Tô Tiểu Lộ vừa ăn thịt, vừa oán giận ý chí mình không kiên định. Tiểu Lộ là cô gái có dáng người chuẩn, không gầy không béo, chỉ là khuôn mặt phúng phính khiến người khác có cảm giác cô như một viên ngọc đầy đặn. Vì vậy, Tiểu Lộ tuyên bố “Từ ngày mai, mình bắt đầu giảm béo”, chỉ là cái “ngày mai” này mãi ở thì tương lai xa vời.

“Mấy ngày nay sao không vội về nhà vậy?”

“Về nhà buồn chán quá.”

“Hóa ra hồi đầu về nhà không chán hả?”

Lộ Nghiên ngẫm nghĩ: “Cũng chán.”

Gần đây Lộ Nghiên thích các loại kịch tạp kỹ, kịch nói, ca kịch, thậm chí cả kịch thiếu nhi. Chỉ cần rạp hát không ở xa nhà, nhất định cô sẽ đi xem. Hôm nay là lần đầu tiên Lộ Nghiên đi xem phim vì Tô Tiểu Lộ liên tục nhấn mạnh nhân vật nam chính của bộ phim rất có khí phách đàn ông nên cô quyết định đi xem.

Thời gian này, chỉ khi đưa mình vào trong câu chuyện của người khác, Lộ Nghiên mới có cảm giác yên tâm, như thể khi ấy gánh nặng trong lòng cô được đặt xuống. Tuy cô cảm thấy lòng mình rất bối rối nhưng lại không thể giải thích vì sao. Cô giống như một người ở trong bóng tối bất lực cố gắng tìm lại vật bị mất.

Gần đây Lỗ Mạn liên tiếp gọi điện “quấy rầy” Lộ Nghiên, trước kia một tuần gọi một hai lần, nhưng hiện giờ ngày nào cũng gọi. Lộ Nghiên đoán cô ấy và Cố Dịch Hiên chắc nảy sinh mâu thuẫn gì đó, mấy lần cô đã nói bóng gió với Lỗ Mạn.

“Em đừng trêu chị, chị và anh ấy rất ổn.”

“Ừm.”

“Em và Trần Mặc Đông cũng ổn chứ?”

“Chị ám chỉ mặt nào?”

“Mọi mặt.”

“Cũng bình thường.”

“Thế vì sao chị lại cảm thấy giọng nói của em đầy u oán?”

Lộ Nghiên không đáp lại, đợi câu nói tiếp theo của Lỗ Mạn.

“Em phải hiểu rằng công việc của cậu ấy rất bận nên mới để em phòng đơn gối chiếc như vậy.” Ngữ khí của Lỗ Mạn đầy mập mờ, nhưng không mất đi sự nghiêm túc.

“Chị đang nói tốt hộ anh ấy đấy à?”

“Sao có thể, nếu muốn giúp thì phải giúp em chứ, dù sao chị cũng đã tận mắt nhìn em lớn lên.”

“Nói như thể chị già lắm ấy.”

“Đúng là nha đầu thói độc miệng.”

Hai người cùng bật cười.

“Ngày mai cùng chị đi bệnh viện kiểm tra nhé.”

Lộ Nghiên thấy sợ hãi khi nghe thấy câu nói này, đồng thời cô cũng cảm thấy chấn động, sợi dây căng trong lòng đột nhiên bị đứt phụt. Sau khi đồng ý với Lỗ Mạn, Lộ Nghiên ngắt điện thoại, lặng lẽ ngồi xuống sofa, trong lòng thấp thỏm không yên. Quả cầu vẫn luôn ở trên đỉnh tháp nhọn nay đột ngột mất cân bằng rơi xuống, trong quá trình rơi xuống, mỗi lần đập vào vách tường đều để lại một vết tích nho nhỏ trong lòng Lộ Nghiên, tuy không đau không ngứa nhưng chỉ cần nhìn thấy lại khiến chính mình hoảng hốt.

Sáng hôm sau, Lộ Nghiên đi kiểm tra cùng Lỗ Mạn. Hai cô gái đứng trước cửa phòng xét nghiệm.

“Sao chị không để Cố Dịch Hiên đưa đi?”

“Anh ta nói nhiều quá, nào là không được thế này, không được thế kia...”

“Chị nói cứ như đang khoe khoang hạnh phúc ấy.”

“Thế sao?” Lỗ Mạn cúi đầu xoa chiếc bụng vẫn chưa hiện hình.

“Em và Trần Mặc Đông chưa định có con sao?”

“Muốn có chứ, nhưng em vẫn chưa thấy gì cả.” Lộ Nghiên nói rất thản nhiên, như thể cô không hề cảm thấy đáng tiếc, nhưng trên thực tế như thế nào thì chỉ lòng cô hiểu rõ.

“Hay là hôm nay em cũng kiểm tra luôn đi, không chừng lại mang thai rồi thì sao.”

Lộ Nghiên không biết vì sao mình lại nghe lời Lỗ Mạn, kết quả đúng như những gì cô nghĩ. Từ khi hai người quyết định có con đến giờ cũng đã một thời gian, sinh hoạt của hai vợ chồng vẫn bình thường, nhưng Lộ Nghiên mãi chưa có tin vui. Tuy Trần Mặc Đông không nói gì, nhưng mỗi lần đều cố gắng dùng hết sức lực làm Lộ Nghiên thỏa mãn, thậm chí sau mỗi lần kích tình, ánh mắt của anh còn ẩn chứa sự hi vọng.

Người bên cạnh đang mang một sinh mệnh bé nhỏ bỗng dưng khiến vấn đề vẫn luôn thấp thỏm của Lộ Nghiên được hóa giải. Cuối cùng cô cũng hiểu sự bất an trong lòng mình đến từ đâu.

Sau khi kiểm tra xong, hai người cùng đi đến một quán ăn quen. Cả hai đều rất thích các món cay ở đây.

“Khi nào Trần Mặc Đông về?”

“Không rõ nữa, nhưng chắc cũng phải hai ngày nữa.”

“Hai người sống kiểu gì vậy?” Lỗ Mạn mang vẻ mặt hoàn toàn không đồng tình.

Sau khi rửa mặt, Lộ Nghiên nhe miệng nhìn hàm răng của mình trong gương. Quả thực cô có hàm răng rất nhỏ, trước đây cô chưa từng phát hiện ra điều đó. Đúng lúc này Trần Mặc Đông đi vào nhà vệ sinh, ngấm nhìn toàn bộ cảnh tượng này, anh bật cười đến mức không còn để ý hình tượng của mình.

Tối qua Trần Mặc Đông đi công tác về. Lộ Nghiên không “hứng thú”, nhưng Trần Mặc Đông lại hoàn toàn ngược lại. Chỉ vài chiêu, anh đã khiến Lộ Nghiên tan tác. Tuy Trần Mặc Đông không ép buộc Lộ Nghiên nhưng dường như anh hiểu cô hơn cả chính bản thân cô. Anh có thể chắc chắn nắm rõ việc Lộ Nghiên có cự tuyệt thật sự hay không, nếu không phải, Trần Mặc Đông sẽ tùy thuộc vào ý chí của mình mà ôm cô vào lòng. Ví dụ tối qua, Trần Mặc Đông giống như một ác ma, ánh mắt đen láy luôn ẩn chứa nụ cười nhưng lại khiến cô quay tới quay lui, đặt cô ở nơi giao thoa giữa nước và lửa.

Lộ Nghiên vất vả mới bình tĩnh lại thì Trần Mặc Đông lại nằm lên trên người cô, chà xát đôi môi cô.

“Hình như răng em hơi nhô ra thì phải?”

Vừa nghe thấy, Lộ Nghiên lập tức cắn lưỡi Trần Mặc Đông, đến tận khi Trần Mặc Đông hét lên đau đớn cô mới buông ra. Sau đó, Trần Mặc Đông lại tìm cách trừng phạt nghiêm khắc Lộ Nghiên, đến khi hơi thở của

cô yếu ớt, ánh mắt ảm ướt mới buông ra. Trong suốt thời gian đó, ánh mắt của anh luôn đen láy như ngọc, ẩn chứa nụ cười tinh nghịch như trẻ con. Lộ Nghiên thầm mắng anh một câu “Đồ ác ma”.

“Em muốn đi niềng răng.”

“Không việc gì sao phải giày vò mình thế!”

“Mang thai rồi thì niềng răng sẽ không tốt, vì thế muốn nhân lúc này làm thôi.” Lộ Nghiên tùy tiện tìm một lý do.

Trần Mặc Đông ngừng cười, chăm chăm nhìn Lộ Nghiên. Có lẽ vấn đề mang thai này một khi được nhắc tới sẽ khiến không khí trở nên nặng nề.

“Anh đi cùng em.”

Lộ Nghiên theo Trần Mặc Đông từ nhà vệ sinh ra, đứng đằng sau ôm chặt lấy anh.

“Nhất định trong năm nay em sẽ mang thai.”

“Ý của em là bảo anh phải cố gắng nhiều hơn nữa hả?” Khóe miệng Trần Mặc Đông cong lên.

Lộ Nghiên đỏ mặt: “Dù sao em cũng chỉ muốn có con của mình thôi.”

“Chuyện này vội cũng không được.”

Về mặt Trần Mặc Đông biến hóa liên tục, cuối cùng chỉ còn lại sự chân thành, ánh mắt chăm chú nhìn Lộ Nghiên, không hề còn một tia tinh nghịch.

Cảm giác bị niềng răng rất không vui vẻ, có thể nói là có một chút khó chịu. Nhưng Lộ Nghiên cho rằng đó chỉ là chuyện cá nhân của mình mà không ngờ tới sự quan tâm từ các phía dành cho cô. Có người quan tâm cô, nhưng cũng có người nói bóng gió, đúng là không biết nên khóc hay cười.

Đầu tiên là trận giáo huấn của Nguyễn Minh Ngữ: “Răng của con không phải rất đẹp rồi sao? Sao lại tiêu phí tiền thế này? Hơn nữa, con từng này tuổi rồi, nhất định phải niềng răng sao? Đúng là không có việc gì làm, tự tìm rắc rối. Mặc Đông càng ngày càng chiều con hư hỏng rồi.”

“Vậy ý của mẹ là Trần Mặc Đông khiến con hư hỏng sao?” Vừa mới mang niềng răng, Lộ Nghiên không tự nhiên nhe miệng cười. Nguyễn Minh Ngữ cuối cùng cũng phát hiện ra nhược điểm của Trần Mặc Đông. Đúng là không dễ dàng mới tìm được nhược điểm của anh, có điều nhược điểm này lại thể hiện trên người Lộ Nghiên.

“Con đừng có đẩy những điều không đúng của mình sang Trần Mặc Đông.”

“Rõ ràng mẹ vừa mới nói vậy mà.”

“Nha đầu này, còn cãi mẹ nữa. Con đấy, nhanh mà sinh một đứa đi, nếu không thì mãi mãi không lớn được đâu.”

Lộ Nghiên nhỏ giọng lầm bầm một câu gì đó, rồi đi ra khỏi phòng bếp. Cô hi vọng ở bên bố có thể không khiến mình buồn nữa.

Tuy ngoài miệng Nguyễn Minh Ngữ mắng Lộ Nghiên, nhưng nhìn Lộ Nghiên thì thoáng đau đến mức nghiến răng, tay liên tục xoa thái dương, bà cũng cảm thấy đau lòng, còn làm nhiều đồ ăn mềm, dễ ăn cho cô.

Đồng nghiệp trong công ty thấy dáng vẻ của Lộ Nghiên thì mỗi người một phản ứng.

“Ồ, cậu đang quay trở lại những ngày thanh xuân hay sao?” Giọng điệu của Tả Cẩm mơ hồ, nghe giống như trêu ghẹo nhưng lại có chút cười nhạo, như thể chuyện Lộ Nghiên niềng răng ảnh hưởng đến hàm răng của cô ấy vậy. Tóm lại, có một số người chấp nhận sự sa đọa của mình, nhưng lại ghen ghét sự “tiến bộ” và thay đổi của người khác.

“Đau không? Vẫn đau à? Là loại niềng đặc biệt sao?” Cũng có người chỉ đơn giản thấy nóng nảy, hỏi cô cảm thấy thế nào, nhưng không phải vì quan tâm cô mà chỉ vì lòng hiếu kỳ của mình.

“Vấn ớn. Nếu răng của cậu không đều, mình đề nghị cậu cũng nên niềng xem sao.” Lộ Nghiên vẫn mỉm cười trả lời, tuy việc cười nói không thuận tiện nhưng cô vẫn rất vui vẻ thỏa mãn sự tò mò của mọi người.

Đương nhiên cũng có người thật lòng quan tâm cô, như Tô Tiểu Lộ và Vu Vân Trạch. Lộ Nghiên có chút cảm kích, tuy rằng cô cảm thấy biểu hiện của họ hiện giờ khiến cô không thích ứng được.

Người không thích ứng được không chỉ có riêng cô, mà còn cả Trần Mặc Đông. Mấy ngày đầu, Trần Mặc Đông chỉ cần nhìn thấy cô là không nhịn được cười. Ban đầu Lộ Nghiên vì đau nên phát tiết lên người anh, vừa dấm vừa đánh anh, Trần Mặc Đông mặc kệ cô động chân động tay, bản thân lại tự cười chính mình, nhưng đôi khi anh lại giữ chặt nắm tay của Lộ Nghiên, còn tay kia giữ cằm cô, nhìn ngấm hàm răng cô. Mỗi lần như vậy, Lộ Nghiên đều dùng những từ “bị bệnh à”, “biến thái”, “thần kinh” đáp trả anh, nhưng những lời này lại khiến Trần Mặc Đông càng thêm vui vẻ. Càng về sau, Lộ Nghiên càng miễn dịch với các hành động và phản ứng của Trần Mặc Đông.

Hết giờ làm, Trần Mặc Đông về nhà thấy Lộ Nghiên đang nằm nghiêng trên giường. Cả tinh thần và hàm răng của cô đều đang rất khó chịu, vì thế cô càng trở nên bất an. Sau khi thay quần áo, Trần Mặc Đông đứng dưới chân giường “thương thức” đáng vẻ dờ dẫm của Lộ Nghiên. Sở dĩ Lộ Nghiên có chút dờ dẫm vì vẻ mặt mặc kệ tất cả của cô liên quan đến hàm răng, nó khiến cô vô cùng khổ sở, không biết làm gì ngoài việc dờ dẫm nằm trên giường.

Trần Mặc Đông túm chân Lộ Nghiên kéo về phía mình. Lộ Nghiên bị hành động đột ngột của anh dọa một trận, vô thức né tránh, nhưng lại bị mất cân bằng, cả cơ thể bị lật nghiêng nhào về phía dưới giường. Thực ra hai người từng trêu nhau như vậy, nhưng hôm nay tâm trạng Lộ Nghiên không tốt nên cô mới vậy. Động tác của Trần Mặc Đông rất nhanh, trước lúc Lộ Nghiên bị rơi hẳn xuống đất, anh đã kéo cô lại lên giường.

Lộ Nghiên uất ức, trút lên người Trần Mặc Đông.

“Ngày mai anh cùng em đi gỡ cái niềng răng này xuống, tội gì phải chịu khổ thế.”

“Vậy còn không trách anh đi, sao lúc đầu không phản đối chuyện em niềng răng chứ.”

“Ai biết là em lại để ý lời nói anh đến vậy.”

“Đồ tự phụ, ai để ý chứ.”

Vì sự đau đớn thê thảm sau khi thực thi kế hoạch chỉnh răng, một thời gian dài hai người không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Ngay cả việc gỡ thủ đoạn để lừa quán quít với Lộ Nghiên của Trần Mặc Đông cũng mất rất nhiều thời gian.

Sau cơn “bốc cháy” của hai người, Trần Mặc Đông dường như vẫn chưa được thỏa mãn.

“Ngày mai nhất định phải đi tháo cái này ra, lúc hôn quá vướng víu.”

“Em quyết định không tháo nữa.”

“Phải tháo.”

“Không tháo.”

“Phải tháo.”

“Không.”

...

Ngày hôm sau, Lộ Nghiên lấy lý do công việc để từ chối Trần Mặc Đông chuyện tháo niềng răng. Nhưng đến cuối tuần, cô vẫn bị Trần Mặc Đông cưỡng ép lôi đi bệnh viện, tất cả đều như mong muốn của Trần Mặc Đông. Thực ra sau khi tháo niềng răng, cơn đau của Lộ Nghiên đã giảm đi rất nhiều. Sau một tuần, cơ bản Lộ Nghiên đã thích ứng với việc đeo niềng răng, nhưng chung qui việc cơ thể có thêm một vật thể gò bó đúng là không dễ chịu. Vì thế Lộ Nghiên biểu hiện là thuận theo sự áp đặt của Trần Mặc Đông, nhưng thực tế cũng là để chính mình được thoải mái.

Chuyện tháo niềng răng cũng gây ra những lời phê phán, chủ yếu là từ Nguyễn Minh Ngữ. Nội dung cũng giống như khi cô mới đeo niềng răng, ý chỉ Lộ Nghiên thích giày vò mình, không biết trân trọng tiền bạc,

rồi là cậu con rể ưu tú của bà đã chiều hư con gái bà. Trong khi đó, đồng nghiệp không còn quan tâm như trước nữa, có thể họ không nhận ra, mà cũng có thể là trong tình cảnh thế này việc trêu chọc sẽ thể hiện rõ sự châm biếm. Trong đạo lý sinh tồn, con người yên ổn vô sự sống với nhau là tốt nhất, vì thế mọi người cũng bàng quan với những chuyện thế này.

Sau khi tháo được bộ niềng răng kia, Trần Mặc Đông đương nhiên rất vui vẻ, tuy rằng vẻ mặt của anh vẫn lãnh đạm như cũ. Còn Lộ Nghiên, sau khi loại trừ được cơn đau, cô khôi phục cuộc sống thường nhật, ăn cơm tắm giặt đúng giờ, đáp ứng được sự cao hứng đột ngột của Trần Mặc Đông, mỗi tối còn có thể làm công cụ làm ấm giường rất đạt tiêu chuẩn.

Sau chuyện này, Trần Mặc Đông đã nghiêm túc nói với Lộ Nghiên: “Sau này đừng tự giày vò cơ thể mình như thế.” Khẩu khí của Trần Mặc Đông lộ ra sự quan tâm, nhưng Lộ Nghiên lại đoán xuyên tạc ý tứ của anh.

“Như thế thì em sẽ mất đi công dụng làm vợ, có phải anh đang nghĩ như vậy không?”

“Vẫn là em hiểu anh.” Trần Mặc Đông thản nhiên trả lời.

Lộ Nghiên tức giận cắn ngực Trần Mặc Đông. Lúc này cô cảm nhận sâu sắc được việc có một hàm răng thoải mái rất quan trọng, như vậy có thể tùy ý phát huy công dụng vốn có của nó.

31. Chương 31: Gợn Sóng

Ngày Lộ Nghiên đến phỏng vấn ở Grand Capital, người bên bộ phận nhân sự kiểm tra sơ yếu lý lịch và vị trí ứng tuyển của cô. Do trước đây cô từng có kinh nghiệm làm việc ở Hyatt nên có thể tiếp tục làm việc công việc đó tại Grand Capital, thậm chí còn có thể ứng tuyển vào vị trí trợ lý, vì nhân viên của vị trí đó đột ngột từ chức nên chức vụ đang bị bỏ trống.

Lộ Nghiên do dự rất lâu, mãi đến lần phỏng vấn sau đó phòng nhân sự đã tuyển dụng được người khác.

Lúc mới bắt đầu công việc, tâm tư của Lộ Nghiên không thoải mái. Sếp trực tiếp của cô là một người đàn ông sắp bước vào độ tuổi trung niên, bằng cấp nổi trội, năng lực nổi trội, kinh nghiệm nổi trội, đã làm việc tại Grand Capital tám năm. Lộ Nghiên từng bóng gió hỏi Trần Mặc Đông một chút chuyện của anh ta, Trần Mặc Đông có vẻ rất tôn trọng bậc đàn anh này. Để tiếp nhận Grand Capital, anh đều đến thực tập ở mỗi bộ phận hai tháng, lúc đến làm việc ở bộ phận này, anh học được rất nhiều điều từ con người ấy. Trần Mặc Đông nói với Lộ Nghiên rằng sếp Chương Tính của cô là một con người rất có chí tiến thủ và có năng lực.

“Vậy anh nói xem em có phải là người có chí tiến thủ không?” Lộ Nghiên nằm trên ngực Trần Mặc Đông, vì có “người bạn nhỏ” (người bạn hàng tháng của con gái) làm lá chắn nên cô không kiêng nể gì, ác ý khiêu khích tính chịu đựng của Trần Mặc Đông.

“Cái này thực sự không dễ nói. Em rõ ràng là người hai mặt, trong ngoài khác nhau.” Trần Mặc Đông nắm lấy đôi tay đang làm loạn của Lộ Nghiên.

“Trần – Mặc – Đông”

“Anh dám đánh cược không có mấy người từng được thấy em ngang ngược thế này.”

Lộ Nghiên đầu võ mồm không thắng được, bèn trực tiếp hạ thủ. Có điều thực tế đã chứng minh, bất luận ở phương diện nào Lộ Nghiên đều không phải là đối thủ của Trần Mặc Đông.

Lộ Nghiên nhận lệnh đi vào nhà kho, sếp yêu cầu cô đi lấy hồ sơ bảng giá của nhà hàng, từng chồng từng tập nằm ở trên giá tầng ba cao ngất. Lộ Nghiên chưa bao giờ lại hi vọng mình là đàn ông như lúc này. Lần trước khi lấy hồ sơ, cô đã mất rất nhiều công sức treo mình trong không trung vẫn chưa rút được, sau đó một đồng nghiệp nam đi qua mới giúp cô kéo được tập hồ sơ ra. Có điều ông trời không phải lần nào cũng quan tâm đến cô như vậy.

Trèo lên chiếc thang, ở mỗi tập tài liệu, Lộ Nghiên rút ra vài trang, cô quyết định lấy một ít thôi, nếu không sớm muộn cô cũng bị bức mệt chết.

Trọng lượng của những bản in đồng đúng là không thể coi thường, Lộ Nghiên thầm than vãn trong lòng. Cô ra sức kéo nhưng chỉ rút được vài tấm, mà cả người lại trượt ngã khỏi thang, chân trái vẫn bị vướng trên thang. Lộ Nghiên chỉ cảm thấy đau như bị kim châm, sau đó mới phát hiện máu chảy từ chân rớt xuống.

May có một đồng nghiệp đang đi tới gần đó, đưa cô vào phòng y tế. Nhìn bác sĩ bôi thuốc ỉnh, Lộ Nghiên nhớ tới chuyện lần trước ở thành phố S. Thời gian đúng là trôi nhanh, hơn một năm rồi, cảm giác mọi thứ đều đã khác đi nhưng dường như cũng chưa hề thay đổi.

“Làm sao thế này?” Trần Mặc Đông bước vào phòng y tế, dừng trước mặt Lộ Nghiên, trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

“Sao anh lại đến đây vậy?” Lộ Nghiên mở miệng mới cảm thấy không khí có gì đó không đúng, dù sao bên cạnh vẫn còn bác sĩ.

Lộ Nghiên theo Trần Mặc Đông quay về phòng làm việc của anh, hôm nay bất luận thế nào, cô cũng bắt buộc phải ngồi xe Trần Mặc Đông về nhà.

“Em đã lớn thế này mà sao vẫn hấp tấp vậy? Đúng là không nên khen ngợi khả năng làm việc của em.”

“Chuyện này là ngoài ý muốn mà. Hơn nữa, nó cũng không liên quan gì đến năng lực cả.”

“Em bình tĩnh hơn lần trước nhiều đấy, ít nhất vẫn còn chưa khóc.”

“Nước mắt ở trong mắt, vẫn chưa chảy ra đấy.”

“Tốt nhất là em tiêu diệt chúng ngay từ trong mắt luôn đi.”

“Trần Mặc Đông, anh đúng là đồ đáng ghét vô cùng. Em khóc đấy, thì sao nào? Nếu anh chê em hay khóc thì đi tìm người nào không hay khóc ấy.”

“Có phải em chán ngấy những ngày bình yên của chúng ta không?”

“Đúng.”

Lộ Nghiên không biết cơn tức giận từ đâu tới, rõ ràng trước đây cũng như vậy, nhưng ngày hôm nay cô thực sự rất ghét dáng vẻ điềm đạm xa cách của Trần Mặc Đông.

Tiêu Mông gõ cửa bước vào, trong ánh mắt dường như có chút kinh ngạc.

“Trần tổng, hội nghị vẫn tiếp tục hay lùi lại ngày mai?”

“Tiếp tục.”

Phòng làm việc chỉ còn một mình Lộ Nghiên, cô cũng dần dần bình tĩnh lại.

Hai người từ khi bắt đầu đến giờ, mỗi người đều sống theo cách của riêng mình. Lộ Nghiên không phải là một người quá suy xét, mỗi lần hai người cãi nhau, cô không giận quá một ngày. Trần Mặc Đông vẫn như trước kia, chưa bao giờ cố gắng dỗ dành cô. Hồi đầu cô cho rằng mình không để ý, thậm chí cô cảm thấy không gian của hai người giống như tình cảnh của một đôi nam nữ chính trong tiểu thuyết – hòa bình, xa cách, mà lại không hề thiếu sự ấm áp. Nhưng dần dà, những thứ mà Lộ Nghiên xem trọng thay đổi, duy chỉ có Trần Mặc Đông là không hề thay đổi.

Hiện giờ Lộ Nghiên cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, điều này không chỉ hoàn toàn do Trần Mặc Đông mà còn vì chuyện con cái nữa.

Vì vết thương ở chân mà cuối cùng Lộ Nghiên không ngủ được. Sau khi Trần Mặc Đông rời đi, cô tự mình bắt xe về nhà. Kể từ lúc lên xe tới lúc xuống xe, cô đau đến mức trán toát mồ hôi. Cô cũng nghĩ đến chuyện về bên nhà mẹ, nhưng lúc đọc địa chỉ lại tự nhiên buột miệng đọc địa chỉ nhà mình.

Lộ Nghiên nhắm mắt nghe tiếng Trần Mặc Đông mở cửa, thay quần áo đi tắm, sau đó một lúc cô thấy phản giường bên cạnh lún xuống.

“Sao không nhận điện thoại của anh?”

“Không nghe thấy.”

“Lộ Nghiên, quay lại đây.”

“Em mệt.”

“Chúng ta nói chuyện một chút.” Trần Mặc Đông mạnh mẽ kéo người Lộ Nghiên quay lại.

“Em muốn ngủ.”

Sau đó, căn phòng rơi vào im lặng.

Mấy ngày sau đó, cuộc sống của hai người cơ bản vẫn như cũ, thậm chí chuyện ngày hôm đó cũng không ai nhắc lại. Vết thương trên chân Lộ Nghiên không có trở ngại gì lớn, mấy ngày sau đã đóng vảy. Ban ngày làm việc, Lộ Nghiên không nhìn thấy Trần Mặc Đông ở Grand Capital, chỉ thi thoảng nhìn thấy Tiêu Mông vội vàng chạy qua đại sảnh, trên tay ôm đống văn kiện dày; buổi tối Lộ Nghiên lên mạng, xem phim, làm thủ công, Trần Mặc Đông vẫn như trước đây, ngồi trong phòng sách xử lý công việc. Trước đây có một lần, Lộ Nghiên vào phòng sách đưa sữa cho Trần Mặc Đông, cô thấy anh đang ngồi chơi bài trên máy tính. Mấy hôm nay, Trần Mặc Đông ra khỏi phòng sách nhiều lần, giúp cô bôi thuốc, rót sữa cho cô, tuy anh không nói nhiều nhưng Lộ Nghiên lại có một cảm giác rất tuyệt, tựa như trời khô hạn gặp mưa.

“Em lại làm gì thế? Em xem mình đã biến căn phòng thành dạng gì rồi này.” Trần Mặc Đông giơ tay giật sản phẩm thủ công trên tay Lộ Nghiên. Anh không chỉ một lần oán giận Lộ Nghiên đã biến đổi phong cách trang trí đơn giản ban đầu của căn nhà thành một đồng lộn xộn lung tung.

Trên sofa là chiếc đệm dựa Lộ Nghiên tự làm, trên bàn trà là chiếc khăn trải bàn cô tự may từ những miếng vải vụn hợp thành, ngoài ra còn có chiếc hộp giấy ăn cô tự làm, túi đựng chiếc điều khiển từ xa... Lộ Nghiên đã từng đổi ga trải giường của hai người thành màu xanh lá nhạt, thậm chí trên mặt vải còn có một chút hoa văn mờ. Trần Mặc Đông về nhà thấy vậy, anh cự tuyệt ngủ trên giường tối hôm đó, cương quyết ôm Lộ Nghiên ra phòng khách ngủ một đêm. Lộ Nghiên nói anh quái đản, Trần Mặc Đông nhìn cô rất lâu rồi quay người ngủ. Ngày hôm sau, Lộ Nghiên đem hết những đồ khác của căn phòng đổi theo phong cách của mình. Trần Mặc Đông về nhà thấy vậy, anh hoàn toàn bất lực. Nhưng sau một thời gian dài thảo luận, hai người quyết định đổi hết tất cả màu sắc thành trắng, lúc này Trần Mặc Đông mới khôi phục lại nếp sống sinh hoạt như cũ. Có điều trải qua trận ồn ào này, Lộ Nghiên phát hiện sở thích của hai người thực sự khác quá xa nhau: Trần Mặc Đông thích những màu tối, màu đơn; Lộ Nghiên lại thích những màu rực rỡ, tươi sáng. Ngoài ra, Lộ Nghiên cũng phát hiện Trần Mặc Đông là một đứa trẻ lớn đầu ngoan cố và có chút thất thường, anh đã không thích thứ gì thì có chết cũng không chịu tiếp nhận.

“Đừng có rút kim của em ra, anh quay lại chơi bài đi.”

“Trí nhớ của em rất tốt đấy, anh mới chơi một lần đó thôi mà bị em nhìn thấy.”

“Không sao, em không cười anh đâu, bình thường anh quá cứng nhắc, thi thoảng buồn chán lại hiện rõ vẻ ngây thơ trẻ con, rất đáng yêu đấy.”

“Để em khen một câu mà cũng khó đến thế sao.”

“Vậy anh phải quý trọng cơ hội này đi.” Lộ Nghiên uống một ngụm sữa. Sở thích uống sữa dường như là một điểm chung ít ỏi giữa cô và Trần Mặc Đông.

“Đi, đi ngủ thôi.” Trần Mặc Đông ôm Lộ Nghiên về phòng ngủ.

“Vào nhà tắm trước đã, phải tắm rửa sạch sẽ thì mới khỏe mạnh được.”

Lúc này hai người đã tự hiểu, giữa vợ chồng với nhau luôn có một cách thức đặc biệt để làm dịu đi những khủng hoảng, nhưng thường thường chỉ là trên bề mặt mà thôi.

32. Chương 32: Biến Động

Lời tác giả: Viết đã lâu rồi nhưng dường như vẫn chưa có gì mới thêm cả. Chương này có vẻ không ngắn đâu, hơn nữa người trước của Trần Mặc Đông xuất hiện rồi đây.

Lộ Nghiên và Tô Tiểu Lộ ngồi đối diện nhau trong phòng nghỉ, ngón tay Lộ Nghiên đưa vòng theo miệng cốc, ánh mắt có chút mơ màng nhìn túi trà trong chiếc cốc, giấu kín nỗi buồn trong lòng.

“Thế này không phải bức người quá đáng sao? Chúng ta mà được coi là những nhân viên mới thì sao bộ phận XX tổ chức tiệc chào người mới không thêm mời chúng ta? Cậu nói xem, làm việc được một năm cũng vẫn được gọi là “mới” sao? Đúng là tức cười.” Tô Tiểu Lộ ném điện thoại lên bàn, miệng nói một câu thô tục.

Trong buổi tiệc thường niên hàng năm, mỗi bộ phận phải có một chương trình riêng. Đặng Văn Trung trực tiếp giao nhiệm vụ cho Lộ Nghiên và Tô Tiểu Lộ, lý do rất đơn giản: họ là hai cô gái duy nhất trong tổ, hơn nữa lại còn “mới” bắt đầu làm việc trong năm nay, nên vì cả phòng mà cống hiến chút. Chủ đề của buổi tiệc cũng khá lạ lẫm, là “HỒNG” (có ý nghĩa chúc mừng, thắng lợi/ tượng trưng cho cách mạng và giấc ngộ cao/ lợi nhuận, hoa hồng), một mặt dựa trên lễ kỷ niệm thành lập Đảng ủy của công ty vừa tròn một năm, mặt khác lại có ý nghĩa mang theo hơi thở của nhịp sống xã hội. Chủ đề này được hiểu theo nghĩa rộng, vừa mang tính cách mạng, lại vừa có thể tính toán được hiệu quả biểu diễn vì chủ đề có thể suy diễn rộng, dựa vào cách hiểu của từng người. Lộ Nghiên cảm thấy chủ đề này quả thực không có nội dung, nhưng nó làm cô liên tưởng đến đề văn hỏi cô thi lên cấp ba: “Biểu tượng của Bắc Kinh”. Bài văn ấy Lộ Nghiên viết bậy được một trang, nhưng không ngờ kết quả lại rất tốt, khiến cả chính cô cũng ngạc nhiên.

Lộ Nghiên mỉm cười, thực ra cô không muốn lộ diện, hướng hồ Trần Mặc Đông có thể cũng tham dự, mà cô trước nay cũng chưa bao giờ được coi là “cánh chim đầu đàn giỏi”. Nhưng suy đi tính lại, nghĩ theo hướng tính cực, dù sao đó cũng là việc chức vụ của mình phải làm, Lộ Nghiên không từ chối, đơn giản vì chuyện này có thể khiến những chuyện khác đang chôn giấu dưới đáy lòng cô bị quăng lại phía sau.

“Nếu đã bắt mình làm, mình sẽ phải khiến cái tên họ Đặng kia thấy Tô Tiểu Lộ mình không phải người dễ bắt nạt đâu.” Ánh mắt Tô Tiểu Lộ kiên định, tay đập bàn, tay kia nắm chặt lấy tay Lộ Nghiên. Lộ Nghiên bị cô làm cho bật cười, vốn muốn khuyên cô ấy nên “tuân lệnh”, nhưng xem ra không cần thiết nữa rồi.

“Hay là chúng ta diễn một vở kịch cách mạng, cậu diễn vai chị Giang, mình diễn Phủ Chí Cao (hai nhân vật trong tiểu thuyết “Hồng Nham” – cuốn sách được coi là sách giáo khoa của chủ nghĩa cộng sản làm rung động lòng người, trong đó chị Giang là nhân vật nữ chính kiên cường, Phủ Chí Cao là kẻ phản bội Tổ quốc). Cậu chỉ cần diễn đúng về kiên cường như hiện tại thì chắc chắn sẽ được mọi người tán thưởng.”

“Không được đâu, mình không đành lòng để một cô gái xinh đẹp như cậu diễn vai khác giới, mà còn là Hán gian.” Tô Tiểu Lộ vừa nói vừa bày ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, nhưng lại bị Lộ Nghiên lườm một cái.

Lộ Nghiên ngồi trên giường nhìn ngắm quyển từ điển tiếng Nhật cũ kỹ, nhìn tới nhìn lui cô vẫn cảm thấy quyển từ điển này rất quen thuộc. Nhìn một lúc vẫn không nghĩ ra điều gì, cô bèn đặt quyển từ điển sang bên cạnh, ngồi thẳng lưng, hai chân duỗi thẳng, hai tay với xuống đầu ngón chân. Đúng lúc Trần Mặc Đông bước từ nhà tắm ra thấy Lộ Nghiên đang cố gắng chạm tay vào bàn chân, anh cảm thấy rất buồn cười.

“Có gì đáng cười chứ.” Lộ Nghiên thuận tay ném chiếc gối về phía Trần Mặc Đông, há miệng óp bụng lại, lấy hết sức lực cúi xuống, kéo theo một cơn đau cơ.

Một tay Trần Mặc Đông xoa tóc, một tay dễ dàng bắt lấy chiếc gối, không chút khách khí ném trả lại Lộ Nghiên. Lộ Nghiên đang ngồi thẳng người nên chiếc gối bay thẳng vào đầu cô.

Có lẽ Trần Mặc Đông cũng không ngờ lại như vậy, anh vội vàng bước đến bên cạnh, xoa xoa đầu Lộ Nghiên. Lộ Nghiên bèn rút dây buộc, xoa mái tóc của mình ra.

“Giúp em cúi xuống, coi như chuộc tội.”

Trần Mặc Đông khẽ cười, sau đó đặt tay trên cổ Lộ Nghiên, mang tiếng “giúp đỡ” nhưng lại giống như đang bóp một con vật không hề thương tiếc.

“Em luyện cái này làm gì, lẽ nào tiệc thường niên bắt em phải nhảy múa sao?”

“A, đau chết mất.” Lộ Nghiên ngo nguẩy người, sau đó nằm bò ra giường để giảm bớt cơn đau thắt lưng khi nãy. Trần Mặc Đông xoa bóp lưng Lộ Nghiên hai cái rồi đi ra sô pha đọc báo.

“Em từng này tuổi rồi, xương cốt cũng chẳng giãn được nữa, đừng nói là múa, ngay cả nhảy cô đồng cũng khó.” Lộ Nghiên từ bỏ chuyện giãn xương cốt, nhưng thực tế, Tô Tiểu Lộ cũng đã quyết định sẽ biểu diễn một màn múa trong tiệc thường niên, thậm chí còn muốn múa theo điệu múa cổ truyền của dân tộc Thái, mặc váy bó sát, hở eo. Lộ Nghiên vẫn luôn có thói quen giữ im lặng, lần này cô cũng lặng lẽ đẩy mình về phía “đường cùng”.

Trần Mặc Đông dường như bị nội dung trên báo thu hút nên không có ý định trả lời cô, Lộ Nghiên thậm chí còn hoài nghi anh không hề nghe thấy những lời cô nói.

“Em mà nhảy cô đồng thì nhất định sẽ đáng xem hơn là múa đấy.” Một phút sau, Trần Mặc Đông mới đáp lại lời cô.

“Vậy tiệc thường niên năm nay, anh sẽ không dành thời gian đến để xem bọn em náo loạn chứ?”

“Em không mong anh đi sao?” Trần Mặc Đông từ từ báo ngẩng đầu lên, dáng vẻ như vừa đọc được thứ gì đó rất đáng buồn cười.

“Em chỉ tùy tiện hỏi thôi, anh có đi hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến em cả.”

“Vậy mà anh còn cho là em không muốn để anh thấy em múa cơ đấy.” Trần Mặc Đông thoải mái cười, hiện rõ vẻ đắc ý như một đứa trẻ, nụ cười tươi sáng dưới ánh đèn càng thêm vẻ rạng rỡ, Lộ Nghiên có chút mê mẩn, thậm chí Trần Mặc Đông bình thường rất ít cười như vậy nên giờ mới khiến cô khó thích ứng thể này.

“Đồ xấu xa, ấu trĩ.” Lộ Nghiên nhỏ giọng mắng, rồi lại cầm cuốn từ điển lên.

“Sao hôm nay anh lại về sớm vậy?” Lộ Nghiên một lần nữa đặt sách xuống.

“Bình thường anh về rất muộn sao?”

“Không muộn, không muộn, cũng tầm mười giờ thôi.”

Lộ Nghiên xoay người nằm, Trần Mặc Đông ôm cô từ phía sau, dường như anh đang cười, hơi thở phả phía sau gáy Lộ Nghiên. Có vẻ tâm tình anh hôm nay rất tốt, nhưng Lộ Nghiên không hiểu nguyên nhân gì khiến anh vui vẻ như vậy, hôm nay vẫn giống như bao nhiêu ngày khác, nguyên nhân khiến tâm tình anh tốt như vậy chắc chắn không phải vì cô, mà có lẽ vì người khác, cũng có thể là vì chuyện khác.

“Chiều qua đi đâu vậy, sao về muộn như vậy?” Trần Mặc Đông dùng môi cọ cọ gáy Lộ Nghiên, giọng nói ẩn chứa sự dò hỏi.

“Hình như em chưa từng hỏi anh đã đi đâu thì phải?” Lộ Nghiên nhắm mắt, hi vọng cơn buồn ngủ mau đến.

“Đến một quán café, ở đó có người kể chuyện rất hấp dẫn nên mới về muộn một chút.” Lộ Nghiên đè nén cơn buồn bực, lại lần nữa trả lời câu hỏi của Trần Mặc Đông.

“Chia sẻ một chút với anh được không?”

“Một câu chuyện tình yêu vô cùng đau khổ, đến giờ vẫn là một bi kịch, không biết kết quả cuối cùng có thể xoay chuyển thành hài kịch không.”

“Em cảm thấy thú vị à?”

“Cũng được.” Câu nói của Lộ Nghiên rất nhẹ, không hề khiến người ta có cảm giác rất thú vị.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày Lộ Nghiên đều đợi mười cô gái tan làm, tập trung ở phòng truyền thông tập múa. Để có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất, Tô Tiểu Lộ lợi dụng nhân duyên tốt của mình, kêu gọi mấy cô gái trẻ ở bộ phận khác cùng tham gia. Cô giáo dạy múa chính là Tiểu Lâm – bạn tốt của Tô Tiểu Lộ, dáng người ảnh khảnh, tóc luôn búi gọn sau đầu.

Lộ Nghiên không hứng thú lắm với chuyện múa, mỗi khi trên TV chiếu đến cảnh múa, cô chuyển kênh, tìm những chương trình thú vị khác. Có điều những màn múa ít ỏi cô thấy trên TV lại không có múa Thái, cô

mơ hồ nhớ trang phục múa Thái hình như là màu xanh lục. Cô không biết Tô Tiểu Lộ kiếm được ở đâu ra mười bộ váy đồ rực rỡ, như bị dính máu, chói mắt đến phát sợ, may mà trên váy còn có thêm phụ kiện, nếu không chúng giống như những bộ váy màu máu.

“Mình mất bao công sức mới kiếm được mấy bộ váy xằng xịt này, vì thế các đồng chí có ý kiến thì cứ giữ lại đã, chúng ta chỉ vì phục vụ chủ đề của cuộc thi mới như vậy thôi.”

Gần tới tổ chức tiệc thường niên, cô giáo Tiểu Lâm giúp mấy cô gái hoàn thành việc hóa trang. Những lúc luyện tập họ đều mặc những bộ váy đó nên cũng đã quen mắt, nhưng khi mọi người trang điểm đậm và cài thêm mấy bông hoa trên tóc thì bỗng biến thành mỹ nữ, mấy người đứng cùng nhau nhìn rất rực rỡ, nổi bật.

Lộ Nghiên có chút vui mừng, nghĩ tới lúc mới bắt đầu, bả vai cứng nhắc của mình đã vài lần khiến cô giáo khóc không ra nước mắt, nhưng dù như vậy thì cô giáo cũng vẫn chọn cô là một trong những người múa chính, điều này thật sự khiến Lộ Nghiên đỡ khóc đỡ cười. Trong màn vũ đạo của mười người thì năm người là một nhóm nhỏ, mỗi nhóm có một người đứng trong vòng múa của bốn người, Lộ Nghiên chính là người đó. Lý do của cô giáo Tiểu Lâm là tuy vai của Lộ Nghiên có chút cứng nhắc, nhưng phần dưới lại rất linh hoạt, cánh tay dài rất đúng chuẩn, vì thế Lộ Nghiên còn thầm oán giận cánh tay dài của mình không đối xứng với chiều cao.

Không khí của tiệc thường niên rất hỗn loạn, như một cảnh giải trí mất trật tự. Mọi người đều sẵn sàng thả lỏng tâm trí, bỏ lại tất cả những gì dồn nén trong một năm qua, cố gắng để công ty được vui vẻ một trận, không nhận được giải thưởng thì cũng có thể hò hét thoải mái. Vì thế dưới không khí này, màn biểu diễn của các bộ phận đều nhận được sự cổ vũ rất lớn.

Bộ phận của Lộ Nghiên có thứ tự biểu diễn gần cuối cùng. Những màn biểu diễn trước đa số là hài kịch, mọi người đều đem hết sức lực ra biểu diễn xuất sắc, khiến hơn hai trăm người ngồi đó cười không ngớt, những tiếng vỗ tay liên tiếp; Với những màn hát múa, dường như mọi người phát huy tối đa chủ đề của buổi tiệc, vì thế bất kể là diễn kịch hay hát, cơ bản đều có những giai điệu quen thuộc, các tập ca nhỏ liên tiếp xuất hiện; cũng có tấu hài, diễn đoạn của Quách Đức Cương, người diễn còn hóa trang kiểu đầu trọc giống Quách Đức Cương, vừa mới lên sân khấu đã khiến tất cả mọi người cười không ngớt, Tô Tiểu Lộ thấy vậy bèn dùng giọng nói rất nghiêm túc nói với Lộ Nghiên: “Phải là người thế nào thì phối kiểu đầu của Quách Đức Cương mới thuận mắt chứ.” Tiết mục tiếp theo là tiết mục của bọn họ, vì thế lúc này mọi người đều đang hồi hộp như đứng bên sườn núi. Lộ Nghiên nhìn theo ánh mắt Tô Tiểu Lộ, quả đúng như lời cô ấy nói. Vô tình ánh mắt lướt xuống dưới sân khấu, Trần Mặc Đông đang ngồi trên chiếc bàn gần sân khấu nhất, bật cười cùng đám đông, thỉnh thoảng quay sang nói vài câu với cô gái ngồi cạnh, động tác không hề có chút mờ ám hay thân mật nào, mà cô gái kia cũng coi như có nhân duyên với Lộ Nghiên.

“Trần tổng xuất hiện lúc nào vậy?” Tô Tiểu Lộ cũng vừa nhìn thấy Trần Mặc Đông, “Chị em ơi, Trần tổng đang ở bên dưới kia, nhất định phải biểu diễn thật tốt đấy. Lộ Nghiên, nhìn xem môi mình đã đủ đỏ chưa? Phấn hồng cần đánh thêm không? Phấn bụng dưới có nhìn rõ không?”

“Mình cảm thấy rất tốt rồi, có điều nếu cậu thấy không yên tâm thì có thể đi hỏi thẳng anh ấy.”

Lộ Nghiên nói xong, lườm một cái.

Bọn họ vừa lên sân khấu thì nhận được sự cổ vũ nhiệt liệt, không biết có phải do thể trận của họ hay do mọi người thấy những cô gái đẹp. Tiếng vỗ tay, hò hét liên tiếp cổ vũ, những bước múa của bọn họ vừa uyển chuyển vừa thoải mái. Nhưng lúc xuống sân khấu, Lộ Nghiên vẫn cảm thấy tâm trạng mình có chút lơ lửng, vô cùng xúc động. Ở dưới sân khấu, các cô gái vẫn còn trong cảm giác hưng phấn, ngay cả quần áo cũng không thay, riêng Lộ Nghiên ngồi bên cạnh lặng lẽ trấn tĩnh hơn hai mươi phút, tâm tư vẫn xúc động chưa hết.

Lộ Nghiên không thích café, vì vậy cô rất ít tới quán café, hẹn hò với bạn bè thường hẹn ở những nơi giải quyết vấn đề no bụng, như Trần Mặc Đông nói thì Lộ Nghiên chắc chắn là một cô gái vật chất, không hiểu được sự lãng mạn, không biết phong hoa tuyết nguyệt, nói trắng ra thì cô thiếu một chút vị nữ tính.

Hôm đó, Lộ Nghiên đi đến một tòa nhà ở Tây Trục Môn làm việc, con đường phía sau tòa nhà có một dãy cửa hàng nhỏ, cửa hàng café đó cũng nằm trong dãy, bài trí theo phong cách người Anh. Vì Lộ Nghiên bắt

nhằm tàu điện ngầm, mất bao nhiêu thời gian mới tìm được địa điểm, rồi chuyện công việc lại không thuận lợi, phải chạy đi chạy lại giữa hai tầng tòa nhà, lúc này chân cô mỏi đến mức bị chuột rút.

Tuy là cuối tuần nhưng vì nằm sau lưng tòa nhà nên khách đến đây rất ít. Lộ Nghiên bước vào chọn một chỗ ngồi sát cửa sổ để nghỉ chân, cô gọi một cốc nước táo và một cốc nước lọc. Lúc đồ uống được bưng lên, có hai cô gái bước vào, chọn một bàn phía trước Lộ Nghiên. Lộ Nghiên uống hết cốc nước lọc, ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, tay xoa bóp bàn chân. Ngoài cửa sổ là một bức tường thấp màu xám, bên cạnh lại là một tòa nhà, thật sự không hiểu chủ quán làm thế nào để kiếm được lợi nhuận ở một nơi thế này. Phảng phất quanh phòng là tiếng nhạc jazz nhẹ, thì thoảng vang lên tiếng nói chuyện của hai cô gái vừa bước vào.

Chuyện gia đình dường như là chủ đề bàn luận yêu thích của phụ nữ. Hai cô gái nói chuyện tự nhiên như không có người bên cạnh, nhưng không biết từ khi nào mà cái tên quen thuộc với Lộ Nghiên lại xuất hiện.

“Hiện giờ hai gia đình họ cùng hợp tác một hạng mục, hai người cả ngày gặp nhau, rất kỳ quặc.”

“Cũng chưa chắc, mình thấy cả hai người Lưu Uyên Thư và Trần Mặc Đông đều rất thoải mái với nhau, hơn nữa Trần Mặc Đông đã kết hôn lâu như vậy, chuyện này đã kết thúc rồi mà.”

“Haiz, ai mà biết. Hai người ấy tình cảm bao nhiêu năm vậy, nói hết là hết sao, trước kia không gặp mặt thì coi như thôi, nhưng hiện giờ lại gặp nhau suốt ngày, mình thấy...”

“Hồi đó vì sao hai người ấy lại chia tay?”

“Không biết.”

“Mình nghe Ngải Ngải nói Trần Mặc Đông lấy một cô gái rất tốt, gia thế không có nhưng con người rất thành thật.”

“Thành thật thì có tác dụng gì? Thành thật ngăn cản được đàn ông thay lòng sao? Huống hồ Trần Mặc Đông cũng không bỏ Lưu Uyên Thư, nghe nói hồi mới chia tay Trần Mặc Đông rất đau khổ.”

“Không thể nào, mình biết Trần Mặc Đông, lúc nào cũng lạnh lùng mà.”

“Mình cũng chỉ nghe người khác nói thôi.”

...

Lộ Nghiên nhìn đồng hồ, không ngờ đã hơn một tiếng đồng hồ. Cô cầm túi bước ra ngoài nhưng bị nhân viên cửa hàng ngăn lại, lúc này cô mới nhớ ra mình quên chưa thanh toán, ngại ngùng cười với nhân viên, sau đó bước tới quầy thanh toán. Bước ra khỏi cửa, phát hiện trời nổi gió, cô đội mũ, đi tới trạm xe điện ngầm gần nhất.

“Tiểu Lộ, đang trao giải cho cậu đấy, mau lên đi.”

Lộ Nghiên hồi phục tinh thần, nhất thời quên mất mình đang ở bữa tiệc thường niên của công ty. Lộ Nghiên vẫn mặc cả trang phục múa lên sân khấu, phát hiện mọi người rất trật tự, nóng lòng ngóng trông từng hạng mục giải thưởng, mà cô lại may mắn trở thành một trong số những người được nhận giải.

“Đồng chí Lộ Nghiên của chúng ta giành được giải “Tiểu Ong Mật”, từ ngày đầu tiên đi làm cho đến giờ chưa hề đi muộn một lần, nghỉ phép cũng rất ít, vì thế giải thưởng này hoàn toàn xứng đáng, xin mọi người vỗ tay khen ngợi. Kính mời Trần tổng trẻ tuổi của chúng ta lên trao giải thưởng cho nhân viên chăm chỉ nhất công ty. Mọi người hãy vỗ tay chúc mừng.” Người dẫn chương trình tạo không khí vui vẻ.

Trần Mặc Đông ung dung bước lên lễ đài, nụ cười trên mặt khiến Lộ Nghiên thấy như một con mèo trộm cá. Lộ Nghiên nhìn chướng mắt, xúc động trừng mắt liếc anh.

“Múa rất đẹp.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.”

Hai người nắm tay, Lộ Nghiên ngoài cười nhưng trong lòng buồn bã. Sau khi trao giải xong, Trần Mặc Đông bước xuống. Lộ Nghiên muốn nhanh chóng bước xuống sân khấu, thoát khỏi sự ghen tị của người khác nhưng lại bị Vu Văn Trạch giữ trên sân khấu phồng vắn. Lần này người dẫn chương trình là Vu Văn Trạch, anh ta bình thường miệng lưỡi giảo hoạt, khó trách lần này được chọn làm người dẫn chương trình.

Lộ Nghiên bị Vu Vân Trạch ép trả lời phỏng vấn, ví dụ như cảm giác khi Trần tổng trao giải cho cô, hay cô có yêu cầu gì thì thẳng thắn nói ra... Vu Vân Trạch và Trần Mặc Đông là bạn bè công việc, vì thế anh vui đùa không hề kiêng nể gì Trần Mặc Đông, thậm chí còn khiến mọi người quan tâm hơn, nhưng Lộ Nghiên trách anh độc ác, kéo cô xuống ngựa; anh còn bắt Lộ Nghiên giải thích chiếc nhẫn cưới lúc thì xuất hiện lúc lại biến mất trên tay cô, nói cô lợi dụng chiếc nhẫn để cự tuyệt sự theo đuổi của đám đàn ông, Lộ Nghiên biết bất kể cô nói thế nào thì Vu Vân Trạch cũng có một chủ đề để tiếp cận cô, vì thế cô chỉ đứng bên cạnh mỉm cười, chỉ khi bị bức đến mức bắt buộc thì mới nói một câu, thành ra Vu Vân Trạch giống như tự diễn một mình, sau đó mới để Lộ Nghiên bước xuống.

Người nhận giải tiếp theo cũng bị hỏi đến choáng váng, không thể không bội phục miệng lưỡi giao hoạt của Vu Vân Trạch.

Hàng trăm người ồn ào, hơn mười giờ bữa tiệc mới kết thúc. Lộ Nghiên bước ra ngoài thấy xe của Trần Mặc Đông đang đỗ trước cửa, cô kéo cửa xe ngồi vào bên trong. Trần Mặc Đông phân biệt dùng xe khi đi làm việc và dùng trong cuộc sống hàng ngày, khi đi công việc, Trần Mặc Đông thường có lái xe riêng, còn bình thường ra ngoài anh sẽ tự mình lái xe, có điều số lần rất ít. Đây là lần đầu tiên Lộ Nghiên ngồi trên xe chuyên dụng làm việc của Trần Mặc Đông, vì thế ngay cả lái xe Triệu Hâm cũng không biết quan hệ của hai người.

“Chị Tiểu Lộ!” Triệu Hâm nhìn Lộ Nghiên ngồi lên xe có chút kinh ngạc, tuy tuổi chưa nhiều nhưng anh vẫn biểu hiện rất đúng mực. Lộ Nghiên mỉm cười với anh ta. Dù về mặt anh ta vẫn còn chút cứng nhắc, nhưng cũng không thể hiện sự kinh ngạc nữa.

Có vẻ Trần Mặc Đông đã uống rượu, áo khoác nằm bên cạnh, hai nút áo sơ mi mở bung, nhưng quần áo vẫn chỉnh tề, không hề lòi thối chút nào.

Thấy bên đường có cửa hàng, Lộ Nghiên bảo Triệu Hâm dừng xe để cô mua mấy chai nước.

“Cho cậu ly café này, cả chai nước nữa, hai thứ đồ uống này rất hợp, vừa đỡ khát lại đỡ buồn ngủ.” Lộ Nghiên đưa đồ cho Triệu Hâm, sau đó mở một chai nước đưa cho Trần Mặc Đông.

“Cảm ơn chị Tiểu Lộ.”

“Tiểu tử, sau này phải gọi là chị dâu.” Trần Mặc Đông mở miệng, Lộ Nghiên nghĩ quả nhiên anh đã uống rất nhiều, nếu bình thường anh sẽ không nói những câu như vậy. Mà xem ra Trần Mặc Đông thực sự là người biết sống hợp tình, quan hệ giữa anh và những người bên cạnh dường như rất hài hòa.

“Ồ, chị dâu.” Triệu Hâm như đám mây đen nhìn thấy cầu vồng, vẻ mặt nhất thời mê muội, mỉm cười gọi “Chị dâu”.

Trần Mặc Đông theo thói quen nghiêng người dựa vào Lộ Nghiên, không hề để ý hôm nay cô cũng rất mệt.

“Em đối với người ngoài rất quan tâm đấy.”

“Ý gì vậy?”

“Vừa giải khát vừa đỡ buồn ngủ, anh nghe thấy cũng cảm động đấy.”

“Vô vị.”

Trần Mặc Đông khẽ cười.

“Gần đây hình như anh rất bận.”

“Công ty có chút chuyện.”

“Nghiêm trọng không?”

“Em không cần lo lắng chuyện này.”

Hơi thở của Trần Mặc Đông dần ổn định, Lộ Nghiên kéo đôi tay của Trần Mặc Đông vào trong chăn, quay người nhìn ra hướng khác.

Hôm đó lúc bước lên xe điện ngầm, cô mới phát hiện không nhìn thấy thẻ đi xe điện ngầm nên quay lại để tìm. Lúc bước vào quán, hai cô gái kia đã rời đi, thẻ xe cũng không tìm thấy, quay trở lại tòa nhà kia thì đã là giờ tan tầm, hành lang tòa nhà dường như không còn người qua lại, vốn tưởng không có hi vọng tìm thấy nhưng cuối cùng lại phát hiện nó nằm nghiêng trên một bậc cầu thang, trên đó còn hằn một dấu chân, có lẽ bị ai đó giẫm phải, vướng chân nên bị đá vào cạnh tường. Chiếc túi đựng thẻ cũng không đẹp, chiếc thẻ bị bọc kín trong túi nhìn không giống tấm thẻ lắm, vừa nhìn thì thấy giống phần cổ tay áo cũ kỹ bị xé rách.

Lộ Nghiên không hiểu vì sao hôm đó mình lại phải bắt chặp đi tìm cho được chiếc thẻ ấy, cô chỉ biết có một giọng nói bảo cô phải đi tìm. Lộ Nghiên nghĩ nếu tìm được thì nó vẫn chỉ thuộc về mình, nếu không tìm được thì cũng là chuyện cố gắng cũng không được. Cô nói: “Có được là phúc của tôi; không có được là mệnh của tôi” quả thực đã là chân lý, dù rằng đó chỉ là một chiếc thẻ mà thôi.

Trước lúc ngủ, Lộ Nghiên nghĩ nhất định cô sẽ dành thời gian để làm một chiếc túi đựng thẻ đi xe mới.

Lời của bạn TĐ: Nói thật dù ít dù nhiều, mình đã từng nhiều lần khâm phục bạn Lộ vô cùng. Nếu là mình, sau khi rời khỏi quán cafe ấy, chắc chắn trong lòng mình sẽ bối rối nhiều lắm. Vậy mà đến đêm bạn Đồng hỏi đi đâu, bạn ấy chỉ trả lời: “Đến một quán cafe, ở đó có người kể chuyện rất hấp dẫn nên mới về muộn một chút”, rồi đến bữa tiệc thường niên, mình mà vậy, chắc chắn tối về sẽ nói chuyện này chứ không im lặng để giữ hòa bình như bạn ấy.

Có thể mình thích mọi sự rõ ràng để lòng không nghĩ ngợi nữa, cũng có thể mình không có niềm tin vào chân lý như bạn ấy. Dù sao sự bình tĩnh trong hôn nhân của bạn ấy cũng thật quá hiếm trong đám phụ nữ. Nhưng mình vẫn cảm thấy nên giữ nó ở một mức độ vừa phải thôi, đôi khi không cần quá ép buộc mình như vậy. Haizzzz

33. Chương 33: Trên Bờ Ngăn Cách

Sắp hết năm, tâm tư của mọi người cũng theo thời gian chồng chất thêm.

Sau bữa ăn, Tôn Uyển Bình cao hứng bảo Lộ Nghiên đi mua quần áo cùng. Lộ Nghiên càng ngày càng phát hiện mẹ chồng có tính cách rất trẻ con, không bình lặng như Nguyễn Minh Ngữ, tuy nhiên cô lại cảm thấy bà rất đáng yêu. Đúng lúc bước ra cửa lại gặp Trần Nhiễm Mộng vừa lái xe vào gara, Tôn Uyển Bình để lái xe nghỉ ngơi, bảo Trần Nhiễm Mộng chờ đi.

Trần Nhiễm Mộng oán giận nhưng vẫn lấy xe ra.

Tôn Uyển Bình và Trần Nhiễm Mộng đều tới những cửa hàng có thương hiệu quen thuộc của mình. Lộ Nghiên chỉ đi dạo cùng hai người, cô không hay mua quần áo vì cơ hội mặc không nhiều, quần áo trước kia cũng coi như đủ. Lộ Nghiên thích những bộ quần áo cũ của mình, kiểu dáng thoải mái mà chất liệu cũng rất mềm mại.

Lúc Tôn Uyển Bình thử đồ, Lộ Nghiên và Trần Nhiễm Mộng vô tình gặp Lưu Uyên Thư. Lưu Uyên Thư chủ động chào hỏi cô, có điều trước đây Lộ Nghiên đã từng nhìn thấy cô ấy rồi. Trần Nhiễm Mộng và Lưu Uyên Thư chỉ nói vài câu đơn giản. Lộ Nghiên nhìn ngắm quần áo bên cạnh, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy sự quan sát của Trần Nhiễm Mộng. Khi Tôn Uyển Bình bước ra có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã mang dáng vẻ của bậc trưởng bối, ngay cả cảm giác đáng yêu lúc trước cũng biến mất.

“Gần đây bác khỏe không ạ?” Lưu Uyên Thư dịu dàng chào hỏi bà Tôn.

“Già rồi, khỏe gì mà khỏe, cứ vậy thôi. Bố mẹ cháu vẫn khỏe chứ?”

“Đều khỏe ạ. Thần sắc của bác nhìn rất tốt, bác trai chắc cũng vẫn mạnh khỏe ạ?”

Lộ Nghiên vừa nghe hai người nói chuyện, vừa nghe lời giới thiệu của nhân viên cửa hàng.

“Nếu cô thích thì có thể thử, có hai loại màu: trắng và hồng phấn.”

“Có màu xanh lá không?” Lộ Nghiên có thể cảm nhận được sự chờ đợi của nhân viên cửa hàng trong nháy mắt. Chính cô cũng phải ngượng mồm tinh thần giải trí vô vị mang theo cảm giác đánh đá khi “biết rõ còn hỏi” của chính mình, quả thực cô cảm thấy rất buồn cười.

“Xin lỗi, không có màu ấy. Cô xem bộ bên trái có thích không ạ?”

Lộ Nghiên mỉm cười quay người nhìn bộ khác.

“Cô cảm thấy người phụ nữ này thế nào?” Không biết từ khi nào Trần Nhiễm Mộng đã tiến đến bên cạnh Lộ Nghiên, cầm hai bộ váy trên tay cùng loại nhưng khác màu.

“Rất đẹp, rất lễ độ, nhìn cũng rất dịu dàng.”

Trần Nhiễm Mộng hơi nhếch môi. “Chiếc váy này thế nào?”

“Rất hợp với cậu.”

Trần Nhiễm Mộng bảo Lộ Nghiên đi thử chiếc xanh đen, còn mình mặc thử cái màu lục. Lúc Lộ Nghiên bước ra cũng vừa nhìn thấy Lưu Uyên Thư rời đi.

“Lộ Nghiên mặc chiếc váy này rất đẹp.” Tôn Uyển Bình bước tới trước mặt hai người.

Trần Nhiễm Mộng hoàn toàn bỏ qua câu nói của Tôn Uyển Bình, bảo nhân viên gói quần áo ba người vừa thử. Lộ Nghiên đành chịu, cuối cùng nhanh hơn một bước, đưa chiếc thẻ tín dụng của Trần Mặc Đông cho nhân viên cửa hàng.

“Người phụ nữ của anh tôi đúng là rất hào phóng, có điều xét đến cùng chẳng phải vẫn là tiền của anh tôi sao?” Trần Nhiễm Mộng hồ hững nói.

Lộ Nghiên giương mắt, liếc nhìn Trần Nhiễm Mộng bên cạnh. Lúc này vẻ mặt của cô ấy không giống như đang nói xoáy cô, mà ngược lại có chút dè dặt cẩn thận, tựa như đang thăm dò đụng chạm vào vấn đề nhạy cảm. Lộ Nghiên thu hồi ánh mắt, cầm đồ của mình và Tôn Uyển Bình quay về bên cạnh mẹ chồng, Trần Nhiễm Mộng cũng xách đồ bước theo.

Lộ Nghiên và Lưu Uyên Thư đã từng có duyên gặp gỡ vài lần, nhưng ấn tượng mỗi lần đều dễ dàng lưu lại trong lòng. Không nói đến trực giác kỳ diệu của phụ nữ, khả năng ghi nhớ diện mạo người khác của Lộ Nghiên quả thực rất lớn. Cô vẫn luôn cho rằng với Lưu Uyên Thư cũng không ngoại lệ, nhưng không ngờ sự ghi nhớ này lại thâm sâu hơn cô tưởng.

Bởi vì ấn tượng sâu nặng mà Lưu Uyên Thư có khí chất xinh đẹp có thể bất chợt xuất hiện trong trí óc của Lộ Nghiên.

Gặp Lưu Uyên Thư lần đầu là khi cô và Trần Mặc Đông mới kết hôn không lâu sau đó. Hôm ấy là cuối tuần, Trần Mặc Đông hết giờ làm, Lộ Nghiên vừa từ nhà mẹ về. Nghe thấy tiếng chuông cửa ầm ầm, Lộ Nghiên cho là Trần Mặc Đông, sau khi mở cửa cô lại thấy đó là một cô gái, tóc búi cao, áo khoác màu tím, quần jeans đen, đi giày bệt, thanh nhã cao quý. Lộ Nghiên có chút ngạc nhiên, đối phương cũng mang vẻ ngạc nhiên nhìn Lộ Nghiên, nhưng rất nhanh sau đó lại mang dáng vẻ tươi cười.

“Tôi là bạn của Trần Mặc Đông, tên là Lưu Uyên Thư.”

Lộ Nghiên cũng lịch sự giới thiệu tên mình. Lưu Uyên Thư giải thích mình đến để lấy lại đồ không cẩn thận để rơi ở đây, rồi lại khách sáo nói mình đến quá mạo phạm, đáng lẽ nên gọi điện trước. Lộ Nghiên nghĩ chính mình cũng quá bất ngờ, cô chỉ cười với Lưu Uyên Thư mà không nói gì.

“Nếu không ngại, tôi có thể đi lấy không?” Giọng nói của Lưu Uyên Thư ngọt ngào, nhã nhặn.

“Cứ tự nhiên đi.” Lộ Nghiên mở cửa, ánh mắt nhìn theo bóng dáng của Lưu Uyên Thư, cô ta bước vào một gian phòng. Trong căn nhà, ngoài phòng riêng của Trần Mặc Đông, còn có hai gian phòng nhỏ. Trước khi kết hôn, Lộ Nghiên thỉnh thoảng ở lại một trong hai gian phòng này. Mà lúc này Lưu Uyên Thư đang bước vào căn phòng còn lại. Lộ Nghiên đứng trước cửa, người vẫn hướng ra phía ngoài cửa, cô lắc đầu nhìn cô ta từng bước đi vào. Lúc này Lộ Nghiên mới ý thức được mình đã quên mời người ta ngồi.

Lúc Lưu Uyên Thư bước ra, Lộ Nghiên đang sắp xếp mấy quyển sách và mấy con thỏ bông mang từ nhà Nguyễn Minh Ngữ về. Lộ Nghiên đặt những thứ đó vào mấy vị trí mà vẫn cảm thấy không hợp với căn phòng. Cô nghĩ lần sau sẽ mang trả về nhà mẹ, căn nhà đó hợp với chúng hơn. Lộ Nghiên quay đầu nhìn thấy Lưu Uyên Thư, trên tay cô ta cầm thứ đồ gì đó.

Lưu Uyên Thư ở lại chưa đầy năm phút, lúc sắp đi, cô ta còn giải thích thoả đáng với Lộ Nghiên.

“Lần đó, Mặc Đông để những thứ tôi mang đến ở đây là thực sự có nguyên nhân, bình thường anh ấy sẽ không để ai ở đây đâu.” Trên mặt còn ẩn chứa nụ cười nhẹ nhàng.

“Tôi tin cô, càng tin anh ấy hơn.” Lộ Nghiên khẽ cười, sau khi cô ta đi, Lộ Nghiên lại bắt đầu bận rộn với công việc vừa này.

“Có một, càng để có hai” – câu nói này quả không sai. Sau khi Lưu Uyên Thư đến nhà một lần, Lộ Nghiên lại lần nữa gặp cô ta ở một quán ăn.

Lộ Nghiên học đại học ngoài tỉnh nên đều bỏ lỡ cơ hội tụ tập bạn bè cấp ba. Lần này cô đã trở về, bị bạn bè trong lớp túm đi. Lộ Nghiên đến căn phòng tổ chức tiệc, bị mọi người hỏi hết chuyện này chuyện nọ, đa số là sau khi kết hôn sống thế nào. Ngày cô kết hôn, chỉ có mấy bạn học cấp ba thân thiết tham dự. Nhưng vì cô kết hôn khá sớm, nên tin tức này cũng nhanh chóng được lan truyền rộng. Lộ Nghiên bị hỏi, đồ mặt tới mang tai, đương nhiên cũng sẽ không trả lời câu hỏi của bọn họ.

Đang ăn cơm, một người bạn tốt nhận được điện thoại phải đi trước. Để tránh đám người ầm ĩ, Lộ Nghiên xung phong đưa cô ấy ra cửa. Hai người cùng cười nói bước ra phía ngoài.

“Sao đấy?” Người bạn kéo tay Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên lắc đầu, tiếp tục cười nói với bạn đi về phía cửa. Lộ Nghiên thấy bạn đã bắt được xe mới quay trở vào. Lúc đi vào, Lộ Nghiên nhìn về phía lúc này, đúng là Lưu Uyên Thư, lúc này cô ta đang cười tươi như hoa, ngay cả đồ trang sức màu hồng cũng hiện rõ vẻ diễm đạm, mái tóc đen nhánh, thả bên vai. Lúc này Lộ Nghiên ấu trĩ nghĩ mình cũng muốn để tóc dài. Bỗng nhiên cô hiểu đó chính là cảm giác “ghen tị” giữa con gái, không khỏi thấy buồn cười. Người đàn ông ngồi đối diện với Lưu Uyên Thư, quay lưng về phía Lộ Nghiên, bờ vai ấy luôn có cảm giác an toàn, dù Lộ Nghiên không quen lắm với việc nhìn bóng lưng ấy, nhưng cô vẫn có thể nhận ra đó là Trần Mặc Đông.

Trong cuộc sống, Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông rất ít khi quay lưng vào nhau. Khi ngủ, hai người quen ôm nhau; lúc ăn cơm, quen lặng lẽ ngồi đối diện nhau; hai người lại càng không có những cảnh lưu luyến chia tay bịn rịn như những cặp vợ chồng khác, vì thế cảnh tượng nhìn bóng lưng của đối phương dần biến mất cũng chưa từng một lần xảy ra. Cho dù như vậy, trong đáy lòng Lộ Nghiên vẫn khắc sâu hình bóng chiếc lưng của Trần Mặc Đông... Có một lần ở thành phố S, Lộ Nghiên đứng ở xa vô tình nhìn, ấn tượng của người ấy lưu lại là cảm giác vô cùng an toàn, ấn tượng ấy đã khắc tạc sâu trong ký ức.

Lộ Nghiên tự cười trong lòng, bước đi nhanh, bất kể lúc này bọn họ đang tán gẫu hay bàn chuyện công, bất kể về mặt kia là hạnh phúc hay đau thương..., tất cả những điều này đều không liên quan đến cô.

Trở về phòng ăn, mọi người đang chúc rượu, Lộ Nghiên cũng gia tăng thêm phần sôi nổi, uống hai ly. Sau bữa ăn, mọi người còn muốn chơi tiếp. Đối với những hoạt động thể này, Lộ Nghiên thường không có thiện cảm, vì thế nói với mấy người bạn là mình phải về sớm.

Thời gian tuy không muộn, nhưng rất khó bắt xe, Lộ Nghiên đứng bên đường liên tục ngắm xe. Lúc này một chiếc xe vừa may dừng trước mặt Lộ Nghiên, cửa xe mở ra, Lộ Nghiên mới phát hiện đó là một người bạn cấp ba – Trần Vĩ. Cả đời Lộ Nghiên cũng không quên được cái tên này, mà đối lại là bất kì cô gái nào cũng không quên nổi.

Ngồi trên xe, hai người không nói nhiều. Vì tâm trí Lộ Nghiên rối bời, nhớ lại trước kia, nghĩ tới hiện tại, cảm giác bị động không sao thoát khỏi, cảm giác này khiến cô không thoải mái.

“Kết hôn cũng không báo ỉnh.” Trần Vĩ nghiêng đầu nhìn thoáng Lộ Nghiên, sau đó lại chăm chú lái xe. Từ đầu đến cuối, anh ta luôn nở nụ cười đầy tự tin, Lộ Nghiên không biết sự tự tin của anh ta từ đâu, có thể do sự nghiệp hiện tại, Lộ Nghiên không muốn biết.

“...”

“Thật đáng tiếc, không được tận mắt nhìn thấy mối tình đầu của mình kết hôn.”

“Cậu và tôi từ khi nào đã có quan hệ yêu đương đây?”

“Mình thấy vậy mà.”

Lộ Nghiên trừng mắt nhìn anh ta.

Hồi mới vào cấp ba, hai người đều là bạn bè, vì cảm thấy đối phương thoải mái nên thời gian hai người ở cạnh nhau khá nhiều, cũng từng bị bạn bè gán ghép là một đôi, nhưng Lộ Nghiên chưa từng nghĩ như vậy, cô vẫn luôn cho rằng Trần Vĩ cũng nghĩ như mình. Nhưng sự tình sau đó đã khiến mọi chuyện thay đổi. Năm học lớp mười, ngày trước khi nghỉ Tết, bạn bè cùng lớp ác ý trêu chọc, nhót hai người trong phòng học, rồi khóa cửa lại. Trần Vĩ không để ý đến cảm giác của Lộ Nghiên, tiến tới hôn cô. Lộ Nghiên khi đó rất tức giận đã tát cậu một cái, hét lên là sau này sẽ không bao giờ là bạn bè nữa. Sau chuyện đó, Lộ Nghiên không nói chuyện với cậu ta, mấy lần Trần Vĩ thử nhưng không có kết quả cũng không làm phiền cô nữa. Hồi phân lớp mười một, Lộ Nghiên chọn lớp tự nhiên, Trần Vĩ chọn lớp xã hội, hai người không gặp lại nhau nữa. Lộ Nghiên thực sự không biết lúc này nói những lời đó còn có ý nghĩa gì. Hoài niệm chăng? Cô thầm mắng mình trong lòng.

“Nếu một ngày trái tim yếu đuối của cậu gặp phải tổn thương, nhớ đến tìm mình. Tuy mình không bằng vị đại thần nhà cậu, nhưng dù sao chuyện cũ đã rõ ràng, tư tưởng cũng thoải mái.” Lúc Lộ Nghiên sắp xuống xe, Trần Vĩ trêu chọc cô. Lộ Nghiên cũng trêu chọc lại nói: “Để xem đã.”

Bước vào nhà, bật đèn lên, Trần Mặc Đông vẫn chưa về, Lộ Nghiên nhìn chiếc đồng hồ trên tường, đứng dậy tắm rửa rồi đi ngủ. Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trước ngực Trần Mặc Đông, tự hỏi không biết anh về từ khi nào, nhưng sau đó lại vô thức thiếp đi.

Cuộc sống sau hôn nhân của Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông giống như mặt hồ trước gió nhẹ, mặt hồ trong veo, nhìn vừa đẹp lại vừa có cảm giác dễ chịu, nhưng đồng thời cũng có những con sóng lăn tăn, từng con sóng dập dềnh nhau, chưa bao giờ thực sự yên bình, hơn nữa mặt hồ yên tĩnh này chỉ để che giấu sóng to gió lớn dưới đáy hồ. Có điều may mà trong quá trình ấy, cả hai người đều làm rất tốt. Nếu có “giải thưởng cho gia đình hạnh phúc”, chắc chắn hai người rất xứng đáng.

Lần kế tiếp gặp Lưu Uyên Thư cách lần trước một thời gian dài, địa điểm cũng có chút đặc biệt, không phải là giữa Lộ Nghiên và Lưu Uyên Thư, mà là giữa Trần Mặc Đông và Lưu Uyên Thư. Bắc Kinh không phải là một nơi của những cửa hàng kinh doanh độc quyền, nhưng rõ ràng Lộ Nghiên lại gặp cô ta ở đó, mà trùng hợp hơn cửa hàng kia lại là thương hiệu mà Trần Mặc Đông thích nhất.

Lúc đó Lộ Nghiên dễ dàng nhận ra cô ta, nhưng cô ta lại không nhận ra cô. Dù sao hai người cũng chỉ có mấy phút giáp mặt, hơn nữa lần ấy cũng đã lâu lắm rồi. Mà Lộ Nghiên không phải là người giỏi trong việc chủ động chào hỏi người khác. Trước kia Thẩm Nham thường dạy dỗ cô điều này, nhưng cô vẫn không sửa được. May mà Trần Mặc Đông chưa bao giờ nói về vấn đề này, có lẽ anh cũng chưa từng phát hiện vấn đề này ở cô. Lúc Lưu Uyên Thư tạo nhã bước qua Lộ Nghiên, Lộ Nghiên ngửi được mùi nước hoa trên người cô ấy, mùi nước hoa nhẹ nhàng vương vấn xung quanh, tuy mùi hương mang theo vị ngọt nhưng lại không nồng lên, hương thơm phảng phất, mãi đến khi Lộ Nghiên nhớ được mùi hương này trong ký ức thì chúng mới biến mất.

Lộ Nghiên ngồi trong quán café, nghe được nhiều chuyện giữa Trần Mặc Đông và Lưu Uyên Thư được kể lại rất sinh động, ví dụ lần đầu gặp Lưu Uyên Thư, cô ta đã nói những gì, hoặc chiếc hộp xanh đen, hay là chữ viết để lại bên góc trái ở mỗi chiếc CD. Lộ Nghiên cảm thấy rất khó chịu, nhưng cô tha thứ cho sự ghen ghét phút chốc trong lòng mình. Dù gì đó cũng là chồng mình và người phụ nữ khác, nếu hoàn toàn không có cảm giác gì thì cô phải tự xem xét lại chính mình, chứ không phải tìm cách “chính phạt” Trần Mặc Đông.

Trong bữa tiệc thường niên, Trần Mặc Đông và Lưu Uyên Thư thỉnh thoảng nói vài câu qua lại, Lưu Uyên Thư vẫn mỉm cười tươi rói, mái tóc vẫn dài thẳng, ánh mắt chăm chú – Lộ Nghiên nhớ lại cảnh lúc trước, rõ ràng như trước mắt. Lần này cô lại là người đứng xem, ngay cả biểu hiện của Trần Mặc Đông cũng rất rõ ràng, lịch sự như Lưu Uyên Thư.

Cuối cùng cô múa sai vài bước, may mà kịp sửa lại, vẫn giữ nụ cười cứng nhắc trên môi đến khi kết thúc màn múa.

Ngày Lộ Nghiênn và Trần Nhiênn Mông cùng ở nhà Tôn Uyển Bình, sau bữa cơm, Trần Mặc Đông lái xe đến đón Lộ Nghiênn.

“Mệt không?”

“Cũng bình thường.”

Lộ Nghiênn kéo cửa kính ô tô, trong chốc lát gió tràn vào xe, Lộ Nghiênn lại đóng cửa xe lại.

“Vừa nãy, mẹ và anh có nói chuyện chuyển nhà của em gái.” Trần Mặc Đông điềm tĩnh mở miệng, nội dung lại là những chuyện khiến Lộ Nghiênn không biết nói tiếp thế nào.

“Anh không cần phải nói với em.” Vừa nãy ở “bên kia”, Tôn Uyển Bình nhân lúc Lộ Nghiênn đi lên lầu lấy đồ, bà đã nói gì đó với Trần Mặc Đông, lúc Lộ Nghiênn đi xuống hình như hai người vẫn chưa nói xong, cô vô tình nghe được đôi lời: “Có thể đi không?” Lộ Nghiênn hơi háng giọng, cô muốn nhắc hai người đang nói chuyện là cô đã xuống rồi.

“Hay là anh muốn em đi giúp? Nếu em rảnh, em sẽ đi giúp cô ấy dọn dẹp.” Lộ Nghiênn cảm thấy lời nói vừa nãy của mình có chút gượng gạo nên nói tiếp để giảm bớt bầu không khí nặng nề.

Sau vài phút yên lặng...

“Em không mua quần áo gì sao?”

“Có mua, để quên ở “bên kia” mất rồi.” Giờ Lộ Nghiênn mới nhớ đến chiếc váy.

“Quay lại lấy nhé?”

“Không cần, dù sao em cũng không thích.” Lộ Nghiênn thực sự không biết anh nghĩ gì, rõ ràng đi một đoạn nữa là về tới nhà mà nói quay lại lấy chiếc váy. Có điều Lộ Nghiênn nói rất thành thực, chiếc váy ấy cô thực sự không thích, nhất là màu sắc của nó.

“Đúng rồi, vừa nãy quẹt thẻ của anh đấy.” Mỗi lần Lộ Nghiênn dùng một đồng trong con số khổng lồ của chiếc thẻ, cô đều nói với Trần Mặc Đông, trong bất kỳ tình huống nào Trần Mặc Đông cũng không nói gì.

“Sau này không cần nói với anh, nếu anh muốn biết có thể kiểm tra.”

“Ha ha, đúng vậy.” Hôm nay tất cả sức lực của Lộ Nghiênn đã dồn hết cho việc dạo phố, lúc này cô không có sức để tranh luận với anh như trước kia.

“Sao hôm nay em hiền lành thế?”

“...”

“Gần đây em có nhiều điều lạ lắm.”

“Anh cẩn thận lái xe đi.”

P/s: Đọc chương này có lẽ mọi người phải liên tưởng đến vài chương gần đây thì mới thấy bạn Nghiênn nhà mình quả là có sức kiềm chế lớn lao. Mình không biết phải trải qua bao nhiêu tổn thương, hay phải mất mát đến mức nào, hay là quá trình trưởng thành phải chịu đựng những gì mới có thể làm được như bạn ấy????

34. Chương 34: Thì Ra Đó Là Yêu

Lộ Nghiênn cảm thấy rất buồn bực, bất an, hoảng hốt, phảng phất còn có sự đổ kỵ vây quanh. Mỗi một cảm xúc đều giống như sợi dây vừa nhỏ vừa dài, chúng tụ tập kết rề ở một chỗ leo lên, quấn thành một đám dây thô cứng trong lòng, nhất là những khi cô ở một mình, chúng như đám hải tảo quấn chặt lấy cô không chịu

rời. Lộ Nghiên không phải là người hay kể lể nên không thể nói ra, cô dùng chính trình độ kiềm chế của mình để đấu tranh với chính mình, không chịu bộc phát tâm tình ra, cũng không vô cớ bộc phát, vì thế mọi thứ cứ dần dần trào dâng trong lòng cô.

Lộ Nghiên nhìn một lượt quanh căn phòng, bày biện ngăn nắp, không một hạt bụi, không có gì để dọn dẹp, tới mỗi gian phòng đều tiện tay bật đèn, sau đó tới sofa ngồi đọc tiểu thuyết.

Lộ Nghiên có một quyển tập văn Trương Ái Linh, cô mua ở một chùa nào đó. Lộ Nghiên không chọn sách về chất lượng hay tính chất, chỉ thấy có thể đọc thì mua, sách là niềm an ủi của cô mỗi khi rảnh rỗi. Cô không thích tìm hiểu văn hóa, càng không nghiên cứu văn học, vì thế những cuốn sách có thể thỏa mãn thói quen đọc sách là được rồi. Đương nhiên những cuốn sách ấy phải có nội dung cô yêu thích, còn những cuốn không thích thì sống chết cô cũng không đọc nổi.

Tuy cuốn sách này nằm trong đồng sách từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Lộ Nghiên đọc. Lộ Nghiên cũng quên mất mình đã đọc trang đầu tiên khi nào, chỉ nhớ trước lúc đi ngủ có xem qua vài lần, sau đó càng thêm thích. Về cơ bản cô có thể hiểu được thời đại của tác giả, nhưng cô lại muốn vứt bỏ yếu tố thời đại để đọc tiếp câu chuyện của nam nữ chính dưới ngòi bút Trương Ái Linh. Có thể việc đọc như vậy có chút hạn hẹp, nhưng Lộ Nghiên chỉ muốn theo dõi bản thân câu chuyện chứ không phải trải nghiệm bộ mặt của xã hội.

Lúc đọc sách, cô thường cảm thấy u buồn, không biết vì chính bản thân u buồn, hay do cuốn sách mang lại. Câu chuyện của Trương Ái Linh mang theo hơi thở thời đại – bi thương và bất lực, những người phụ nữ trong câu chuyện cũng không thoát được bối cảnh đó, nhưng câu chuyện lại chưa hẳn dừng ở bi kịch. Có lẽ tất cả là do yếu tố thời đại, cũng có thể chính ngòi bút sắc bén của tác giả đã tạo nên. Những người phụ nữ sống trong thời đại này dường như đều không vượt qua được hai điểm này: bi thương và bất lực, mà chính Lộ Nghiên cũng vậy. Lộ Nghiên đã đọc trên ba lần cuốn “Khuyên thành chi luyện”, cô rất thích vì cuốn truyện ấy chất chứa đau thương nhưng trong đau thương lại có niềm hạnh phúc. Trong truyện, sau khi hai người trải qua bao biến động, Phạm Liễu Nguyên hỏi Bạch Lưu Tô: “Anh bảo này, chúng ta khi nào thì kết hôn đây?”. Trên trang sách Bạch Lưu Tô rơi nước mắt thì bên ngoài Lộ Nghiên cũng cảm động đến đỏ mắt. Bất kể có phải “lật đổ” một tòa thành để đổi lấy cuộc hôn nhân thì cuối cùng họ cũng vẫn ở bên nhau. Đôi khi Lộ Nghiên cố chấp theo dõi cả quá trình nhưng cuối cùng lại chỉ để tâm đến kết cục của câu chuyện.

Gần đây Trần Mặc Đông về nhà sớm hơn, dường như không phải đi tiếp khách nữa, nhưng Lộ Nghiên biết rõ công ty của anh đang có chút rắc rối. Lộ Nghiên hơi nghi hoặc việc Trần Mặc Đông về nhà sớm có phải do hậu quả của chuyện lần trước không, nghĩ đến đây trong lòng cô cảm thấy hơi áy náy. Thế giới phồn hoa bên ngoài chắc chắn đầy cám dỗ với đàn ông, Trần Mặc Đông lại là người đàn ông thành đạt, bất kể lấy thân phận là đàn ông hay thân phận của một ông chủ, nếu vì cô mà từ bỏ loại “hưởng thụ” này thì điều đó thực sự khiến cô ít nhiều có chút bất an. Dù sao anh cũng là chồng cô, cô đương nhiên có quyền lợi này. Đương nhiên, ngoài sự bất an áy náy trong lòng, cô còn có chút vui mừng vì được quan tâm.

“Chưa nấu cơm sao?” Trần Mặc Đông liếc nhìn bát yến mạch trên bàn, sau đó nghiêng đầu về phía Lộ Nghiên, hơi nheo mắt lại.

“Anh vẫn chưa ăn?” Lộ Nghiên nhìn đồng hồ để trốn tránh ánh mắt của Trần Mặc Đông, vừa nãy đọc truyện đến đau lòng, rơi cả nước mắt, tự cô cũng thấy mình không ra làm sao cả.

“Anh muốn ăn gì để em nấu.” Lúc này đồng hồ vừa chỉ ở con số tám.

“Đọc sách mà cũng đến mức khóc, em...” Trần Mặc Đông tiện tay lật quyển sách của Lộ Nghiên.

“Ai cần anh lo.” Lộ Nghiên ngắt lời anh, giật lấy quyển sách của mình. Nhưng sau đó cô có chút hối hận, cô làm như vậy quả thực rất ấu trĩ, hơn nữa những gì Trần Mặc Đông nói chưa chắc đã là những lời không hay, mà Lộ Nghiên nghi ngờ câu tiếp theo của anh muốn nói về chuyện khác vì anh rất ít khi can thiệp nếp sống của cô.

“Anh muốn hỏi em chưa ăn cơm đúng không, nếu vậy chúng ta cùng ra ngoài ăn thôi.” Quả nhiên đúng như Lộ Nghiên đoán.

Hai người đi cạnh nhau. Đúng thời điểm nhộn nhịp của buổi tối, thỉnh thoảng có vài chiếc xe đạp chạy qua. Lộ Nghiên không chú tâm đi đường, trong đầu mãi nghĩ xem nên ăn gì, hai quán ăn trước Trần Mặc Đông

đề nghị đều bị cô tìm lý do không vào.

“Em đi đường không thể nhìn xe chút sao?” Trần Mặc Đông kéo Lộ Nghiên sát lại mình, sau đó nắm lấy tay cô. Lộ Nghiên đợi mấy chiếc xe đạp đi qua, muốn rút tay, nhưng Trần Mặc Đông lại kéo cô đi, hai người giống như hai đứa trẻ đang vui đùa cùng nhau. Đang giận dữ, Lộ Nghiên trừng mắt lườm Trần Mặc Đông, nhưng sau đó lại đứng đờ đẫn lắc lư cánh tay Trần Mặc Đông ba cái.

“Em ngoan ngoãn một chút không được sao?” Giọng nói như đang cố nhịn cười.

“Em đang giúp anh quay trở lại thời nhi đồng mà.”

“Quán này thì sao?” Trần Mặc Đông hất cằm chỉ một nhà hàng Tứ Xuyên.

Lộ Nghiên nhìn chiếc biển hiệu đỏ rực bèn kéo Trần Mặc Đông đi, sau đó học anh, hất hất hàm chỉ hướng cửa hàng McDonald.

Lộ Nghiên đã thành công trong việc “mời” Trần Mặc Đông đến cửa hàng McDonald. Trước lúc ra khỏi nhà, Trần Mặc Đông thay một bộ quần áo thoải mái, quần jeans và áo T-shirt khiến anh như trẻ ra mấy tuổi. Trên cơ thể người đàn ông này hiện rõ vẻ thanh nhã, để anh ngồi trong cửa hàng ăn nhanh thế này dường như không hợp, lúc này hai chữ “khí chất” cứ luẩn quẩn trong đầu Lộ Nghiên.

Đã qua giờ ăn tối nhưng cửa hàng vẫn rất đông đúc. Trong cửa hàng có một đám học sinh vẫn đang mặc đồng phục, mấy người ngồi ăn, mấy người đang xếp hàng mua đồ ăn, Lộ Nghiên nhanh chóng xếp hàng sau một cô gái. Đến lượt Lộ Nghiên, cô báo đồ ăn của mình, rồi lại nghĩ tới vị đại thần Trần Mặc Đông. Nghĩ tới nghĩ lui, cô chọn một suất gà rán, một chiếc bánh ngọt, còn đồ uống, đầu tiên cô chọn Coca, nhưng sau đó đổi thành café, cuối cùng lại chọn cam nóng. Sau cùng, cô gọi thêm hai ly kem.

Về chỗ ngồi, Lộ Nghiên phát hiện Trần Mặc Đông đang nhìn trang quảng cáo khuyến mại của cửa hàng McDonald, nhất thời thấy hụt hẫng.

“Có khuyến mại mà anh không bảo em.”

“Nhân viên cửa hàng vừa mới đưa cho anh.”

“Cô ta cũng để ý anh quá đấy.” Lộ Nghiên uống một ngụm Coca lớn.

“Sao lại gọi hai ly kem?”

“Mỗi người một ly.”

“Đã khi nào em thấy anh ăn thứ này chưa?”

“Anh không ăn thì em có thể ăn hộ anh.”

Hai người lặng lẽ ăn đồ của mình. Trần Mặc Đông ăn được hai miếng thì không ăn nữa, ngay cả bánh ngọt cũng không động đến, chỉ lặng lẽ uống nước ngọt.

“Lớn như vậy mà vẫn thích ăn thứ đồ này.” Trần Mặc Đông mở miệng.

“Lúc trước chẳng phải em đã nói anh có thể đi ăn ở những nơi anh thích, không cần đi cùng em, giờ đến nơi lại không ăn, đúng là lãng phí.”

Tay Lộ Nghiên cầm hamburger, cố gắng ăn để không dính ra ngoài miệng. Hai người cũng được coi là đôi vợ chồng đã ở bên nhau lâu dài, nhưng Lộ Nghiên vẫn không muốn bày ra vẻ xấu xí trước mặt Trần Mặc Đông, tuy rằng trước đây điều đó đã từng xảy ra không dưới một lần. Một đám nữ sinh ngồi ở chiếc bàn chéo với vị trí của Lộ Nghiên một chút, thì thoảng mấy cô bé liếc mắt về hướng hai người ngồi, có điều ánh mắt chúng không dừng trên người Lộ Nghiên. Một cô gái đứng dậy đi qua chiếc bàn của họ, rồi quay đầu làm như vô tình liếc nhìn Trần Mặc Đông, sau đó chạy về phía đám nữ sinh. Cả đám nữ sinh lại đồng loạt nhìn về phía hai người, miệng vừa cười vừa nói gì đó.

Trần Mặc Đông cầm khăn giấy đưa cho Lộ Nghiên lau miệng, Lộ Nghiên hơi tránh, sau đó cầm mu bàn tay anh.

“Bị nhìn cũng phạm pháp sao?” Trần Mặc Đông rất phối hợp, giơ cả cánh tay lên. Lộ Nghiên vốn chỉ ngậm da thịt anh, nhưng Trần Mặc Đông lại giơ cả cánh tay lên khiến cô không chịu được, nghe thấy câu này, cô cắn mạnh vào da thịt anh.

“Có phải anh đang rất thỏa mãn tính hư vinh của mình không?”

“Chẳng phải em bảo anh tới đây sao, lẽ nào cũng không thỏa mãn tính hư vinh của em?”

Lộ Nghiên phồng mồm tức giận, giận anh và giận cả chính mình, nhưng đột nhiên cô cảm thấy những lời này rất quen thuộc. Trần Mặc Đông không để ý cô nữa, lấy khăn giấy lau miệng cho cô, rồi lại lấy một miếng khăn giấy khác lau nước bọt của Lộ Nghiên trên cánh tay, sau đó mới mở túi bánh ngọt ra ăn.

Sau bữa ăn, hai người đi dạo đến vườn hoa giữa phố, một người đi trước một người đi sau. Cùng tình cảnh, cùng địa điểm, chỉ là thời gian khác nhau. Mấy tháng trước, trong lúc đi dạo ở đây, Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên đã gặp Chung Lập Văn – bạn học hồi cấp ba của Lộ Nghiên. Hai vợ chồng cô ấy nắm tay nhau đi ngược hướng Lộ Nghiên. Chung Lập Văn nhận ra Lộ Nghiên, ríu rít đứng bên đường nói chuyện với Lộ Nghiên. Lộ Nghiên nghe Chung Lập Văn kể về cuộc sống hạnh phúc, tuy cô không ngưỡng mộ nhưng cũng thực lòng mừng cho cô ấy. Từ đó, Chung Lập Văn thường liên lạc với Lộ Nghiên để cùng đi dạo phố hoặc đi xem phim. Lộ Nghiên không rỗi rãi như Chung Lập Văn, sau khi kết hôn cô ấy trở thành người vợ toàn tâm lo việc nhà, còn Lộ Nghiên lại không như vậy. Vì thế hơn nửa số lần cô ấy hẹn, Lộ Nghiên đều phải từ chối. Một tuần trước, Chung Lập Văn lại gọi điện thoại bảo Lộ Nghiên ra ngoài tán gẫu, giọng nói không còn vui tươi như trước kia, Lộ Nghiên không nỡ từ chối. Lúc gặp, Lộ Nghiên thực sự kinh ngạc, khuôn mặt Chung Lập Văn tiêu sái, kể về chuyện chồng cô đã quay trở lại với người vợ trước. Lộ Nghiên thấy vậy có chút bức mình, nhưng điều tức giận hơn chính là tên đàn ông đó đã khốn nạn thì người vợ trước của anh ta lại còn hồ đồ cùng anh ta.

“Đàn ông luôn nghĩ đến tình đầu của họ, mình thực sự không hiểu nổi.” Lúc nói câu này, Chung Lập Văn rất bình tĩnh, nở một nụ cười chua xót, giọng nói gần như bất lực, mơ màng, tựa như đã chấp nhận thực tế.

“Xin lỗi đã để cậu phải nghe mình kể lể. Nhưng mình không còn người bạn nào nữa, nếu không nói ra mình vĩnh viễn sẽ không vượt qua được chuyện này, hiện giờ tâm tình đã nhẹ đi nhiều rồi. Lộ Nghiên, cảm ơn cậu.” Lúc sắp đi, Chung Lập Văn nói như vậy với Lộ Nghiên, Lộ Nghiên hơi áy náy, cô là một người có khả năng lắng nghe, nhưng cô lại không biết an ủi người khác. Lúc này cô cảm thấy có chút hối hận vì sự bức mình lúc nãy mà đã không an ủi cô ấy lấy vài câu.

Lộ Nghiên nằm trên giường, mở quyển sách úp kín khuôn mặt, coi như chuyện vừa rồi chỉ là vô tình gặp phải. Hôn nhân của Chung Lập Văn chạy theo sự ồn ào đầy rẫy trong thời đại này, nó tựa như một bản giới thiệu kinh nghiệm cho chính Lộ Nghiên.

Nếu không phải Trần Mặc Đông cầm quyển sách lên khiến mắt Lộ Nghiên cảm nhận được ánh sáng thì cô nghĩ mình đã ngủ rồi. Trần Mặc Đông vừa về nhà đã chui vào thư phòng, Lộ Nghiên cũng không quấy rầy anh, như thể mỗi người đều bận việc riêng của mình. Lúc này Trần Mặc Đông xong việc, đã tắm xong, trên người anh tỏa ra mùi hương giống với mùi trên cơ thể Lộ Nghiên. Lộ Nghiên vẫn nghĩ mùi hương cơ thể giống nhau có thể khiến tình cảm thêm gắn bó, mãnh liệt.

Trần Mặc Đông nằm lên người Lộ Nghiên, mặt đối mặt, hai gò má kề sát vào nhau, hơi thở gần gũi, nếu Trần Mặc Đông mở mắt thì cảnh tượng này gần giống như cảnh trong một trận đấu đang đo xem sức ai mạnh hơn.

“Trần Mặc Đông, nếu chúng ta quen nhau sớm hơn năm năm thì sẽ thế nào nhỉ?”

Trần Mặc Đông mở mắt nhưng không trả lời cô.

Năm năm trước, cô vẫn là sinh viên đại học, Trần Mặc Đông cũng vừa bắt đầu đi làm. Nếu thời gian đó họ biết nhau, chắc họ sẽ trở thành bạn bè, hoặc có lẽ cũng chẳng thể thành bạn bè mà chỉ là mối quan hệ quen biết đơn thuần. Trần Mặc Đông chắc chắn sẽ không thích một tiểu nha đầu, mà Lộ Nghiên cũng sẽ không thích người đã bước vào vòng xoáy xã hội, có lẽ ánh mắt cô cũng chỉ dừng lại ở đám thanh niên trẻ tuổi trong trường học, chỉ là không biết Thẩm Nham có trong đám ấy mà không.

“Em cảm thấy sẽ thế nào?” Trần Mặc Đông hỏi cô.

“Em thấy giả thiết này rất ngu ngốc, chúng ta vẫn nên sống thật tốt cuộc sống hiện tại. Tốt nhất là không nên có điều gì thay đổi nữa.” Nếu có thể, Lộ Nghiên hi vọng mọi thứ sẽ không thay đổi.

Không còn sự hỗn độn trong lòng, Lộ Nghiên cảm thấy mọi thứ lúc này đều rất yên ổn. Khi ý thức được Trần Mặc Đông vốn là khắc tinh của những tâm tình đó, Lộ Nghiên cảm thấy mối tơ vò trong lòng mình đã được mở ra. Thì ra cô đã yêu Trần Mặc Đông từ lâu, không chỉ là tình yêu đến từ thứ tình thân sau hôn nhân, mà còn là thứ tình yêu của nam nữ buổi ban sơ nhất, có thể là khi vừa mới gặp, cũng có thể nó bắt đầu ở một thời điểm nào đó. Nhận thức được điều này, trong lòng Lộ Nghiên không vui, cô sợ mình vì tình yêu sẽ trở nên hèn mọn, nhạy cảm.

35. Chương 35: Tựa Như Bình Thường

Một năm mới lại sắp đến, kế hoạch có thai trong năm của Lộ Nghiên không đạt được. Trần Mặc Đông vẫn duy trì sự lặng lẽ như trước, có lẽ anh chọn cách suy nghĩ “chuyện này vội cũng không được”. Lộ Nghiên thường bất giác sờ lên bụng mình, như thể vừa lắng nghe vừa lặng lẽ nói chuyện.

Đêm giao thừa, hai nhà cùng ra ngoài ăn cơm. Vị trí chỗ ngồi hôm đó có chút kì lạ, Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên ngồi cạnh nhau, bên phải Lộ Nghiên là mẹ chồng, bên trái Trần Mặc Đông là mẹ vợ. Hai bậc trưởng bối hai bên tuy bị ngăn cách hai người ở giữa nhưng vẫn vui vẻ nói chuyện sôi nổi. Sau đó, Trần Mặc Đông và Tôn Uyển Bình đổi chỗ ngồi, Tôn Uyển Bình nắm lấy tay Lộ Nghiên, nói chuyện với Nguyễn Minh Ngữ, đa số trong đó đều là khen ngợi Lộ Nghiên.

“Nghiên Nghiên sinh cho chúng ta một đứa cháu nữa là hoàn hảo.” Câu nói vừa bật ra, tất cả mọi người đột nhiên đều im lặng vì câu nói rõ ràng ấy.

Lộ Nghiên thấy trong nháy mắt cả người mình cứng đờ, sau đó cả cơ thể như bị đâm xuyên nhưng cô không thể nào đứng dậy được. Lộ Nghiên mỉm cười, không để ý vẻ mặt của Trần Mặc Đông lúc này, cô cầm cốc nước bên cạnh, uống một ngụm to.

Không khí ngưng trệ một lúc, sau đó hai vị trưởng bối hai bên lại bắt đầu tán gẫu với nhau.

Cả bữa cơm ăn rồi ngừng, ngừng rồi ăn, nói nói cười cười, không khí nho nhã lịch sự có chút sôi nổi. Đa số thời gian Lộ Nghiên cúi đầu chăm chú ăn, còn Trần Mặc Đông chỉ ăn vài miếng, thi thoảng trả lời mấy câu hỏi của hai bà mẹ.

Sau khi đưa Nguyễn Minh Ngữ về, Lộ Nghiên vội vàng bắt xe đến khu giải trí, còn Trần Mặc Đông từ nhà đi thẳng đến địa điểm hẹn. Lộ Nghiên cảm thấy đám người như Trần Mặc Đông khoe mẽ vô cùng, rõ ràng bình thường vẫn luôn gặp nhau, nhưng sang năm mới lại thích vui chơi, đóng góp cho sự phát triển nền công nghiệp giải trí của Bắc Kinh.

Ngày hôm đó, Lộ Nghiên đi mua sắm cùng mẹ. Hai người đi từ hàng quần áo đến gian thực phẩm, khu đồ gia dụng, mỗi cửa hàng đều dừng lại xem. Lộ Nghiên vô cùng bội phục mẹ mình có tinh thần mua sắm như những cô gái trẻ. Không may lúc về bị tắc đường, Lộ Nghiên đành gọi điện báo cho Trần Mặc Đông là mình tới muộn một chút. Cô thấy may vì hồi đầu đã không đồng ý để Trần Mặc Đông mua xe ỉn, nếu không hiện giờ chắc cô cũng đang chìm trong biển xe tắc nghẽn.

“Nghiên Nghiên, con và Trần Mặc Đông chưa định có con sao?” Xuống khỏi xe bus, đi một đoạn là về tới nhà, Lộ Nghiên và Nguyễn Minh Ngữ song song bước đi, Lộ Nghiên vấp vả xách bộ đồ ăn bà Nguyễn mới mua.

“...”

“Mẹ mặc kệ chuyện riêng của hai đứa, nhưng con không thể đơn phương không muốn sinh con, dù sao Mặc Đông cũng lớn tuổi rồi, hơn nữa bên nhà mẹ chồng con hình như mong ngóng lắm.”

“Con biết.”

“Mẹ chồng con không làm khó con chuyện này chứ?”

“Không ạ.”

...

Sau khi báo số phòng, Lộ Nghiên được người phục vụ dẫn tới trước cửa gian phòng. Lúc sắp rời đi, anh ta còn hơi khom lưng chúc cô chơi vui vẻ, có thể thấy phí phục vụ ở đây cũng không phải loại vừa. Bài trí ở đây rất xa hoa, lộng lẫy, nhưng lại không khiến Lộ Nghiên thấy đẹp mà chỉ khiến cô thấy rối mắt và đau đầu. Tuy hiệu quả cách âm rất tốt nhưng âm thanh từ mấy gian phòng vẫn lọt vào tai. Cầm điện thoại nhìn thời gian, thấy hai cuộc gọi nhỡ của Lỗ Mạn, Lộ Nghiên nhấn nút khóa máy, sau đó khẽ đẩy cửa.

Bản tình ca kinh điển “Mối tình Hiroshima” vang lên bên tai, đúng đoạn hợp xướng hai người, giọng hát của đôi nam nữ rất hay, tiếng hát cũng dịu dàng uyển chuyển. Lộ Nghiên thấy ánh sáng từ hai chiếc micro, vị trí của hai người hát không quá gần. Lộ Nghiên bước vào, cả căn phòng bỗng chốc chỉ còn tiếng nhạc, cũng có thể Lộ Nghiên đã chọn thời khắc khá ngại ngùng để bước vào. Cô chào hỏi mọi người như bình thường, những người khác nhanh chóng khôi phục không khí náo nhiệt, mọi người cùng hướng về phía Lộ Nghiên, bắt cô uống rượu. Trần Mặc Đông cũng bỏ micro, tìm chỗ ngồi cho Lộ Nghiên. Lộ Nghiên mỉm cười, ngồi bên cạnh anh, nghe Lưu Uyên Thư hát đoạn sau cùng. Có lẽ sợ để cô ấy hát một mình cô đơn, một người con trai đã nhận micro cùng hát với cô ấy. Mọi người gào thét vỗ tay, tình hình có chút lộn xộn, Lộ Nghiên cũng không để ý đến người con trai kia rốt cuộc là ai.

Lỗ Mạn cầm ly nước trái cây ngồi xuống bên phải Lộ Nghiên. Lộ Nghiên cầm cốc nước uống một ngụm to.

“Lẽ nào mẹ chúng ta không mua nước cho em sao?” Lỗ Mạn trêu chọc.

“Nhà em nghèo, đành chịu thôi. Bụng chị to mà vẫn đến tham gia náo nhiệt sao? Không sợ sẽ làm hỏng tai của bảo bối à?” Lộ Nghiên sờ sờ chiếc bụng hơi nhô ra của Lỗ Mạn, “Sao vẫn nhỏ thế? Chẳng phải đã bốn tháng rồi sao?” Sau đó khẽ sát tai vào bụng Lỗ Mạn, xung quanh rất ồn ào nên Lộ Nghiên không nghe thấy gì. Nhưng Lộ Nghiên biết dù xung quanh không tiếng động gì thì cô cũng sẽ không nghe thấy gì, Lộ Nghiên cảm thấy hành động của mình có chút ngu ngốc.

“Cảm ơn em, thứ chị đang mang thai là người, không nhanh như vậy đâu.”

“Đến muộn rồi, hoặc là uống rượu, hoặc là hát đi.” Lộ Nghiên đã sớm quen với họ. Tuy họ biết cô điềm đạm, nhưng thỉnh thoảng cũng trêu chọc cô. Lộ Nghiên cũng hiểu người mà họ muốn trêu chọc chính là Trần Mặc Đông.

“Đông Tử, lần này cậu không được bao che cho vợ đâu đấy. Tửu lượng của mấy người anh em ở đây sẽ liều mạng với cậu.”

Đón nhận một trận cười, Trần Mặc Đông vỗ vỗ đầu Lộ Nghiên, sau đó phất tay ám chỉ “Mọi người thoải mái”. Lộ Nghiên kéo tay anh xuống, nhéo mu bàn tay anh. Lúc này đôi má lúm đồng tiền nhỏ của Trần Mặc Đông hằn sâu, ánh mắt sáng lên, không giấu nổi ánh cười trong mắt.

“Tôi không biết hát, vẫn nên uống rượu thôi.” Lộ Nghiên uống một chén rượu nhỏ.

Một trận ồn ào nổi lên, mọi người cùng nhau trêu chọc. Ánh mắt Lộ Nghiên lướt qua một vòng, phát hiện tất cả đều là người quen, nhưng có người cô không nhớ tên, ánh mắt vô tình dừng trên người Lưu Uyên Thư. Tuy ánh sáng trong căn phòng yếu ớt nhưng khoảng cách hai người không quá xa, vừa đủ để nhìn thấy biểu hiện của đối phương. Hai người nhìn nhau mỉm cười, sau đó ánh mắt đều chuyển đi nơi khác, như thể nếu nhìn thêm một giây sẽ để lộ ra điều gì. Lúc này Lộ Nghiên mới biết thì ra Lưu Uyên Thư cũng nhớ cô.

Lộ Nghiên không nhìn Trần Mặc Đông, cô đang chiến đấu với đĩa khoai chiên trước mặt, thanh âm bên tai lượn lờ, lời ca thanh – tục đều có, quen thuộc cũng có, mà bài cô chưa từng nghe qua cũng có, từng bài xẹt qua tai cô, nhưng tất cả chúng đều có chung một đặc điểm: giọng hát không hay. Rõ ràng mấy người này không hát hay như hai người vừa nãy. Lộ Nghiên càng nghe càng buồn cười, định nhét một miếng khoai tây nước sốt cả chua vào miệng nhưng bị người khác ngăn lại.

“Nhưng em vẫn chưa rửa tay mà.” Lộ Nghiên thực sự không biết từ khi nào Trần Mặc Đông lại có thói quen “đoạt đồ ăn nơi miệng hổ” thế này.

Từ lúc ngồi xuống, Lộ Nghiên cũng không quá để ý Trần Mặc Đông, lúc đầu nói chuyện với Lỗ Mạn vài câu, sau đó lại bị mời rượu, để giảm bớt vị cay của rượu trong miệng mà không ngừng ăn đồ ăn vặt cho đến khi chỉ nhìn thấy đáy đĩa; vừa nãy, cô cũng bon chen nói vài câu với người khác. Trong suốt thời gian này, Trần Mặc Đông không hề mở miệng, Lộ Nghiên cũng mặc kệ anh.

“Nhiều dầu mỡ quá, em đừng ăn nữa.” Trần Mặc Đông vừa nói vừa lấy một tờ giấy ăn lau đầu ngón tay cho Lộ Nghiên. Lộ Nghiên nhìn đĩa khoai chiên chỉ còn lại mấy miếng, trong lòng vô cùng chán nản, có cảm giác mình chưa hoàn thành nhiệm vụ.

“Anh cũng có thể hát thể loại này đây, em thực sự không ngờ.”

“Anh cũng từng có tuổi trẻ mà.”

“Bài hát này đúng là có chút trẻ trung.” Lộ Nghiên nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Trần Mặc Đông, thấy có chút xa lạ, cô cúi đầu, nhào người về phía trước, tiếp tục ăn nốt mấy miếng khoai còn lại trên đĩa.

Điện thoại của Lộ Nghiên rung trên bàn, lúc này vừa vặn có người đang hát một ca khúc trữ tình, tiếng rung này rất không hợp hoàn cảnh. Lộ Nghiên nhanh chóng nghe máy, đứng dậy bước đi, nhưng đập phải góc bàn, một cơn đau tê dại khiến cô suýt chút không đứng vững, cô tiện tay chống lên bàn, lúc này cô mới phát hiện cánh tay Trần Mặc Đông đang ở giữa không trung. Lộ Nghiên bóp bóp chân, nói với anh mình không sao. Lúc cô quay người ra cửa nghe điện thoại, Trần Mặc Đông cũng rút tay về.

Hát xong, mấy người lấy lý do Lộ Nghiên chưa ăn gì, một đoàn sáu bảy người cùng đi ăn đêm.

Lỗ Mạn vốn muốn cùng mọi người vui vẻ, nhưng Cố Dịch Hiên lấy lý do “Phụ nữ có thai cần nghỉ ngơi” để thoái thác, mấy người nữa cũng có lý do rời đi, trong đó bao gồm cả Lưu Uyên Thư. Trước lúc rời đi, Lưu Uyên Thư chào tạm biệt Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên với khuôn mặt hồng hồng, nụ cười nơi khóe miệng, ánh mắt long lanh, có vẻ như đã uống khá nhiều.

“Lần sau có cơ hội cùng nhau uống trà nhé.” Lưu Uyên Thư đứng trước mặt Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên, cô ta đi giày cao gót nên cao hơn Lộ Nghiên, đứng đến chóp mũi Trần Mặc Đông. Lộ Nghiên cảm thấy chiều cao ấy rất thích hợp làm tình nhân, một đôi cả ngày hôm nay buồn thiu như vậy quả thực vô cùng hợp nhau, cũng có thể thấy cảm giác của cô quả thực rất linh nghiệm.

“Có thời gian đến nhà tôi chơi.”

Lộ Nghiên mỉm cười tạm biệt cô ta, mãi đến khi cô ta đi rồi mới thu hồi ánh mắt. Lộ Nghiên lắc đầu thấy mình uống hơi sau, ngẩng đầu phát hiện Trần Mặc Đông đang nhìn mình, cũng có thể anh vẫn luôn nhìn cô, vẻ mặt bình thản như một chiến sĩ chính nghĩa. Lộ Nghiên xoa xoa hai gò má như thỉnh thoảng Trần Mặc Đông vẫn hay làm. Cô đi trước đến bãi đỗ xe.

Thực sự Lộ Nghiên hơi đói, nhưng cô không thể không để ý hình tượng thù mị nét na trong mắt người khác, vì thế chỉ gọi mì, tuy không thể ăn nhiều nhưng cũng có thể no, sau đó cô uống một cốc nước hoa quả, kết quả cuối cùng lại làm cô no cứng.

“Cái này ăn rất ngon, chị có muốn nếm thử không?” Tiêu Mông chỉ chiếc bát vằn thắn bên cạnh, bề mặt bánh trong suốt nhìn thấy cả nhân thịt mềm, nhìn rất khéo léo. Tuy không đành lòng ăn nhưng sau khi cảm ơn Tiêu Mông, Lộ Nghiên vẫn nhận lấy. Nhân bánh vằn thắn có hương vị thịt đậm đà, hòa cùng nước canh thanh mát trên đầu lưỡi, quả thực rất ngon. Lúc này Lộ Nghiên mới nở nụ cười chân thực đầu tiên trong buổi tối.

Để biểu thị sự cảm ơn, Lộ Nghiên chủ động nhiệt tình tán chuyện với Tiêu Mông. Cô nhận thấy tuy đã biết Tiêu Mông lâu như vậy nhưng hiện giờ mới phát hiện con người Tiêu Mông không giống với hình tượng cần thận dè dặt khi làm việc. Ngược lại, cô ấy có chút cổ chấp, cứng cỏi, phong cách nói chuyện với Lộ Nghiên hiện rõ sự tương phản ấy. Tuy nhiên cô thấy khi cô ấy nói chuyện với Chương Lộ Viên lại mất đi một chút cứng rắn, giọng nói cũng uyển chuyển dịu dàng. Xem ra mọi vật trên thế giới này đều có tương sinh tương khắc, không có điều nào ngoại lệ.

Trên đường về, Lộ Nghiên không cảm thấy buồn ngủ, cô mở radio tìm kênh nào đó có tiếng người để nghe, cho dù là quí gào thét cũng được, chỉ cần có tiếng động để hòa nhịp với cõi lòng cô.

May mắn có một kênh mà giọng nói của nữ dẫn chương trình rất mềm mại, du dương trong bóng đêm, mà lại không hề khiến người ta có cảm giác buồn ngủ. Tiếng nhạc tình ca phát ra, là bài “Bồnh nhiên” của Mạc Văn Ủy. Đúng là duyên phận, trong mấy tiếng đồng hồ mà được nghe lại bài hát của cùng một ca sĩ.

“Bài hát “Bồnh nhiên” của Mạc Văn Ủy có một câu thế này: “Không muốn trên con đường sau này, hồi ức đáng trân trọng không có em”. Hãy nghĩ đến khuôn mặt hiện lên trong đầu bạn lúc này, bạn sẽ hiểu ra: Bạn yêu người ấy. Hi vọng mỗi người đều có thể tìm được người mình yêu. Chúng ta hãy để giọng khàn khàn du dương của Mạc Văn Ủy kết thúc chương trình ngày hôm nay. Ngày mai có một khởi đầu tốt, những khán giả nghe dài thân thương của tôi, ngủ ngon nhé.” Tuy giọng nói của nữ phát thanh viên đã ngừng, nhưng bài hát vẫn vang lên trong ô tô.

“Đưa em sang nhà mẹ đi, đồ hôm nay em mua vẫn để bên đó.” Giọng nói của Lộ Nghiênn đột ngột cao lên, lẫn át tiếng hát.

“Em không nhìn xem mấy giờ rồi.” Trần Mặc Đông không quay đầu nhìn, giọng điệu bình thản, nhưng mảy nhíu lại như cổ nén cơn giận trong lòng.

“À, đúng vậy, xem ra em đã uống nhiều quá rồi, đầu óc vẫn chưa tỉnh, ha ha.” Lộ Nghiênn vừa mới vội vàng tìm một đề tài chuyển hướng suy nghĩ trong lòng, thậm chí cô cũng không để ý đến chuyện thời gian.

“Anh thấy tối nay em vô cùng không tỉnh táo.”

Lộ Nghiênn trừng mắt nhìn anh, dựa đầu vào ghế nghe nhạc, đến khi radio chuyển thành một tạp âm xèo xèo một lúc mới đưa tay tắt.

Tuy không phải ngồi trong nhà thì ngồi trên xe, nhưng tối nay chân Lộ Nghiênn vẫn bị lạnh làm cho tê cóng. Mùa đông dường như quá khó khăn với Lộ Nghiênn. Ngồi bên bồn tắm, Lộ Nghiênn điều chỉnh nhiệt độ nước ấm, dội thẳng nước ấm vào hai chân, sự giao thoa giữa lạnh và nóng khiến chân cô có cảm giác tê tê, cảm giác vừa dễ chịu vừa rất khó chịu.

Tắm xong Lộ Nghiênn mới phát hiện mình chưa cầm quần áo mới để thay, đành tiện tay quần khăn tắm lên người. Trần Mặc Đông nằm trên giường, nhắm mắt, lặng lẽ như một thiên sứ. Có lẽ anh vừa tắm xong một lúc, mái tóc vẫn còn ẩm. Lộ Nghiênn cầm máy sấy đi ra ngoài phòng.

“Em như vậy sẽ bị cảm đấy.”

“Em tưởng anh đã ngủ rồi.”

Lúc Lộ Nghiênn quay đầu, Trần Mặc Đông đã ngồi dậy. Lộ Nghiênn cầm máy sấy tóc quay về chỗ cũ, thổi khô từng đám tóc. Trần Mặc Đông như vừa nói gì đó, nhưng bị tiếng ồn của máy sấy tóc cản trở, Lộ Nghiênn nghe không rõ, có điều theo tính cách của Trần Mặc Đông, anh sẽ không nhắc lại lần nữa.

Từ trong gương, Lộ Nghiênn thấy Trần Mặc Đông đang bước đến. Cô còn cho rằng anh sẽ giúp cô sấy tóc, nhưng kết quả anh chỉ tắt máy sấy, sau đó nhắc chân Lộ Nghiênn đặt lên đùi mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vết thương trên đầu gối trái của Lộ Nghiênn. Phần đùi gối bị đập vào bàn khi nãy đã to như một đồng xu, nổi màu xanh đen, ở giữa màu tím, nhìn thấy mà đau lòng, nhưng nhìn kỹ lại thấy nó giống một đóa hoa đang nở.

“Chân bị đập mạnh quá, phải bôi thuốc thôi.” Trần Mặc Đông nhẹ nhàng xoa xung quanh vết thương, định đứng dậy đi lấy thuốc nhưng lại bị Lộ Nghiênn ngăn cản.

“Không cần.”

“...” Trần Mặc Đông kiên trì định đi, nhưng Lộ Nghiênn cũng kiên trì giữ lấy anh.

“Vết thương của em lẽ nào em không biết? Hơn nữa em không phải mới bị thương một lần, chỉ là trước đây em không biết mà thôi. Thật đấy, chỉ cần không để ý nó, mấy ngày nữa nó sẽ khỏi thôi.” Lộ Nghiênn bình tĩnh nói, ánh mắt chăm chăm nhìn chiếc cúc trên áo sơ mi của Trần Mặc Đông, tuy cô thường nhìn thấy nó nhưng mỗi lần nhìn đều bị nó thu hút.

Lộ Nghiênn nói xong, chỉnh sửa lại chiếc khăn tắm đang sắp rơi. Trần Mặc Đông vẫn đứng dậy đi lấy thuốc.

Trần Mặc Đông bôi thuốc tan máu lên chân Lộ Nghiên, nhất thời một cơn mát mẻ xuyên qua cơ thể Lộ Nghiên.

“Em không nói với anh thì làm sao anh có thể biết?”

“Đều là do em không cẩn thận, hơn nữa vết thương nhỏ như vậy, không cần thiết.”

“Đúng, anh thấy tất cả đều là do em tự chuốc lấy.”

“Anh có thể đồng cảm một chút được không?” Lộ Nghiên lấy chân bị thương đá Trần Mặc Đông một cái, góc đá hơi rộng nên khăn tắm để lộ ra một màn cảnh xuân. Đôi mắt Trần Mặc Đông nhuộm màu dục vọng, đôi tay nhẹ nhàng mơn trớn cơ thể Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên yếu ớt cầu cứu nhưng Trần Mặc Đông lại trước sau làm ngơ, tạo ra từng đợt rung động trên cơ thể Lộ Nghiên. Nước mắt chảy ra từ khóe mắt Lộ Nghiên, Trần Mặc Đông dịu dàng đi nhiều nhưng lại rất nhanh gia tăng sức mạnh. Cuối cùng Lộ Nghiên không biết mình ngủ thiếp đi hay ngất đi, nhưng dường như Trần Mặc Đông kiên định không muốn để cô ngủ.

“Em mệt.”

“Em nghỉ nhiều như vậy không mệt mới lạ.”

Trong lúc tranh đấu giữa giấc ngủ và Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên mơ hồ nghe thấy câu này, nhưng cuối cùng giấc ngủ vẫn chiến thắng, Lộ Nghiên hoàn toàn chìm vào giấc mộng.

Lúc Lộ Nghiên tỉnh lại, một tay của cô rất lạnh, vội vàng chui tay vào trong chăn.

“Em biết Uyên Thư?”

“Đã từng gặp qua. Cô ấy đến đây, hôm ấy anh không có nhà, hình như lấy thứ đồ gì đó, sau đó em quên không nói với anh. Chuyện này đã xảy ra rất lâu rồi.”

Hai người cùng im lặng rất lâu. Khi Lộ Nghiên đã lấy đủ dũng cảm để nói một số chuyện thì điện thoại Trần Mặc Đông bỗng vang lên. Tối qua sau cơn náo loạn, hai người đã đổi vị trí nằm, Lộ Nghiên giúp Trần Mặc Đông lấy điện thoại, vô tình nhìn thấy tên hiển thị trên điện thoại.

“Là anh... Việc này để anh tới xử lý... Đợi nhân viên kỹ thuật bên Đức tới sẽ tốt hơn nhiều... Tài chính không phải là vấn đề... Yên tâm đi, anh sẽ xử lý, em nghỉ ngơi mấy ngày đi...”

“Phiền phức vẫn chưa được giải quyết sao?” Lộ Nghiên hỏi Trần Mặc Đông.

“Ừ, em không cần bận tâm những chuyện này.”

“Em chỉ cố gắng quan tâm theo đúng trách nhiệm của người vợ. Nếu anh không cần, lần sau em sẽ không hỏi.”

Lộ Nghiên cảm nhận được cả người Trần Mặc Đông cứng đờ lại, sau đó thấy anh dậy khỏi giường.

“Anh muốn đi giải quyết chút chuyện, em có thể tự về nhà mẹ lấy đồ, hoặc đợi anh về rồi cùng đi.”

“Em tự đi lấy.”

Tiếp theo là tiếng rửa mặt, đóng cửa. Lộ Nghiên nhắm mắt lắng nghe những thay âm này nhưng bất luận thế nào cô cũng không thể ngủ tiếp.

Bonus bài hát mà bạn Đông và Lưu Uyên Thư cùng hát karaoke:

Có vẻ như bài hát này nói về cuộc tình một đêm, về yêu và hận – Thứ tình yêu vượt qua ranh giới đạo đức, kết cục vẫn là chia tay; và: Yêu càng khó, nhưng hận lại càng khó hơn...

Mối tình Hiroshima

Ca sĩ: Mạc Văn Úy – Trương Hồng Lượng

(Trương Hồng Lượng)

Đáng lẽ em nên sớm cự tuyệt anh, không nên để mặc anh theo đuổi

Để anh hi vọng, để anh khắc sâu tên em

(Mạc Văn Úy)

Thời gian không thể quay trở lại, mà không gian càng dễ tan biến

Hai mươi tư giờ yêu là hồi ức đẹp khó quên trong đời em

(Trương Hồng Lượng)

Vượt qua ranh giới đạo đức, chúng ta bước vào vùng cấm của tình yêu

Hưởng thụ ảo giác của hạnh phúc, hiểu sai ý nghĩa của niềm vui

(Mạc Văn Úy)

Là ai đã quá dũng cảm, nói rằng thích ly biệt

Là ai chỉ cần hôm nay, không cần ngày mai

Ai đã giương to mắt nhìn tình yêu chảy qua kẽ tay, rồi nói lời tạm biệt

(Trương Hồng Lượng) Anh đã không đủ thời gian để yêu em thật nhiều

(Mạc Văn Úy) Đáng lẽ chúng ta nên sớm dừng cuộc chơi ái tình phong lưu

(Hợp ca) Nguyễn bị anh (em) vứt bỏ, coi như đã hiểu rõ anh (em) để mà chia tay

Không muốn kết thúc tình yêu mà không có lời giải đáp

(Trương Hồng Lượng) Không đủ thời gian để hận em

(Mạc Văn Úy) Cuối cùng mới hiểu ra hận anh cũng rất khó

(Hợp ca) Trước khi mất đi yêu – hận, muốn dùng đôi tay phủ ấm khuôn mặt anh (em)

Để chứng minh em (anh) đã từng thật lòng yêu anh (em)

Đã từng yêu anh (em), đã từng yêu anh (em), đã từng yêu anh (em), đã từng yêu anh (em)...

36. Chương 36: Gió Xuân – Lá Thu (1)

Nhân lúc nghỉ trưa, Lộ Nghiên tới bộ phận ẩm thực kiểm tra thực phẩm tuyên truyền chính cho hoạt động sắp tới, nhưng không ngờ lại thấy Trần Mặc Đông và Lưu Uyên Thư ở đây.

Trần Mặc Đông và Lưu Uyên Thư cùng đi vào nhà hàng, nhưng cảnh tượng đáng cười là Lộ Nghiên lại đang đi từ nhà hàng ra. Lộ Nghiên mỉm cười chào, nói chuyện vài câu, rồi lấy cớ có việc, đi qua hai người.

Hết giờ làm, Lộ Nghiên bảo Tô Hiểu Lộ đi dạo phố cùng. Hai người ngồi ăn lẩu, nước lẩu đỏ dầu ớt cuộn cuộn sôi trong nồi khiến người khác phải chảy nước miếng. Hai người gọi hai chai bia và rất nhiều thịt – rau, ăn uống ngấu ngiến, rất sảng khoái. Sau đó cả hai cùng đi đến khu mua sắm gần đó.

Lộ Nghiên đã từng thích một bộ phim nói về việc nữ chính không cách nào kìm chế được sở thích mua sắm. Lộ Nghiên tin trên thế giới chỉ cần một người con gái nhìn thấy một bộ quần áo đẹp đều sẽ không kìm chế được xúc động, chỉ là thực tế tàn khốc, vấn đề tài chính hạn hẹp, đôi khi chúng ta không thể nào gánh vác được những khoản chi tiêu lớn. Có điều hiện tại những điều này đối với Lộ Nghiên không còn là vấn đề nữa, Trần Mặc Đông đối xử với cô rất tốt.

Hai giờ sau, hai người mệt mỏi, ngồi phịch trong khu nghỉ ngơi, ngay cả sức lực mua nước cũng không còn.

“Cậu điên hay sao mà mua nhiều đồ thế này?” Thực ra Tô Hiểu Lộ cũng mua không ít, nhưng so với Lộ Nghiên vẫn còn kém xa.

“Đây là của mẹ, đây là của bố, đây là của em trai, còn cái này là...” Lộ Nghiên ngần ngừ dừng lại, nói ra những điều này cô mới phát hiện vẫn chưa mua sắm được gì cho chính bản thân.

Vốn dĩ Lộ Nghiên còn muốn bảo Tô Hiểu Lộ đi xem phim, nhưng Tô Hiểu Lộ lại nhần tâm thẳng thừng từ chối.

“Cậu hôm nay cứ thế nào ấy, cậu thất tình đến hoa mắt chóng mặt rồi!” Lúc sắp đi, Tô Hiểu Lộ vỗ vai Lộ Nghiên làm một động tác thương xót. Lộ Nghiên tiến cô bằng một cái lườm dữ dội, sau đó quay người tiếp tục chọn đồ vật ỉnh.

Lộ Nghiên mỉm cười dịu dàng, nói địa chỉ cho nhân viên để ngày mai họ chuyển tới. Sau đó cô đi dạo một vòng quanh khu mua sắm, kết quả lại nhìn thấy một chiếc đèn, cô rất hứng thú, đọc địa chỉ nhà mình để họ chuyển tới. Cuối cùng cô rời khỏi trung tâm mua sắm với tâm trạng thoả mãn.

Lộ Nghiên về tới nhà đã gần mười một giờ, cả căn nhà tối đen, ngay cả sức lực bật đèn cũng không còn, cô chỉ muốn nhanh chóng tắm xong rồi đi ngủ. Đột nhiên cô thấy bên ngoài ban công có một đốm sáng đỏ, sợ đến giật mình, ngay cả cảm giác buồn ngủ cũng biến mất. Nhưng sau khi bật đèn, cô nhận ra đó là Trần Mặc Đông.

“Anh làm gì mà giả ma giả quỷ thế, muộn thế này cũng không bật đèn.”

“Điện thoại của em dùng để trang trí sao? Về muộn như vậy mà cũng không gọi điện.”

“Em tưởng hôm nay anh sẽ về muộn nên không nói với anh.”

Nói xong, Lộ Nghiên đi vào nhà tắm. Sự yên lặng lúc này thực sự khiến cả người cô được thả lỏng.

Duyên phận giữa Lộ Nghiên và Lưu Uyên Thư đột nhiên trở nên sâu nặng hơn. Hai tuần sau, hai người lại gặp nhau ở một lối rẽ qua đường. Không tránh được mấy câu chào hỏi, nhưng Lộ Nghiên cũng không ghét Lưu Uyên Thư. Cô cảm thấy một cô gái trưởng thành như cô ấy khiến người khác ghét là một chuyện không dễ.

“Gần đây bận không?” Lộ Nghiên vốn muốn kết thúc cuộc chào hỏi, nhưng lại bị Lưu Uyên Thư khơi mào.

“Cũng bình thường.”

“Công ty của chúng tôi gần đây hợp tác với Grand Capital, tôi đoán chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt.”

Lộ Nghiên thực sự không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể mỉm cười.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Lưu Uyên Thư lấy chiếc danh thiếp từ trong cuốn sổ ghi chép đưa cho Lộ Nghiên.

Lộ Nghiên vô tình liếc quá, nhìn thấy bên trong bìa cuốn sổ ghi chép là một bức phác họa chân dung màu đen, còn có cả tên cô ấy trên đó.

“Cô rất thích anh ấy sao?” Lộ Nghiên không biết vì sao mình lại muốn hỏi câu này.

“Đúng, tôi lưu giữ tất cả những thứ gì liên quan đến anh ấy.”

“Nghe Trần Mặc Đông nói cô cũng rất thích đến “Duyệt Các”, hương vị món ăn ở đó thực sự rất ngon. Tôi nhớ lần đầu đến đó là lúc vừa mới học cấp ba, lúc ấy cũng rất thích. Hôm nào đó tôi sẽ mời cô đi ăn.”

“Thực ra tôi cũng không thích lắm.” Lộ Nghiên nở nụ cười tươi rói.

Lúc tạm biệt, Lộ Nghiên nhìn thấy Trần Mặc Đông đang cầm điện thoại đứng ở góc rẽ đường. Cô không để ý quá nhiều, nhanh chóng bước đi.

Lộ Nghiên mơ hồ nhớ lần đầu Trần Mặc Đông dẫn cô tới “Duyệt Các”, anh từng nói mình có một người bạn rất thích nơi này, nhưng Lộ Nghiên không biết người bạn anh nói tới có phải là Lưu Uyên Thư không.

Sắp hết giờ làm, Lộ Nghiên nhận được điện thoại của Lỗ Mạn nói Cố Dịch Hiên đi công tác, bắt cô đến “phục vụ”, Lộ Nghiên đồng ý tới nhà Lỗ Mạn. Lần này cô nhần cho Trần Mặc Đông một tin nhần, nhưng không hề nhận được tin nhần trả lời.

Buổi tối, khi Lộ Nghiên và Lỗ Mạn ngồi trong phòng khách nhà Lỗ Mạn, Lỗ Mạn sống chết muốn Lộ Nghiên ngủ cùng. Thực ra trước đây hai người đã từng ngủ chung, nhưng hiện giờ tình thế đã khác, bụng Lỗ Mạn đã khá to, Lộ Nghiên sợ mình mơ ngủ sẽ làm tổn hại cô ấy, vì Trần Mặc Đông thường oán trách Lộ Nghiên ngủ không ngoan ngoãn. Nhưng cuối cùng Lộ Nghiên vẫn không lay chuyển được Lỗ Mạn.

“Điện thoại của em là vật trang trí à? Mỗi lần cần tìm em, không gọi hai ba lần thì không bắt được em.”

Đối với chuyện này, Lộ Nghiên cũng bất lực, cô nhớ tới lời nói của Trần Mặc Đông, càng thêm phần áy náy. Buổi sáng, sau hôm Lộ Nghiên và Tô Hiểu Lộ đi mua sắm, Lộ Nghiên vừa nạp điện thoại, mở máy lên, phát hiện có bốn cuộc gọi nhỡ. Thời gian là khi cô và Hiểu Lộ ăn cơm, hai người ngồi tán gẫu, xung quanh ồn ào nên cô không nghe thấy.

“Hôm nay sao tâm tình suy sụp thế?”

“Không có gì, chỉ buồn ngủ thôi.”

“Chị không làm phiền kế hoạch tạo người của em và Trần Mặc Đông đấy chứ?”

“Không phiền mà.”

“Sao vậy, vẫn chưa thành công à?”

“Ừm.”

“Bao lâu rồi?”

“Rất lâu rồi.”

“Vậy đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào, chị đi cùng em.”

Lộ Nghiên ngẩng đầu nhìn Lỗ Mạn, Lỗ Mạn hiện rõ vẻ không tự nhiên, có lẽ cô cũng tự cảm thấy điều mình nói rất khó nghe.

“Tiểu Nghiên, chị không có ý đó.”

“Không sao, em hiểu mà. Nói như vậy vấn đề thực sự đúng là ở em.”

Lộ Nghiên do dự rất lâu vẫn không mở miệng hỏi chuyện liên quan đến Lưu Uyên Thư. Nhưng sau này, cô lại rất nhanh phát hiện được đáp án của mình.

“Ngủ thôi. Mệt quá.”

Lộ Nghiên ngủ không yên, làm thế nào cũng không thể ngủ sâu, có lẽ vì sợ đụng chạm đến bụng của Lỗ Mạn.

Có lẽ cả hai đều quen với nếp sống lạnh nhạt. Với chuyện con cái, cả hai vẫn thể hiện bình thường, đương nhiên bao gồm cả chuyện sinh hoạt vợ chồng. Trần Mặc Đông dường như chịu khó làm chuyện ấy hơn, nhưng không hề dịu dàng như trước. Lộ Nghiên đương nhiên cũng không nể nang, chẳng qua cô không dám can đảm Trần Mặc Đông mà chiến đấu trên bả vai và cổ anh. Thỉnh thoảng hai người cũng tán thưởng chiến tích của người kia, sau đó lại bôi thuốc cho nhau. Lộ Nghiên nghĩ cả hai người đều điên rồi.

Một ngày thứ bảy, Trần Nhiễm Mộng hẹn Lộ Nghiên đi mua vải, Lộ Nghiên nói có việc nên hai người hẹn tới chủ nhật. Mối quan hệ giữa Lộ Nghiên và Trần Nhiễm Mộng đã bớt xa cách so với trước kia, đương nhiên vẫn chưa đến mức thân thiết. Một lần, Trần Nhiễm Mộng có việc nên nhờ Lộ Nghiên chăm sóc Hàn Lạc Ảnh, Lộ Nghiên rất thích trẻ con nên vui vẻ đồng ý. Mấy lần như vậy, mối quan hệ giữa hai người đã thoải mái hơn nhiều. Thỉnh thoảng Trần Nhiễm Mộng cũng gọi Lộ Nghiên cùng đi dạo phố. Thậm chí hành động “báo thù” của Trần Nhiễm Mộng như Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông từng dự đoán lại không hề xuất hiện.

Lộ Nghiên phát hiện tính cách hai người quả thực có rất nhiều điểm tương đồng. Đôi khi nhìn thấy cách cư xử của Trần Nhiễm Mộng với Hàn Minh Khải, cô cảm thấy như đang nhìn vào chính mình, chẳng qua tính cách của Trần Mặc Đông và Hàn Minh Khải khác xa nhau. Cùng một sự việc, Hàn Minh Khải có thể bị Trần Nhiễm Mộng làm cho tan tác thê thảm, nhưng Trần Mặc Đông thì vẫn sừng sững bất động như núi Thái Sơn.

Lộ Nghiên sắp đặt thời gian hẹn với bác sĩ đến khám, nghỉ đi nghỉ lại, cuối cùng cô không nói với ai, tự mình đi khám. Trải qua một loạt các thủ tục kiểm tra phức tạp rườm rà, bác sĩ nói bản thân Lộ Nghiên không có vấn đề gì, nhưng thể chất rất lạnh, tỷ lệ thụ thai thấp, cần thời gian điều trị dài. Bác sĩ dặn cô không thể vội vàng, thể chất như vậy phải dần dần điều trị mới được. Lộ Nghiên cẩn thận ghi nhớ chế độ ăn, đợt bốc thuốc Trung y xong, cô cầm túi thuốc đặng về nhà.

Về tới nhà, Lộ Nghiên không ngờ Trần Mặc Đông đã ở nhà. Sáng nay lúc Lộ Nghiên ra khỏi nhà, Trần Mặc Đông nói phải làm thêm.

Lúc bước vào, Lộ Nghiên phát hiện Trần Mặc Đông đang ăn mì, nhìn có vẻ không ngon, vẻ mặt Trần Mặc Đông dường như rất khó nuốt. Lộ Nghiên cầm đũa của anh thử một miếng, quả nhiên như vậy.

“Đừng ăn nữa, để em nấu cho anh, em cũng chưa ăn.” Đối với người ngay cả chai dầu cũng đánh đổ như Trần Mặc Đông thì việc nấu chín một bát mì đã đủ khiến người khác bội phục.

“Em bệnh rồi.” Trần Mặc Đông chỉ gói thuốc.

“Không có, chỉ là thuốc bổ cho sức khỏe thôi.”

“Đúng là chịu khó, uống được loại thuốc đắng thế này.”

Lộ Nghiên không thêm để ý anh, thay quần áo rồi chuẩn bị hầu hạ “ông chủ” ăn cơm.

Sau lần gặp mặt đó, Lộ Nghiên không gặp lại Lưu Uyên Thư. Nhưng có một lần, cô nhìn thấy Lưu Uyên Thư che miệng bước nhanh vào nhà vệ sinh. Lộ Nghiên vốn muốn quan tâm một chút, nhưng nghĩ tình huống này không phải bệnh dạ dày thì cũng là mang thai, quan tâm lúc này có thể sẽ khiến cả hai ngại ngùng, cuối cùng Lộ Nghiên dừng bước. Không ngờ cô vừa quay đầu thì thấy Tiêu Mông đang định đi vào nhà vệ sinh, Lộ Nghiên tự giễu: một người đáng yêu như thế, sao lại không có ai quan tâm? Sau đó cô thầm mừng mình nhiều chuyện.

Hình như những người bên cạnh đều mang thai. Lỗ Mạn đã mang thai hơn bảy tháng, Trần Nhiễm Mộng và Hàn Minh Khải cũng đang có ý định sinh đứa thứ hai, hiện giờ Lưu Uyên Thư cũng có vẻ như đã có thai. Cả thế giới như cổ tình nhắc nhở Lộ Nghiên: không đến lượt cô phải phát huy vai trò. Nhưng Lộ Nghiên vẫn hoang mang không biết có cần thiết phải mang thai không, có thể đã quá dư thừa rồi.

37. Chương 37: Gió Xuân – Lá Thu (2)

Trước đây Lộ Nghiên vẫn luôn nghĩ rằng sinh lão bệnh tử rất xa xôi, nhưng đến khi bố cô bị bệnh, cô mới cảm nhận được mọi thứ dường như quá gần trong gang tấc, dấy lên trong lòng cô sự sợ hãi đối với bốn chữ này.

Trần Chí Bang đột nhiên bị bệnh. Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông nửa đêm nhận được điện thoại thông báo bên vội vã chạy tới bệnh viện. Lộ Nghiên nhận ra tuy Trần Mặc Đông vẫn giữ vẻ mặt bình thản nhưng trong lòng lại rất lo lắng. Quan hệ giữa anh và Trần Chí Bang vẫn luôn ở trong tình trạng không gần không xa, hai cha con tuy rằng không có mâu thuẫn nhưng cả hai đều không dễ biểu hiện sự quan tâm, dần dần khiến mối quan hệ tình thân dần trở nên lạnh nhạt.

Đến bệnh viện, Trần Chí Bang đang nằm trong phòng phẫu thuật, cả nhà đứng trước cửa phòng phẫu thuật. Trần Nhiễm Mộng và Tôn Uyển Bình hai tay ôm ngực, mắt đỏ ngầu. Vì là nửa đêm nên cả hành lang yên lặng, ánh sáng trắng trong không gian có chút lạnh lẽo sợ hãi. Lộ Nghiên nhớ tới ngày bố Lộ phẫu thuật. Hiện tại và những ký ức trong đầu khiến Lộ Nghiên có cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Trần Mặc Đông và Hàn Minh Khải đứng ở cuối hành lang, đốm sáng trên điều thuốc của Trần Mặc Đông chưa hề tắt; Lộ Nghiên đứng cách Trần Nhiễm Mộng không xa. Nửa đêm gió hơi lạnh, Lộ Nghiên ôm lấy mình, lúc ra ngoài quá vội nên cô không kịp mặc thêm áo khoác. Liếc nhìn Trần Mặc Đông đứng đằng xa, anh cũng không kịp mặc thêm áo, nhưng lúc này có lẽ anh chẳng để ý đến điều gì được.

Ánh sáng mặt trời vừa lên thì cuộc phẫu thuật cũng kết thúc, Trần Chí Bang được chuyển đến phòng bệnh nhưng vẫn chưa tỉnh. Tôn Uyển Bình xoa bóp tay và mặt cho Trần Chí Bang, giục những người còn lại về nhà.

“Bọn con đều phải đi làm, mẹ ở đây được rồi, hết giờ thì lại đến.”

Mấy người đều không chịu, nhưng sau đó Tôn Uyển Bình nghiêm mặt yêu cầu thì mọi người mới rời đi, ngoại trừ Trần Mặc Đông vẫn cương quyết ở lại.

Lộ Nghiên thay quần áo xong mới đi làm, chạy ngược xuôi cả buổi ngay cả bữa sáng cũng không nghĩ đến. Nhớ tới Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên muốn gọi điện cho anh. Từ lúc đến bệnh viện, hai người vẫn chưa nói với nhau một câu nào. Lộ Nghiên nghĩ có lẽ cô nên an ủi anh, cho dù anh chưa từng biểu hiện một chút yếu đuối trước mặt cô. Lộ Nghiên bấm từng con số, nhưng cuối cùng vẫn không nhấn nút gọi, cô chuyển sang gọi điện cho Nguyễn Minh Ngữ thông báo sự tình. Nguyễn Minh Ngữ bình tĩnh dặn dò Lộ Nghiên phải chăm sóc mình cẩn thận, đợi bệnh tình ổn định, bà sẽ cùng bố Lộ đến bệnh viện.

Những người ở nơi làm việc gặp Lộ Nghiên đều nói thần sắc cô không tốt, Lộ Nghiên chỉ khẽ nhếch đôi môi, cô cảm thấy lúc này ngay cả nụ cười cũng là một loại không tôn trọng.

Nhớ lần đầu gặp Trần Chí Bang, Lộ Nghiên mặc áo lông ngắn màu trắng, đội mũ len màu kem. Vì lần đó bị Trần Mặc Đông cưỡng ép bắt đi gặp nên cô không ăn mặc cẩn thận. Hướng hồ hai người lại ăn cơm trước keng, Lộ Nghiên mang theo tâm trạng thấp thỏm, chột dạ. Ngày đó, Trần Chí Bang không biểu hiện nhiệt tình như Tôn Uyển Bình, rất ít nói, chỉ hỏi thăm tình hình sức khỏe của bố mẹ Lộ Nghiên. Lúc ăn cơm, ông cũng nhìn Lộ Nghiên rất ít, chỉ nói “Con gái béo một chút mới ưa nhìn, ăn nhiều đi.” Lộ Nghiên gật đầu mỉm cười ngốc nghếch, Trần Chí Bang cũng bật cười theo. Lần thứ hai gặp mặt là đợt cuối năm hai gia đình cùng ăn cơm. Khi ấy Lộ Nghiên dụng tâm trang điểm, ăn cơm xong, cô tiễn bố mẹ chồng lên xe, Trần Chí Bang mỉm cười nói: “Lúc này mới gặp ta thực sự không nhận ra con, xinh đẹp lên rất nhiều, nhưng không đáng yêu bằng lần trước.” Tôn Uyển Bình véo ông một cái, ông cũng chỉ mỉm cười, rồi ngồi vào xe. Sau khi kết hôn, tuy thường về nhà bố mẹ chồng nhưng Lộ Nghiên không tiếp xúc nhiều với bố chồng, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, chủ đề chính thường là đứa cháu ngoại đáng yêu của ông.

Giữa trưa, trí óc Lộ Nghiên hỗn loạn, lúc làm việc luôn nghĩ tới những khuôn mặt của nhà chồng. Nghỉ trưa, Lộ Nghiên gọi điện cho Trần Mặc Đông nhưng không có người nhận, cô gọi điện cho Tôn Uyển Bình hỏi tình hình, bà nói Trần Chí Bang đã tỉnh lại.

Lộ Nghiên nằm bò trên bàn nghỉ ngơi, không hiểu sao lại cứ thế thiếp đi. Lúc tỉnh lại, mũi khô rát, đầu đau, cô quay đầu nhìn cánh cửa sổ đang mở. Sáng nay vì vội, tóc vẫn còn ứ đọng đã chạy ra ngoài, nên hiện giờ dường như cô đang trong tình trạng cảm cúm.

Lúc Lộ Nghiên tới bệnh viện, phòng bệnh chỉ có Tôn Uyển Bình và Trần Chí Bang. Tôn Uyển Bình ngồi bên giường nói chuyện với ông, về mặt hai người đều rất bình thản, chỉ là mặt Trần Chí Bang có chút cứng nhắc, sắc mặt cũng nhợt nhạt hơn. Lộ Nghiên bước vào chào hỏi, Trần Chí Bang định nói gì đó nhưng lại thôi. Sau này Lộ Nghiên mới biết trong một khoảng thời gian ngắn, Trần Chí Bang không thể nói năng lưu loát.

Hơi muộn, Trần Mặc Đông và Trần Nhiễm Mộng mới lần lượt tới, người giúp việc trong nhà cũng mang cơm tới. Trần Chí Bang cố gắng uống vài ngụm cháo loãng. Tôn Uyển Bình dỗ dành Trần Chí Bang như dỗ trẻ nhỏ, cuối cùng ông lại ăn thêm hai miếng. Mấy đứa con đứng trong phòng bệnh, lòng sốt sắng, âu sầu nhưng chẳng thể giúp được gì.

Tôn Uyển Bình không chịu để họ ở lại qua đêm, bốn người lại về nhà riêng. Trên đường, Trần Mặc Đông mệt mỏi dựa vào ghế xe, tay bóp trán. Lộ Nghiên cũng có tâm trạng giống anh, tay đặt trên bụng. Cả một ngày nay cô vẫn chưa ăn gì, lúc này dạ dày đang gào thét dữ dội, ngay cả cơn cảm cúm lúc này cũng không thích hợp, chúng khiến cô không còn sức lực để chống đỡ.

Về đến nhà đã hơn chín giờ, Lộ Nghiên hỏi Trần Mặc Đông có muốn ăn cơm không, Trần Mặc Đông nói lúc trước đã ăn một ít. Lộ Nghiên cũng lười nấu cơm, chỉ uống một cốc sữa, sau đó uống thuốc.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, Trần Mặc Đông không làm việc nữa, mà cùng nằm trên giường nghỉ ngơi với Lộ Nghiên. Cơ thể của Lộ Nghiên càng lúc càng không thoải mái, cô nằm quay lưng về phía Trần Mặc Đông,

trán lấm tẩm mồ hôi, cả người co lại.

“Sao vậy?” Trần Mặc Đông nhào qua người Lộ Nghiên.

“Em quên ăn cơm nên dạ dày hơi đau, không sao đâu.”

“Uống thuốc chưa?”

“Uống rồi.”

Trần Mặc Đông đặt Lộ Nghiên nằm thoải mái, sau đó đặt tay lên bụng cô, lòng bàn tay rất ấm áp.

Lúc Lộ Nghiên cho rằng Trần Mặc Đông đã ngủ thì lại nghe thấy giọng anh.

“Những lúc thế này, đừng để anh phân tâm lo lắng cho em.” Giọng nói rất mệt mỏi.

Lộ Nghiên cảm thấy giọng nói của Trần Mặc Đông như vang vọng từ xa tới, vừa như mây, lại vừa như những đám mây động mưa, thoắt mãi không tan. Lộ Nghiên không trả lời. Muốn cô trả lời thế nào đây, chẳng lẽ nói: “Em sẽ tự chăm sóc mình”, như vậy chính là thừa nhận cô là gánh nặng của anh.

Mấy ngày sau đó, Lộ Nghiên vừa đối phó với chứng cảm cúm, vừa kiên trì đến bệnh viện thăm Trần Chí Bang. Cô không phải làm gì, chỉ muốn mỗi ngày xuất hiện một chút, như vậy có thể khiến người khác cảm thấy hơi giả dối, nhưng mỗi lần Lộ Nghiên đều rất thành tâm đi thăm bố chồng.

Trần Chí Bang vẫn nằm trên giường bệnh, dường như nhất thời ông vẫn chưa chấp nhận được tình trạng hiện tại của mình, tâm tình ông bất ổn khiến sức khỏe không ổn định. Trần Mặc Đông cũng tiêu tụy và hốc hác theo. Buổi tối ở nhà, Lộ Nghiên nghĩ cách nói chuyện với anh, cô hi vọng Trần Mặc Đông đừng đè nén mọi chuyện trong lòng. Cô có thể nhận ra hiện tại Trần Mặc Đông rất mệt mỏi, cô muốn anh thả lỏng một chút, nhưng mỗi lần Trần Mặc Đông đều nói: “Không cần lo lắng, anh không sao”, hoặc “Em ngủ trước đi”... Lộ Nghiên cho rằng Trần Mặc Đông đủ mạnh mẽ, nhưng đến một ngày Lộ Nghiên mới phát hiện Trần Mặc Đông cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Cuối tuần, Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông đến bệnh viện. Hai người đến đúng lúc Trần Chí Bang ăn sáng. Ông vẫn không chịu ăn nhiều, Tôn Uyển Bình dỗ dành mãi ông cũng ăn chưa được nửa bát. Tôn Uyển Bình không còn phải giấu vẻ bi thương trong sự bình tĩnh như trước kia nữa, hiện giờ bà còn nói được vài câu treu đùa. Tuy Trần Chí Bang không cười nhưng vẻ mặt cũng biểu hiện nhiều sắc thái hơn trước. Lộ Nghiên có thể nhận ra tình cảm đầm ấm của hai người.

“Già rồi mà vẫn trẻ con!” Tôn Uyển Bình lườm Trần Chí Bang, lau miệng giúp ông, quay người dọn dẹp chiếc tủ cạnh đầu giường.

Lộ Nghiên nói chuyện với Trần Chí Bang. Người tới thăm rất nhiều, người này vừa đi thì người khác tới. Sếp trực tiếp của Lộ Nghiên tới phòng bệnh nhìn thấy Lộ Nghiên có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhớ mục đích quan trọng đến đây, nói chuyện phiếm vui vẻ cùng Trần Chí Bang, sau đó nói vài câu với Trần Mặc Đông. Lúc ra về, Tôn Uyển Bình bảo Lộ Nghiên đi tiễn.

Lúc Lộ Nghiên quay về thì thấy Lưu Uyên Thư trong phòng bệnh. Lưu Uyên Thư ngồi bên cạnh giường, nói chuyện với Tôn Uyển Bình, thỉnh thoảng có nói với Trần Chí Bang vài câu, nhìn hơi giống đang độc thoại.

“Bác Trần, bác mau khỏe nhé, nếu không sau này không còn ai cổ vũ cháu nữa.”

Sau khi chào hỏi đơn giản với cô ta, Lộ Nghiên bước vào nhà vệ sinh rửa chiếc khăn vừa dùng cho bữa ăn khi nãy. Cô không nhìn thấy Trần Mặc Đông, không biết là cô không có dũng khí, hay không thấy cần phải gặp.

Nhận điện thoại của Nguyễn Minh Ngữ, Lộ Nghiên xuống lầu đón. Lộ Nghiên ra khỏi thang máy, bước về phía bãi đỗ xe. Bãi đỗ xe cách tòa nhà bệnh viện một vườn hoa nhỏ. Lộ Nghiên bước qua vườn hoa, cô nhìn thấy hai bóng dáng đang ngồi trên chiếc ghế dưới mấy cây tùng bách, nhất thời dừng lại, ép mình nhắm chặt mắt, nuốt nước bọt. Trần Mặc Đông lúc này dường như rất xa lạ, như một đứa trẻ bất lực; một tay Lưu Uyên Thư nắm lấy tay anh trên đầu gối, còn cánh tay kia đặt sau lưng anh, nhẹ nhàng vỗ về, giống như đang an ủi một đứa trẻ, tựa như cảnh tượng Tôn Uyển Bình và Trần Chí Bang khi nãy.

Tuy Lộ Nghiên không nhìn thấy vẻ mặt của Trần Mặc Đông, nhưng chẳng lẽ cô không thể hình dung ra cảnh tượng một đứa trẻ lạc đường đã tìm được đường quay về? Thì ra không phải Trần Mặc Đông đủ mạnh mẽ, chỉ là người đối diện với anh không hợp mà thôi. Thì ra anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Lộ Nghiên tiếp tục bước đi, cô đón mẹ ở bãi đỗ xe, rồi dẫn họ đi theo hướng khác về phòng bệnh.

Buổi tối, Lộ Nghiên về nhà mẹ đẻ. Sau khi ăn xong, Lộ Nghiên gọi điện hỏi thăm tình hình bên nhà chồng, rồi ngồi trên sofa xem TV cùng Nguyễn Minh Ngữ. Tám giờ, TV chiếu phim “Gia tộc khoa trương”, dường như tất cả những đau thương trên thế giới này đều bắt những nhân vật trong phim phải trải qua. Lộ Nghiên dựa vào người Nguyễn Minh Ngữ, tựa đầu vào vai mẹ cô, lúc này cô mới có cảm giác ấm áp vững chắc, không ai có thể tước đoạt mất của cô.

“Bố chồng con bị ốm khiến Mặc Đông mệt mỏi, người cũng gầy đi nhiều.”

“Mẹ, mẹ thấy bố có yêu mẹ không?”

“Già mà yêu với không yêu? Con và Mặc Đông sao vậy?”

“Không sao ạ. Con cảm thấy bố mẹ chồng con rất yêu thương nhau.”

“Yêu cũng là do dần dần ở bên nhau mà ra, kết hôn lâu rồi con sẽ hiểu.”

“Mẹ, sau này con sẽ thường xuyên ở bên cạnh bố mẹ.”

“Vậy con mặc kệ gia đình mình sao?” Nguyễn Minh Ngữ lại nói: “Không cần lo lắng đến sức khỏe của chúng ta, người già rồi đều sẽ có ngày đó. Hơn nữa, thi thoảng con về đây là đủ rồi, cẩn thận không Mặc Đông lại có ý kiến với bố mẹ đấy.”

“Anh ấy sẽ không như vậy đâu.” Lộ Nghiên rất thành thực.

“Mẹ biết, Mặc Đông là một đứa con rể tốt.”

Trần Chí Bang dần hồi phục. Lộ Nghiên chạy tới chạy lui bốn nơi: công ty, bệnh viện, nhà riêng và nhà mẹ đẻ. Cuộc sống của cô và Trần Mặc Đông vẫn bình thường, ổn định. Mỗi lần từ nhà mẹ đẻ về, Lộ Nghiên mang rất nhiều đồ ăn cho Trần Mặc Đông, Tôn Uyển Bình và Trần Chí Bang.

Tuy đã vào đầu xuân nhưng thời tiết lại giống như vừa bắt đầu vào thu, nhiệt độ thấp, gió hiu hiu thổi, mà vì cơn cảm cúm vẫn chưa khỏi, Lộ Nghiên vẫn mặc áo lông ngắn màu trắng. Cây cối trong hoa viên bệnh viện mới nhú vài búp chồi xanh, nhưng nhìn từ xa vẫn không nhận rõ được sắc xanh mới chớm, màu nâu vàng vẫn lấn át màu xanh, khiến người ta khó phân biệt được thời gian.

Một tháng sau, Trần Chí Bang ngồi trên xe lăn xuất viện, giọng nói vẫn chưa được rõ ràng nhưng người trong nhà đều có thể nghe hiểu được. Trần Chí Bang nói rất ít, ông cũng đã chấp nhận sự thật, nhưng cũng chỉ trước mặt cô gái nhỏ Hàn Lạc Ảnh mới để lộ ra nụ cười chân thật. Lộ Nghiên nghĩ nếu Hàn Lạc Ảnh không phải là cháu gái ngoại, mà là cháu gái nội hoặc cháu trai nội, có lẽ ông sẽ vui vẻ hơn một chút.

38. Chương 38: Tạm Thời Xa Cách (1)

Gần đây Grand Capital có sự thay đổi trong đội hình nhân viên, đồng thời chuẩn bị tuyển dụng một lớp nhân viên mới, nguyên nhân vì Trần Mặc Đông chuẩn bị mở thêm chi nhánh tại thành phố Z. Ngành du lịch của thành phố Z rất phát triển, những trụ sở như Grand Capital không ít, nhưng thành phố Z đang khai phá một địa điểm du lịch mới, rất gần với Grand Capital 2, do đó đây được coi là cơ hội thương mại tuyệt vời.

Ba ngày sau khi biết sự việc này, Lộ Nghiên đã nộp đơn cho Chương Trung Văn. Vốn dĩ mỗi bộ phận đều phải có người truyền chuyển, mà Lộ Nghiên vừa từ bỏ chức vụ trợ lý, tuy kinh nghiệm còn ít, nhưng công việc đã vào guồng, dù chuyển sang bên kia cũng tốt hơn những nhân viên mới rất nhiều.

Lộ Nghiên biết người quyết định chuyện này vẫn là Trần Mặc Đông. Cô chưa từng có ý định giấu anh vì giấu cũng không nổi. Tuy vấn đề trong mối quan hệ của hai người không hoàn toàn rõ ràng, nhưng trải qua mấy chuyện trước đó, mọi người đều có thể đoán ra. Một thời gian trước, tin đồn giữa Trần Mặc Đông và Lưu Uyên Thư rất nhiều, Lộ Nghiên ở trong nhà vệ sinh cũng nghe thấy. Mỗi khi nghe thấy đề tài này, Lộ Nghiên sẽ nhét tai nghe để nghe nhạc, người khác nói gì cô cũng không muốn nghe. Tuy nhiên, có một lần thật sự khiến cô có chút xấu hổ.

Lộ Nghiên vẫn phản ứng với mọi chuyện như ngày thường, khi cảm thấy bên ngoài yên ắng mới đi ra, không ngờ lúc rửa tay có một cô gái xuất hiện. Nhìn thấy Lộ Nghiên, cô gái bỗng mất tự nhiên. Vẻ mặt cô gái viết rõ hai chữ “thông cảm”. Có thể đoán ra cô ấy cũng đã nghe thấy những lời nói vừa nãy, nhưng đáng tiếc Lộ Nghiên lại không nghe thấy. Cuối cùng Lộ Nghiên thản nhiên bước ra ngoài, còn cô gái kia lại sượng mặt đứng yên tại chỗ.

Khi nhìn thấy lá đơn của Lộ Nghiên, Chương Trung Văn chỉ nói sẽ làm theo qui trình từng bước quyết định, Lộ Nghiên gật đầu.

Hai ngày sau, Lộ Nghiên nhận được điện thoại của Tiêu Mông gọi cô đến phòng làm việc của Trần Mặc Đông.

Lộ Nghiên đứng trước mặt Trần Mặc Đông. Anh đang cúi đầu nhìn tờ đơn của Lộ Nghiên, hai hàng lông mày nhíu chặt, ngón tay gõ nhịp trên bàn. Đó thường là cách biểu hiện tâm trạng bất đồng của anh.

“Em muốn đi thành phố Z? Nói lý do xem nào.”

“Ngành du lịch của thành phố Z rất phát triển, đó là điều kiện rất tốt cho phát triển thương mại. Với một người như em, em cảm thấy môi trường mới sẽ có cơ hội thăng chức hơn. Mà phong cảnh ở đó cũng rất đẹp, không khí dễ chịu, em rất muốn được đến đó làm việc và sinh sống.”

“Đúng là nhiều lý do.”

“Đó là những gì em nghĩ thật lòng.”

“Vậy em đã từng xem xét đến suy nghĩ của người trong gia đình chưa?”

“Bố mẹ vẫn luôn ủng hộ em, tự em có thể làm chủ.”

“Lộ Nghiên, giỏi lắm.”

“Đúng, em vẫn luôn giỏi mà. Nếu không có việc gì khác, em đi làm việc đây.”

Lộ Nghiên ra khỏi phòng làm việc của Trần Mặc Đông. Đến phòng trà, cô nhìn thấy một cốc nước lạnh, giữa cốc uống hết, lúc này cô mới cảm thấy thoải mái. Cô nhớ tới lời bác sĩ khuyên cô nên kiêng những đồ lạnh. Có điều lúc này cô cảm thấy mọi thứ đã quá muộn.

Lộ Nghiên vẫn chưa hiểu rõ suy nghĩ của Trần Mặc Đông nên cô chưa định nói với bố mẹ chuyện này. Một hôm, Lộ Nghiên ăn tối ở nhà mẹ đẻ, Nguyễn Minh Ngữ nhắc đến Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên chỉ nói anh rất bận, vẫn đang tăng ca làm việc, nhưng Lộ Nghiên biết Trần Mặc Đông đang ở nhà, trên điện thoại vẫn còn mấy cuộc gọi lỡ từ máy cố định nhà cô. Sau khi xóa lịch sử gọi đi, cô lại tiếp tục ngồi nói chuyện với mẹ.

Không biết từ khi nào, Lộ Nghiên và Trần Mặc Đông lại có những việc trái ngược nhau như vậy. Trước kia Trần Mặc Đông thường phải đi tiếp khách rất muộn, về tới nhà Lộ Nghiên đã ngủ. Sau chuyện sau rượu lần trước, thời gian Trần Mặc Đông về nhà muộn rất ít, nhưng đa số thời gian anh lại ở trong phòng làm việc riêng.

Trần Mặc Đông ngồi trên sofa hút thuốc, TV đang chiếu một vở kịch cường điệu nào đó, rõ ràng Trần Mặc Đông không hề xem, khói thuốc ít nhưng lại có rất nhiều mẫu thuốc lá.

Lộ Nghiên về đến nhà bèn mở cửa sổ, sau đó cầm quần áo vào nhà tắm. Mãi đến lúc thấy choáng váng đầu, cô mới bước ra. Trong thời gian ấy, Trần Mặc Đông đã tắm ở phòng bên, đang nằm trên giường. Lộ Nghiên tắt đèn bên đầu giường, nằm xuống ngủ.

Trong lúc mơ màng, Lộ Nghiên cảm thấy hơi ấm bên cạnh. Cô giả vờ ngủ nhưng không trốn được Trần Mặc Đông. Trần Mặc Đông vẫn luôn là một người có dự vọng không chế, đối với những thứ anh muốn, nhất định chúng phải nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Lộ Nghiên rút nước mắt, khi cơn đau giảm bớt, cô hung hăng cắn vai trái Trần Mặc Đông cho đến khi cảm thấy trong miệng có vị mặn tanh. Trần Mặc Đông gầm gừ một tiếng, rồi cũng ngừng động tác. Hai người vẫn luôn so đo nhau như vậy.

Lộ Nghiên cảm thấy cả người nhức nhối, nước mắt rơi không ngừng, mắt cô nhắm chặt nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo. Sau đó, cô mở mắt, đợi đến khi ngoài cửa sổ chuyển dần từ bóng đen sang sáng dần, lúc này cô mới mơ màng thiếp đi, dường như có người lau nước mắt cho cô, thì thầm bên tai cô: “Xin lỗi”, cuối cùng cô chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau, Lộ Nghiên nhận được lệnh của bộ phận nhân sự điều cô tháng sau tới thành phố Z. Thời gian còn lại chưa đến một tuần nên Lộ Nghiên xin nghỉ phép.

Lộ Nghiên về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày. Về việc chuyển công tác, Lộ Nghiên chỉ giải thích là mình chuyển đi một thời gian ngắn, nhưng bố mẹ cô vẫn cảm thấy như vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của cô và Trần Mặc Đông. Lộ Nghiên đã khuyên nhủ bố mẹ cô mấy lần nhưng không được, cuối cùng cũng đành mặc sự lo lắng của hai người.

Trước lúc đi, cô tới nhà bố mẹ chồng giải thích sự tình. Dường như Trần Mặc Đông đã nói qua với Tôn Uyển Bình nên bà không nói nhiều, chỉ tỏ vẻ có chút không vui. Lộ Nghiên biết mình không đúng nhưng cô không thể giải thích nổi. Lộ Nghiên biết bà vẫn hi vọng cô có thể sinh một đứa con, nhưng bụng của cô lại không nghe lời. Cô may mắn vì có thể gặp được một người mẹ chồng như vậy, chưa hề tức giận với cô, lúc nào cũng hiền lành nhã nhặn, coi cô như con gái. Dù bà luôn hi vọng có thể được ôm cháu nội, nhưng rất ít khi ra mặt đốc thúc cô, thỉnh thoảng bà mới ngầm ám chỉ đôi ba câu, chẳng hạn như: “Đàn ông có con cái thì mới ổn định tâm lý...”. Lộ Nghiên thừa nhận đạo lý này cô hiểu, nhưng mọi chuyện lại không phải do cô quyết định được.

Sau hơn hai tháng chữa trị, sức khỏe của Trần Chí Bang cũng phục hồi hơn nhiều, mỗi ngày ông đều chống gậy đi dạo ở bãi cỏ trước nhà khoảng ba mươi phút. Thỉnh thoảng Lộ Nghiên thấy Tôn Uyển Bình đi dạo, nói chuyện cùng ông.

“Bố, con phải tới thành phố Z làm việc một thời gian, con sẽ thường xuyên gọi điện về cho bố.” Lộ Nghiên chậm chậm bước bên cạnh Trần Chí Bang vì ông không thích người khác đỡ hay dìu ông. Đúng là một ông già đáng yêu.

“Đi đi, xong việc thì mau về nhé.” Phát âm của Trần Chí Bang vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, nhưng mọi người đều có thể hiểu.

Vừa đúng thứ sáu, Trần Mặc Đông không ở nhà. Sau khi dọn dẹp qua loa, Lộ Nghiên tiếp tục làm một con thỏ vải để tặng quà cho Hàn Lạc Anh – con gái Trần Nhiễm Mộng. Cô gái nhỏ này hoàn toàn thừa hưởng tính cách nghịch ngợm gây sự của Trần Nhiễm Mộng, nhưng cô bé lại rất thích dính lấy người khác, đặc biệt là Trần Mặc Đông. Mỗi lần cô bé trèo lên người Trần Mặc Đông, không ai có thể dứt được cô bé ra. Trần Mặc Đông cũng để mặc cô bé, dù tay cô bé dính đầy nước bọt đưa tới môi Trần Mặc Đông nhưng anh cũng không né tránh.

Con thỏ nhỏ mới chỉ có một mắt vì khi Lộ Nghiên khâu mắt, hạt châu dùng làm mắt rơi trên mặt đất, cuối cùng rơi vào khe giữa hai sô pha, cô phải tốn bao nhiêu sức mới di chuyển được sô pha, nhưng không ngờ lại có điều “ngạc nhiên” chờ đợi cô.

Một bức ảnh hiện ra, người trên bức ảnh trẻ hơn nhiều so với bây giờ, phía sau bức ảnh ghi lại thời gian là năm năm trước.

Chín người con trai con gái đứng ở một góc phố phồn hoa với nụ cười tươi rói. Trần Mặc Đông đứng ở hàng đầu ngoài cùng bên trái, bên phải là Lưu Uyên Thư, mười ngón tay đan vào nhau. Nhưng đáng chú ý nhất là bụng Lưu Uyên Thư hơi nhô lên, vẻ ngọt ngào của hai người thật khiến người khác ghen tị. Hàng đầu còn có một đôi nam nữ khác, người con gái nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của người con trai, mà người con trai này lại là người Lộ Nghiên rất quen thuộc, người con gái bên cạnh dường như trẻ hơn họ mấy tuổi, đẹp

vô cùng, như một ngọn lửa bất phàm giữa nhân gian. Đứng ở hàng sau là ba nam, hai nữ, trong đó có Lỗ Mạn và Cố Dịch Hiên. Có điều ngày ấy, Cố Dịch Hiên đã có bạn gái nhưng không phải là Lỗ Mạn. Cố Dịch Hiên và Lỗ Mạn chia nhau đứng ở hai đầu. Trên bức ảnh, nụ cười của Lỗ Mạn có chút cứng nhắc, đó không phải là biểu hiện mà Lộ Nghiên biết về Lỗ Mạn.

Lộ Nghiên biết Lỗ Mạn đã từng đi du học Mỹ hai năm. Mọi chuyện dường như cũng không quá khó đoán. Có lẽ vì thế nên lúc trước Lỗ Mạn đã bảo cô rời xa Trần Mặc Đông, và có lẽ Lỗ Mạn cũng biết chuyện hai người không mang thai chính là vấn đề ở Lộ Nghiên. Thì ra cảm giác là một kẻ ngốc nghếch rất khó chịu. Lộ Nghiên không biết vì sao bức ảnh lại rơi ở đây. Cô không có tâm tư suy nghĩ về những vấn đề này, cô bước vào phòng làm việc riêng của Trần Mặc Đông, đặt bức ảnh ở giữa bàn làm việc.

Lúc Lộ Nghiên đến nhà Lỗ Mạn, hai vợ chồng Lỗ Mạn đang chuẩn bị ăn cơm nên Lộ Nghiên ăn chục một bữa. Trên bàn ăn, hai vợ chồng vẫn tranh cãi không ngừng, nhưng Cố Dịch Hiên không ngừng gấp thức ăn cho Lỗ Mạn. Tất cả những thứ Cố Dịch Hiên gấp đều là những đồ Lỗ Mạn thích ăn. Thấy tình cảnh như vậy, tất cả những lời định nói trước đó, Lộ Nghiên cũng không mở miệng hỏi nữa.

Lúc Lộ Nghiên đi, Lỗ Mạn rời khỏi Cố Dịch Hiên.

“Có gì muốn nói với chị không?”

“Lúc đầu có, nhưng hiện giờ không cần nữa.” Lộ Nghiên cúi đầu, muốn che giấu đôi mắt đỏ của mình.

Hai người tạm biệt, Lộ Nghiên chậm chậm bước đi, loáng thoáng nghe thấy một giọng nói: “Chuyện qua rồi đừng nghĩ nữa.” Giọng nói rất nhỏ, Lộ Nghiên không rõ đó là lời Lỗ Mạn nói hay do chính cô tự nói với mình.

Sau đó Lộ Nghiên về nhà mẹ đẻ. Cô nghĩ khi Trần Mặc Đông nhìn thấy bức ảnh đó, có thể anh cần thời gian hồi tưởng nên mình cần biết thức thời, để cho anh chút không gian riêng.

Nằm trong căn phòng nhỏ dùng chung với Lộ Hi trước đây, cô bỗng có cảm giác thời gian như đã trôi qua rất nhanh. Khi còn nhỏ, hai người cùng ở chung căn phòng này, mỗi người một giường. Lớn lên một chút, phòng làm việc của bố Lộ được sửa thành phòng riêng cho Lộ Nghiên. Bây giờ cô đã đi lấy chồng, các phòng lại được sắp xếp như cũ.

Lộ Nghiên thức trắng đến gần sáng. Chiếc gối dưới má ẩm ướt khiến người ta có cảm giác khó chịu. Lộ Nghiên ngồi dậy lau nước mắt, nhìn chiếc đồng hồ đã chỉ năm giờ, cô mặc quần áo, để lại ẹ lời nhắn, rồi khẽ nhàng mở cửa ra ngoài.

Xe của Trần Mặc Đông đỗ dưới nhà nhưng không thấy người đâu, Lộ Nghiên đoán anh đang ngủ trong xe. Cô đi về con đường phía nam, bắt một chiếc taxi. Suốt mười tiếng tiếp theo, cô giam mình trong rạp chiếu phim tối như mực, xem hết bộ phim này đến bộ phim khác, chính mình cũng không biết đã xem hết bao nhiêu bộ phim, mãi đến gần bốn giờ chiều cô mới rời khỏi rạp chiếu phim.

Về nhà, Lộ Nghiên không ngờ lại nhìn thấy Trần Mặc Đông, cô vẫn cư xử như trước: bước vào nhà, thay quần áo, nấu cơm, chỉ là thời gian làm mọi chuyện sớm hơn ngày thường một tiếng đồng hồ.

Bữa cơm gồm có thịt băm xào đậu, thịt rang tiêu, canh chua cay và cơm. Tay nghề của Lộ Nghiên không giỏi, tuy sau khi kết hôn cô có đi học nấu ăn một thời gian, nhưng cuối cùng chỉ có thể làm mấy món thế này. Bữa cơm rất yên lặng, nhưng quả thực bình thường hai người ăn cơm cũng đều như vậy.

Sau khi ăn xong, hai người cùng ngồi sofa xem TV. Gần chín giờ, Lộ Nghiên đứng dậy đi ngủ, mơ hồ cảm thấy hình như mình đã quên gì đó, bỗng dưng cô nhớ ra mình đã quên uống thuốc.

“Những thuốc trung y này chữa gì vậy?” Lộ Nghiên bước vào bếp, nhìn thấy Trần Mặc Đông đang nhấc một túi thuốc từ nước nóng ra, đưa cho Lộ Nghiên.

“Chỉ là một loại thuốc bổ dưỡng bình thường thôi.”

“Bác sĩ nói thế nào?” Lộ Nghiên hiểu Trần Mặc Đông đang ám chỉ chuyện không mang thai. Mọi chuyện của cô chưa hề có một việc nào giấu được anh.

“Không nói gì cả. Uống xong thang thuốc này, em không uống nữa, đáng lắm.”

Trần Mặc Đông tới gần Lộ Nghiê, Lộ Nghiê bồng quay người, bỏ lại câu “Thuận theo tự nhiên” cho Trần Mặc Đông, rồi đi về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, lúc đi làm, Lộ Nghiê nghe thông báo về cơ hội làm việc tại thành phố Z, trong lòng cảm thấy rất hỗn độn. Trần Mặc Đông không hề có bất cứ giải thích nào về chuyện bức ảnh, Lộ Nghiê cũng không nói gì, tựa như mọi chuyện đều rất yên bình.

Cuối cùng Lộ Nghiê cũng làm xong con thỏ nhỏ, toàn thân màu trắng, hai mắt đỏ chót và hai tai hồng phấn, nhìn vô cùng đáng yêu. Lộ Nghiê nhét nó vào một chiếc hộp nhỏ, thắt nơ bướm để chiếc hộp ra dáng quà tặng. Lộ Nghiê quyết định sau khi quay về đây, rồi rồi sẽ làm một con ỉnh, hoặc coi như một món quà gặp mặt với người bạn nhỏ nhà Lỗ Mạn.

Chiều tối trước ngày xuất phát đi thành phố Z, Lộ Nghiê về nhà kiểm tra lại mọi thứ. Lúc cô bước ra từ phòng làm việc của Trần Mặc Đông lại đụng phải chính anh đang định đi vào, Lộ Nghiê quá chuyên tâm nên không để ý thấy Trần Mặc Đông đã về đến nhà.

Lộ Nghiê chỉ giải thích là vào tưới nước cho cây hoa, tuy nhiên trên tay cô lại không hề có bất kì dụng cụ tưới nước nào. Trần Mặc Đông không hỏi nhiều, sau khi cất đồng hồ cũng quay người ra phòng khách xem TV.

Lộ Nghiê vào phòng ngủ thu dọn quần áo cần thiết. Quần áo của cô không nhiều, bình thường đi làm đều mặc đồng phục, mà rất nhiều quần áo của cô vẫn ở nhà mẹ đẻ. Tuy nhìn không nhiều, nhưng xếp lại vẫn chật kín một va li.

“Em mang cả những bộ không phù hợp với thời tiết mùa này sao? Có phải chuẩn bị ở đó lâu dài không?” Lộ Nghiê quay đầu nhìn nơi phát ra giọng nói ấy, không biết Trần Mặc Đông đã đứng trước cửa phòng ngủ từ khi nào.

“Đây gọi là chuẩn bị cẩn thận đấy.”

Sau khi thu dọn xong, Lộ Nghiê đổi tấm ga trải giường của ba căn phòng lại như cũ. Sau khi đổi xong, cả căn phòng dường như cũng u ám đi một chút, nhưng lại rất hợp với phong cách trang trí của ngôi nhà. Cô dỡ những vật dụng thủ công ở trong phòng khách mình từng làm trước đây xuống. Mọi thứ quay trở lại diện mạo trước đây, vừa mắt hơn nhiều. Thậm chí chiếc gối đệm trên sofa, Lộ Nghiê không mang được theo, nên cô xếp chúng vào căn phòng mình từng ngủ trước đây.

Lúc ngắm lại toàn bộ mọi thứ, Lộ Nghiê mới phát hiện căn nhà đã rộng ra rất nhiều. Trần Mặc Đông lúc này ở phòng sách, vừa mới bước ra, thấy sự việc như vậy, anh nhìn thẳng vào Lộ Nghiê.

“Em làm cái gì thế này?” Giọng nói của Trần Mặc Đông mang theo sự tức giận. Lộ Nghiê chưa từng thấy anh tức giận như vậy. Thỉnh thoảng có chuyện không vui, anh chỉ lặng lẽ không nói gì. Lộ Nghiê đoán lúc này anh đang ở vùng ranh giới tức giận. Lúc bước đến gần, Lộ Nghiê ngửi thấy mùi thuốc lá rất nặng, cô bắt giác lùi một bước.

“Đúng là như thế này hợp với căn nhà hơn.” Lộ Nghiê quan sát lại căn nhà mà mình đã ở hơn một năm qua.

“Nhìn vẻ mặt của em đi. Em thực sự không thích căn nhà này đến vậy sao?”

“Ừm. Rất lâu trước đây em đã bắt đầu không thích.” Lúc Lộ Nghiê thành thật trả lời cũng chính là lúc cô cảm thấy mọi việc đã được đẩy lên đến cực điểm.

“Sao, không định trở lại nữa?” Giọng nói của Trần Mặc Đông quay trở lại âm điệu bình thường.

“Em nghĩ anh sẽ rất vui vẻ, em chấp nhận lời xin lỗi của anh đêm trước.” Cơn đau đêm đó tuy khiến Lộ Nghiê cảm nhận được rõ sự mệt mỏi kiệt sức, nhưng ngày hôm sau khi tỉnh lại, nghĩ tới lời xin lỗi của Trần Mặc Đông, Lộ Nghiê không khỏi cười buồn. Câu nói “Xin lỗi” ấy rốt cuộc là vì chuyện đêm đó, hay vì cuộc hôn nhân của hai người? Mà tâm tư Lộ Nghiê lại nghiêng về về sau hơn. Tuy hai người chưa hề nói rõ ràng, nhưng dường như Lộ Nghiê không thể tìm nổi lý do để bác bỏ suy nghĩ của chính mình.

Lộ Nghiê không hiểu phản ứng của Trần Mặc Đông lúc này, dường như anh đang rất kinh ngạc, ần ần, và nhiều nhất chính là giận dữ.

“Anh tiễn em.”

“Không cần, em bắt xe.”

Trần Mặc Đông cầm chìa khóa xe và hành lý của Lộ Nghiên bước ra ngoài, Lộ Nghiên đành đi theo.

Trên xe, Trần Mặc Đông chỉ đơn giản hỏi Lộ Nghiên về tình hình của bố mẹ vợ và thời gian ở thành phố Z, Lộ Nghiên lần lượt trả lời từng câu hỏi của anh. Vốn dĩ lộ trình không xa, nhưng giờ tan tầm tắc đường, nên Lộ Nghiên cảm thấy bức bối, bèn mở cửa xe, cánh tay tì lên khung cửa xe, nhìn dòng xe chậm rãi phía trước.

Mấy lần Trần Mặc Đông bảo cô bỏ tay xuống, nhưng Lộ Nghiên chỉ nói tốc độ xe chậm, sẽ không nguy hiểm. Cuối cùng, Trần Mặc Đông thẳng thắn kéo người Lộ Nghiên lại, đóng cửa xe.

“Sao anh lại học cách không tôn trọng suy nghĩ của người khác như vậy?”

“Anh thấy việc mình làm là đúng mà.”

“Tự phụ.”

“Nếu anh không tôn trọng em, em cảm thấy ngày mai mình còn có thể rời khỏi Bắc Kinh sao?”

“Đúng vậy. Cảm ơn đại ơn đại đức của anh. Nếu cần em sẽ dùng hành động thực tế để đền đáp anh.”

Cả người Lộ Nghiên nhào về phía trước vì xe của Trần Mặc Đông đột ngột đâm vào đuôi xe phía trước.

“Lộ Nghiên, em cảm thấy có ý nghĩa sao? Anh phát hiện khả năng phân tán tư tưởng của em đúng là không ở mức bình thường.” Trần Mặc Đông ra vẻ như không có chuyện gì, nhìn sang phía Lộ Nghiên, giọng điệu châm chọc nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc đến đáng sợ.

Sau đó mọi chuyện được giải quyết như thế nào, Lộ Nghiên cũng không biết, vì khi hai bên đương sự và cảnh sát giao thông nói chuyện, cô vẫn ngồi trong xe, thậm chí cả chuyện mình đã về tới nhà cũng không biết.

Vốn dĩ cô định khi tạm biệt sẽ nói với Trần Mặc Đông rằng: Nếu anh đề nghị ly hôn, cô sẽ đồng ý. Nhưng cuối cùng cô vẫn không nói ra.

Ngày hôm sau, Lộ Hi tiễn Lộ Nghiên lên máy bay. Lộ Nghiên nói Trần Mặc Đông bận nên không có thời gian, bố mẹ cô không phải không hoài nghi nhưng cũng không truy hỏi. Hôm qua, khi Lộ Nghiên nói Lộ Hi sẽ đi tiễn cô, Trần Mặc Đông cũng không hề nói anh có đến tiễn cô không. Sắp đến giờ đăng ký làm thủ tục, Lộ Nghiên chào tạm biệt Lộ Hi.

“Lộ Nghiên, em vẫn cho rằng trên đời này không ai có thể làm tổn thương chị!”

“Phải, em đã biết rồi sao? Đùng cả ngày huênh hoang như một ông cụ non nữa. Chăm sóc bố mẹ cho tốt nhé.”

Lúc Lộ Nghiên quay người, Lộ Hi vẫn đứng im. Lộ Nghiên vẫy tay mỉm cười với cậu, sau đó quay người bước đi.

39. Chương 39: Tạm Thời Xa Cách (2)

Ngày thứ hai ở thành phố Z, cả người Lộ Nghiên bắt đầu nổi mẩn đỏ. Lộ Nghiên nghĩ do thời tiết thay đổi khó chịu nên cũng không để ý. Nhưng cả ngày hôm đó cô bị ngứa, đến khi tắm mới phát hiện vết mẩn đỏ càng ngày càng nghiêm trọng, lan lên tận gáy. Ngày thứ ba, trên mặt bắt đầu nổi mụn, Lộ Nghiên quyết định đến bệnh viện. Bác sĩ chẩn đoán bệnh cũng như Lộ Nghiên đoán, kê cho cô một ít thuốc bôi, dặn cô không được ăn đồ chua cay, dầu mỡ, sau đó đưa cho cô một tấm danh thiếp, bảo cô có chuyện gì thì gọi cho ông khiến Lộ Nghiên cảm thấy ngại ngùng. Năm ngày sau, những vết mẩn đỏ ấy cuối cùng cũng ngừng phát triển, đến ngày thứ bảy đã biến mất hơn nửa.

Grand Capital ở thành phố Z cuối cùng cũng sửa sang xong. Công việc của Lộ Nghiên không giống như trước kia, mà hiện giờ cô được phân vào vị trí trợ lý giám đốc. Cô được sắp xếp ở một khách sạn gần đó, điều kiện rất tốt. Không biết có phải nhân viên ở đây đã biết quan hệ của cô và Trần Mặc Đông nên mới sắp xếp cho cô như vậy. Nơi ở rất sạch sẽ, thoải mái, Lộ Nghiên cảm thấy thích thú nên cũng không truy hỏi vấn đề kia.

Ngày thứ hai Lộ Nghiên tới đây, Lỗ Mạn gọi điện cho cô. Tuy quan hệ của hai người rất gần gũi nhưng Lộ Nghiên chưa từng nhắc đến tình trạng hiện tại của cô và Trần Mặc Đông với Lỗ Mạn, cũng chưa từng đề cập đến chuyện cô muốn tới thành phố Z làm việc vì Lộ Nghiên rất sợ khi Lỗ Mạn nghe được tin tức này, tỷ lệ phản ứng tích cực hay tiêu cực đều có thể xảy ra, mà Lộ Nghiên lại luôn là người theo chủ nghĩa bị quan.

“Lộ Nghiên, em có chút tiến bộ được không? Vẫn chưa có gì mà đã chạy trốn thế rồi.”

“Em chỉ đến đây làm việc thôi.”

“Em chỉ đang lừa dối chính mình thôi. Em nói xem, chị và bố mẹ em, ai chẳng hiểu được tâm tình của em. Em đừng cho rằng mình thế này là độ lượng, thực ra em chỉ là một đứa ngốc và rất ấu trĩ.”

“...”

“Nếu em chỉ vì không chịu đựng được chuyện đó, thì em cũng nên về nhà chứ. Có mấy người đàn ông để ý chuyện cũ chứ, em đang sống trong thời đại nào? Muốn tìm một người đàn ông khác không được sao? Nếu em vì chuyện con cái, thì em vẫn còn trẻ như vậy, gấp gáp làm gì. Chẳng phải bác sĩ đã nói là không sao? Hơn nữa, em chạy đến nơi xa xôi ấy, em định sinh con với Trần Mặc Đông thế nào? Em dùng đầu óc suy nghĩ chút đi.”

Lộ Nghiên chịu tra tấn màng nhĩ, nghe lời giáo huấn của Lỗ Mạn hơn ba mươi phút.

“Chị đang mang thai, đừng kích động như vậy.”

“Chị kích động cũng là do em, chị cho em một tuần để quay về, nếu không chị mang con chị đi tìm em.”

“Chị muốn để lại con ở đây thì cũng được, đúng không?”

“Xem ra em chẳng làm sao cả, còn có tâm tư nói đùa với chị, mau về đi.”

“Để em suy nghĩ đã.”

“Nghĩ cái đầu em ấy, mau về đây đi.”

Lộ Nghiên nhìn tin nhắn Lỗ Mạn lại vừa gửi tới, một tay cầm vợt cầu lông, một tay gỡ cổ, những vết mụn cũ mỗi khi thấm mồ hôi là trở nên ngứa ngáy. Cô thông thả đi từ sân vận động về phía đại sảnh.

Sân vận động của hội sở rộng rãi, trước lúc hội sở khai trương chính là phúc lợi của nhân viên. Lộ Nghiên thường cùng đồng nghiệp đánh cầu lông ở đây.

Trước kia Lộ Nghiên thường cùng Trần Mặc Đông đến câu lạc bộ thể thao, môn thể thao hai người chơi nhiều nhất chính là cầu lông. Lộ Nghiên thường bướng bỉnh đánh cầu rất xa, sau đó lại đánh một quả rất gần, khiến Trần Mặc Đông phải thở hồng hộc, nhưng mỗi lần anh đều đón được cầu. Vài lần nắm được chiến thuật của cô, Trần Mặc Đông cũng bắt chước theo, kết quả Lộ Nghiên thua trận.

Câu lạc bộ hoạt động theo chế độ hội viên, Trần Mặc Đông thường gặp người quen ở đây, sau đó cùng đánh cầu. Lộ Nghiên là người theo chủ nghĩa hòa bình, ngoài việc đánh cầu cố ý với Trần Mặc Đông thì khi đánh cầu với người khác, lực sát thương của cô không hề có, khiến Trần Mặc Đông dở khóc dở cười. Những lần về sau, khi biết bọn họ định thi đấu, Lộ Nghiên sẽ ngồi ngoài sân xem. Thỉnh thoảng người cùng đội với Trần Mặc Đông là một cô gái độc thân gọi cảm, xinh đẹp, Lộ Nghiên cũng chỉ ngồi xem.

Có một lần, Lộ Nghiên được một cô gái xấp xỉ tuổi mình mời đánh cầu. Hai người đều nhẹ nhàng đánh cầu, chưa một lần để cầu rơi xuống đất, cuối cùng thể lực không chịu nổi, hai người cùng từ bỏ.

Tuy là con gái nhưng cô ấy lại có một vẻ tao nhã chín chắn, so với Lộ Nghiên thì cô ấy có vẻ chừng chạc hơn. Lộ Nghiên để ý thấy sự hoạt bát, luôn miệng của cô ấy lại ẩn chứa vẻ u buồn man mác, cô nghĩ có

lẽ người con gái này mang tâm sự. Hết trận đấu, Trần Mặc Đông chào hỏi cô gái đó, dù sao cũng là người quen, là vợ của bạn, tên là Vưu Nhã.

Gặp nhau mấy lần, Lộ Nghiên và Vưu Nhã cũng trở nên thân quen. Có lần, Lộ Nghiên cũng gặp chồng của Vưu Nhã, một người đàn ông lịch sự lễ độ, khuôn mặt rất tuấn tú. Lộ Nghiên để ý thấy Vưu Nhã không đeo nhẫn, dù rằng chính Lộ Nghiên cũng không đeo nhẫn.

“Vì sao cô không đeo nhẫn?” Vưu Nhã hỏi.

“Tôi đã từng làm mất hai lần, nên lúc vận động thể này không dám đeo nữa. Còn cô tại sao không đeo?” Lộ Nghiên thực sự có chút khó mở miệng, cô nén chịu sự tò mò cũng chỉ vì sợ người khác hỏi đến thể này.

“Tôi đeo hay không cũng vậy, chẳng ý nghĩa gì cả.” Vưu Nhã cười nhàn nhạt nhưng ánh mắt lại mang vẻ bi thương.

Sau đó về nhà, trên đường Lộ Nghiên bảo Trần Mặc Đông lái xe đến một khu mua sắm, ở đó cô chọn một chiếc nhẫn rất tinh xảo, giá không cao, nhưng Lộ Nghiên thực sự thích. Để tránh bị mất lần nữa, Lộ Nghiên quấn sợi chỉ đỏ quanh chiếc nhẫn.

“Phá hoại đồ vật.” Sau khi Trần Mặc Đông nhìn thấy, anh chỉ biết lắc đầu bất lực. Anh đã từng nhiều lần trách móc chuyện Lộ Nghiên không đeo nhẫn nhưng chỉ nhận được sự bác bỏ vô tình của cô, vì thế cũng mặc kệ cô.

Lộ Nghiên không thể nói rõ được vì sao cô rất muốn đeo chiếc vòng tròn cứng kia lên ngón tay, nhưng quả thực khi đối mặt với sự đau thương của Vưu Nhã, Lộ Nghiên bỗng cảm thấy được sự sợ hãi vô hình nào đó.

Một thời gian dài sau đó, Lộ Nghiên không nhìn thấy Vưu Nhã ở câu lạc bộ. Sau này cô mới biết Vưu Nhã đã mang thai. Từ đó, Lộ Nghiên cũng rất ít tới đó. Lần gặp lại Vưu Nhã tiếp theo lại là tại địa điểm thường khiến người khác sợ hãi: Bệnh viện.

Một ngày trước khi tới thành phố Z, Lộ Nghiên cùng bố mẹ tới bệnh viện để kiểm tra sức khỏe toàn bộ. Lúc lên xuống tầng, trong lúc vô tình Lộ Nghiên đã nhìn thấy một hình dáng mỏng manh đứng trên hành lang rộng rãi của bệnh viện, khoảng cách không xa nên Lộ Nghiên nhận ra đó là Vưu Nhã, mái tóc dài đẹp hiện giờ đã trở thành mái tóc ngắn ngang vai.

Lộ Nghiên bước tới, định chào hỏi người quen. Nhưng vừa bước tới, Lộ Nghiên đã thấy ánh mắt Vưu Nhã vô hồn, mất đi sự tươi tắn ngày xưa, cơ thể gầy đi nhiều, mà cũng không nhìn thấy phần bụng nhô ra. Ánh mắt Lộ Nghiên nhìn vào phòng bệnh, bóng dáng người đứng trong phòng bệnh rất quen thuộc, người trên giường hình như là một cô gái. Lộ Nghiên không muốn đứng nhìn thêm nữa.

Lộ Nghiên để bố mẹ về trước, còn cô đỡ Vưu Nhã về phòng bệnh của cô. Từ đầu đến cuối, Vưu Nhã không nói gì, bàn tay nắm chặt, đầu ngoảnh ra cửa, không có nước mắt, nhưng đôi mắt lại ẩm ướt. Lộ Nghiên đứng dậy giặt chiếc khăn mặt, gấp lại, rồi đặt trên đôi mắt của Vưu Nhã.

“Có lẽ cô không muốn bộc lộ cảm xúc trước mặt tôi, nhưng tôi không thể nào bắt mình rời đi bây giờ được.” Lộ Nghiên không biết an ủi một người thế nào, cô lặng lẽ ngồi bên giường, nắm lấy bàn tay của Vưu Nhã, lòng bàn tay có mồ hôi nhưng rất lạnh.

Lộ Nghiên nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Lộ Nghiên đeo chiếc nhẫn này, Vưu Nhã cười cô đã biến nó thành một tổ hợp dung tục, vốn dĩ là một chiếc nhẫn thanh nhã, nhưng lại bị cô quấn gói thô thiển chơ búa như vậy.

“Tôi không nỡ đánh mất lần nữa.” Lộ Nghiên chỉ biết giải thích như vậy.

“Chiếc nhẫn đẹp như vậy ai nỡ để mất chứ, tôi đã từng cho rằng mình cũng sẽ có một chiếc nhẫn như vậy.” Vưu Nhã nhìn chiếc nhẫn thất thần.

Lộ Nghiên hồi phục tinh thần, nhận ra giọng nói nghẹn ngào cổ gẳng kiềm chế của Vưu Nhã. Lúc ấy, Lộ Nghiên có thể thấy rõ Vưu Nhã rất thích chiếc nhẫn đó.

Lộ Nghiên cũng không biết thời gian cụ thể, có thể là rất lâu, có thể là rất ngắn, vì cô cũng đang nghĩ lại những chuyện liên quan đến Vưu Nhã thì bị tiếng mở cửa cắt ngang dòng suy tưởng. Quay đầu nhìn, cô

nhận ra chồng Vưu Nhã, cô có chút ngạc nhiên nhưng cũng bình thản chào anh. Lúc này Vưu Nhã đang nằm nghiêng, quay người về phía cửa sổ, chiếc khăn ẩm rơi xuống gối. Lúc Lộ Nghiên đứng dậy, nhìn thấy nước mắt tràn ra nơi khóe mắt của Vưu Nhã.

Lúc ra về, chồng Vưu Nhã tiễn Lộ Nghiên ra cửa.

“Anh nên ở cạnh vợ mình nhiều hơn.” Lộ Nghiên lạnh nhạt nói, rồi không đợi anh ta trả lời, cô quay người bước đi.

Lộ Nghiên về nhà riêng của mình và Trần Mặc Đông. Để kiểm chứng lại suy nghĩ của mình, Lộ Nghiên bước vào phòng làm việc của anh, tìm một bức ảnh trong chiếc hộp hoa văn màu xám. Người đàn ông nhìn quen mắt kia đúng là chồng của Vưu Nhã. Lộ Nghiên cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, cô nghĩ tới cảnh bốn người cùng ngồi một bàn ăn cơm đúng là rất tức cười. Hai người đàn ông đều biết rõ những chuyện trước kia của nhau, và có lẽ cũng thấu hiểu cả nỗi bi ai của vợ bạn. Có lẽ có thể dùng một câu ngắn gọn như vậy để tổng kết tình cảnh bữa ăn ấy, đúng là rất tức cười.

Lộ Nghiên không ngờ khi ra khỏi cửa lại gặp Trần Mặc Đông, chỉ biết giải thích bừa để lấp liếm.

Lộ Nghiên nghĩ tới Vưu Nhã, nên soạn một tin nhắn hỏi thăm tình hình. Lộ Nghiên hi vọng cô ấy có thể mau phục hồi sức khỏe. Sau đó, cô chụp một bức ảnh phong cảnh bên ngoài cửa sổ, người qua lại trên phố không nhiều nhưng cảnh vật hiện rõ vẻ phồn hoa; những chiếc lá bên đường khẽ đung đưa trong gió, bầu trời xanh lam với những đám mây nhạt, quả thực là một cảnh rất đẹp. Lộ Nghiên lại lấy điện thoại, chụp cô và một người đàn ông Đức rất đẹp trai. Người đàn ông đẹp trai ấy chính là nhà thiết kế lần này. Những lúc rảnh rỗi, anh thường học tiếng Trung cùng Lộ Nghiên, vì thế hai người rất thân thiết. Bên dưới bức ảnh, Lộ Nghiên ghi: “Cảnh đẹp + mỹ nhân + mỹ nam, có muốn đến đây không? Tôi sẽ bao ăn uống”.

Lộ Nghiên gửi xong tin, ngồi nói chuyện phiếm với anh đẹp trai người Đức. Lộ Nghiên giải thích “ ” /shuài guō/ có nghĩa là “ ” /shuàigē/ – đẹp trai, nhưng từ đầu đến cuối anh ấy không phát âm đúng từ “shuài” và “gē”, Lộ Nghiên thấy rất buồn cười, nhìn vẻ mặt mờ mịt của anh, đang định trêu anh một trận, thì lại thấy anh ta nhiệt tình chào hỏi một người phía sau cô. Lộ Nghiên quay đầu, nhìn người mà anh người Đức đẹp trai đang chào hỏi chính là Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông nhìn về phía Lộ Nghiên, Lộ Nghiên quay đầu nhìn đi nơi khác.

Trần Mặc Đông, giám đốc Lưu và anh đẹp trai người Đức chào hỏi nhau một lúc. Lộ Nghiên đi hay ở đều không tiện, một lúc sau cô định rời đi thì lại bị giám đốc Lưu gọi lại.

“Tiểu Lộ, cô dẫn Trần tổng tới phòng làm việc của anh ấy.”

Lộ Nghiên thấy giám đốc Lưu và anh đẹp trai rời đi, đành tiến lên lịch sự mời Trần tổng đi cùng cô. Lộ Nghiên đi bên cạnh Trần Mặc Đông, hai người không nói gì cho đến khi thang máy đóng lại.

“Người nhà vẫn khỏe chứ?”

“Em phải rõ hơn anh chứ.” Lộ Nghiên kiềm chế cơn giận. Quả thực Lộ Nghiên biết rõ tình hình ở nhà, vì để bố mẹ hai bên không lo lắng, mỗi ngày cô đều gọi điện về nhà.

Lộ Nghiên quyết định từ bỏ ý định tìm lời để nói chuyện với Trần Mặc Đông, rõ ràng ai đó đang quá kiêu căng ngạo mạn.

Đến phòng làm việc, Lộ Nghiên rót cho Trần Mặc Đông một cốc nước, rồi định rời đi.

“Giúp anh đổi thành cà phê.”

Lộ Nghiên chiều theo anh.

“Em hãy nói ngắn gọn tình hình chuẩn bị khai trương ngày mai.”

Lộ Nghiên nói ngắn gọn tất cả những gì mình biết, rồi tóm tắt trình tự tiệc ngày mai.

“Xin hỏi Trần tổng, hiện giờ tôi đã có thể đi chưa ạ?”

“Không phải xưa nay em muốn đi thì đi sao?” Về mặt Trần Mặc Đông rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa ý cười.

“Trần Mặc Đông, anh cố ý kiếm chuyện.” Lộ Nghiên đứng dậy, giày cao gót quá nhọn nên cô không đứng vững, va vào góc bàn, rồi bị Trần Mặc Đông kéo ngồi xuống. Lộ Nghiên thầm mắng Trần Mặc Đông: Cứ gặp anh là bị thương, hai người rõ ràng là xung khắc.

Không khí đóng băng giữa hai người không kéo dài lâu. Rất nhanh sau đó, giám đốc Lưu và những người của bộ phận khác đều đến phòng họp, Lộ Nghiên khập khiễng quay trở lại vị trí làm việc.

40. Chương 40: So Đo Lăn Nhau (1)

Hết giờ làm, Lộ Nghiên về thẳng khách sạn, nhưng không ngờ người nghênh đón cô lại là quản lý khách sạn. Quản lý khách sạn mỉm cười áy náy giải thích lý do với Lộ Nghiên. Nhân viên khách sạn do sơ sót đã xếp Lộ Nghiên vào ở căn phòng đoàn khách du lịch đặt trước, mà hiện giờ loại phòng đó đều đã ở kín, vì thế họ đành phải nhờ Lộ Nghiên đổi phòng, thậm chí còn chuẩn bị cho cô một căn phòng sang trọng hơn.

“Vậy vì sao không để một người trong đoàn khách du lịch ở ‘căn phòng sang trọng’ kia?” Lúc hỏi, Lộ Nghiên còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ “căn phòng sang trọng”. Lộ Nghiên ghét nhất là bị dụ dỗ, huống hồ chuyện này thực sự hấp dẫn cô.

“Đoàn khách du lịch đó đã bàn luận, kết quả họ cho rằng nếu một người nào đó được ở căn phòng như vậy thì không công bằng. Vì thế, chúng tôi đành phải làm phiền cô Lộ nhân nhượng một chút.”

Lộ Nghiên không nhẫn tâm làm khó người khác, dù sao cô cũng được lợi. Quản lý thấy Lộ Nghiên đồng ý, thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, tựa như có ai đó đang gây áp lực cho ông.

Lộ Nghiên đổi điện thoại sang chế độ bình thường, đặt lên chiếc gối đệm bên cạnh, điện thoại rung lên, sau mấy đợt rung cuối cùng lại rơi xuống sô pha. Lộ Nghiên mặc kệ chiếc điện thoại rung, bắt đầu điều chỉnh kênh TV. Mấy trăm kênh TV đổi đi đổi lại mấy lần, cuối cùng Lộ Nghiên tùy tiện để một kênh phim truyện. Cô nhắc điện thoại bàn gọi phục vụ phòng chuẩn bị vài món lót bụng.

Bộ phim đang chiếu là kiểu phim mà Lộ Nghiên không thích nhất: khoa học viễn tưởng. Xem bộ phim này khiến Lộ Nghiên lạnh toát gáy. Tiếng chuông cửa kéo Lộ Nghiên ra khỏi những tình tiết của phim. Cô nhảy ba bước, rồi đi hai bước tới mở cửa, nhìn kỹ là người phục vụ đồ ăn mới mở chốt an toàn.

Mở cửa, Lộ Nghiên phát hiện đồ ăn trên xe đẩy nhiều hơn so với cô gọi, cô chỉ muốn no bụng chứ không định thưởng thức mỹ vị. Cô nhìn đồ ăn trước mắt thấy hoàn toàn không phải những gì mình gọi.

“Những thứ này không phải tôi gọi.” Lộ Nghiên chỉ mấy món Âu. Quả thực nếu có thể, Lộ Nghiên cũng muốn để lại mấy món này.

Người phục vụ đồ ăn là một thanh niên trẻ tuổi, chỉ nhìn qua Lộ Nghiên, rồi chuyển tầm mắt đi nơi khác.

“1919, không sai. Quản lý nói mấy món này là do anh Trần gọi.”

“Vậy càng sai rồi. Ở đây không có anh Trần nào cả, chỉ có cô Lộ thôi.”

“Nhưng mà...” Nhân viên phục vụ vẫn muốn nói gì đó thì bị một giọng nói cắt ngang.

“Đẩy vào đi. Cảm ơn.”

Lộ Nghiên bỗng dưng hiểu mọi chuyện, quay người đi vào phòng, Trần Mặc Đông cũng đi theo. Sau khi bày các món xong, người phục vụ rời đi.

Lộ Nghiên tiếp tục xem TV. Vì bỏ mất một đoạn nên hiện tại Lộ Nghiên bỗng không hiểu được nội dung tiếp diễn của phim.

“Em mặc thế này đi mở cửa sao?”

Lộ Nghiên cúi đầu nhìn mình. Chiếc váy ngủ này là lúc đến thành phố này cô mới mua. Chiếc váy ngủ hai dây buông mềm, nhìn khá gợi cảm. Bình thường ở nhà, Lộ Nghiên đều mặc rất kín kẽ, kể cả mùa hè. Nhưng mùa hè ở đây ẩm ướt và nóng hơn Bắc Kinh, mà Lộ Nghiên lại ngại mở điều hòa, vì thế cô chỉ có thể chọn mặc kiểu như vậy. Nghĩ lại ánh mắt của người phục vụ khi nãy, Lộ Nghiên mới thấy hình như lần này mình quả thực đã ăn mặc quá gợi cảm. Nhưng dù sao cũng đành chịu, khi đó cô không hề nhớ tới cách ăn mặc của mình.

“Không được sao?”

“Rất đẹp.” Trần Mặc Đông hơi nghiêng rằng.

Trần Mặc Đông không đứng lại phòng khách lâu mà bước vào phòng ngủ. Lộ Nghiên biết anh đã đi tắm. Đàn ông sạch sẽ, hết giờ làm, việc đầu tiên là đi tắm, cứ như không khí có độc vậy.

“Đồ đàn ông lập dị.” Lộ Nghiên lầm bầm.

Lộ Nghiên nhìn đồ ăn trước mắt, không ăn là không tôn trọng đồ ăn, vì thế mỗi loại cô đều ăn một chút, mùi vị đương nhiên là không thể chê được.

Trần Mặc Đông mặc áo tắm bước ra, ngồi xuống bên cạnh Lộ Nghiên, bật nút mở điều hòa.

“Anh nhìn chăm chăm em thế làm gì?” Lộ Nghiên thực sự không chịu nổi ánh mắt của Trần Mặc Đông, như thể cô đang là con mồi của anh vậy.

“Hai nốt mụn này của em quả thực rất đặc biệt.”

Vị trí hai nốt mụn của Lộ Nghiên đúng là khá nhạy cảm, một nốt nằm ở giữa hàng lông mày, còn cái kia nằm ở bên mép miệng. Những chỗ khác đều có những nốt đỏ nhưng đều rất nhỏ. Duy chỉ có hai cái này là có xu hướng to ra.

“Đúng vậy, cơ thể rất thành thực, ngay cả mụn cũng khi dễ anh.”

Trần Mặc Đông không nói gì, chỉ dựa vào Lộ Nghiên, bôi thuốc mỡ lên da cô, bôi thuốc xong phần ngoài, anh lại vén váy Lộ Nghiên lên tiếp tục bôi bên trong. Lộ Nghiên để mặc anh loay hoay, dù gì anh cũng rất dịu dàng, mà hai người là vợ chồng cũng đã hơn một năm, không cần giả vờ thẹn thùng e ngại.

Người ta nói hôn nhân bảy năm sẽ dần phai hết tất cả, nhưng Lộ Nghiên cảm thấy hôn nhân giữa cô và Trần Mặc Đông mới hơn một năm mà đã không còn sự mãnh liệt, giống như vừa nãy, Lộ Nghiên không muốn giả vờ e thẹn để giành lấy sự yêu thương cưng chiều của Trần Mặc Đông, cô cảm thấy như vậy không giống với cuộc sống ngày thường, thậm chí còn có phần gượng gạo.

Cuối cùng Trần Mặc Đông cũng bôi thuốc mỡ lên nốt mụn trên mặt Lộ Nghiên, sau đó đứng dậy đi rửa tay.

Lộ Nghiên cầm những quả dâu tây to bên cạnh vừa ăn vừa xem TV. Trần Mặc Đông quay lại cũng ngồi sát xuống cạnh Lộ Nghiên, kéo cổ tay cô đang cầm nửa quả dâu tây còn lại đưa vào miệng mình.

“Sao anh không tự mình cầm lấy, đoạt của em làm gì?”

“Anh lười đi rửa tay lần nữa.”

Lộ Nghiên lườm anh một cái, rồi cầm quả dâu tây khác. Cô đưa đến trước mặt Trần Mặc Đông, ý bảo anh ăn. Trần Mặc Đông lại muốn nắm lấy cổ tay Lộ Nghiên, Lộ Nghiên né tránh, tiếp tục hàm ý bảo anh ăn. Trần Mặc Đông nhào người về phía trước, lúc anh chuẩn bị ăn, Lộ Nghiên rút tay về, định trêu anh một chút. Nhưng dường như Trần Mặc Đông đoán được, cô vừa hành động thì đã bị tóm chặt tay, sau đó anh rất không khách sáo há miệng thật to.

“Lộ Nghiên, sự thật đã chứng minh em không phải là đối thủ của anh.”

“Em lại cảm thấy ít nhất em có thể đánh một trận công bằng với anh.”

Gần mười phút, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng TV.

“Anh không ăn chút gì sao? Có tôm này.”

“Em cố ý để lại cho anh à?”

“Chưa ngủ mà anh đã nằm mơ rồi, anh không biết tôm là thứ đồ em không ăn được sao, nếu ăn được thì em đã ăn rồi.”

Trần Mặc Đông ăn ít, đồ thừa lại rất nhiều. Lộ Nghiên có chút áy náy, cuối cùng đành cố gắng tiêu diệt sạch đĩa hoa quả.

Hai người duy trì thái độ hờ hững suốt cả buổi tối. Rõ ràng mỗi người đều không vui vẻ nhưng lại tỏ ra rất thoải mái; rõ ràng vẫn đang chiến tranh lạnh nhưng ngôn ngữ lại hóm hỉnh và ung dung; rõ ràng rất căng thẳng nhưng lại tỏ ra bình tĩnh.

“Em không đi ngủ sao?”

“Em muốn xem hết rồi đi ngủ.”

Trần Mặc Đông thấy Lộ Nghiên nói vậy cũng không quay đầu mà đi thẳng về phòng ngủ. Lộ Nghiên tiếp tục dán mắt vào bức tượng phụ nữ trên chiếc giá cạnh TV, tư thế khó hiểu nhưng lại khiến người ta suy nghĩ miên man bất tận. Con người đều như vậy, thích giam mình trong tưởng tượng, suy đoán; và trước một chuyện không biết, sẽ đem sự tưởng tượng và suy đoán phát huy đến cực điểm.

Lộ Nghiên mở mắt, nhìn TV đang chiếu một tiết mục tin tức xã hội gì đó. Một gia đình liên tiếp gặp phải tai họa, người mẹ đã bị bệnh phổi hơn hai mươi năm, người bố đột nhiên bị xuất huyết não, con trai năm tuổi xuất hiện dị tật, người phụ nữ vốn dĩ rất vất vả gánh vác gia đình thì bỗng xảy ra tai nạn ô tô, phải nằm trên giường bệnh, trong nhà chỉ còn người chồng thì lại mất tích, mấy tháng không thấy tung tích. Cả một gia đình không ai nương tựa, người phụ nữ bất lực cầu xin sự trợ giúp của những người hảo tâm trong xã hội. Lộ Nghiên thấy thương cảm cho gia đình này. Nhìn người phụ nữ khi được phỏng vấn không ngừng khóc, cô cũng không kìm được nước mắt. Lộ Nghiên tắt TV nhưng vẫn ngồi trên sofa một lúc. Nếu đem so sánh với những người bất hạnh này, có lẽ cô vẫn vô cùng hạnh phúc. Sự so sánh đột ngột này khiến bản thân cô thấy vô cùng hổ thẹn.

Lộ Nghiên nghe thấy tiếng tin nhắn di động, cầm chiếc điện thoại từ dưới sofa. Tin nhắn của Vương Nhã nói cô ấy đang đi du lịch mà không nói thêm bất kỳ điều gì. Ký hiệu cuối cùng của tin nhắn là một biểu tượng mặt cười. Lộ Nghiên liên tưởng đến hình ảnh cô gái vui tươi đang cười nói với cô trong sân bóng rổ, mỗi lần cô ấy chuyển lệch bóng cho Lộ Nghiên đều mỉm cười xin lỗi; nếu chồng có mặt, cô ấy sẽ đưa nước cho anh ấy, chuẩn bị khăn mặt; lúc rời khỏi sân bóng, cô ấy chủ động ôm lấy cánh tay anh ta. Lúc đầu Lộ Nghiên vẫn cho rằng đó là một cặp đôi khiến người khác ngưỡng mộ.

Về phòng ngủ, Trần Mặc Đông đang đọc tạp chí. Sau khi Lộ Nghiên rửa mặt, cô mặc một bộ đồ ngủ khá kín đáo, không phải vì cô né tránh Trần Mặc Đông, mà vì không khí trong phòng ngủ khiến Lộ Nghiên cảm thấy hơi lạnh. Cô bước về phía bên kia giường, nằm ở mép giường, mặt hướng ra ngoài. Cảm nhận được Trần Mặc Đông chuyển động cơ thể, Lộ Nghiên cố gắng nhắm chặt mắt.

Trần Mặc Đông tiến sát vào lưng Lộ Nghiên, ôm cô từ phía sau, tay thò vào trong áo ngủ của Lộ Nghiên. Cơ thể Lộ Nghiên khẽ run rẩy, mà trái tim cô dường như cũng xuất hiện cảm giác lạ thường.

“Trần Mặc Đông, anh nói xem em đẹp hay Lưu Uyên Thư đẹp?”

Lộ Nghiên thấy tay Trần Mặc Đông đột ngột cứng lại, nhưng anh không hề trả lời, chỉ lặng lẽ rút tay ra, rồi đặt trên eo Lộ Nghiên, căn phòng chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Lộ Nghiên muốn cười nhưng lại không nhếch nổi khóe môi. Cô từng nói cô và Trần Mặc Đông sẽ luôn ở thế hòa, chuyện này chính là sự báo thù với chuyện đầu tây vừa nãy. Trần Mặc Đông vốn là kẻ hạng nhất coi thường lời nói dối, anh sẽ không bao giờ nói dối. Lộ Nghiên tự biết mình không so bì được với cô tiểu thư kia. Nhưng khi đã nói ra vấn đề này thì chính cô cũng không biết vì báo thù hay vì thăm dò.

Lộ Nghiên không ngủ được, có lẽ vì căn phòng hoa lệ này vốn không hợp với phong cách của cô. Nói chung khi Lộ Nghiên đã khó ngủ thì ngay cả đã ngủ rồi cũng sẽ mau tỉnh. Lộ Nghiên không biết từ khi nào mình bị chứng khó ngủ. Trước đây cô chỉ cần nằm xuống là ngủ, hơn nữa còn luôn thêm ngủ. Nếu có thể quay trở về quá khứ, chắc chắn cô sẽ vì mình mà nhiệt tình xung phong quay trở lại.

Lộ Nghiên có thể cảm nhận được hơi thở của Trần Mặc Đông bên cạnh, anh cũng không ngủ được.

Hơn nửa đêm, Lộ Nghiên thấy Trần Mặc Đông xuống giường. Cô mở mắt nhìn, anh đang ngồi trên một chiếc ghế dựa cạnh cửa sổ, điều thuốc trên tay vẫn chưa châm lửa, mắt nhìn vào khoảng không gian tối đen không bị rèm cửa che mắt.

“Anh đã từng dao động, hoặc có thể vẫn đang dao động.” Lộ Nghiên không ngờ giọng nói mình trong đêm tối lại trở nên khàn như vậy, thậm chí không hề bộc lộ ra một chút tâm tư nào, không có đau thương, không có cầu xin, càng không hề có oán giận.

Trần Mặc Đông quay người về phía Lộ Nghiên, ánh sáng quá yếu ớt nên Lộ Nghiên không nhìn rõ biểu hiện của anh.

“Những chuyện đó, anh không thể thay đổi được điều gì cả.” Rất lâu sau Lộ Nghiên mới nghe thấy câu trả lời của Trần Mặc Đông.

“Vâng, em biết.”

“Em rất để ý sao?”

“Không, em không để ý. Như anh nói, những chuyện đã qua chúng ta đều không cách nào thay đổi được.”

Sau đó cả gian phòng chìm vào im lặng. Lộ Nghiên nhớ khi còn nhỏ, để miêu tả sự yên tĩnh của lớp học đã viết: “Cho dù rơi xuống một cây kim cũng nghe thấy âm thanh”, có lẽ câu văn ấy trĩu kinh điển này cũng không đủ miêu tả được cảnh tượng lúc này. Lộ Nghiên nằm trên giường nghe tiếng gió vi vu từ điều hòa, gió thổi xuyên qua da thịt, chạm vào xương cốt, khiến cả trái tim cô thấy lạnh lẽo vô cùng.

Sáng sớm, Lộ Nghiên tỉnh dậy, cầm bộ đồng phục làm việc và mấy bộ quần áo rồi rời đi.

Hôm nay Lộ Nghiên phải kiểm tra lại công tác chuẩn bị cuối cùng cho tiệc khai trương tối nay. Vì còn sớm, Lộ Nghiên dựa người cạnh cửa sổ uống cà phê. Cô nghĩ tới cả đêm dài nặng nề và những lời nói tối qua.

“Tiểu Lộ, sao hôm nay đến sớm vậy?” Bác lao công đẩy cửa bước vào nhìn thấy Lộ Nghiên bị dọa một phen.

“Còn không phải vì tiệc khai trương nên mới thế này sao ạ!” Lộ Nghiên muốn mình tỏ ra bình thường và vui vẻ.

“Đúng vậy. Chỉ có cấp dưới là khổ thôi, còn những người bên trên thì lúc nào cũng xuất hiện mặt mày rạng rỡ.”

Lộ Nghiên mỉm cười, quay về chỗ ngồi. Vẫn chưa đến bảy giờ nhưng cô đã bắt đầu một ngày làm việc của mình.

Buổi tối, Lộ Nghiên chăm chút trang điểm, một lần phấn dày dưới mắt che đi những vết thâm, môi đánh son màu cam tươi đỏ. Lộ Nghiên mặc một chiếc váy màu đen lệch vai, cô cùng giám đốc Lưu tham dự tiệc. Tuy là con gái, không uống được rượu, nhưng cô vẫn giữ vai trò đứng bên cạnh như bộ mặt của giám đốc Lưu.

Từ khi tiệc chưa bắt đầu, Lộ Nghiên và giám đốc Lưu đã hòa vào đám đông. Lộ Nghiên cố gắng mỉm cười nhưng vẫn cảm thấy mình không được tự nhiên, chỉ đến khi nhớ tới việc thiện làm chiều nay cô mới cảm thấy mình có lý do để mỉm cười. Buổi chiều sau khi làm xong việc, Lộ Nghiên nhớ tới chương trình xem tối qua, cô lên mạng lấy số điện thoại của đài truyền hình, gọi điện hỏi thăm tình hình cụ thể. Người nhận điện thoại cũng rất tỉ mỉ thông báo tình hình gia đình đó và thời gian lần quay chương trình đó cho Lộ Nghiên, sau đó hỏi thăm tình hình của Lộ Nghiên. Lộ Nghiên ủng hộ ba nghìn tệ, và để lại tin nhắn rằng: Hi vọng người phụ nữ kia có thể vì con cái mà tiếp tục trị bệnh, hi vọng đứa bé và toàn bộ gia đình có thể khỏe mạnh. Bên nhà đài muốn để lại thông tin của Lộ Nghiên, cuối cùng cô chỉ để lại số điện thoại. Cô hi vọng một ngày nào đó có thể nghe thấy giọng nói khỏe mạnh của đứa bé, thông báo với cô rằng: “Cháu đã khỏe lại rồi”. Lộ Nghiên dùng số tiền mình tích góp được đi chuyển khoản ngân hàng. Tiền lương của cô không cao, bình thường lại thích mua những đồ vụn vặt, với những khoản chi lớn, cô thường dùng tiền của Trần Mặc Đông, nhưng một năm cũng vẫn không tích góp được nhiều. Cô không phải không nghĩ đến chuyện mình bị lừa nhưng vì có những điều không thể rõ ràng nên cô quyết định chuyển khoản, lấy giấy chuyển khoản, đợi đến khi bị lừa thì hẵng tính.

Tiệc rượu bắt đầu bằng bài diễn văn của Trần Mặc Đông và giám đốc Lưu. Trần Mặc Đông nói không nhiều, diễn văn ngắn gọn chưa đến một phút theo đúng phong cách của anh. Trước mặt người khác, anh thích đứng ở góc độ người nghe. Lộ Nghiên đứng dưới khán đài, nhìn Trần Mặc Đông gần ngay trước mặt nhưng lại cảm giác xa vời. Lộ Nghiên tự cười chính mình càng ngày càng có tố chất của nữ nhà văn trẻ.

Sau diễn văn, Lộ Nghiên đứng sau giám đốc Lưu đi mời rượu khách. Dù sao giám đốc Lưu cũng không còn trẻ, uống mấy chén rượu mặt đã đỏ, sau đó ông thoái thác không uống được nữa, khách khứa đều không chịu, Lộ Nghiên đành thay ông uống mấy ly.

“Cô Lộ không những đẹp mà tửu lượng cũng cao. Lưu tổng, anh đúng là tìm được một trợ lý tốt.” Giọng điệu người nói rất đưà đẩy, Lộ Nghiên không để ý nhiều. Nhưng Lưu tổng lại vỗ vai người nói, ý bảo anh ta đừng nói lung tung.

Lộ Nghiên và giám đốc Lưu đi về phía Trần Mặc Đông. Vốn dĩ nên đi đến bàn Trần Mặc Đông mời rượu trước, nhưng phải chào hỏi khách khứa, mà Trần Mặc Đông đang nói chuyện với đối tác bên cạnh nên giám đốc Lưu chọn đi mời rượu chỗ khác trước.

“Trần tổng, ly này tôi mời cậu.”

“Chú Lưu, cháu làm sao dám nhận, phải để văn bối cháu mời chú một ly ạ.”

Hai người nâng chén uống, có vẻ Trần Mặc Đông không uống nhiều. Lộ Nghiên nhớ hình như có một khoảng thời gian trên người anh không hề có mùi rượu. Trần Mặc Đông nhìn về phía Lộ Nghiên, Lộ Nghiên chuyển tầm mắt về ly rượu trên tay.

Những người khác trên bàn ăn đều hướng về phía giám đốc Lưu mời rượu. Sau khi uống mấy chén rượu, giám đốc Lưu có chút găng gượng, Lộ Nghiên mỉm cười uống hộ ông mấy chén. Bình thường Lộ Nghiên uống rượu đều chỉ uống cho có khí thế, cô chưa bao giờ uống say nên không biết tửu lượng của mình thế nào, nhưng hôm nay dường như đã uống quá sức. Cả đám hỗn độn bia, rượu đỏ, rượu trắng trong dạ dày khiến Lộ Nghiên nghĩ mình phải rời khỏi đây trước khi tự bêu xấu mình.

“Phụ nữ có thể thay rượu bằng nước hoa quả.” Không biết những lời này của Trần Mặc Đông là nói cho Lộ Nghiên hay cho khách khứa nghe. Mấy người mời rượu nghe thấy lời nói này cũng dừng tay mời rượu, khách khứa khoác lác mấy câu với Lộ Nghiên.

“Tiểu Lộ, nếu cháu không muốn để tôi bị phiền phức thì đừng uống nữa, cháu nhìn sắc mặt của Mặc Đông kìa.” Lúc rời khỏi bàn tiệc, giám đốc Lưu nhân cơ hội “trách móc” cô. Lộ Nghiên rất kính trọng giám đốc Lưu, những lúc chỉ có hai người, ông bảo Lộ Nghiên chỉ cần gọi ông là “chú Lưu”. Khi cô vừa đến thành phố này, chính ông là người đã giúp cô tìm hiểu công việc, truyền cho cô sự ấm áp và nhiệt tình, nhưng mãi đến ngày hôm qua cô mới biết nhân tố thúc đẩy chuyện này có không ít sự liên quan của Trần Mặc Đông.

“Cháu giúp chú mà chú còn nói cháu không đúng nữa.”

“Cháu tức giận cậu ấy thì cũng đừng lôi rượu ra trút giận.”

“Chú thật vô tình.”

“Nha đầu ngốc, cháu nói chú như vậy sao? Đi đi, đi cho tỉnh rượu, khi nào tỉnh thì về nhà.”

“Vậy chú làm thế nào?”

“Chú đã nhiều tuổi như vậy còn sợ gì sao?”

“Cũng đúng, nhưng chú đừng uống nữa đấy, hại sức khỏe lắm.”

Lộ Nghiên tìm một bàn trống ngồi xuống, đầu óc cô choáng váng, đúng là rượu tốt bốc chậm. Cổ họng khô như lửa đốt, Lộ Nghiên tiện tay cầm ly nước trắng bên cạnh, uống được hai ngụm mới phát hiện là rượu, xem ra cô say thật rồi.

Lộ Nghiên đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, muốn sửa sang một chút rồi rời đi. Cô cảm thấy có ánh mắt dõi theo cô, nhưng đầu óc co giật, cô không để ý đến điều gì nữa, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Lộ Nghiên vỗ nước lên mặt. Cô gái xinh đẹp bên cạnh không ngừng nhìn Lộ Nghiên, có thể cô ta chưa từng nhìn thấy cô gái nào hào phóng đối xử với khuôn mặt mình như vậy. Lộ Nghiên ngẩng đầu nhìn cô ta mỉm cười, sau đó loạng choạng bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Lộ Nghiên nhìn mọi thứ không rõ, mơ màng nhìn thấy Trần Mặc Đông. Cô lắc lắc đầu bước tới, đầu óc hỗn loạn, cô không rõ phương hướng của chính mình, đột nhiên cảm thấy cả người không còn sức lực, thậm chí bất lực với cả nước mắt đang rơi. Đúng lúc này cô bỗng cảm thấy cả người nhẹ bẫng, nhưng lại rất ấm áp.

“Trần Mặc Đông, là anh sao?” Tầm nhìn của Lộ Nghiên vẫn không sao tập trung được.

“Là anh.”

“Anh nói xem, em đẹp hay Lưu Uyên Thư đẹp?”

Ý thức của Lộ Nghiên hoàn toàn dừng ở suy nghĩ này, cô không nghe thấy hoặc không nghe rõ câu trả lời, cô chỉ nhớ khi đó mình đã khóc.

41. Chương 41: So Đo Lăn Nhau (2)

Vì rượu tối qua nên sáng nay Lộ Nghiên bị tỉnh vì buồn tiểu. Cô không để ý đến Trần Mặc Đông bên cạnh mà đi thẳng vào nhà vệ sinh. Ngẩng đầu nhìn mình trong gương, Lộ Nghiên giật mình sợ hãi, khuôn mặt nhem nhuốc đen chì kẻ mắt vì khóc, tóc rối bù xù, khóe miệng còn có máu, khi nuốt nước bọt cổ họng rất đau. Lộ Nghiên đứng dưới vòi hoa sen để nước rửa sạch toàn thân.

Trở về giường, Trần Mặc Đông vẫn đang ngủ, cô kéo chăn đắp lại cho anh. Lúc này cô mới phát hiện trên ngực Trần Mặc Đông có những vết cào vô cùng thâm, bắp vai còn có một vết cắn sâu. Lộ Nghiên nằm đối diện với Trần Mặc Đông đang nằm nghiêng, chăm chú quan sát khuôn mặt anh. Rõ ràng lúc nào cũng nhìn thấy, nhưng sao đột nhiên cô lại cảm thấy xa vời đến vậy? Cô càng chăm chú nhìn càng cảm thấy xa lạ. Cô lặng lẽ giơ tay vuốt ve hàng lông mày, đôi mắt, khóe miệng anh. Cảm giác này vẫn chưa hề thay đổi, vẫn y như ngày xưa.

“Không náo loạn nữa sao?” Trần Mặc Đông đột ngột tóm lấy tay Lộ Nghiên, Lộ Nghiên muốn rút lại nhưng không kịp.

“Tối qua em làm loạn lắm sao?”

“Em nghĩ sao?” Trần Mặc Đông cúi đầu nhìn mấy vết cào trên ngực.

“Em uống say quá, không nhớ nổi.”

“Nói gì cũng không nhớ sao?”

“Không nhớ. Em nói gì vậy?” Lộ Nghiên thực sự không nhớ nổi, cô chỉ nhớ mình rất mệt, nhưng lại không biết mình đã làm gì.

“Em nói em ghen.” Trần Mặc Đông nhìn Lộ Nghiên chằm chằm, kéo bàn tay nhỏ của cô đặt bên miệng, khẽ hôn một cái.

“Uống rượu vào nên nói linh tinh, chứ em làm gì hẹp hòi đến vậy.” Lộ Nghiên trốn tránh ánh mắt của anh. Nếu có thể, cô rất muốn xoay người chạy trốn.

“Không phải người ta vẫn nói sau khi uống rượu thì rất thật lòng sao?”

“Em chưa từng nói những lời như vậy.”

“Nói rồi còn không thừa nhận.” Trần Mặc Đông cố tình trêu chọc Lộ Nghiên.

“Có anh nói ấy. Em còn nhớ sau khi anh say rượu còn nói yêu em nữa cơ.” Thực ra Lộ Nghiên mới từng một lần thấy Trần Mặc Đông say rượu, đó là buổi tối hôm họ tổ chức tiệc cưới. Buổi tối hôm đó, Trần Mặc

Đông say rượu ôm Lộ Nghiên vào lòng, không ngừng gọi “Nghiên Nghiên”, Lộ Nghiên cảm thấy khi đó trong mắt anh không phải là hình ảnh của cô, mà là sự việc khác, một chuyện khiến anh đau lòng tưởng nhớ.

“Xem ra sau khi uống rượu quả là sẽ nói thật lòng.”

“Anh điên rồi.”

Trần Mặc Đông không buông Lộ Nghiên, đặt cô dưới thân mình. Lộ Nghiên muốn giơ tay đánh vào ngực Trần Mặc Đông nhưng biết sẽ động phải vết thương nên ngoan ngoãn hạ tay. Hai người chậm chậm đi vào khúc nhạc, có lẽ thời gian lâu không bên nhau nên cả hai người đều rất nhung nhớ. Sau đó, Lộ Nghiên không biết thế nào mình lại xoay người nằm trên Trần Mặc Đông, công phu này của cô đều là do Trần Mặc Đông dạy. Lộ Nghiên nhìn Trần Mặc Đông không những không xúc động mê tình mà còn mỉm cười nhìn cô càng khiến cô tức giận.

Lộ Nghiên nằm bò trên người Trần Mặc Đông không chịu động đậy, Trần Mặc Đông đành phải lấy lại thể chủ động. Trần Mặc Đông thử mấy phương pháp mà trước đây Lộ Nghiên không bao giờ đồng ý làm, nhưng lần này cô không những không phản đối mà còn vô cùng phối hợp, nhiệt tình hưởng ứng.

Lúc hai người tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Lộ Nghiên không chịu được ánh mắt như cười như không của Trần Mặc Đông. Nghĩ lại cơn kích tình vừa xảy ra quả thực khiến cô xấu hổ, cô úp mặt lên gối, bất kể Trần Mặc Đông gọi thế nào cô cũng không chịu ngẩng đầu.

“Mau dậy đi, ngạt thở thì làm sao? Anh thề không nhìn em nữa.”

“Vậy anh dậy trước đi.”

“Lộ Nghiên, anh nói cho em biết, em mau dậy cho anh, nếu không anh sẽ không khách khí đâu.”

“...”

“Đã là vợ chồng lâu như vậy, em còn xấu hổ gì nữa.” Trần Mặc Đông vừa nói vừa nhấc cả người Lộ Nghiên dậy. Lộ Nghiên bị nhấc bổng khỏi giường, chỉ biết giấu mặt vào trong ngực Trần Mặc Đông.

“Em cũng có lúc đáng yêu như thế này sao?”

Lộ Nghiên hung hăng đánh Trần Mặc Đông một cái coi như câu trả lời.

“Chiều nay về nhà cùng anh.”

“Không muốn về.”

“Không được.”

“Em nói được là được.”

“Ở đây không có việc của em.”

“Không có việc mà có lương là được.”

Chiều tối ngày hôm đó, Trần Mặc Đông vẫn một mình quay lại Bắc Kinh. Lộ Nghiên biết cuối cùng Trần Mặc Đông vẫn rất tức giận. Lộ Nghiên hiểu nguyên nhân anh tức giận, nhưng cô không cách nào thuyết phục được mình quay trở lại.

Với những chuyện sau bữa tiệc rượu hôm trước, Lộ Nghiên thực sự không còn nhớ chút gì, nhưng có thể biến kiểu đàn ông như Trần Mặc Đông thay đổi thái độ sau một đêm nhất định có chuyện đã thực sự chạm tới đáy lòng anh. Đàn ông thực sự cũng cần sự quan tâm. Nhưng Lộ Nghiên trước kia chưa từng nói một câu mềm mại yếu lòng, cô chưa từng nói quan tâm, cũng chưa từng nói ghen, thậm chí cũng không nghe lời giải thích của Trần Mặc Đông. Có lẽ sau tiệc rượu, cô đã thực sự nói ra những gì mình nghĩ. Cô cảm thấy may mắn vì trong cơn say, mình có thể nói ra những lời mà bình thường không có cơ hội để nói. Quả thực những lời nói đó đã khiến mối quan hệ giữa cô và Trần Mặc Đông trở nên dạn dĩ.

Tuy vậy cô vẫn rất để ý, có lẽ cô có thể chắc chắn Trần Mặc Đông yêu cô, sẽ không rời xa cô, nhưng cô vẫn để tâm đến quá khứ của anh. Đó là bệnh chung của phụ nữ, một khi đã yêu sẽ trở nên tham lam, Lộ Nghiên cũng không ngoại lệ. Có lẽ xa cách có thể khiến cô thoải mái một chút, vì cô bỗng cảm thấy rất sợ

sẽ nhìn thấy hai người đó đồng thời xuất hiện, cho dù hiện tại hai người đó chỉ dừng ở mức quan hệ công việc. Cô không nghĩ được phương pháp gì để “báo thù” nên chỉ nghĩ tới cách kiềm chế chính mình. Khi thật sự gặp phải cảnh đó, trong lòng Lộ Nghiên rồi bực nhưng cuối cùng cô vẫn không vượt qua được thói quen của chính mình, giả vờ như không có gì xảy ra, giả vờ chào hỏi lịch sự. Nếu cứ như vậy thì đến một ngày sự lạnh lùng của cô sẽ chôn vùi cuộc sống của chính cô.

Tối hôm đó, Lộ Nghiên dọn đồ về lại khu nhà ở của nhân viên. Cô lớn tuổi nhất trong bốn cô gái ở cùng. Mấy cô gái ngồi quanh nồi lẩu vừa ăn vừa trò chuyện.

“Tối qua Trần tổng rời đi sớm, nghe nói còn ôm một cô gái đi cùng.” Vô tình chủ đề bàn luận lại là bữa tiệc tối qua, Lộ Nghiên chỉ biết cúi đầu ăn lẩu.

“Mọi người nói xem Trần tổng đã kết hôn chưa?”

“Chắc là chưa đâu, nếu không sao có thể ôm cô gái đó như vậy?”

“Haiz, đàn ông kết hôn rồi cũng vẫn có thể ôm người phụ nữ khác đấy.”

Ba người nói chuyện, mỗi người một câu thêm vào đến mức Lộ Nghiên chỉ biết im lặng, không nói được gì.

“Lộ Lộ, cậu không phải được điều từ Bắc Kinh đến sao? Chắc cậu phải biết Trần tổng kết hôn hay chưa chứ?”

“Mau ăn đi, chín hết rồi này.” Lộ Nghiên chuyển chủ đề.

“Nếu vẫn chưa kết hôn thì tốt, vẫn có thể có một đối tượng để ảo vọng.” Cô gái nào đó mơ màng nói.

Lộ Nghiên cất tiếng nói: “Anh ấy kết hôn rồi, em đổi đối tượng ảo vọng đi.”

“Vợ anh ấy là người thế nào, có trẻ không?” Cả căn phòng bỗng trở nên ríu rít âm ỉ.

“Cũng trẻ.”

“Đẹp không?”

“Cũng được, đại khái không xấu.”

“Tính cách, tính cách thế nào?”

“Không tốt lắm.”

“Dáng người thì sao?”, “Da có đẹp không?”, “Gia cảnh thế nào?”, “Có khí chất nữ vương không?”...

Lộ Nghiên thực sự dùng ánh mắt nhìn hàm ý mấy cô gái kia thật nhiều chuyện. Nhưng cuối cùng họ cũng dựa vào tưởng tượng của mình để tổng hợp lại một cô vợ của Trần Mặc Đông, đại khái như sau: da trắng, người cao gầy thanh thoát, khuôn mặt tao nhã, nghề nghiệp chắc là liên quan đến lĩnh vực thiết kế mỹ thuật, hai người đi xem mặt rồi kết hôn, nhưng lâu ngày sinh tình, cuộc sống tôn trọng lẫn nhau, sau khi kết hôn sinh một trai một gái, cuộc sống rất hạnh phúc ngọt ngào.

Nghe thấy vậy, những phiền muộn trước đó của Lộ Nghiên cũng được vứt bỏ sang một bên. Cuộc tán gẫu giữa con gái mãi mãi đầy sự tưởng tượng, nhưng tất cả đều là sự vui vẻ hạnh phúc.

“Nếu vợ anh ấy không phải như vậy thì sao?” Lộ Nghiên vừa mở miệng đã thấy hối hận.

“Vậy thì có liên quan gì đến chúng ta, cuộc sống là của họ. Vừa này chỉ là chút tưởng tượng thôi, làm gì có cuộc sống nào lại trôi qua hạnh phúc và ngọt ngào đến vậy.”

Mấy cô gái cùng cười, tiếp tục ăn lẩu.

Lộ Nghiên nhìn chị gái trước mặt bận rộn với công việc, còn mình lại nhàn rỗi trước màn hình máy tính. Chiều qua, giám đốc Lưu gọi cô tới phòng làm việc, bảo cô giao công việc lại cho người chị gái trước mặt.

“Tiểu Lộ, nghe lời chú, mấy ngày nữa về Bắc Kinh đi.”

“Chú Lưu, chú với Trần Mặc Đông liên kết bắt nạt cháu, mất công cháu tốt với chú như vậy.”

“Cô bé ngoan cố đầu, chú chỉ muốn tốt cho cháu thôi.”

Lộ Nghiên ùu xù trở về chỗ ngồi, nhập tĩ mĩ lại từng công việc vào máy tính, sau đó cẩn thận viết lại vị trí của mỗi văn kiện trên máy. Có điều, cô nghĩ làm công việc trợ lý nên giống như Tiêu Mông và chị gái này, nhìn rất giàu kinh nghiệm, tâm tư tinh tế; cứ như Lộ Nghiên thỉnh thoảng lại mơ màng quả thực không thích hợp. Nghĩ tới điểm này, Lộ Nghiên quyết định tha thứ cho Trần Mặc Đông.

Lộ Nghiên buồn chán vì rảnh rỗi, nhớ tới tối qua học làm cá sốt chua ngọt với thầy dạy nấu ăn, cô đã chụp lại đĩa cá mình làm và đĩa thầy dạy nấu ăn làm, sau đó gửi hai bức ảnh cho Trần Mặc Đông, bên dưới viết chữ: “Đoán xem đĩa nào là em nào?”. Gần đây Trần Mặc Đông thường mặc kệ cô, càng không hề gọi điện cho cô, vì thế mỗi ngày gọi điện cho anh là công việc của Lộ Nghiên. Trên điện thoại, Lộ Nghiên đã từng trách móc anh nhỏ mọn, khi đó Trần Mặc Đông sẽ nói: “Nếu em độ lượng thì mau về đây đi”, Lộ Nghiên nghẹn lời, sau đó không nhắc lại chuyện này nữa.

Tin nhắn trả lời rất nhanh: “Rất rõ mà.” Lộ Nghiên nhìn lại bức ảnh, quả nhiên hai bức ảnh đã thể hiện rõ sự phân biệt. Nhưng Lộ Nghiên vẫn cảm thấy thứ mình làm giống như một món hoàn toàn khác, vì thế cô mới nhảm chán gửi tin nhắn này đi. Xem ra muốn đấu với Trần tổng inh, cô còn phải thông minh hơn một chút nữa.

“Sao anh có thể bác bỏ quyền lợi làm việc của em?” Lộ Nghiên gửi lại một tin nhắn.

Lần này Lộ Nghiên đợi mãi vẫn không thấy tin nhắn trả lời, Lộ Nghiên tức giận ném điện thoại vào trong ngăn kéo. Thấy vẫn chưa hết giận, Lộ Nghiên lấy điện thoại, làm mặt quỷ, chụp ảnh gửi lại cho Trần Mặc Đông, rồi tắt máy. Sau đó, cô lại gửi một email cá nhân cho Trần Mặc Đông, viết to ba chữ “ĐỒ XẤU XA”. Tuy Lộ Nghiên thấy mình rất ấu trĩ, nhưng cô lại rất vui vẻ, đồng thời cũng thấy được hả giận.

Buổi tối, mấy cô gái nằm trên giường xem TV, Lộ Nghiên mơ màng buồn ngủ. TV đang chiếu đến đoạn nam nữ chính nhìn nhau thâm tình thì điện thoại của Lộ Nghiên vang lên. Nhận được ánh nhìn căm giận của mấy cô gái, Lộ Nghiên vội vàng bắt máy.

“Em ăn cơm rồi.” Nhìn đồng hồ, Lộ Nghiên chủ động báo cáo, vì kể từ khi Trần Mặc Đông tức giận rồi đi, anh chỉ quan tâm đến vấn đề này của Lộ Nghiên.

“Em có chuyện gì thì không thể nói thẳng sao, cứ dùng cách thể hiện vòng vo thế này.”

“Trần Mặc Đông, anh đừng có cười em như thế. Có gì anh nói thẳng đi.”

“Nếu đã nhớ anh thì vì sao vẫn chưa về?”

“Bên cạnh anh có người không? Những câu buồn nôn như vậy mà cũng nói được. Trần Mặc Đông, anh biến chất rồi.”

“Em viết được ra thì anh nói được ra.”

“Anh đúng là thông minh, bị anh phát hiện rồi.” Lộ Nghiên giả vờ cười, trên bức email cuối cùng, cô viết ba chữ: “Em nhớ anh”, nhưng lại bôi trắng ba chữ đó. Lộ Nghiên nghĩ Trần Mặc Đông nhìn thấy email vô vị này sẽ xóa luôn, nhưng không ngờ cô lại bị phát hiện.

“Lộ Nghiên, anh đánh cuộc ngày mai em sẽ về Bắc Kinh.”

“Phù, năm sau em cũng chưa về đâu.”

Lộ Nghiên đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra. Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ. Theo thói quen của Lộ Nghiên, bình thường giờ này cô đã ngủ rồi, mà Trần Mặc Đông cũng biết rõ nếp sống của cô, nhưng anh lại gọi điện cho cô vào giờ này.

“Anh đang ở đâu?” Lộ Nghiên hỏi.

“Bệnh viện.”

“Sao anh...” Lộ Nghiên chưa hỏi xong thì điện thoại bị ngắt gián đoạn, cô gọi lại thì đã thấy tắt máy.

Lộ Nghiên không dám gọi điện cho hai bên bố mẹ hỏi thăm tình hình. Trần Mặc Đông có chuyện gì chưa bao giờ để người lớn biết chuyện, chuyện anh bị ốm có lẽ cũng sẽ không thông báo cho gia đình. Nghĩ tới

ngiht lui, cô quyết định gọi điện cho Lỗ Mạn, nhưng lại không thấy người bắt máy. Lộ Nghiênn nóng ruột đến phát điên, cuối cùng cô gọi điện cho Tiêu Mông.

“Tối nay Trần tổng đi tiếp khách, uống rượu nhiều nên...”

“Nghiêm trọng không?”

“Xem ra Trần tổng không ổn lắm.”

Lộ Nghiênn ngắt điện thoại mới cảm thấy tim mình đập trở lại. Cô ngẫm nghĩ chắc chắn chuyện này là do khổ nhục kế của Trần Mặc Đông, anh chắc chắn biết Lộ Nghiênn đau lòng vì anh. Lộ Nghiênn tự nhắc mình dù thế nào cô cũng sẽ không trở về, chuyện này liên quan đến vấn đề tự tôn con người.

Nhìn đám mây trắng bàng bạc bên ngoài cửa sổ, Lộ Nghiênn thầm mắng mình ngu ngốc nghìn lần. Sau một đêm suy nghĩ, Lộ Nghiênn vẫn thu dọn hành lý, đặt chuyến bay sớm nhất. Khi Lộ Nghiênn tạm biệt giám đốc Lưu, giám đốc Lưu không che giấu nỗi vẻ vui mừng.

“Cháu phải đi mà chú lại vui mừng vậy sao?”

“Nha đầu không có lương tâm, về rồi hãy sống vui vẻ nhé, đừng có động chút lại chạy đi như thế.”

“Không phải cháu bỏ nhà. Chẳng phải cháu đến đây làm việc sao?”

“Có lý. Dem cái này về ẹ chồng cháu, bà ấy thích ăn lắm.”

“Bác đã chuẩn bị cái này từ sớm ạ?”

Ngồi trên xe bus, Lộ Nghiênn nghĩ mặc dù nơi đây không khí không tốt lắm, dân cư hơi đông và giao thông hơi bất tiện, nhưng chắc cô sẽ rất nhớ nơi này.

42. Chương 42: Khó Phân Thẳng Bại

Lộ Nghiênn đến thẳng bệnh viện. Tình cảnh này lại lần nữa xuất hiện khiến Lộ Nghiênn không thể không thừa nhận sinh tử cuộc đời đúng là tuần theo vòng tuần hoàn. Hành lý của cô không nhiều, dù rằng khi rời khỏi nhà riêng của cô và Trần Mặc Đông hành lý rất nhiều, nhưng lúc đi khỏi nhà mẹ, cô chỉ mang theo mấy bộ quần áo. Trong tiềm thức cô biết mình sẽ nhanh quay lại, bất luận quan hệ giữa cô và Trần Mặc Đông phát triển đến mức nào, rốt cuộc nơi quay về của cô vẫn là thành phố ồn ào này – nơi mà tất cả những tình cảm chân thành của cô đặt tại đó, mới chính là nơi cô muốn đến. Lần trước, bố của cô và bố của Trần Mặc Đông đã khiến cô nhận ra mình thực sự không thể chấp nhận được sự mất mát. Nỗi mất mát tự như cắt da thịt, đau đớn đến mức khiến người ta quên đi mọi tâm tư và cảm xúc.

Cả tầng rất yên tĩnh, hai bên hành lang có mấy lẵng hoa tươi. Lộ Nghiênn liếc thấy một cái tên quen thuộc. Rõ ràng mấy giỏ hoa này đã bị Trần Mặc Đông – con người vốn rất ghét hoa, vứt bỏ bên ngoài. Lộ Nghiênn cố gắng nhẹ nhàng bước tới trước cửa phòng bệnh, cửa phòng khép hờ. Đúng lúc Lộ Nghiênn bước đến gần thì nhìn thấy một hình bóng bước vào nhà vệ sinh, cô nhất thời dừng chân, rồi lùi ra sau một bước, đặt hành lý trên tay xuống đất.

Lộ Nghiênn xách lại hành lý, quay người bước đi.

“Không vào sao?” Lộ Nghiênn không biết Tiêu Mông đã đứng ở phía sau mình từ khi nào, tay cô ấy đang xách hộp cơm và phích nước.

“Chiều tối tôi sẽ quay lại thăm anh ấy, đừng nói với anh ấy là tôi tới. Cảm ơn.” Lộ Nghiênn hơi mỉm cười, giống như mỗi lần cô gặp Tiêu Mông.

“Về nhà à?”

“Ừ.” Lộ Nghiênn ngẩng đầu nhìn Tiêu Mông cười, vừa rồi cô đã quên suy nghĩ vấn đề này.

“Hiện nay Trần tổng đang ở tiểu khu xxx, căn nhà trước bán rồi. Đây là chìa khóa.”

“Chìa khóa này là khi Trần tổng nhờ tôi về nhà lấy quần áo mới đưa cho tôi.” Tiêu Mông sợ Lộ Nghiên hiểu nhầm nên vội vàng giải thích, cô biết phụ nữ đối với người đàn ông mình yêu rất đa nghi, vì chính bản thân cô cũng vậy.

Lộ Nghiên mỉm cười nhận chiếc chìa khóa, nghe cô ấy nói địa chỉ xong thì quay người rời đi.

Lộ Nghiên suy nghĩ một hồi vẫn quyết định đi tới căn nhà mới mà mình chưa từng nhìn thấy. Căn nhà được bài trí như trước, vẫn theo phong cách đồng quê ấm áp với gam màu vàng và xanh lá. Những bông hoa nhỏ khiến cả căn phòng toát lên vẻ ấm áp dễ chịu, trên sofa vẫn còn chiếc đệm dựa mà Lộ Nghiên làm trước kia, ngay cả túi vải hoa bọc chiếc điều khiển TV cũng xuất hiện. Trước khi đi, Lộ Nghiên rõ ràng đã đem những thứ đồ này về bên nhà mẹ đẻ. Cô nghĩ Trần Mặc Đông không thể đích thân đến nhà lấy, chắc chắn anh đã gọi xe đến chở, anh ấy vốn dĩ là người coi thể diện như tính mạng mà. Đồ gia dụng đều hoàn toàn mới. Lộ Nghiên đi dạo một vòng quanh căn nhà, cuối cùng mở cửa phòng làm việc của Trần Mặc Đông, cô hơi ngạc nhiên, cả gian phòng vẫn y như cũ, ngay cả đồ gia dụng cũng không đổi, gian phòng trở thành sự đối lập với toàn bộ căn nhà.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Lộ Nghiên gọi điện về hai bên gia đình, bố mẹ hai bên đều nhắc nhở cô và Trần Mặc Đông về nhà ăn cơm. Lộ Nghiên chỉ nói công việc của Trần Mặc Đông rất bận, hai ngày sau sẽ qua thăm bố mẹ. Lộ Nghiên ngồi trên sofa, cô có chút mơ màng mất mát, sau những rối bời về cảm xúc, sự bất lực càng hiện rõ trong lòng cô. Đột nhiên cô cảm thấy rất mệt, nếu có thể ngủ một giấc thì thật tốt, tựa như nàng mỹ nhân ngủ trong một câu chuyện cổ tích, dùng giấc ngủ để bỏ qua những bất bình trên đời. Như vậy rất ầu trĩ, nhưng Lộ Nghiên nhớ tới kết thúc khá quen thuộc, chính là sự xuất hiện bất ngờ của chàng hoàng tử.

Lộ Nghiên xịt nước hoa thơm ngát lên người, trang điểm kỹ càng rồi mới ra khỏi cửa, ngồi trên xe gần ba mươi phút mới tới bệnh viện. Lần này, Lộ Nghiên rất cẩn thận dò xét mở cánh cửa phòng bệnh, hành động quá mức nhẹ nhàng này có chút buồn cười.

Trong phòng, Trần Mặc Đông cúi đầu nhìn máy vi tính, nghe tiếng người bước vào bèn ngẩng đầu. Lúc anh nhìn thấy Lộ Nghiên, một chút dao động trong ánh mắt cũng không hề có, ngược lại, Lộ Nghiên có chút không tự nhiên. Trần Mặc Đông lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

Lộ Nghiên thấy Trần Mặc Đông không có ý định nói chuyện, cô cũng lười mở miệng. Lộ Nghiên nhìn quanh căn phòng, chậu hoa lan trên bệ cửa sổ hấp dẫn cô. Lộ Nghiên nhớ trong sách chăm sóc hoa từng nói không thể tưới nước thẳng lên hoa, nếu không sẽ rút ngắn thời kỳ nở hoa. Cô cầm bình nước, phụt hai cái lên thẳng lá cây, mấy giọt nước chảy theo gân lá, Lộ Nghiên dùng lòng bàn tay hứng lại.

“Sao không bỏ chậu hoa này ra ngoài?”

“Không để ý thấy.”

“Quả thực nó vẫn chưa đủ rực rỡ.”

“...”

“Sức khỏe của anh tốt lên nhiều rồi nhỉ.” Tuy Lộ Nghiên hỏi, nhưng khẩu khí lại mang tính chất khẳng định.

“Ừm.”

Lại là sự im lặng nối tiếp, Lộ Nghiên không có việc gì làm bèn mở TV, nhưng bên tai cô vẫn vang lên tiếng Trần Mặc Đông gõ bàn phím lách cách.

Buổi tối, hai người quyết định ăn cơm tại nhà ăn của bệnh viện. Trần Mặc Đông chỉ chăm chăm nhìn nghiên cứu các món ăn, còn Lộ Nghiên lại rất kén ăn, gọi mấy món ăn mà hai người chỉ ăn được mấy miếng. Sau bữa ăn, hai người đi dạo dưới tòa nhà. Mấy cô y tá trẻ tuổi đứng ở đằng xa, chụm đầu vào nhau thì thầm gì đó, khúc khích cười. Bước đến gần họ, mấy cô gái thẹn thùng chào Trần Mặc Đông, Trần Mặc Đông cũng gật đầu đáp lại.

“Sao lại bán nhà?”

“Chẳng phải em nói không thích sao?”

“Vì sao lại trang trí nhà mới như vậy?”

“Anh tôn trọng thẩm mỹ của em và bảo lưu gout thẩm mỹ của mình, như vậy lẽ nào không tốt?”

“Anh là người hoài cổ.”

“Trong lòng em không vui sao? Anh cảm thấy như em đang nói ẩn ý ấy?”

“Cũng vui, nhưng đột nhiên cảm thấy em thiếu vẻ đẹp của một người phụ nữ Trung Quốc truyền thống, em chưa cố gắng được.”

“Đã có người nào từng nói tính cách em không kiên định, vì người khác mà tâm tình thay đổi chưa?”

“Anh cũng phát hiện ra điểm đặc biệt này của em rồi.” Lộ Nghiên cảm thấy rất buồn cười.

Lộ Nghiên định sau khi Trần Mặc Đông nằm yên ổn sẽ về nhà, nhưng Trần Mặc Đông lại muốn đưa cô về nhà, Lộ Nghiên không chịu, cô bị ép buộc đành phải nói tối nay không về, nhưng Trần Mặc Đông nói ở đây không thoải mái nên kiên quyết đưa cô về.

“Trần Mặc Đông, anh đúng là không bình thường, có bệnh thì mau chữa cho khỏi, còn so đo với em làm gì nữa?”

“...”

“Thực ra anh hoàn toàn không ốm đau gì cả, đúng là lãng phí sức lực, lãng phí tài nguyên.”

“...”

“Hay là anh muốn mượn cơ đau ốm để tạo cơ hội quang minh chính đại gặp mặt người đẹp, khóc gió than mưa, dùng khổ nhục kế? Anh đúng là không từ thủ đoạn.” Lộ Nghiên biết mình mượn gió bẻ măng, thậm chí cố tình gây sự, nhưng trong lòng cô không nhẫn nhịn được nữa. Đối diện với Trần Mặc Đông, Lộ Nghiên rất muốn đem khuôn mặt lạnh lùng kia ném sang một bên.

“Cả chiều nay em quanh co, nói ẩn ý chính vì chuyện này?”

“Không phải.”

“Trong lòng em rõ ràng không vui, lời nói cũng vô cùng khiêu khích, nhưng lại không dám thừa nhận. Lộ Nghiên, em vốn dĩ không độ lượng như mình nghĩ, nhưng lại học sự bình tĩnh hờ hững của người khác. Đáng tiếc mỗi lần em mở miệng lại bán đứng tâm can mình.”

“Lúc nào anh cũng nói em, nhưng sao anh không nhìn lại chính mình đi? Rõ ràng anh biết em để ý, biết em sẽ không giống những người con gái khác tâm tư hiện rõ, nhưng anh lại làm những chuyện khiến em đau lòng. Anh cố ý, hay là vốn dĩ anh chưa từng hết tình ý với cô ta?”

Hai người đều không phải là người thích lớn giọng, tuy cãi nhau nhưng giọng nói lại chỉ hơi cao hơn một chút so với bình thường. Lúc bắt đầu, giọng Lộ Nghiên vẫn có chút khí thế, nhưng đến cuối cùng lại hơi nghẹn ngào. Lộ Nghiên ghét nhất rơi nước mắt trước mặt Trần Mặc Đông, bất kể là trước hôn nhân hay sau hôn nhân. Nhưng chuyện này xảy ra, cô thực sự không kiềm chế nổi, mà sau khi nó đã bùng nổ, cô lại thấy hối hận vô cùng.

“Nếu em không như vậy thì còn có thể như thế nào nữa? Anh bắt em phải lấy lòng anh, quần quanh dính lấy anh sao? Nếu anh không từ bỏ được cô ta, em làm những chuyện đó có nghĩa gì? Hơn nữa, những việc này em cũng không làm được.” Lộ Nghiên đã hơi trấn tĩnh lại.

“Nếu anh thấy em chướng mắt, sau này em không đến nữa là được.” Lộ Nghiên nói câu này ra, nước mắt đã không kiềm chế nổi. Tuy giọng nói có sự tức giận, nhưng Lộ Nghiên cảm thấy khi rời đi cũng nên có chút cao ngạo, phải tự mình một chút tự tôn.

Trước khi rời đi, Lộ Nghiên quay đầu nhìn Trần Mặc Đông, lúc này anh đang cau mày, trên trán lấm tấm mồ hôi, một tay ôm lấy bụng, tay kia nắm chặt lại. Lộ Nghiên đi về phía trước một bước, nhưng dừng lại,

rồi quay người bước đi. Tuy nhiên, sau khi mở cửa, chân cô như mất hết sức lực, không thể nhấc nổi một bước. Nước mắt Lộ Nghiên lại rơi lần nữa vì sự không kiên quyết và cảm giác mơ hồ của chính bản thân.

Lộ Nghiên đứng bên cạnh nhìn bác sĩ kiểm tra cho Trần Mặc Đông. Bác sĩ ấn bụng anh hỏi có khó chịu không, nhưng lần nào Trần Mặc Đông cũng lắc đầu, cuối cùng bác sĩ dặn dò Lộ Nghiên phải để bệnh nhân nghỉ ngơi cẩn thận, tinh thần ổn định mới tốt cho sức khỏe của bệnh nhân, chế độ ăn uống phải chú ý tới dinh dưỡng.

“Anh muốn ăn gì không?” Giọng nói của Lộ Nghiên không mang theo chút cảm xúc nào.

Trần Mặc Đông dựa vào thành giường, nhìn chằm chằm Lộ Nghiên, đôi mắt hơi nheo lại, ẩn chứa sự mơ hồ, nhưng dường như lại ánh lên tia sáng. Sắc mặt, thần thái vẫn bình thường, tựa như chưa hề có cơn đau vừa nãy. Trần Mặc Đông khẽ lắc đầu. Lộ Nghiên rút chiếc gối đệm phía sau lưng Trần Mặc Đông để anh nằm xuống, sau đó rót nước cho anh, cuối cùng ngồi bên cạnh lặng lẽ gọt táo.

Cô đã quen với chuyện khi gặp phải vấn đề gì đó không biết nên phản ứng thế nào thì sẽ tìm một chuyện khác bận rộn làm để quên đi. Nhưng lần này, chuyện gọt táo dường như không phải là lựa chọn sáng suốt vì thời gian gọt táo rất ngắn. Vỏ táo Lộ Nghiên gọt rất đẹp, vừa mỏng lại vừa ngay ngắn. Cô nghĩ hành động và lời nói vừa nãy của mình quả thật rất ấu trĩ, không đúng mực, không logic, thật sự bị nói là “ngốc” cũng không sai.

Đưa quả táo vừa gọt cẩn thận đến bên miệng, Lộ Nghiên cắn một miếng. Hương táo và vị mềm dịu trong miệng đưa Lộ Nghiên từ trong suy tư về với thực tại.

“Anh còn tưởng em gọt táo cho anh chứ?”

“Vây cho anh ăn này.” Lộ Nghiên đưa quả táo vừa cắn được một miếng cho Trần Mặc Đông, cô cố tình muốn anh không vui.

“Thôi, em tự ăn hết đi.”

Lộ Nghiên ngồi ăn táo, Trần Mặc Đông vẫn lặng lẽ nhìn cô. Không khí giữa hai người có chút kỳ lạ, rõ ràng vừa nãy vẫn còn giương cung giương súng, thế mà trong phút chốc lại trở nên yên bình đến vậy. Nếu trên thế giới này có giải vợ chồng hòa bình nhất, vậy chắc chắn sẽ thuộc về đôi vợ chồng cãi nhau cũng không nổi này.

Sau chuyện đó, hai người tựa như chưa từng có chuyện bất hòa xảy ra. Lộ Nghiên muốn về nhà, Trần Mặc Đông lại kết thúc tranh cãi bằng câu: “Em hi vọng một người bệnh sẽ lái xe đưa em về nhà sao?”. Phòng bệnh tuy bày biện sang trọng, nhưng nhược điểm duy nhất là chỉ có một chiếc giường. Lộ Nghiên vốn muốn nằm trên sofa một đêm, nhưng thấy ánh mắt của Trần Mặc Đông, ngay cả dũng khí mở miệng cũng bị dập tắt. Rửa mặt xong, Lộ Nghiên vẫn mặc nguyên quần áo, nằm xuống bên cạnh Trần Mặc Đông. Giường bệnh nhỏ hơn giường bình thường một chút, Lộ Nghiên nằm quay lưng về phía Trần Mặc Đông, còn Trần Mặc Đông nằm thẳng người bên cạnh.

Lộ Nghiên vừa ngủ không lâu thì cảm thấy có người bước vào, Trần Mặc Đông ngồi dậy, hình như nói vài câu, sau đó căn phòng lại chìm vào sự yên tĩnh. Cô bị kéo lật người lại, sát vào một nơi rất ấm áp.

Tuy quãng đường ngắn nhưng Lộ Nghiên vẫn bắt xe về nhà.

“Cô gái, sớm như vậy đã đi đâu thế?” Những người lái xe ở Bắc Kinh lúc nào cũng không quên vừa lái xe vừa nói chuyện phiếm. Lộ Nghiên rất khâm phục nhiệt tình của họ, bất kể là ai, họ đều có thể nói chuyện phiếm được vài câu, điểm này Lộ Nghiên vĩnh viễn không thể làm được.

“Vừa mới từ bệnh viện về ạ.” Lộ Nghiên trả lời.

“Trong nhà có người ốm sao? Với môi trường hiện nay, cả không khí lẫn nước đều ô nhiễm hết rồi, môi trường như vậy con người không thể sinh bệnh được sao? Mà giá cả thuốc thang cũng quá cao. Đứa bé nhà hàng xóm của tôi chỉ bị cảm cúm, đi bệnh viện mà mất hơn ba trăm tệ, kiểm tra qua bao nhiêu bước, cuối cùng chỉ là một cơn cảm cúm thông thường...”

“Ông xã tôi bị ốm.” Lộ Nghiên thấy người lái xe tạm ngừng, vội vàng ngắt lời, nếu không cô không biết người lái xe sẽ lan man đến chủ đề nào nữa.

Hai chữ “ông xã” vừa bật ra, chính Lộ Nghiên cũng thấy ngạc nhiên. Lộ Nghiên không giống như những người vợ khác, cô chưa từng gọi Trần Mặc Đông là “ông xã”, cô cảm thấy hai chữ đó rất buồn nôn. Mà Trần Mặc Đông cũng chưa từng gọi cô là “bà xã”. Hai người thường gọi tên nhau, khi nóng giận cũng chỉ gọi cả tên họ. Rõ ràng cách gọi thân mật chẳng thể hiện điều gì, vì sau khi kết hôn, mặc dù không hề có những lời tình tứ hay cách gọi thân mật, nhưng hai người vẫn sống rất tốt, bất kể là ngày hay đêm, bất kể là trên giường hay dưới giường, họ đều sống yên bình như vậy, không hề có phong ba.

Lộ Nghiên nhớ lúc sáng vừa dậy, cô vẫn rất buồn phiền. Lúc mở mắt, Lộ Nghiên phát hiện mình đang dựa vào ngực Trần Mặc Đông, tay đang đặt trên mặt anh. Tối hôm qua, chính cô còn là người muốn phân định rạch ròi ranh giới, mà hôm nay lại thân mật như vậy, Lộ Nghiên đưa bàn tay đang đặt trên mặt Trần Mặc Đông vào miệng, cắn một cái, nhưng không đủ sức lực, cuối cùng đành thở dài ngồi dậy.

“Em đi đâu?” Không biết Trần Mặc Đông đã tỉnh dậy từ khi nào, Lộ Nghiên cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Về nhà.” Lộ Nghiên chống người ngồi trên giường, tránh khỏi vòng tay của Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông hơi nhào người dậy, hôn lên môi Lộ Nghiên, sau đó buông tay nằm lại giường.

“Trần Mặc Đông, anh có nhầm không đấy, chúng ta vẫn đang cãi nhau.”

“Nấu cháo mang đến đây, anh đói rồi.”

Cuối cùng Lộ Nghiên đành tức giận rời khỏi.

Lộ Nghiên nấu cháo cho thêm vài hạt đỗ, sau đó cho thêm một ít rau. Lúc nấu cháo, chỉ cần nhớ tới Trần Mặc Đông, cô liền mắng anh một câu: “Đồ xấu xa”. Chuẩn bị đồ xong, Lộ Nghiên mới đi thay quần áo quay lại bệnh viện.

Lộ Nghiên không ngờ lại gặp Lưu Uyên Thư trước cửa bệnh viện. Nếu cô biết chuyện này, cô sẽ chẳng mang cháo cho Trần Mặc Đông, huống hồ cô không mang cháo thì Trần Mặc Đông cũng không đói. Trên tay Lưu Uyên Thư là một chiếc cặp lồng giữ nhiệt, xem ra đồ ăn trong đó xa xỉ hơn nhiều so với cháo của Lộ Nghiên.

“Lâu rồi không gặp, nghe Mặc Đông nói cô ra ngoại thành rồi.” Lộ Nghiên vốn muốn quay lại, nhưng trời không chiều lòng người, Lưu Uyên Thư lại đi về phía cô.

“Đúng vậy!”

“Tôi sợ Trần Mặc Đông không ăn được đồ ăn bên ngoài nên cố ý chuẩn bị cháo cho anh ấy, xem ra tôi đã nhiều chuyện rồi.” Lưu Uyên Thư nhìn chiếc bình giữ nhiệt trong tay Lộ Nghiên, sau đó mỉm cười.

“Sao có thể như vậy chứ?” Lộ Nghiên đành lịch sự nói theo.

“Dù sao anh ấy cũng có đồ ăn rồi, tôi không lên đó nữa. Tôi phải đi làm đây.”

Lưu Uyên Thư rời đi, Lộ Nghiên cũng không giữ lại, chỉ nhìn cái bình giữ nhiệt, không đành lòng từ chối lòng tốt của người ta nên bảo cô sẽ cầm hộ lên, rồi thay Trần Mặc Đông cảm ơn cô ta.

Lộ Nghiên đổ cả hai loại cháo ra hai bát trước mặt Trần Mặc Đông, bày rau dưa và một món ăn chính ra, sau đó ngồi bên cạnh nhìn anh ăn.

“Sao lại có hai bát thế?”

“Bát này là do yêu cầu của anh, còn bát kia là muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, nếm thử xem cái nào ngon.”

Lộ Nghiên nhìn Trần Mặc Đông “ngoan ngoan” nếm thử, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lộ Nghiên, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

“Rất cuộc bát nào ngon?” Lộ Nghiên nhìn Trần Mặc Đông mãi vẫn không có phản ứng gì bèn hỏi một câu. Nhưng dường như Trần Mặc Đông không hề có ý định trả lời câu hỏi của cô, chỉ cúi đầu ăn rau và cháo.

“Thật ra anh có ăn nổi không? Anh không cần giữ thể diện cho em, muốn ăn bát nào thì ăn, bỏ cháo của ai đi cũng đều lãng phí mà.”

“...”

“Nhưng xem ra bát cháo của cô Lưu ấy có vẻ ngon, thịt rất mềm, chắc là đã hầm rất lâu.”

“Anh không định gọi điện cảm ơn người ta sao? Người ta sáng sớm đã mang đồ ăn nóng cho anh, thật sự vất vả. Đây đúng là cơ hội tốt để anh động viên an ủi người ta.”

“Lộ Nghiên, em nói xong chưa?”

“Anh cũng có lúc thẹn quá hóa giận sao?”

“Chúng ta đừng cãi nhau vì chuyện này nữa được không?”

“Cãi nhau? Anh Trần chẳng phải vẫn luôn coi thường tranh cãi với một người vô cớ gây sự như em sao? Từ trước đến nay lúc nào cũng là em gây sự, còn anh Trần tao nhã chín chắn lúc nào chẳng mặc kệ em ầm ĩ. Đương nhiên, khi anh Trần buồn phiền, cảm thấy vô vị, chắc anh cũng coi việc tranh cãi đôi ba câu với em là thứ dễ giải sầu.”

“Em đừng đem lý lẽ ra dồn ép người khác như thế.”

“Anh thừa nhận em có lý chính là thừa nhận anh và cô Lưu ấy có gì đó. Nếu em không hiểu sai thì có vẻ anh đang ngầm nói với em quyết định cuối cùng của anh.”

“Lộ Nghiên, anh thật sự phục em. Em đúng là người có khả năng bóp méo sự thật. Bất kể em tin hay không, anh sẽ chỉ nói câu này một lần thôi: Anh và Uyên Thư chỉ là quan hệ công việc.”

Lộ Nghiên đứng dậy, nhìn chậu hoa lan bên cạnh cửa sổ, cánh hoa màu tím, ánh mặt trời nhẹ nhàng động trên từng cánh hoa khiến chúng mang vẻ đẹp lung linh.

Mấy ngày sau, Lộ Nghiên đến công ty làm thủ tục, sau đó quay trở lại công việc cũ.

Cuối tuần, Trần Mặc Đông và Lộ Nghiên đến nhà Trần Chí Bang ăn cơm. Lộ Nghiên mang theo cả quà giám đốc Lưu gửi ẹ chồng. Lúc ăn cơm, mẹ chồng tươi cười hỏi thăm sức khỏe của giám đốc Lưu. Trần Chí Bang giận dữ, hung hăng nhìn hai người, sau đó lại bị mẹ chồng cô lườm một cái. Lộ Nghiên cảm thấy đôi vợ chồng già này rất đáng yêu.

Trên bàn ăn, một đôi vợ chồng khác dường như lại không vui vẻ. Trần Nhiễm Mộng né tránh đồ ăn Hàn Minh Khải gấp cho, rồi cũng lườm anh một cái. Nếu nói một người con gái xinh đẹp thì dù thế nào cũng vẫn đẹp. Cái lườm của Trần Nhiễm Mộng vừa rồi quả thực rất đáng yêu, mang cả sự dịu dàng và nũng nịu của một cô gái. Đổi lại là Lộ Nghiên, có lẽ sống chết cô cũng không thể làm được như vậy.

“Nhiễm Mộng, đã lớn như vậy sao vẫn không hiểu chuyện? Muốn nóng giận thì cũng phải xem xét hoàn cảnh chứ, con không sợ chị dâu chê cười sao?” Tuy mẹ chồng cô rất chiều cô em dâu này, nhưng thi thoảng vẫn hay mắng cô ấy không hiểu chuyện.

“Vốn dĩ là anh ấy sai mà.”

“Ừ, là anh sai.” Hàn Minh Ảnh là người đàn ông có tính cách tốt nhất mà Lộ Nghiên từng gặp. Nếu chuyện trước kia là thật, Lộ Nghiên thực sự có chút hối hận vì đã bỏ qua một người như vậy.

“Chị dâu còn nhỏ hơn con mấy tháng, con thấy chị ấy hiểu chuyện, chín chắn thế nào đấy.”

Trần Mặc Đông và Trần Nhiễm Mộng cùng ngẩng đầu nhìn Lộ Nghiên. Lộ Nghiên chột dạ, cúi đầu ăn. Cô chống chế gấp một miếng rau, không may lại là rong biển, đành cố gắng nhịn nuốt vào, nhưng dạ dày lại muốn chống đối, Lộ Nghiên vội chạy vào nhà vệ sinh nôn ra đám thức ăn mình vừa nuốt vào.

Trở lại bàn ăn, Lộ Nghiên cảm thấy không khí rất kỳ lạ, cả nhà đều nhìn cô chằm chằm khiến cô ngại ngùng.

“Nghiên Nghiên, có phải con có rồi không?” Ánh mắt mẹ chồng đầy chờ mong, ngay cả Trần Chí Bang cũng mang vẻ mặt như vậy.

Lúc này Lộ Nghiên mới biết mọi người đã hiểu nhầm. Nhưng là người một nhà, Lộ Nghiên cảm thấy rất ngại khi nói đến chuyện này, vì thế cô chỉ cười, còn mọi người nghĩ thế nào cô cũng không quản được.

Sau đó, chủ đề nói chuyện trong bữa ăn là “thức ăn của phụ nữ mang thai”, cứ như thể Lộ Nghiên thực sự đã mang thai. Lộ Nghiên nghe mẹ chồng và Trần Nhiễm Mộng nói chuyện chỉ biết bất lực ngồi nghe. Trần

Mặc Đông gấp thức ăn vào bát Lộ Nghiên, Lộ Nghiên hung hăng lườm anh một cái, nhưng Trần Mặc Đông chỉ khẽ mỉm cười nhìn cô.

43. Chương 43: Khó Phân Thắng Bại (2) – End

Phòng tắm của nhà mới rộng hơn nhiều so với nhà cũ. Lộ Nghiên đứng bên trong mãi vẫn chưa thấy thích ứng được. Cô tắm gội qua loa rồi bước ra ngoài.

Lúc này Trần Mặc Đông cầm một cốc sữa, đang đẩy cửa bước vào phòng ngủ. Hai người chạm mặt nhau, Trần Mặc Đông để Lộ Nghiên bước vào trước, rồi mới cầm cốc sữa đặt trên tủ cạnh bên giường của cô. Lộ Nghiên quan sát hành động này của Trần Mặc Đông, cô nghĩ có lẽ anh đã hiểu nhầm việc gì đó, muốn mở miệng giải thích, nhưng cuối cùng cô vẫn không nói gì.

Từ khi Trần Mặc Đông xuất viện, cuộc sống của hai người khá lặng lẽ, yên tĩnh. Lộ Nghiên không nhắc lại chuyện Lưu Uyên Thư, Trần Mặc Đông cũng không giải thích lại. Cuộc sống của họ tựa như chưa từng có khúc nhạc đệm xen giữa này.

Lộ Nghiên sấy tóc, đắp mặt nạ, rồi mới leo lên giường.

“Em không mang thai.” Tuy vừa nãy Lộ Nghiên không giải thích với nhà chồng, nhưng khi có hai người, cô nghĩ vẫn nên thành thật hơn. Lộ Nghiên nói xong liền uống một hơi hết cốc sữa: “Vì thế anh không cần đối xử tốt với em như vậy. Còn cốc sữa ngày hôm nay, em chỉ có thể nói cảm ơn thôi.”

Từ đầu đến cuối, Trần Mặc Đông không hề nói gì, Lộ Nghiên tưởng anh đã ngủ, nghiêng đầu nhìn anh, phát hiện anh đang nhìn cô. Lộ Nghiên hơi mím môi, quay người tắt đèn ngủ.

Trần Mặc Đông kè sát vào người cô, Lộ Nghiên để mặc tay anh làm loạn. Hai người dây dưa như vậy nhưng Trần Mặc Đông đột ngột dừng lại. Lộ Nghiên ngay lập tức có phản ứng khó chịu, nhưng cô lại không có được sự phối hợp của Trần Mặc Đông. Lúc này mắt cô đã ngập nước, gắng gượng mở mắt ra, cô thấy trán Trần Mặc Đông lấm tấm mồ hôi, một giọt mồ hôi từ trên tóc rơi xuống mặt Lộ Nghiên. Lộ Nghiên vừa ngượng vừa giận, nhưng không biết nên làm thế nào mới phải. Trong trí nhớ của cô, có lẽ đây là lần đầu tiên Trần Mặc Đông dùng cách này để giằng vò, tra tấn cô. Cô không biết làm thế nào, nước mắt ngày càng nhiều.

“Nếu muốn thì cầu xin anh đi.” Trần Mặc Đông kè sát tai Lộ Nghiên, đôi môi khẽ lướt qua vành tai mềm mại.

Lộ Nghiên đẩy Trần Mặc Đông ra, cố gắng giữ vững ý chí ngoan cường, nhưng cuối cùng vẫn không chịu được, ngoan ngoãn nghe lời Trần Mặc Đông. Lúc đó cô có chút hận anh, mắng anh là đồ đê tiện, nhưng chính bản thân cô cũng biết mình không cách nào kháng cự nổi người đàn ông này, người đàn ông mà cô đã yêu sâu sắc.

Sau khi lau sạch mồ hôi trên cơ thể hai người, Lộ Nghiên cảm thấy mình như bị vắt kiệt sức lực, nước mắt đã không chảy nữa. Trần Mặc Đông lấy tay lau mồ hôi trên trán Lộ Nghiên, đưa ngón tay cái vuốt ve khuôn mặt cô. Lộ Nghiên cảm thấy hơi ngứa, lắc đầu muốn thoát khỏi, nhưng cuối cùng không tránh được bàn tay gian ác của Trần Mặc Đông.

Trần Mặc Đông để Lộ Nghiên nằm trên người mình, tay khẽ vuốt về lưng cô.

“Trần Mặc Đông, nếu em không thể sinh con thì anh làm thế nào?”

“Em vẫn còn nhỏ, không vội.”

“Nhưng em muốn có một đứa trẻ.”

“Chính em vẫn là trẻ con mà.”

“Anh có thể đừng coi em là trẻ con được không? Em nhỏ hơn Nhiễm Mộng mấy tháng thôi. Hơn nữa em hi vọng chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau, quan tâm bảo vệ nhau. Nếu không, em mãi mãi chỉ ở dưới sự bảo vệ của anh, em là vợ anh chứ không phải con anh.” Lúc Lộ Nghiên nói những lời này, cô nhớ tới hình ảnh Trần Mặc Đông và Lưu Uyên Thư trong vườn hoa bệnh viện, vì thế cô không nhận ra giọng nói của mình lúc này rất hùng dũng, thậm chí cả cơ thể còn nhoài hẳn dậy khiến cho cảnh xuân lộ ra không ít.

Trần Mặc Đông dường như suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt sững sờ một chút, rồi nhìn chằm chằm Lộ Nghiên, nở một nụ cười tươi rói.

“Nhiễm Mộng cũng giống trẻ con, em nhỏ hơn em ấy, vậy thì em càng giống hơn.”

“Em nói nghiêm túc đấy.”

“Anh cũng rất nghiêm túc.”

“Được, nếu em đã là trẻ con, vậy từ nay về sau em tuyệt đối sẽ không làm những chuyện mà trẻ con không nên làm với anh.”

“Không biết vừa nãy ai còn cầu xin anh ấy nhỉ?”

“Trần Mặc Đông, anh chết đi, sau này không cho phép anh được nhắc lại chuyện đó nữa.”

“...”

“Trần Mặc Đông...”

“Hử?”

“Trần Mặc Đông...”

“Hửm?”

...

“Nếu anh không đồng ý cho em một phần tài sản giá trị, đánh chết em cũng sẽ không đồng ý ly hôn với anh.” Lúc Trần Mặc Đông gần như sắp nổi giận, Lộ Nghiên cuối cùng cũng có đủ dũng khí để nói ra câu này.

Trần Mặc Đông khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng gõ hai cái sau gáy Lộ Nghiên.

“Em không biết đám tư sản đều là những người rất hẹp hòi sao?”

Lộ Nghiên từ trước ngực Trần Mặc Đông ngẩng đầu dậy, cô hiểu rõ trọng lượng của câu nói này, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên nụ cười tươi đẹp của Trần Mặc Đông.

“Thực ra em đã biết từ lâu rồi.”

- END-

Lời người dịch:

Đây đã là đoạn cuối của chính truyện “Thiên đường.” Khi dịch đến đây mình có hơi hững vì cảm giác trong lòng vẫn còn đang lằng lằng, lấp lửng quá. Nhưng mình nhớ lại ngày xưa khi đọc truyện, mình cảm thấy truyện rất liền mạch, cảm giác kết hợp lý và nhẹ nhàng. Có lẽ cảm giác hiện tại là do thời gian vừa rồi bận quá, mình đã bỏ bê, nên bây giờ mạch không được nối tiếp nhau. Nếu các bạn đọc mà cũng có cảm giác như thế này thì mình thực sự xin lỗi.

Mình chỉ hơi buồn vì kết thúc, tác giả vẫn chẳng để cho Lộ Nghiên có thai. Nhưng tình huống hiện tại, Lộ Nghiên không có thai, Trần Mặc Đông vẫn lựa chọn chung thủy với cô, yêu thương và chiều chuộng, đó chẳng phải là cái kết còn cao trọng hơn cả việc tác giả để cho Lộ Nghiên mang thai ở chương cuối cùng này sao? Chúng ta người đàn ông ấy yêu thương cô gái thật lòng, ít nhất ở bên cạnh cô vẫn vì tình nghĩa của hai người. Và nữ chính của truyện, có thể mở đầu bằng nỗi đau, tưởng chừng “thiên đường” của mình đã mất, nhưng cô gái đã lựa chọn đi tiếp, và có được “thiên đường” của riêng mình, dù rằng ngay từ đầu, khi đưa chân vào con đường này cô gái ấy vẫn mơ hồ và mông lung.

Không biết mọi người đọc xong còn nhớ những lời mở đầu khi tớ đăng chương đầu tiên của truyện không? Hi vọng mọi người đọc xong sẽ khắc ghi được tư tưởng của truyện:

[Hạnh phúc giống như thiên đường, con đường đi tới thiên đường đâu chỉ có một, có thể không thiếu đường tắt, nhưng đa số mọi người lại phải đi vòng vèo, tìm tòi lần lộn mới đến được nơi đó;

Con đường đầy hấp dẫn mê hoặc thì lại nhấp nhô gập ghềnh, nhiều cạm bẫy, tuy nhiên vẫn cầu xin được thuận lợi bước đi;

Nếu một ngày lòng hoài nghi, sẽ ngồi xuống ngắm cảnh ven đường;

Đường đi...

Có thể là hoa thơm cỏ xanh, nhưng ai có thể ngăn được sự tiêu điều khi trời đông giá rét;

Trong quá trình dò đường vẫn luôn tiến về phía trước, một ngày nào đó sẽ đi đến nơi ấy, khi ấy...

Đừng quay đầu nhìn lại con đường đã đi, hãy cứ hưởng thụ sự hạnh phúc và ngọt ngào của thiên đường;

Nhưng hãy nhớ lại sự lựa chọn mê muội ban đầu, khi đó sẽ biết con đường hạnh phúc không chỉ có một.

Lời người dịch: Dịch chỉ đơn giản theo quan niệm: Những khổ đau, tang thương, kí ức đau buồn rồi cũng sẽ qua. Cái gì đến và đi cũng đều có lí do của nó. Đừng buồn và u mê mãi, rồi mọi chuyện sẽ qua. Những niềm đau đã qua chỉ là dạy mình cách trưởng thành hơn, để mình chín chắn hơn khi đón nhận những gì được gọi là “Right Things” của mình thôi. Cố lên nhé, các cô gái!

Đau khổ đi qua, để mình kiên cường hơn bước đến Thiên đường của chính mình mà thôi!]

P/S: Còn với những bạn nào chưa thỏa mãn với cái kết thì yên tâm, mình sẽ sớm cho ra một cái ngoại truyện ^^

44. Chương 44: Chuyện Của Cô Gái Ấy (phần 1)

Nguyễn Minh Ngữ là một người bình thường như bao nhiêu người khác, cuộc đời không có quá nhiều sóng gió: thuở nhỏ, Nguyễn Minh Ngữ được bố mẹ yêu chiều, gia đình hạnh phúc, cuộc sống no đủ; khi trưởng thành, có chí cầu tiến, thi vào trường sư phạm nổi tiếng; sau khi tốt nghiệp dễ dàng trở thành nhà giáo nhân dân của một trường trung học; năm 24 tuổi, thông qua giới thiệu của người nhà, bà làm quen với Lộ Quốc Văn, một năm sau, hai người kết hôn.

Lộ Quốc Văn hơn Nguyễn Minh Ngữ ba tuổi, là trợ lý giảng viên đại học, tính cách khá ôn hòa. Sau khi kết hôn, hai người chuyển tới căn hộ do bố mẹ Lộ Quốc Văn mua cho. Kết hôn rồi, Lộ Quốc Văn càng chăm sóc cho Nguyễn Minh Ngữ hơn, hai người tôn trọng nhau, chưa hề cãi nhau lấy một lần. Hai người cùng bàn bạc chưa vội có con, dù sao công việc của họ cũng mới thăng tiến chưa lâu.

Sự nghiệp của hai người từng bước thăng tiến và ổn định khi Nguyễn Minh Ngữ đã hai mươi tám tuổi. Vào thời điểm đó, chuyện hai vợ chồng cưới nhau lâu mà chưa định có con là chuyện vô cùng mới mẻ, vì thế bố mẹ hai bên gia đình càng thêm gấp gáp. Hai người cũng cảm thấy lúc này nên sinh một đứa con mới trọn vẹn hạnh phúc, vì thế chuẩn bị chào đón đứa trẻ ra đời.

Nhưng trời không hay chiều lòng người. Lộ Quốc Văn an ủi Nguyễn Minh Ngữ, mà chính Nguyễn Minh Ngữ cũng cảm thấy rất nóng nực, lớn tuổi mới sinh đẻ là chuyện tổn hại cho cả người lớn lẫn đứa trẻ. Vì thế sau khi được sự đồng ý của cả nhà, họ quyết định nhận nuôi một đứa trẻ, muốn nuôi nó lớn lên như chính con đẻ của mình. Năm đó Nguyễn Minh Ngữ đã ba mươi hai tuổi.

Đi thăm mấy trại trẻ mồ côi, cuối cùng tại một trại trẻ gần ngoại thành, Nguyễn Minh Ngữ nhìn thấy một bé gái. Đứa bé rất xinh đẹp, đôi mắt to mà sáng. Lúc Nguyễn Minh Ngữ bước đến gần, cô bé nhìn bà không chớp mắt. Sau đó, Nguyễn Minh Ngữ gặp thêm vài đứa trẻ, nhưng cuối cùng bà vẫn mang cô bé đó đi. Đứa

bé rất nhỏ, chỉ hơn một tháng tuổi. Sau đó, Lộ Quốc Văn đặt tên cho đứa trẻ là Lộ Nghiên, hi vọng nó sau này sẽ trở thành một cô gái khỏe mạnh, xinh đẹp.

Nguyễn Minh Ngữ đưa đứa trẻ về nhà chồng, nhưng một tháng sau, bà phát hiện cơ thể mình khác thường, cuối cùng nhận được tin mình đã mang thai hai tháng. Lúc nghe tin, bà không biết nên vui hay buồn. Khi bà nói sự tình với chồng, Lộ Quốc Văn quyết định giữ lại cả hai đứa trẻ, ông nói chúng đều là những bảo bối của ông. Dưới sự chăm sóc của nhà chồng, bảy tháng sau, Nguyễn Minh Ngữ đã sinh một bé trai, đặt tên là Lộ Hi. Hai đứa trẻ chỉ hơn nhau chín tháng tuổi. Lộ Quốc Văn ngắm nhìn hai đứa trẻ, bao nhiêu niềm vui của người làm bậc cha mẹ bộc lộ rõ trên mặt, ông chỉ vào hai đứa trẻ, nói: “Con là chị, con là em. Chúng ta thật sự là người một nhà rồi.”

Để sau này khi Lộ Nghiên trưởng thành không biết mình không phải là con của họ, Lộ Quốc Văn và Nguyễn Minh Ngữ đã làm giấy khai sinh cho Lộ Nghiên sớm hơn một năm. Từ đó, hai bạn nhỏ trở thành hai chị em, hơn kém nhau hai tuổi.

Họ bắt đầu một gia đình bốn người với cuộc sống hạnh phúc. Nhưng cùng với sự lớn lên của Lộ Hi và Lộ Nghiên, thái độ thù địch của họ cũng gia tăng, thậm chí Nguyễn Minh Ngữ không dám để hai người ngủ chung, mà cảm giác thù địch này cũng không giảm đi theo thời gian. Khi Lộ Hi ba tuổi, cậu bé được gửi sang nhà bà nội, sống cùng bà nội; khi lên sáu tuổi, bắt đầu học lớp một, cậu bé mới về nhà. Lúc ấy, Lộ Nghiên đã “tám tuổi”, bố mẹ để cho cô học thăng lên lớp ba. Nguyễn Minh Ngữ lo lắng tuổi thực tế của Lộ Nghiên còn nhỏ, nếu để cô đi học sớm sẽ bị những bạn khác ức hiếp, hơn nữa nhìn Lộ Nghiên rất mềm yếu, vì thế khi cô mới “sáu tuổi”, Nguyễn Minh Ngữ đã bắt đầu dạy cho Lộ Nghiên những kiến thức ở trường. Lộ Nghiên rất thông minh, chỉ cần học là biết. Đến năm cô “tám tuổi”, bà mới yên tâm để cô bé đi học cùng một trường với Lộ Hi, nhưng lại để cô học luôn lớp ba.

Tranh chấp của hai bạn nhỏ diễn ra không ngừng. Những điều này, Nguyễn Minh Ngữ và Lộ Quốc Văn đều có thể nhìn ra, nhưng họ không ra tay ngăn cấm. Dường như hai bạn nhỏ bắt nạt và trả miếng nhau không biết mệt. Hai vợ chồng họ thấy hai đứa trẻ vẫn biết chừng mực nên cũng không nói nhiều. Lộ Quốc Văn nói: mối quan hệ giữa bé trai và bé gái có cách giải quyết riêng của chúng, người lớn can thiệp vào chỉ làm biến đổi mối quan hệ ấy thôi.

Nguyễn Minh Ngữ cho rằng gia đình mình sẽ vẫn tiếp tục cuộc sống vui vẻ như vậy, nhưng không ngờ trước khi thi đại học, Lộ Hi lại biết chuyện của Lộ Nghiên.

“Lộ Nghiên đúng là do bố mẹ nhận nuôi sao?” Lộ Hi bán tín bán nghi.

Nguyễn Minh Ngữ và Lộ Quốc Văn đành kể hết mọi chuyện cho Lộ Hi.

“Lộ Hi, bố nói với con, nếu con đem chuyện này nói với Lộ Nghiên, chúng ta coi như không có đứa con như con.”

Nguyễn Minh Ngữ chưa từng thấy Lộ Quốc Văn nghiêm túc như vậy, ông đã thực sự đã coi Lộ Nghiên là con gái ruột của mình.

Kỳ nghỉ hè đại học, Lộ Nghiên về nhà, nhận được quà của Lộ Hi khiến cô ngạc nhiên vô cùng, cứ quần quít Nguyễn Minh Ngữ hỏi xem có phải Lộ Hi bị kích động gì không. Khi đó Nguyễn Minh Ngữ đã hiểu Lộ Hi cũng đã sớm coi Lộ Nghiên là người thân, có điều cậu vẫn từ chối gọi cô là “chị”. Còn trong lòng Nguyễn Minh Ngữ, Lộ Nghiên thực sự chính là con của bà, là đứa trẻ do bà sinh ra.

Sự xuất hiện của Trần Mặc Đông khiến cả nhà rất kinh ngạc, nhưng cảm giác nhiều nhất vẫn là lo lắng. Hai gia đình họ khác nhau, con người Trần Mặc Đông cũng không đơn giản. Có thể Lộ Nghiên không để ý hoàn cảnh gia đình, chỉ nghĩ đến chuyện tình cảm, nhưng là bậc bề trên trong nhà, họ không thể không lo lắng cho cô.

Sau hôm Trần Mặc Đông đến nhà chào hỏi, Nguyễn Minh Ngữ đích thân đến nơi làm việc để gặp anh.

“Mặc Đông, bác muốn nói rõ với cháu một chuyện.”

“Bác nói đi ạ.”

“Bác không vòng vèo nữa, nói thẳng luôn. Nghiên Nghiên không phải là con gái ruột của chúng ta. Mẹ đẻ của Nghiên Nghiên chỉ là một người bình thường, còn bố đẻ của nó... không nhắc đến cũng được, hai người họ đã chết trong một tai nạn giao thông. Sau đó Nghiên Nghiên được đưa đến trại trẻ mồ côi, rồi chúng ta đem nó về nuôi. Khi đó, nó mới hơn một tháng tuổi. Chúng ta đều coi nó như con đẻ, vì thế nó cũng chưa từng nghi ngờ, điều nó biết chính là: nó là con gái của chúng ta.”

“Bác biết gia đình nhà cháu coi trọng chuyện môn đăng hộ đối, để ý bối cảnh xuất thân. Vốn dĩ bác không muốn nói chuyện này ra, nhưng bác lo lắng sau này, ngày nào đó xảy ra chuyện, nếu gia đình cháu biết chuyện sẽ cảm thấy Nghiên Nghiên của chúng ta không xứng với cháu, bác sợ Lộ Nghiên sẽ bị đả kích mạnh. Mặc Đông, bác biết bác như vậy là quá nhạy cảm, nhưng bác là mẹ của Nghiên Nghiên, bác nhất định phải nghĩ hộ nó tất cả những chuyện có thể làm nó tổn thương, tránh để nó xảy ra.”

Trần Mặc Đông từ đầu đến cuối vẫn chăm chú lắng nghe, vẻ mặt không hề ngạc nhiên, anh chỉ lặng lẽ đưa cốc trà nóng cho Nguyễn Minh Ngữ.

“Bác gái, bác yên tâm, Lộ Nghiên vẫn luôn là con gái ruột của bác, và cũng sẽ là vợ của Trần Mặc Đông cháu.”

Nghe thấy vậy, Nguyễn Minh Ngữ yên tâm, bà biết bà không hề nhìn nhầm đứa con rể Trần Mặc Đông này.

45. Chương 45: Ngoại Truyện Về Trần Mặc Đông

Hồi học tiểu học, Trần Mặc Đông thường cùng đám bạn trong đại viện chơi trò “võ nghệ phi thường”, “trèo lên đỉnh cao”, không có trò nào mà cả đám chưa từng chơi. Bức tường của sân đại viện không thấp, nên có một thời gian, việc trèo lên bức tường đó đã trở thành một cách thể hiện sự dũng cảm của đám trẻ.

Bạn nhỏ Trần Mặc Đông, Cố Dịch Hiên, Lỗ Mạn và Lưu Uyên Thư ở chung trong khu đại viện lâu nhất vì mấy nhà họ ở gần nhau, mấy đứa trẻ lại bằng tuổi. Bình thường họ đều tập hợp nhau trước, sau đó cùng nhau đi tìm “tổ chức”.

“Lỗ Mạn, cậu đừng đi theo bọn mình nữa, cậu nhảy không cao, chạy không nhanh, lại không can đảm. Cậu học Lưu Uyên Thư đi. Cậu vừa mới nghe thấy trò chơi khó đã chạy về nhà, cậu mau đuổi kịp cô ấy, còn không thì về nhà đi.” Bạn nhỏ Mặc Đông ghét nhất đứa con ghẻ này.

“Trần Mặc Đông, ai đi theo cậu, mình theo Cố Dịch Hiên đấy chứ.”

“Cậu ta không thèm để ý cậu đâu, mình rảnh rồi mới suy nghĩ cho cậu thôi.”

“Cậu đừng nói bậy, cậu mà nói bậy nữa thì mình sẽ nói với chú Trần, để chú ấy dạy dỗ cậu như lần trước.”

“Cậu mà nói thì mình sẽ dạy dỗ cậu trước.”

Sau trận cãi nhau, Trần Mặc Đông bỏ lại Lỗ Mạn và đám con trai, trèo vút lên bờ tường cao. Lỗ Mạn cúi đầu đứng dưới tường.

Bạn nhỏ Trần Mặc Đông trèo lên bức tường à không hề có cảm giác sợ hãi. Những cậu bé khác thường ngồi trên tường thẳng băng, nhưng cậu lại đứng lên, nhìn quanh bốn phía.

Bạn nhỏ Tiểu Trần nhìn sang bên cạnh đại viện, thấy một cô bé đang chơi dưới đất, cầm một cái xẻng bé xúc đất vào một chiếc thùng nhỏ, đến lúc đầy lại đổ ra. Cậu bé nghĩ trò này thật ấu trĩ.

Tối hôm đó, bạn nhỏ Tiểu Trần phải nhận sự phê bình nghiêm khắc từ bố mẹ, bị phạt cấm đoán hai tiếng đồng hồ. Tiểu Trần ghét nhất phải ở trong phòng tối đen mà không được làm gì, vì thế trước khi bước vào nhà đã lấy điện thoại của bố, gọi ẹ cầu cứu, nửa tiếng sau quả nhiên đã được thả ra thành công. Có điều bố Trần rất tức giận, đổi hình phạt thành viết một nghìn chữ, Tiểu Trần hối hận vô cùng. Khi đó, cậu mới học lớp sáu, phải viết một nghìn chữ khó như đi lên trời.

Tuy sự dạy dỗ lần này rất thâm, nhưng nó không thể thay đổi bạn nhỏ Tiểu Trần. Sau đó, cậu vẫn trèo lên tường rất nhiều lần, mỗi lần đều nhìn thấy cô bé bên cạnh đại viện. Về sau, Tiểu Trần cũng có chút bội phục cô bé, vì lần nào cô bé cũng đều chơi một mình, đồ chơi rất đơn giản, ví dụ như một túi cát, mấy cục gỗ. Có một lần, Tiểu Trần ngồi trên tường, thấy cô bé cầm một chiếc nút chai ngồi chơi cả buổi chiều.

Lúc cô bé ngẩng đầu lên, Tiểu Trần thấy một đôi mắt rất to, khuôn mặt phúng phính, có cảm giác rất muốn véo đôi má ấy.

Sau khi lên trung học, bạn nhỏ Tiểu Trần bỗng trở nên đam mê môn bóng rổ, vì thế chuyện trèo tường cũng coi như không vô ích.

Tiểu Trần thi đỗ trường trung học trọng điểm, vì thế cậu rất vui vẻ. Trường học gần nhà, sau khi học xong có thể nhanh chóng chạy về đánh bóng rổ cùng anh em trong đại viện.

“Anh, có người bắt nạt em, anh có để ý không?”

“Không.”

“Em nói cho bố biết là anh không quan tâm em.”

“Vậy mau đi nói đi.”

“Anh, nếu anh không để ý, vậy em sẽ nói chuyện anh thích chị Lỗ Mạn với chị ấy.”

“Em xem trộm đồ của anh?”

“Đúng vậy, em còn thấy anh để ảnh chị Lỗ Mạn trong sách cơ.”

“Em muốn bị đánh à?”

“A... Mẹ ơi, anh đánh con.”

Tiểu Trần bị mẹ giáo huấn một trận. Mấy ngày sau đó, bạn nhỏ Trần Nhiễm Mộng lại ép buộc Tiểu Trần, khiến cậu cuối cùng cũng phải gặt đầu đồng ý.

Tiểu Trần đứng đợi ở con đường giữa hai viện, hai bên là tường xám cũ, có những tán cây dương cao lớn. Vừa vào mùa hạ, không khí ở đây rất mát mẻ.

Cậu thấy một cô bé tết tóc hai bím đi về hướng cậu, càng đến gần cậu càng kinh ngạc. Cô bé có đôi mắt to, đôi má phúng phính, lúc khoe miệng khê cong hiện lên đôi má lúm, hoàn toàn giống với miêu tả ác ma của Trần Nhiễm Mộng. Có điều anh nhìn cô bé lại có một cảm giác rất quen thuộc.

“Em, sau này không được phép bắt nạt Trần Nhiễm Mộng nữa, biết không?”

“Em không hề bắt nạt bạn ấy.”

Bạn nhỏ Tiểu Trần rất kinh ngạc, ánh mắt của cô bé này chất chứa sự gan dạ.

Cô gái nhỏ nhận lúc Tiểu Trần thất thần bèn đá chân cậu một cái, tuy Tiểu Trần đau nhưng không đến mức không nhúc nhích được, để một cô gái thấp hơn mình một cái đầu bắt nạt đúng là mất mặt.

Một tay bạn nhỏ Tiểu Trần tóm lấy cô bé, tay kia giơ lên định tát cô một cái, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt sợ hãi của cô bé, tâm tình cậu đột nhiên vui vẻ, ký ức bỗng ùa về, nhớ tới dáng vẻ của cô gái nhỏ trước đây, nhất là đôi mắt.

Không nỡ đánh, nhưng cậu không thể dễ dàng bỏ qua cho cô. Vì thế cậu bèn nhéo má cô, đến khi đôi mắt của cô bé nhắm lại. Sau khi buông tay cậu mới phát hiện mình dùng lực hơi mạnh, khuôn mặt trắng nõn còn hằn dấu tay.

Bạn nhỏ Tiểu Trần đang định xin lỗi thì cô gái nhỏ kia lại lần nữa tấn công, cô bé hung hăng cắn bả vai cậu. Tiểu Trần quyết định nhẫn nhịn, nhưng trước lúc rời đi, cậu còn bị cô bé mắng một câu: “Đồ xấu xa.”

Tiểu Trần vốn cho rằng cô bé sẽ khóc lóc chạy về nhà, nhưng điều cậu nhìn thấy lại là cảnh cô bé chậm chậm đi về phía trước, rồi ngồi xổm trước một nơi gần giống như một chuồng chó. Sau đó, một chú chó con nhô đầu ra, cô bé dứt từng miếng bánh qui cho chú chó nhỏ.

Đợi sau khi cô bé đi, bạn nhỏ Tiểu Trần cũng bước đến bên cạnh con chó nhỏ, muốn đi đùa nghịch với con chó nhưng không ngờ cậu lại bị con chó nhỏ cắn đầu ngón tay. Vì thế bạn nhỏ Tiểu Trần vốn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ kim tiêm lần này phải trải qua đợt thử thách gay gắt vì mẹ Trần đã dẫn bạn nhỏ đến bệnh viện tiêm phòng.

Ngày hôm sau, trong lòng bạn nhỏ Tiểu Trần cảm thấy khó chịu, càng nghĩ càng thấy mình không đúng, vì thế sau khi tan học đã cầm hộp jăm-bông để dụ dỗ chú chó nhỏ đến một góc, đợi cô bé xuất hiện. Đúng như Tiểu Trần dự liệu, mấy phút sau, cô bé xuất hiện.

“Đông Đông, Đông Đông, em ở đâu? Chị mang bánh qui cho em này.” Cô bé vừa tìm vừa gọi tên. Bạn nhỏ Tiểu Trần nghe thấy tên gọi, bỗng cảm thấy không thoải mái, cậu quyết định giữ con chó nhỏ này làm của riêng. Cuối cùng, Tiểu Trần nhìn cô bé nhòe nhoẹt lau nước mắt, trước khi rời đi còn để lại toàn bộ bánh qui trước cửa chuồng chó.

Về đến nhà, Trần Mặc Đông nhờ bác gái trong nhà tắm rửa cho chú chó, sau đó tiêm phòng, chú chó thành công trong việc an cư tại nhà họ Trần.

“Trần Nhiễm Mộng, cô bé bắt nạt em tên là gì?”

“Lộ Nghiên.”

Bạn nhỏ Tiểu Trần trầm suy nghĩ, quyết định gọi tên chú chó nhỏ này là Nghiên Nghiên. Bạn nhỏ không biết chú chó là đực hay cái, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không sao cả, vẫn quyết định đặt tên Nghiên Nghiên. (Chữ “Nghiên” trong tên của Lộ Nghiên có nghĩa là xinh đẹp ^^)

“Anh, nó vẫn bắt nạt em.”

“Chắc chắn là em bắt nạt người ta trước, người ta mới bắt nạt lại em.”

“Anh trai đều, anh trai thôi, anh không bênh em, anh lại nói hộ nó, em đi kể cho chị Lỗ Mạn.”

“Đi đi, đi đi. Dù sao chị ấy cũng không thích anh.”

....

Dưới mọi cách cản trở của mẹ, Trần Mặc Đông không được đi học đại học ngoài tỉnh. Cuối cùng anh lựa chọn ở ký túc.

“Mặc Đông, cậu chọn môn học của thầy Lộ rồi sao?”

“Thầy Lộ nào cơ?”

“Chính là người rất nghiêm khắc, vừa vào lớp đã điểm danh, bắt chợt gọi sinh viên trả lời ấy. Qua được môn của thầy ấy quả thực không dễ.”

“Mình chỉ chọn môn học mình thích thôi, không nghĩ đến chuyện khác.”

Khi ấy, Trần Mặc Đông đã giả vờ nói như vậy.

Trên đường từ canteen tới thư viện, Trần Mặc Đông nhìn thấy một nữ sinh đang chơi nhảy ô giữa đường, anh không kìm nén được mà ngắm nhìn. Sao trong trường đại học lại có thứ ngây thơ dễ thương như vậy xuất hiện? Lúc này anh mới phát hiện cô bé đó vẫn mang dáng vẻ của học sinh trung học.

Lúc cô bé nhảy, mái tóc ngắn bay lên. Bất ngờ cô bé ngẩng đầu, anh liếc nhìn dung mạo, đôi mắt ấy khiến người ta có cảm giác rất quen thuộc. Tuy nhiên, Trần Mặc Đông không nghĩ nhiều, anh đi thẳng đến thư viện.

Sau đó một thời gian dài, vào một giờ cố định mỗi tuần, anh đều nhìn thấy cô bé đó xuất hiện, đôi khi là ngồi bên đường đùa nghịch với chính bàn tay của mình, đôi khi lại chơi nhảy dây.

Mỗi ngày, vào giờ đó, Trần Mặc Đông đều đi đến thư viện, lộ trình chưa hề thay đổi.

“Xin lỗi, em không cố ý.”

Lúc Trần Mặc Đông qua đường, Lộ Nghiên đang nhảy dây đụng phải anh, cô ngẩng lên nhìn Trần Mặc Đông.

“Em không nên nhảy ở đây. Đây là đường đi, thường có xe đạp chạy qua, em đang cản trở giao thông đấy.”

“Sao có thể. Em đứng ở bên đường mà, đâu cản trở ai ạ.”

“Nếu không cản trở, thì sao lại đụng phải anh?”

“Đúng là nhỏ mọn. Em xin lỗi rồi mà.”

“Anh chấp nhận lời xin lỗi của em, nhưng anh cũng đề nghị bạn nhỏ nên đi chỗ khác chơi.”

“Anh nói ai là bạn nhỏ?”

“Lẽ nào em là bạn lớn?”

Trần Mặc Đông nhìn cô bé cong môi lại, hai lúm đồng tiền hiện ra. Thì ra, đây chính là cô bé đó, thịt hai bên má sao lại nhiều như vậy, thật là muốn véo một cái.

Tối hôm đó, Trần Mặc Đông nhận được lời tỏ tình của Lưu Uyên Thư. Sau khi do dự, Trần Mặc Đông vẫn đồng ý, tìm một cô gái không quen biết làm bạn gái vẫn không bằng tìm một người quen.

Ngày hôm sau, Trần Mặc Đông định đi xe đạp đến hiệu sách, nhưng vừa mới đi một đoạn thì phát hiện lốp xe bị thủng, trong đầu cậu đột nhiên xuất hiện khuôn mặt cô bé kia, anh lắc đầu, cuối cùng đành bắt xe đi mua sách.

Từ thời đại học đến lúc trở về sau thời gian du học, tình cảm của Trần Mặc Đông và Lưu Uyên Thư đã tan hợp nhiều lần. Trong mắt Trần Mặc Đông, Lưu Uyên Thư chính là người bạn ưu tú nhất, nhưng nếu là người yêu, anh lại có cảm giác không thoải mái khó nói ra được. Nhưng trải qua những thăng trầm của thời gian, tình cảm kéo dài mấy năm, dường như Trần Mặc Đông cũng không nghĩ đến những chuyện khác nữa.

“Trần Mặc Đông, sao anh luôn xa cách với em như vậy? Lần này em sẽ không thay đổi nữa, chúng ta chia tay.”

“Lần này em chắc chắn chứ?”

Trả lời Trần Mặc Đông là một cái gối bay tới.

Một tháng sau, Lưu Uyên Thư lại xuất hiện trước mặt Trần Mặc Đông.

“Em mang thai rồi, phải làm sao đây?”

“Sau khi về nước, chúng ta sẽ kết hôn.”

“Được.”

Hai người ở nước ngoài đã trải qua rất nhiều thời gian hạnh phúc, bao gồm cả giai đoạn trước khi Lưu Uyên Thư mang thai. Sau này, bụng của Lưu Uyên Thư càng lúc càng rõ, trong lòng cô cũng rất sợ hãi, vì thế hai người bèn về nước. Dù sao có bố mẹ bên cạnh, cô cũng yên tâm hơn một chút. Sau khi về nước không lâu, một tai nạn giao thông đã lấy đứa bé đi mất, hơn nữa đứa bé sắp ra đời cũng chỉ vì hai người cãi nhau trên ô tô mà ra đi.

Trần Mặc Đông phần lớn vì trách nhiệm mà vẫn ở cạnh Lưu Uyên Thư. Kìm nén lâu ngày, cuối cùng Lưu Uyên Thư cũng khóc to một trận.

“Trần Mặc Đông, từ lâu anh đã không yêu em nữa. Có lẽ ngay từ khi bắt đầu, anh đã không yêu em. Anh và em ở cạnh nhau chỉ vì thói quen mà thôi.”

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, phải giữ gìn sức khỏe cẩn thận.”

Hai người trải qua một thời gian bình lặng, cuối cùng Lưu Uyên Thư vẫn khẳng khái rời đi, Trần Mặc Đông cũng trở nên chán nản vì đứa con và chuyện với Lưu Uyên Thư. Vì thế sau này, anh đem tất cả tinh thần vào làm việc.

Công việc ở thành phố S kéo dài thời gian rất lâu, trong thời gian này anh quen được rất nhiều bạn bè, sau giờ làm việc đều tiệc tùng.

Tuy Trần Mặc Đông ở giữa không gian náo nhiệt, nhưng vẫn luôn lặng lẽ chìm trong suy tư của riêng mình. Cửa căn phòng bị đẩy ra, một bóng hình gầy nhỏ chậm chậm bước vào, cả căn phòng bỗng yên lặng, mọi người đều ngừng mọi động tác của mình, chỉ còn làn khói thuốc lá quẩn quanh trong không gian. Sau đó người phục vụ vội vàng theo sau bước vào, liên tục giải thích: “Cô gái này nói muốn tìm anh Thẩm...”

Cô gái chậm chậm bước về phía Thẩm Nham, sau đó lặng lẽ đứng trước mặt anh. Thẩm Nham đứng dậy, cô gái gọi cảm bên cạnh cũng đứng dậy theo anh, cánh tay vẫn vòng qua tay Thẩm Nham. Cô gái đứng lặng một hồi, rồi ánh mắt dừng ở chỗ hai cánh tay đang quẩn lấy nhau, sau đó cô đưa tay kéo tay Thẩm Nham ra khỏi tay cô gái kia, Thẩm Nham không phản kháng. Từ đầu đến cuối, hai người không hề nói gì, cô gái tiếp rượu khiêu gọi dường như cũng cảm thấy đối phương giống như một đứa trẻ, chán ghét nói: “Nha đầu thôi, làm gì đấy?” Cô ta vừa nói vừa giơ tay về phía cô gái, định đẩy cô gái ra, nhưng Thẩm Nham đã nhanh hơn cô ta một bước, kéo cô gái về phía mình, cô ta không ngờ Thẩm Nham lại bảo vệ nha đầu thôi đó, cô ta hừ một tiếng, rồi ngồi phịch xuống ghế.

“Đây không phải là nơi em nên tới, mau về đi!” Thẩm Nham mang vẻ mặt lãnh đạm nói.

“Thật sự muốn chia tay sao?” Giọng cô gái hơi run rẩy.

“Đúng.”

Cô gái nhìn Thẩm Nham, sau đó gạt tay Thẩm Nham ra, từng bước đi về phía cửa. Lúc cô gái đi đến cửa, Trần Mặc Đông nhìn rõ trên mặt cô gái đầy nước mắt, nhưng cô cúi đầu bước đi. Sau đó, cả căn phòng lại quay trở về những hoạt động trước đó, nhưng bầu không khí không thể sôi động như cũ.

Sau đó, khi ra khỏi câu lạc bộ, Trần Mặc Đông lại lần nữa gặp cô gái kia. Cô gái ngồi xổm cách cửa câu lạc bộ không xa lắm, một tay cầm chiếc túi vải xinh xắn, tay kia vờ gì đó trên đất. Cô gái rất gầy, vì thế khi ngồi xuống bỗng biến thành một hình bóng rất nhỏ. Dường như cô cảm nhận được ánh mắt của họ nên ngẩng đầu, sau đó cô cũng chậm chậm tiến tới trước mặt Thẩm Nham như vừa nãy. Cô gái mặc quần jeans bạc màu, trên người là chiếc áo T-shirt màu trắng, mái tóc bay trong gió.

“Những thứ đồ này đều trả lại anh, anh đừng nói là không cần. Tuy đàn ông các anh cảm thấy nhận lại những thứ đồ này rất mất mặt, nhưng em không dùng đến chúng. Cái này em giữ lại, dù sao nó cũng chẳng có giá trị gì.” Khóe miệng cô gái khẽ cong lên, cô vừa chỉ chiếc dây chuyền trên cổ, vừa giơ cao chiếc túi trong tay, đưa đến trước mặt Thẩm Nham, nhưng Thẩm Nham lại không hề có bất cứ phản ứng nào.

Cô thấy Thẩm Nham không phản ứng lại, cũng không miễn cưỡng nữa, hạ cánh tay đang giơ cao xuống: “Nếu anh không lấy lại, vậy em sẽ bỏ chúng đi.” Cô dừng một chút: “Thẩm Nham, em biết chúng ta chia tay vì muốn tốt cho em, nhưng em không cần. Nếu anh đã quyết định như vậy, có nghĩa anh sẽ không có cơ hội đổi ý nữa.” Giọng cô gái khẽ run rẩy: “Thực ra uất ức hay không do em nói là được rồi, anh nói em uất ức, nói em khổ cực, nhưng em lại không hề thấy vậy. Anh quá coi thường em, em biết chuyện này mới một tháng, nhưng em cũng đã chịu đựng một năm rồi. Một năm đã trôi qua như vậy, anh nói xem, em còn sợ nhiều hơn một năm nữa sao? Em đi đây, chúng ta hãy chúc phúc nhau!” Cô gái bình tĩnh nói hết, sau đó đi qua người Thẩm Nham, bước về phía trước.

Tại một nhà hàng Tứ Xuyên nổi tiếng, Trần Mặc Đông đã mấy lần gặp Thẩm Nham và cô gái này. Mỗi lần Thẩm Nham thấy đoàn người họ, đều chủ động ra chào hỏi, cũng không để họ có cơ hội tiếp cận trước. Anh không quen Thẩm Nham, cậu ta chỉ là bạn của một người bạn, nói chuyện cũng chỉ giới hạn trong vài câu chào hỏi. Lúc Thẩm Nham đến chào hỏi, Trần Mặc Đông nhìn cô gái kia, lúc nào cô ấy cũng mặc áo T-shirt trắng, hoặc là đang ăn đồ, hoặc là đang nghịch điện thoại, cũng không thèm nhìn sang bên này.

Vừa rồi dưới ánh đèn, Trần Mặc Đông đã chắc chắn cô gái ấy chính là cô bé trong ký ức, đôi mắt vẫn rất to, chỉ là đám thịt trên mặt không còn phúng phính như trước nữa.

Trần Mặc Đông là người theo chủ nghĩa duy vật đơn thuần, nhưng lần này anh không thể không cảm thấy ông trời đang trêu chọc mình. Con chó nhỏ anh nuôi mấy năm trước bị chết, khi ấy trong lòng anh rất thương nhớ và đau buồn, trong lúc anh rơi vào tình thế bệnh tật nguy kịch, chính cô gái này đã dành cho anh sự ấm áp. Anh tin cô gái này so với trước kia lại càng đáng yêu và khiến người khác yêu thương hơn.

Sau khi ở cạnh nhau, Trần Mặc Đông mới phát hiện cô hoàn toàn không có ấn tượng gì về anh. Có lẽ vì nhìn cô lớn lên từ nhỏ nên Trần Mặc Đông thích so sánh cô như một đứa trẻ, nếu chuyện xảy ra không quá

đáng, anh sẽ dùng phương pháp mặc kệ, vì thế có một số sự việc anh áp dụng cách xử lý là không giải thích, giống như người lớn không giải thích với trẻ con.

Sự chiều chuộng, yêu thương của anh dành cho cô là tình yêu nam nữ, nhưng cũng giống như sự chiều chuộng trẻ nhỏ, đôi khi chính anh cũng bị lẫn lộn cảm xúc. Nhưng tóm lại, anh yêu cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong>